C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert-Kolo_casu_6-Pan_chaosu_3.PDB

PDB Name: Jordan_Robert-Kolo_casu_6-Pan_c
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.2.2005
Modification Date: 20.2.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA ŠESTÁ

PÁN CHAOSU

Svazek 1

Robert Jordan

Lvi zpívají a kopce pryč se řítí.
Měsíc ve dne, slunce v noci svítí.
Slepá žena, hluchý muž, hlupák zlodějem.
Ať vládne chaosu pán všem.

Říkanka z dětské hry

původem z Velkého Aravalonu,
čtvrtý věk
KAPITOLA PRVNÍ

Ve sněmovně přísedících

Egwain zírala na Sheriam a přemítala, jestli se nemá začít smát. Možná za dobu, kterou strávila s Aiely, zapomněla, jaký smysl pro humor mají Aes Sedai. Sheriam její pohled opětovala s tou bezvěkou, nevyrušitelnou tváří, její zešikmené zelené oči jako by nikdy nemrkaly. Egwain se podívala na ostatní. Sedm bezvýrazných tváří, jen vyčkávaly. Siuan se snad slabě usmívala, ale její "úsměv" mohl docela dobře být jen přirozenou křivkou rtů. V mihotavém světle lamp vypadaly jejich rysy náhle cizí a nelidské. Egwain měla lehkou hlavu a slabá kolena. Bez přemýšlení sebou plácla na židli s rovným opěradlem. A okamžitě se zase postavila. To jí rozhodně pročistilo hlavu. Aspoň trošku. "Nejsem ani Aes Sedai," vyhrkla bez dechu. To působilo dostatečně nicneříkajícím dojmem. Musel to být nějaký šprým nebo... nebo... nebo tak něco.
"To se dá obejít," prohlásila Sheriam rázně, a aby to podtrhla, přitáhla si světle modrou šerpu.
Beonin přikývla, až se jí medové cůpky zahoupaly. "Amyrlin, ona je Aes Sedai - zákon je v tom dostatečně jasný. Na několika místech stojí ‚amyrlin je Aes Sedai' - ale nikde se nepíše, že je nezbytné být Aes Sedai, aby ses mohla stát amyrlin." Všechny Aes Sedai znaly zákony Věže, ale jako vyjednavačky musely šedé sestry znát zákony každé země, a Beonin začala hovořit jako na přednášce, jako by vysvětlovala něco, co žádná neznala tak dobře jako ona sama. "Zákon, který ustanovuje, jak má být amyrlin vybírána, říká pouze ‚žena, která je povolána' nebo ‚ta, která stojí před sněmovnou' či něco podobného. Od začátku do konce není nikde ani zmínka o slovech ‚Aes Sedai'. Nikde. Někdo by mohl říci, že jako záměr tvůrkyň je třeba to brát v úvahu, ale je jasné, že ať byl záměr žen, které zákon napsaly, jakýkoliv, tak -" Zamračila se, protože ji Carlinya zarazila.
"Nepochybně si myslely, že je to zřejmé do té míry, že není třeba se o tom zmiňovat. Nicméně logické je, že zákon znamená to, co říká, ať už si tvůrce myslel, že znamená cokoliv."
"Zákon se jen málokdy stará o logiku," ucedila Beonin kysele. "Nicméně v tomto případě," připojila po chvíli, "máš docela pravdu." Egwain řekla: "A sněmovna to vidí stejně."
Všechny mluvily vážně, dokonce i Anaiya, když říkala: "Budeš Aes Sedai, dítě, jakmile budeš pozvednuta na amyrlinin stolec. Konec a basta." Dokonce i Siuan byla vážná, přes ten svůj lehký úsměv. Byl to úsměv.
"Tři přísahy můžeš složit, jakmile budeme zpátky ve Věži," přisadila si Sheriam. "Uvažovaly jsme o tom, že bys je stejně měla pronést, ale bez hole přísah by to mohlo být považováno za podvod a klam. Lepší je počkat."
Egwain se málem znovu posadila, než se vzpamatovala. Moudré možná měly pravdu, možná cestování Tel'aran'rhiodem v těle provede něco s vaší myslí. "Tohle je šílený," namítla. "Nemůžu být amyrlin. Jsem... Jsem..." Námitky se jí hromadily na jazyku v jedné změti, díky čemuž se nezmohla na slovo. Je příliš mladá, Siuan sama byla nejmladší amyrlin za celou historii, a i jí bylo třicet, když ji pozvedly. Egwain se teprve začala učit, bez ohledu na to, co všechno už věděla o světě snů. Amyrlin byly velmi vzdělané a zkušené. A moudré, rozhodně se předpokládalo, že budou moudré. Ona se cítila jenom zmatená a ohromená. Většina žen strávila v šatu mladší novicky deset let a deset jako přijatá. Pravda, některé postupovaly rychleji, dokonce mnohem rychleji. Třebas Siuan. Ale ona sama byla mladší novickou necelý rok a přijatou ještě kratší dobu. "To není možný!" bylo to nejlepší, co ze sebe nakonec vypravila.
Morvrin si odfrkla tak, že jí to připomnělo Sorileu. "Uklidni se, dítě, jinak tě uklidním sama. Teď není chvíle na to, abys nám tu koktala nebo omdlívala."
"Ale já nebudu ani vědět, co mám dělat! Vůbec nic neznám!" Egwain se zhluboka nadechla. Prudce bušící srdce jí to sice neuklidnilo, avšak pomohlo to - trochu. Aielské srdce. Cokoliv udělaly, ona jim nedovolí, aby ji zastrašovaly. Podívala se na Morvrin a prohlédla její hraně tvrdý výraz. Pomyslela si: Může mě stáhnout z kůže, ale nemůže mě zastrašovat. "Tohle je směšný, tak. Nenechám ze sebe přede všema udělat hlupáka, a právě tohle bych udělala. Jestli mě sněmovna povolala kvůli tomuhle, tak jim

řeknu ne."
"Obávám se, že tuhle možnost nemáš," povzdechla si Anaiya a uhladila si šaty, překvapivě nabíraný a přeplácaný kousek z růžového hedvábí, s půvabnou slonovinovou krajkou lemující každý volný okraj. "Nemůžeš odmítnout povolání stát se amyrlin o nic víc, než bys mohla odmítnout povolání před soud. Slova povolání jsou dokonce stejná." To tedy bylo povzbudivé. Ach ano, to tedy bylo.
"Teď bude volit sněmovna." Myrelle mluvila s nádechem smutku, což Egwain náladu rozhodně nijak nezvedlo.
Sheriam se znenadání usmála a položila ruku Egwain kolem ramen. "Neboj se, dítě. My ti pomůžeme a povedeme tě. Proto jsme tady."
Egwain neříkala nic. Nenapadlo ji nic, co by řekla. Poslechnout zákon možná nebylo stejné jako nechat se zastrašit, ale pocit měla stejný. Vzaly její mlčení jako souhlas a souhlas to také nejspíš byl. Bez odkladu poslaly Siuan, která sice vrčela, že tímto úkolem pověřily ji, aby osobně probudila přísedící a oznámila jim, že Egwain dorazila.
Než byla Siuan ze dveří, v domě se všechny ženy vrhly do práce. Značnou dobu probíraly Egwaininy jezdecké šaty - jenže ona se této debaty nezúčastnila. Z dřímoty v křesle v zadní místnosti vzbudily kyprou služebnou a neprodleně ji s pohrůžkou, aby ani necekla, poslaly ven, aby sebrala šaty každé přijaté, které najde a které by mohly Egwain padnout. Egwain si vyzkoušela osmery, přímo v předním pokoji, než našly jedny, které jí více méně padly. Byly příliš obtažené v prsou, ale naštěstí volné kolem boků. Po celou dobu, co služka přinášela další šaty a Egwain si je zkoušela, se Sheriam a ostatní střídaly a poučovaly ji o tom, co přijde, co má udělat a co říkat.
Nechaly ji všechno opakovat. Moudré si myslely, že říci něco jednou stačí - a běda učednici, která by pozorně neposlouchala a nedávala pozor. Egwain si něco z toho, co měla vykládat, pamatovala z výuky mladších novicek ve Věži a všechno napoprvé bez chybičky zopakovala, ale Aes Sedai všechno probíraly pořád dokola a pak ještě jednou. Egwain tomu nerozuměla. U každého jiného by si myslela, že je nervózní, i přes klidné tváře. Začala uvažovat o tom, jestli snad nedělá nějakou chybu, takže dávala důraz na různá slova.
"Řekni to tak, jak jsme ti to předvedly," štěkla Carlinya hlasem jako lámající se rampouch a Myrelle nemluvila o nic hřejivěji, když říkala: "Nemůžeš si dovolit chybu, dítě. Ani jedinou!"
Ještě ji to nechaly přednést pětkrát, a když namítala, že každé slovo vyslovila přesně, že správně zodpověděla, kdo kde bude stát a kdo bude co říkat, přesně tak, jak jí to řekly, napadlo ji, že jí nejspíš Morvrin dá pěkně za uši, pokud to dřív neudělá Beonin či Carlinya. Jejich zamračené pohledy byly vlastně stejně tvrdé jako pár facek a Sheriam se tvářila, jako by Egwain byla trucující novicka. Egwain si povzdechla a začala znovu od začátku: "Vstoupím se třema z vás..."
Téměř prázdnými ulicemi zalitými měsíčním světlem kráčelo mlčenlivé procesí. Těch pár lidí, kteří ještě byli venku, se na ně skoro nepodívalo. Šest Aes Sedai s jednou osamělou přijatou tady mohlo i nemuselo být běžnou záležitostí, ale očividně nebylo natolik neobvyklé, aby to vzbudilo poznámky. Okna, za nimiž se předtím svítilo, nyní byla zcela tmavá. Na městečko padlo ticho, takže jejich kroky zněly na tvrdě udusané hlíně dost zřetelně. Egwain prstem hladila prsten s Velikým hadem, který měla zase zpátky na levé ruce. Podlamovala se jí kolena. Byla připravená čelit čemukoliv, ale tohle do jejího seznamu "čehokoliv" rozhodně nepatřilo.
Před čtvercovou tříposchoďovou kamennou budovou se zastavily. Za okny byla všude tma, ale v měsíčním světle stavení vypadalo jako zájezdní hostinec. Carlinya, Beonin a Anaiya měly zůstat tady a přinejmenším první dvě to nijak zvlášť netěšilo. Sice si nestěžovaly, stejně jako to nedělaly předtím, ale zbytečně si upravovaly suknice a hlavy držely strnule zpříma a na Egwain se ani nepodívaly.
Anaiya Egwain pohladila po vlasech. "Půjde to dobře, dítě." Nesla pod paží ranec, šaty, které si Egwain oblékne, až bude po všem. "Učíš se rychle."
V kamenné budově se hlubokým hlasem rozezvučel gong, jednou, dvakrát, třikrát. Egwain málem nadskočila. Na okamžik se rozhostilo ticho, pak gong zopakoval svou břesknou píseň. Myrelle si nepřítomně uhladila šaty. Znovu ticho, následované třetím zavoláním.
Veliká místnost s vysokým stropem uvnitř nebyla tak tmavá, zdaleka ne. Na římsách čtyř velkých kamenných krbů stály lampy a další lemovaly schodiště vedoucí na další poschodí i ochoz se zábradlím

nahoře. V rozích stály vysoké rozložité kandelábry se zrcadly, zesilujícími jas. Pokrývky přes okna zadržovaly všechno světlo uvnitř.
Na bočních stranách místnosti stálo v řadě vždycky devět křesel, čelem do místnosti, ve skupinkách po třech. Ženy v křeslech, přísedící šesti adžah zastoupených v Salidaru, měly šátky a šaty v barvách svých adžah. Hlavy otočily k Egwain a jejich tváře vyjadřovaly pouze chladnou vážnost.
Na protějším konci místnosti stálo další křeslo, stojící na malém pódiu, připomínajícím plochou krabici. Vysoké těžké křeslo, s nohami a opěrkami pokrytými vyřezávanými spirálami, bylo omalované tmavě žlutou barvou v nápodobě zlacení. Přes lenochy byla přehozená štóla s pruhy sedmi barev. Od místa, kde stála, to Egwain ke štóle připadalo celé míle daleko.
"Kdo přichází před věžovou sněmovnu?" chtěla vědět Romanda vysokým, jasným hlasem. Byla usazena těsně pod zlatým křeslem, proti trojici modrých sester. Sheriam plavně ustoupila stranou a odhalila tak Egwain.
"Ta, která přichází poslušně ve Světle," odvětila Egwain. Měl se jí třást hlas. Určitě to neudělají doopravdy.
"Kdo přichází před věžovou sněmovnu?" chtěla vědět Romanda znovu.
"Ta, která přichází pokorně ve Světle." Každou chvíli se to změní v soud nad ní za to, že předstírala, že je Aes Sedai. Ne, to ne. Kdyby to byl tento případ, jenom by ji odstínily a na čas zamkly. Ale určitě...
"Kdo přichází před věžovou sněmovnu?"
"Ta, která přichází na povolání sněmovny, poslušně a pokorně ve Světle, a žádá pouze o možnost přijmout vůli sněmovny."
Mezi šedými pod Romandou vstala tmavá štíhlá žena. Jako nejmladší přísedící pronesla Kwamesa obřadní otázku, která se datovala až k Rozbití světa. "Je tu přítomen někdo jiný než ženy?"
Romanda schválně shodila šátek z ramen, a než vstala, pověsila ho přes opěradlo křesla. Jako nejstarší bude odpovídat první. Stejně pomalu si rozepnula šaty a spolu se spodničkou si je stáhla k pasu. "Jsem žena," prohlásila.
Kwamesa opatrně odložila svůj šátek přes křeslo a svlékla se do pasu. "Jsem žena," řekla.
Pak vstávaly ostatní a také se odhalovaly, každá se pak, když předvedla důkaz, prohlásila za ženu. Egwain trochu zápasila s těsným živůtkem šatů přijaté, které pro ni našly, až jí musela Myrelle pomoci s knoflíčky, ale všechny čtyři byly brzy stejně polonahé jako ostatní.
"Jsem žena," pronesla Egwain s ostatními.
Kwamesa pomalu obešla místnost, před každou ženou se zastavila a téměř urážlivě si prohlédla její poprsí. Poté se znovu postavila před své křeslo a ohlásila, že kromě žen není nikdo jiný přítomen. Aes Sedai se posadily a většina si začala natahovat živůtky. Ne zrovna spěšně, ale jen málokterá zase plýtvala časem. Egwain málem potřásla hlavou. Nemohla se zahalit dřív, než obřad pokročí. Kdysi dávno Kwamesina otázka vyžadovala důkladnější důkazy. Za těch dní se formální obřady prováděly tak, že ženy byly "oděny ve Světle", což znamenalo, že na sobě neměly ani nitku. Co by tyhle ženy udělaly v aielském potním stanu či shienarské lázni?
Teď nebyl na takové myšlenky čas.
"Kdo stojí za touto ženou," začala Romanda, "a zavazuje se za ni, duši za duši, život za život?" Seděla vzpřímená a svrchovaně důstojná, kypré poprsí měla stále obnažené.
"Já se tak zavazuji," pronesla pevným hlasem Sheriam a o malou chvíli později ji postupně následovaly silnými hlasy Morvrin a Myrelle.
"Přistup, Egwain z al'Vereů," přikázala ostře Romanda. Egwain popošla o tři kroky a klekla si. Byla otupělá. "Proč jsi tady, Egwain z al'Vereů?"
Skutečně byla otupělá, nic necítila. A nemohla si ani vzpomenout na to, co má odpovědět, nicméně odpovědi jí jaksi samy splývaly ze rtů. "Byla jsem povolána věžovou sněmovnou."
"Co žádáš, Egwain z al'Vereů?"
"Chci sloužit Bílé věži, nic víc a nic míň." Světlo, ony to opravdu udělají!
"Jak chceš sloužit, Egwain z al'Vereů?"
"Svým srdcem, duší i tělem, ve Světle. Beze strachu či výsad, ve Světle."
"Kde chceš sloužit, Egwain z al'Vereů?"

Egwain dýchala zhluboka. Ještě pořád by mohla tuhle pitomost zarazit. Přece se skutečně nemohla... "Na amyrlinině stolci, zlíbí-li se věžové sněmovně." Dech se jí zadrhl. Teď už bylo pozdě couvnout. Možná bylo příliš pozdě už v Srdci Kamene.

Delana povstala první, pak Kwamesa a Janya, a další, na znamení souhlasu, až před svými stolicemi stálo devět přísedících. Romanda byla stále pevně usazená v křesle. Devět z osmnácti. Přijetí muselo být jednomyslné - sněmovna vždy vyžadovala konsensus, všechna hlasování byla jednomyslná, ačkoliv aby toho bylo dosaženo, obvykle to vyžadovalo hodně vyjednávání - dnes v noci se však kromě obřadních frází žádné hovory nepovedou, a tohle bylo téměř jasné odmítnutí. Sheriam a ostatní se jí vysmály, když nanesla, že by se to mohlo stát, a udělaly to tak rychle, že by si byla mohla dělat starosti, kdyby celá věc nebyla tak směšná, ale ony ji jen tak mimochodem varovaly, že by k něčemu takovému mohlo dojít. Ne k odmítnutí, ale k tomu, že přísedící, jež zůstanou sedět v křeslech, tím budou chtít dát najevo, že nejsou žádní palácoví psíčci. Podle Sheriam to bylo jenom gesto, ukázka, ale když se Egwain podívala na Romandinu vážnou tvář a na Lelaine, jež byla téměř stejně vážná a s holou hrudí, nebyla si tím vůbec jistá. Taky jí tvrdily, že tohle provedou nejvýš tři čtyři.

Stojící ženy beze slova opět zaujaly svá místa. Nikdo nepromluvil, ale Egwain věděla, co má dělat. Otupělost zmizela.

Vstala, přistoupila k nejbližší přísedící, zelené s ostrými rysy jménem Samalin, jež zůstala sedět. Když před ní Egwain znovu poklekla, Sheriam si klekla vedle ní s velkou mísou s vodou v rukou. Sheriam vypadala chladná a suchá, zatímco Egwain se začínala lesknout potem, ale Sheriam se třásly ruce. Morvrin přiklekla k nim a podala Egwain plátno, zatímco Myrelle čekala po jejím boku s osuškou přes ruku. Myrelle se z nějakého důvodu tvářila rozzlobeně.

"Prosím, dovol mi sloužit," řekla Egwain. Samalin, s pohledem upřeným přímo před sebe, si vyhrnula suknice ke kolenům. Nohy měla bosé. Egwain jí umyla nohy a osušila je, potom se přesunula k další zelené, korpulentnější ženě jménem Malind. Sheriam a ostatní jí řekly jména všech přísedících. "Prosím, dovol mi sloužit." Malind měla hezkou tvář s plnými rty a tmavýma očima, které působily veselým dojmem, nyní se však neusmívala. Byla jednou z těch, co vstaly, nohy však měla také bosé.

Všechny přísedící byly bosé, kolem celé místnosti. Když Egwain umývala všechny ty nohy, přemítala, zda přísedící předem věděly, kolik jich zůstane sedět. Očividně věděly, že některé nevstanou, že bude třeba vykonat tuto službu. Věděla jenom o málo víc o tom, jak sněmovna funguje, než co zaslechla na přednáškách mladších novicek. O praktických věcech nevěděla zhola nic. Mohla jenom pokračovat. Omyla a osušila poslední nohu - patřila Janye, která se mračila, jako by myslela na něco zcela jiného, ale aspoň předtím vstala - hodila plátno do umyvadla a vrátila se na své místo na konci místnosti, kde opět poklekla. "Prosím, dovolte mi sloužit." Další příležitost.

Delana opět vstala první, ale Samalin ji tentokrát těsně následovala. Žádná z žen přímo nevyskočila, ale jedna po druhé vstávaly, až zůstaly sedět pouze Lelaine a Romanda. Dívaly se na sebe, ne na Egwain. Nakonec Lelaine nepatrně pokrčila rameny, neuspěchaně si natáhla živůtek a vstala. Romanda otočila hlavu a podívala se na Egwain. Dívala se tak dlouho, až si Egwain začala jasně uvědomovat, že se jí mezi prsy a po žebrech řine pot. Nakonec, majestátně pomalu, se Romanda znovu oblékla a potom se připojila k ostatním. Egwain za sebou, kde čekaly Sheriam a ostatní, zaslechla úlevný výdech.

Samozřejmě to ještě neskončilo. Romanda a Lelaine společně přistoupily k Egwain a vedly ji ke žlutě omalovanému křeslu. Egwain se před ním zastavila a ony jí natáhly živůtek a kolem ramen ovinuly štólu amyrlinina stolce, přičemž společně se všemi přísedícími odříkávaly: "Jsi pozvednuta na amyrlinin stolec, ve slávě Světla, kéž Bílá věž přetrvá navěky. Egwain z al'Vereů, strážkyně zámků, plameni Tar Valonu, amyrlin." Lelaine stáhla Egwain z levé ruky prsten s Velikým hadem a podala ho Romandě, jež ho Egwain nasadila na pravou ruku. "Kéž Světlo ozařuje amyrlinin stolec a Bílou věž."

Egwain se zasmála. Romanda zamrkala, Lelaine sebou trhla, a nebyly samy. "Jenom jsem si na něco vzpomněla," řekla Egwain a pak dodala: "dcery." Takhle amyrlin oslovovala Aes Sedai. Egwain si vzpomněla na to, co mělo přijít teď. Nemohla si pomoci, aby si neříkala, že to je odplata za to, jak se protáhla Tel'aran'rhiodem. Egwain z al'Vereů, strážkyni zámků, plameni Tar Valonu, amyrlin, se podařilo posadit na tvrdé dřevěné křeslo, aniž by to vypadalo, že si sedá s přehnanou opatrností, a aniž by sebou trhla. Obojí považovala za vítězství vůle.

Sheriam, Myrelle a Morvrin připluly blíž - ať už lapala po dechu kterákoliv, nyní se to z vážných tváří poznat již nedalo - a přísedící se za nimi seřadily do zástupu, který se táhl až ke dveřím. Řadily se podle věku, Romanda byla až na konci.
Sheriam roztáhla suknice v široké úkloně. "Prosím, dovol mi sloužit, matko."
"Smíš sloužit Věži, dcero," odpověděla Egwain, jak nejvážněji dovedla. Sheriam jí políbila prsten, ustoupila stranou a poklonila se Myrelle.
Aes Sedai postupovaly popořadě. Uspořádání zástupu občas vyvolalo překvapení. Žádná z přísedících nebyla skutečně mladá, i přes hladké líce Aes Sedai, ale světlovlasá Delana, o níž si Egwain myslela, že musí být přinejmenším stejně stará jako Romanda, nestála ani v polovině zástupu, kdežto Lelaine a Janya, obě docela hezké ženy bez jediného šedého vlásku v tmavých kadeřích, stály těsně před bělovlasou žlutou sestrou. Každá předvedla pukrle a políbila Egwain prsten s naprosto bezvýraznou tváří - ačkoliv některé se podívaly na pruhy na Egwaininých šatech - a bez dalšího slova opustila místnost zadními dveřmi. Normálně by toho bylo víc, ale zbytek obřadu bude muset počkat na ráno.
Konečně zůstala Egwain sama jenom se třemi ženami, které se za ni zavázaly. Pořád si nebyla jistá, co to znamená. Když Egwain vstala, Myrelle šla vpustit ostatní tři. "Co by se stalo, kdyby Romanda nevstala?" Údajně měla dostat ještě jednu příležitost, jedno kolo umývání nohou a žádání o možnost sloužit, ale Egwain si byla jistá, že kdyby Romanda i podruhé hlasovala ne, dostala by třetí příležitost.
"Pak by nejspíš v několika dnech pozvedly jako amyrlin ji samotnou," odpověděla Sheriam. "Ji nebo Lelaine."
"Tak jsem to nemyslela," prohlásila Egwain. "Co by se stalo se mnou? Vrátila bych se prostě zase jako přijatá novicka?" Anaiya a ostatní se k ní přihnaly, samý úsměv, a Myrelle začala Egwain pomáhat z bílých šatů s pruhy a do světle zeleného hedvábí, které na sobě bude mít jen tak dlouho, než se dostane do postele. Bylo pozdě, ale amyrlin se tu nemohla procházet v šatech přijaté.
"S největší pravděpodobností," odpověděla po chvíli Morvrin. "Nemůžu říct, jestli by to bylo štěstí nebo ne, být přijatou, o které by každá přísedící věděla, že se téměř stala amyrlin."
"Stává se to zřídkakdy," připojila se Beonin, "ale žena, která je odmítnuta jako amyrlin, je obvykle poslána do vyhnanství. Sněmovna usiluje o soulad, a ona by prostě byla neustále zdrojem nesouladu."
Sheriam se podívala Egwain přímo do očí, jako by chtěla na svá následující slova položit důraz. "Do vyhnanství by určitě poslaly nás. Mne, Myrelle a Morvrin zcela jistě, a nejspíš i Carlinyu, Beonin a Anaiyu." Najednou se usmála. "Ale nic takového se nestalo. Nová amyrlin by měla svou první noc strávit rozjímáním a modlitbami, ale jakmile ti Myrelle dozapíná ty knoflíčky, nejlepší bude, když ti konečně povíme aspoň něco málo o tom, jak vypadají záležitosti v Salidaru."
Všechny se na ni dívaly. Myrelle stála za ní a dopínala jí šaty, nicméně Egwain cítila její pohled. "Ano. Ano, myslím, že to bude nejlepší."

KAPITOLA DRUHÁ

Amyrlin je pozvednuta

Egwain zvedla hlavu z polštáře a rozhlédla se kolem, na chvíli ji překvapilo, že se ocitla v posteli s nebesy

ve velké místnosti. Okny se do místnosti linulo časné ranní světlo a na stojan s umyvadlem stavěla hezká kyprá žena v prostých šedých vlněných šatech velký bílý džbán s horkou vodou. Chesu jí představily včera v noci jako osobní komornou. Amyrlininu komornou. Vedle hřebene a kartáče na úzkém stolu pod zrcadlem s tepaným stříbrným rámem již ležel zakrytý podnos. Vzduchem se nesla vůně teplého chleba a dušených hrušek.

Místnost na Egwainin příchod připravila předem Anaiya. Nábytek sice pořád neladil, ale byly to nejlepší kusy, které mohl Salidar nabídnout, od křesla čalouněného zeleným brokátem přes stojací zrcadlo v rohu s nedotčeným zlacením po vyřezávaný šatník, kde nyní visely všechny její věci. Naneštěstí Anaiya silně tíhla k bohatým krajkám a volánům. Obojí bohatě lemovalo jak nebesa, tak shrnuté závěsy kolem postele, a krajka či volán pokrývaly i stůl, stoličku, lenochy a nohy čalouněného křesla i přehoz, jejž Egwain odhodila na podlahu, a tenkou hedvábnou přikrývku vespod. Závěsy na oknech byly také samá krajka. Egwain zase položila hlavu na polštář, jenž byl též lemovaný krajkami. Měla z místnosti pocit, že se utopí v samých krajkách.

Poté, co ji Sheriam a ostatní přivedly sem, kde to nazývaly Menší věž, dlouze spolu rozmlouvaly, tedy hlavně mluvily ony. Ani je příliš nezajímalo to, co si Egwain myslí o tom, že má Rand za lubem, nebo o tom, co by mohla chtít Coiren a ostatní. Na cestě do Caemlynu bylo poselstvo pod vedením Merany, která věděla, co dělat, ačkoliv se jen nejasně vyjadřovaly o tom, co přesně to je. Hlavně mluvily ony, ona poslouchala a ony její otázky odsouvaly stranou. Sdělily jí, že odpovědi na některé nejsou důležité, aspoň prozatím. Pokud na některé odpověděly, byly odpovědi krátké a stručné, načež pokračovaly v hovoru o tom, co bylo důležité. Ke každému vladaři, jejichž jména jí postupně sdělily, bylo vysláno poselstvo s vysvětlením, proč je on či ona životně důležitý pro salidarskou věc, což zřejmě jeden každý byl. Neřekly tak docela, že všechno selže, pokud se byť jediný vládce postaví proti nim, ale důraz, který na každého kladly, to řekl za ně. Gareth Bryne budoval vojsko, které nakonec bude dost silné, aby prosadilo jejich - její - nároky proti Elaidě, pokud by to zašlo až tak daleko. Nemyslely si však, že by to zašlo tak daleko, i přes Elaidiny požadavky, aby se vrátily do Věže. Zřejmě věřily, že jakmile se rozšíří zpráva o volbě Egwain na amyrlinin stolec, Aes Sedai za ní přijdou, dokonce i některé z těch, které nyní byly ve Věži, a bude jich dost, aby Elaida neměla jinou možnost než na požádání odstoupit. Bělokabátníci z nějakého důvodu točili palci, takže v Salidaru bylo stejně bezpečno jako kdekoliv jinde, aspoň na tak dlouho, dokud bude třeba. Že Logain byl vyléčen stejně jako Siuan - a Leana, ovšemže ona musela být vyléčena taky, pokud byla tady, překvapením bylo spíš, že tu je - jí sdělily vlastně jenom mimochodem.

"Tady si nemusíš s ničím dělat starosti," uklidňovala ji Sheriam. Stála nad Egwain, sedící v čalouněném křesle, a ostatní byly rozestavěné v oblouku kolem. "Sněmovna se bude hádat, jestli ho máme znovu zkrotit, dokud nás toho problému nezbaví jeho vysoký věk."

Egwain se snažila potlačit další zívnutí - připozdívalo se - a Anaiya řekla: "Musíme ji nechat vyspat. Zítřek je téměř stejně důležitý, jako byl dnešek, dítě." Náhle se pro sebe tiše zasmála. "Matko. Zítřek je taky důležitý, matko. Pošleme Chesu, aby ti pomohla se uložit."

Dokonce i když odešly, nebylo snadné dostat se do postele. Zatímco Chesa Egwain stále ještě svlékala, objevila se Romanda se spoustou návrhů pro amyrlin, které jí sdělila pevným hlasem nepřipouštějícím žádné hlouposti, a ještě nebyla pořádně ze dveří, když se objevila Lelaine, jako by modrá přísedící čekala, až žlutá odejde. Lelaine měla vlastní rady, které Egwain sdělovala, zatímco ta seděla na posteli, poté, co Chesa byla jemně, ale důrazně poslána pryč. Lelaininy rady byly jiného zrna než Romandiny - a ani jedna neradila to, co Sheriam - a modrá sestra je pronášela s hřejivým, dokonce laskavým úsměvem, ale s téměř stejnou jistotou, že Egwain bude v prvních měsících potřebovat vedení. Ani jedna z nich neřekla doslova, že by mohla Egwain vést k tomu, co je nejlepší pro Věž, lépe než Sheriam nebo že by se Sheriam a její kroužek mohly snažit tahat za příliš mnoho provázků nebo že by mohly poskytovat špatné rady, ale silný náznak tu byl. Romanda i Lelaine také naznačily, že druhé Aes Sedai by mohly mít vlastní zájmy, které nepochybně způsobí nevýslovnou bídu.

Když Egwain usměrněním zhasla poslední lampu, čekala, že bude spát spánkem plným nočních můr. Příštího rána si však pamatovala jenom dvě. V jednom snu byla amyrlin - Aes Sedai, ale bez toho, že by složila přísahy - a všechno, co udělala, vedlo k pohromě. Z tohoto snu se vymrštila na posteli, jenom aby se ho zbavila, přesto si však byla jistá, že tento sen nemá žádný zvláštní význam. Byl skoro stejný, jaký

zažila uvnitř ter'angrialu, když procházela zkouškou na přijatou novicku. Pokud kdo věděl, neměly tyto sny žádnou spojitost se skutečností. Ne s touto skutečností. Druhý sen byl právě tak hloupý, jak čekala. Věděla dost o vlastních snech, aby to poznala, dokonce i když se nakonec musela probudit, aby se ho zbavila. Sheriam jí strhla štólu z ramen a pak se jí všechny vysmívaly a ukazovaly si na hlupačku, která si skutečně myslela, že se osmnáctiletá holka může stát amyrlin. Nejenom Aes Sedai, ale i všechny moudré a Rand, Perrin a Mat a Nyneiva a Elain, skoro každý, koho kdy poznala, se jí řehtal, zatímco ona tam stála nahá a zoufale se snažila dostat do šatů přijaté, které by padly tak desetileté dívce.
"Nemůžeš přece ležet v posteli celý den, matko."
Egwain otevřela oči.
Chesa měla ve tváři výraz hrané vážnosti a v očích se jí jiskřilo. Byla přinejmenším dvakrát starší než Egwain a hned při prvním setkání se chovala se směsicí úcty a důvěrnosti, jaká by se dala očekávat od staré dvorní dámy. "Amyrlin se nemůže povalovat v posteli, a už vůbec ne dneska."
"To je to poslední, co bych chtěla." Celá ztuhlá se vyškrábala z postele a protáhla se, než si svlékla propocenou košili. Nemohla se dočkat, až bude s jedinou silou pracovat dost dlouho, aby se přestala potit. "Oblíknu si to modrý hedvábí s bílými bělozářkami kolem výstřihu." Všimla si, že se Chesa pečlivě nedívá, když jí podávala čistou spodničku. Následky dodržování jejího toh poněkud vybledly, nicméně pořád měla světlé modřiny. "Než jsem se sem dostala, měla jsem nehodu," vysvětlila a chvatně strčila hlavu do výstřihu spodničky.
Chesa kývla v náhlém osvícení. "Koně jsou potvory, nespolehlivý zvířata. Mě na žádnýho nikdá nedostaneš, matko. Dobrej pevnej vůz je mnohem bezpečnější. Kdybych takhle spadla z koně já, živý duši bych to nesvěřila. Nildra by navykládala takový věci a Kaylin... Ách, nevěřila bys, co některý ženský napovídají, jakmile se k nim obrátíš zády. Ovšem, pro amyrlinin stolec je to jiný, ale tohle bych udělala já." Držela dveře šatníku otevřené a koutkem oka sledovala Egwain, aby viděla, zda ji pochopila.
Egwain se na ni usmála. "Lidi jsou lidi, ať vysoko nebo nízko postavení," prohlásila vážně.
Chesa na okamžik zazářila, než jí přinesla modré šaty. Možná ji vybrala Sheriam, byla však komornou amyrlinina stolce a její věrnost také amyrlininu stolci patřila. A také měla pravdu, že je dnešek důležitý. Egwain se rychle najedla - ačkoliv si Chesa mumlala, že hltání není zdravé na žaludek, teplé mléko s medem a kořením bylo na z nervozity podrážděný žaludek vynikajícím lékem - vyčistila si zuby a chvatně se opláchla, nechala Chesu, aby jí párkrát kartáčem pročísla vlasy a oblékla ji, co nejrychleji jí přetáhla modré hedvábí přes hlavu. Egwain si upravila sedmipruhou štólu na ramenou a zastavila se, aby se na sebe podívala do stojacího zrcadla. Štóla neštóla, jako amyrlin rozhodně nevypadala. Ale já jsem amyrlin. Tohle není sen.
Ve velké místnosti vespod byly stoly prázdné jako v noci. Byly tu pouze přísedící se šátky, shromážděné podle adžah, a opodál stála o samotě Sheriam. Když Egwain sestoupila po schodech, utišily se, a jakmile došla dolů, poklonily se jí. Romanda a Lelaine si ji pozorně prohlédly a pak se odvrátily. Důrazně se nedívaly na Sheriam a znovu se pustily do přerušeného rozhovoru. Když Egwain mlčela, ostatní se také odmlčely. Občas se po ní některá podívala. Dokonce i když šeptaly, zněly jejich hlasy příliš zvučně. Venku panovalo ticho, naprosté ticho. Egwain si z rukávu vytáhla šátek a otřela si tvář. Žádná z nich nevypotila ani kapku.
Vedle ní se postavila Sheriam. "Půjde to dobře," prohodila tiše. "Hlavně nezapomeň, co máš říkat." To byla další věc, kterou v noci podrobně probíraly. Egwain měla ráno pronést řeč.
Egwain kývla. Bylo to zvláštní. Měl se jí obracet žaludek a třást kolena. Nebylo tomu tak a ona to nemohla pochopit.
"Není třeba se bát," pokračovala Sheriam. Mluvila, jako by si myslela, že Egwain se bojí, a chtěla ji uklidnit, ale než stačila znovu otevřít ústa, promluvila nahlas Romanda.
"Je čas."
Za šustění suknic se přísedící opět seřadily podle věku, tentokrát však byla Romanda v čele, a vypochodovaly ven. Egwain došla těsně ke dveřím. Pořád se jí nesvíral žaludek. Možná měla Chesa s tím teplým mlékem pravdu.
Stále bylo ticho, pak promluvila Romanda hlasem příliš silným, aby byl přirozený. "Máme amyrlin."

Egwain vystoupila ven do slunečního žáru, který by čekala až mnohem později. Zvedla nohu ze schůdku a položila ji na plošinu spletenou ze vzduchu. Řada přísedících se táhla po obou stranách a každá přísedící zářila světlem saidaru.
"Egwain z al'Vereů," začala odříkávat Romanda, jejíž hlas se nesl na pramenech síly, "strážkyně zámků, plamen Tar Valonu, amyrlin."
Za její řeči ji zvedly vysoko, skutečně pozvedaly amyrlin, až stála skoro pod doškovou střechou, a každému, kdo ji viděl, kromě ženy, jež dokázala usměrňovat, to muselo připadat, že se vznáší ve vzduchu.
A byla tu spousta lidí, kteří ji mohli vidět na pozadí vycházejícího slunce. Druhé tkanivo způsobilo, že se světlo kolem ní mihotalo. Ulice byla nacpána muži i ženami. Dav mizel i za rohy. Každé zádveří bylo plné, každé okno, každá střecha kromě samotné Menší věže. Zvedl se řev, který téměř přehlušil Romandin hlas, vesnicí se valily vlny jásotu. Egwain si lidi dole prohlížela, pátrala po Nyneivě a Elain, ale v tom moři zdvižených tváří je nezahlédla. Zdánlivě minuly celé věky, než se diváci utišili natolik, aby mohla promluvit. Tkanivo, které předtím neslo Romandin hlas, se teď přeneslo na ni.
Její řeč připravily dopředu, Sheriam a ostatní, váženou výzvu a napomenutí, které by možná dokázala pronést bez uzardění, kdyby byla dvakrát starší, nebo spíš třikrát. O vlastní vůli udělala pár změn. "Shromáždili jsme se zde kvůli hledání pravdy a spravedlnosti, které neskončí, dokud falešná amyrlin, Elaida, nebude sesazena ze svého místa, které uchvátila." Jediná změna byla "neskončí" místo "nemůže skončit", ale ona si myslela, že je to působivější a lepší. "Jako amyrlin vás při tomto hledání povedu a neustoupím. A vím, že ani vy necouvnete." A to jako výzva a nabádání stačilo. V žádném případě tady nahoře nehodlala zůstat tak dlouho, aby zopakovala všechno, co chtěly, aby řekla. A stejně všechno ostatní odpovídalo zhruba tomu, co již řekla. "Jako svou kronikářku jmenuji Sheriam Bayanar."
To vyvolalo mnohem menší jásot. Kronikářka nebyla, koneckonců, amyrlin. Egwain se podívala dolů a čekala, dokud neviděla, že Sheriam vyběhla ven. Ještě si na ramenou upravovala štolu kronikářky, modrou, aby ukázala, že byla pozvednuta z modrého adžah. Rozhodly se, že nenechají udělat kopii amyrlininy hole se zlatým plamenem nahoře, již nosívala kronikářka. Dokud z Bílé věže nezískají pravou hůl, budou se muset obejít bez ní. Sheriam si myslela, že bude muset čekat mnohem déle, a na Egwain se podívala otevřeně podrážděně. V řadách přísedících se Romanda a Lelaine tvářily naprosto bezvýrazně, obě měly velmi přesvědčivý návrh na to, kdo by měl být kronikářkou, a nebylo třeba říkat, že ani jedna nenavrhovala Sheriam.
Egwain se nadechla a obrátila se zpátky k čekajícímu shromáždění. "Na počest tohoto dne vyhlašuji, že všem přijatým a mladším novickám jsou prominuty tresty a pokání." To byl zvyk, a bíle oděné dívky se neskrývaně zaradovaly, přidalo se dokonce i pár přijatých, které se zapomněly. "Na počest tohoto dne nyní vyhlašuji, že Theodrin Dabei, Faolain Orande, Nyneiva z al'Mearů a Elain z rodu Trakandů jsou od tohoto okamžiku pozvednuty k šátku, stávají se hotovými sestrami a Aes Sedai." Toto oznámení přivítalo tázavé ticho, jen tu a tam někdo zamumlal. Něco takového rozhodně zvykem nebylo. Zdaleka ne. Bylo to však vyhlášeno a bylo dobře, že se Morvrin zmínila o Theodrin a Faolain. Přišel čas vrátit se k tomu, co pro ni napsaly. "Nyní vyhlašuji na tento den hostinu a oslavu. Ať nikdo nepracuje, kromě toho, co je nezbytné udělat, a všichni nechť se radují. Kéž na vás na všechny svítí Světlo a ruka Stvořitele vás chrání." To poslední již pohltil hromový řev, který překonal i tkanivo, jež neslo její slova. Někteří lidé začali tančit přímo na ulici, ačkoliv téměř neměli místo.
Plošina ze vzduchu sestoupila možná maličko rychleji, než stoupala. Přísedící na ni civěly, když sestupovala na zem, a záře saidaru začala pohasínat málem dřív, než se dotkla nohou země.
Sheriam se k ní vrhla a popadla Egwain za ruku, přitom se usmívala na přísedící s kamennými výrazy. "Musím amyrlin ukázat její pracovnu. Omluvte mě." Egwain by neřekla, že ji Sheriam dovnitř doslova strkala, ale rozhodně by taky neřekla, že to neudělala. Nemyslela si, že by ji Sheriam doslova vlekla za ruku, ale připadalo jí nejlepší si volnou rukou vyhrnout suknice a dělat dlouhé kroky. Ukázalo se, že její pracovna, za předpokojem, je o něco menší než její ložnice, měla dvě okna, psací stůl se židlí s rovným opěradlem a dvě další židle stály před ním. Nic jiného tu nebylo. Červotočem prožrané deštění bylo naleštěné do matného lesku, avšak stůl byl prázdný. Na podlaze ležel květovaný koberec.
"Odpusť mi, jestli jsem byla příliš unáhlená, matko," řekla Sheriam a pustila jí ruku, "ale myslela jsem, že

bychom si měly promluvit v soukromí, než budeš mluvit s některou z přísedících. Všechny se připojily k psaní tvého proslovu a -"
"Vím, že jsem udělala pár změn," přerušila ji Egwain bez úsměvu, "ale cítila jsem se tak hloupě, když jsem tam tak stála a měla to všechno vykládat." Všechny že se připojily? Nebylo divu, že to znělo jako řeč pompézní staré báby, která nemůže přestat mluvit. Málem se zasmála. "A stejně, řekla jsem, co se říct muselo, aspoň v jádru. Elaidu je nutný odstranit a já je při tom povedu."
"Ano," pravila Sheriam pomalu, " mohlo by však vzejít několik otázek kvůli některým ostatním... změnám. Theodrin a Faolain budou rozhodně pozvednuty na Aes Sedai, jakmile budeme mít zpátky v rukou Věž a hůl přísah, a Elain nejspíš taky, ale Nyneiva pořád nedokáže zapálit svíčku, pokud si nejdřív před lidmi neškube za cop."
"Právě tento problém chci nanést," řekla Romanda, vstoupivší bez zaklepání. "Matko," dodala po významné odmlce. Lelaine za nimi zavřela dveře málem před obličejem několika dalších přísedících.
"Připadalo mi to nezbytný," prohlásila Egwain a vykulila oči. "Napadlo mě to včera v noci. Já jsem byla pozvednuta na amyrlin, aniž bych prošla zkouškou nebo složila tři přísahy, a kdybych zůstala sama, jenom by to na mě víc ukazovalo. Když tu budou čtyři další, už lidem nebudu připadat tak divná. Aspoň ne lidem tady. Elaida by se mohla pokusit s tím něco udělat, až se o tom doslechne, ale většina lidí toho o Aes Sedai ví tak málo, že stejně nebudou vědět, čemu mají věřit. A tady nejvíc záleží na lidech. Musejí ve mě věřit."
Každý jiný než Aes Sedai by na ni zůstal civět s otevřenou pusou. Tady zatím Romanda málem prskala.
"To je možné," začala Lelaine hodně ostře a prudce trhla za šátek s modrými třásněmi, pak se však zarazila. Bylo to tak. A víc, amyrlinin stolec veřejně prohlásil tyto ženy za Aes Sedai. Sněmovna by je mohla udržet v rolích přijatých - nebo v rolích, které Faolain a Theodrin hrály - ale sněmovna nemohla vymazat vzpomínky a nedokázala by zabránit tomu, aby se každý dozvěděl, že se hned první den postavila proti amyrlin. A to by důvěru v ni rozhodně dost podrylo.
"Doufám, matko," pravila Romanda sevřeným hlasem, "že příště se nejdřív poradíš se sněmovnou. Jít proti zvyklostem může mít nečekané následky."
"Jít proti zákonu může mít nešťastné následky," prohlásila poněkud nevybíravě Lelaine a opožděně připojila: "Matko." Tohle byl nesmysl, nebo téměř. Podmínky pro pozvednutí mezi Aes Sedai byly uzákoněny, pravda, ale amyrlin mohla vyhlásit téměř cokoliv, co se jí zlíbilo. Přesto se moudrá amyrlin nevrhala do bojů se sněmovnou, bylo-li možné se jim vyhnout.
"Och, příště se určitě poradím," sdělila jim Egwain upřímně. "Ale teď mi to připadalo takhle správný. Omluvily byste mě teď, prosím? Skutečně si musím promluvit s kronikářkou."
Málem se třásly. Pukrlata předvedly nepatrná a slova na rozloučenou byla naprosto správná, co se slov týkalo, ale Romanda je mumlala a Lelaine mluvila hlasem ostrým, že by jím mohla sekat.
"Tohle jsi zvládla docela dobře," řekla Sheriam, když byly ze dveří. Mluvila překvapeně. "Ale nesmíš zapomínat, že sněmovna může dělat problémy každé amyrlin. Jedním z důvodů, proč jsem tvou kronikářkou, je ten, abych ti mohla radit a uchránit tě takovýchhle problémů. Měla by ses se mnou poradit o každé vyhlášce, kterou budeš chtít vynést. A když nebudu po ruce já, tak s Myrelle, Morvrin a ostatními. Jsme tu, abychom ti pomáhaly, matko."
"Rozumím, Sheriam. Slibuju, že budu pozorně naslouchat všemu, co řeknete. Ráda bych teď viděla Nyneivu a Elain, jestli je to možný."
"Mělo by být," usoudila Sheriam s úsměvem, "ačkoliv možná budu muset Nyneivu od žlutých odtáhnout skutečně násilím. Siuan tě přijde učit o etiketě, kterou musí amyrlin dodržovat - k učení je toho hodně - ale řeknu jí, aby přišla později."
Když Sheriam odešla, Egwain hleděla na dveře. Pak se obrátila a hleděla na stůl. Úplně prázdný. Nebylo na něm jediné hlášení, které by si mohla přečíst, žádné záznamy k prostudování. Nebyl na něm brk ani kalamář, aby mohla napsat poznámku, natož vyhlášku. A Siuan ji přijde učit etiketě.
Když se ozvalo nesmělé zaklepání na dveře, ještě tam stála. "Dále," zavolala a přemítala, je-li to Siuan či snad služebná s medovými perníčky na zakousnutí, již hezky nakrájenými k jídlu.
Do dveří váhavě strčila hlavu Nyneiva, pak ji Elain strčila dovnitř. Bok po boku předvedly dokonalé pukrle, roztáhly doširoka bílé sukně s pruhy a zamumlaly: "Matko."

"Prosím, nedělejte to," pravila Elain. Vlastně to spíš zakvílela. "Jste jediný kamarádky, který mám, a jestli začnete..." Světlo, málem se rozplakala!
Elain k ní došla první, ale jen těsně, a prudce ji objala. Nyneiva stála vedle, mlčela a nervózně si pohrávala s tenkým stříbrným náramkem. Ne tak Elain. "Pořád jsme tvoje přítelkyně, Egwain, ale ty jsi amyrlin. Světlo, vzpomínám si, jak jsem ti kdysi řekla, že budeš amyrlin, až já budu..." Lehce se zamračila. "No, v každém případě ty jsi amyrlin. Nemůžeme k amyrlin jen tak přijít a říci: ‚Egwain, nevypadám v těchhle šatech tlustá?' To by se nehodilo."
"Ale hodilo," prohlásila Egwain důrazně. "No, aspoň v soukromí," připustila po chvíli. "Když budem samy, chci, abyste mi řekly, že v těch šatech vypadám tlustá nebo... nebo co budete chtít." Usmála se na Nyneivu a jemně ji zatahala za silný cop. Nyneiva sebou trhla. "A chci, aby ses za něj přede mnou tahala, když budeš chtít. Potřebuju někoho, kdo je Egwainina kamarádka a nevidí pořád tuhle... tuhle zatracenou štólu, jinak se zblázním. Když už mluvíme o šatech, proč máte pořád tohle? Myslela jsem, že doteď už se určitě převlíknete."
Teď se Nyneiva za cop zatahala. "Ta Nisao mi řekla, že to musí být nějakej omyl, a vytáhla mě ven. Tvrdila, že kvůli nějaký oslavě nepromarní svou příležitost." Zvenčí sem začínaly doléhat zvuky slavnosti, všeobecný šum právě dost hlasitý, aby pronikl kamennými stěnami, a tichá hudba.
"No, chyba to teda nebyla," ujistila ji Egwain. Nisaina příležitost? No, teď se na to ptát nebude. Nyneiva z toho nebyla šťastná a Egwain chtěla, aby tohle pokud možno byla šťastná událost. Odtáhla židli od stolu a uviděla na sedadle dvě bachraté podušky povlečené sešívanými povlaky, usmála se. Chesa.
"Posadíme se a popovídáme si, pak vám pomůžu najít dvoje nejlepší šaty v celým Salidaru. Povězte mi o těch svých objevech. Anaiya se o nich zmiňovala, Sheriam taky, ale já je u toho nedokázala udržet dost dlouho, aby mi prozradily nějaký podrobnosti."
Obě se skoro jako jedna zarazily dřív, než dosedly, a vyměnily si pohledy. Nevysvětlitelně se zdálo, že se zdráhají mluvit o čemkoliv jiném kromě toho, jak Nyneniva vyléčila Siuan a Leanu - Nyneiva třikrát dost úzkostlivě zopakovala, že vyléčení Logaina byla náhoda - a o Elainině práci s ter'angrialy. To byly pozoruhodné výkony, zvláště ten Nyneivin, ale mohly to opakovat jen několikrát, a Egwain mohla také jen několikrát obdivovat, jak úžas né je to, co udělaly, a jak jim závidí. Když se to pokusily předvést, netrvalo to dlouho. Egwain neměla pro léčení skutečný cit, zvláště ne pro tak složité tkanivo, jaké Nyneiva bezmyšlenkovitě spřádala, a přestože chovala náklonnost ke kovům a byla velmi silná v ohni i zemi, Elain se jí téměř okamžitě ztratila. Ovšemže chtěly vědět, jaký je život mezi Aiely. Z toho, jak překvapeně mrkaly a šokované se smály, i když smích rychle utichal, si Egwain nebyla jistá, jestli jí věřily všechno, co jim povídala, a ona jim rozhodně nepověděla všechno. Aielové přirozeně vedli k hovoru o Randovi. Obě ženy civěly celou dobu, co jim vykládala o setkání s Aes Sedai. Souhlasily, že se brodí ve vodě, která je hlubší, než tuší, a potřebuje někoho, kdo by ho vedl, než šlápne do díry. Elain si myslela, že s tím by mu mohla pomoci Min, jakmile poselstvo dorazí do Caemlynu - teď poprvé se Egwain dozvěděla, že je Min s ním, či aspoň že byla v Salidaru - ačkoliv pravdu díc, Elain o tom mluvila nepříliš nadšeně. A zamumlala cosi skutečně podivného, jako by to byla pravda, kterou nechce slyšet.
"Min je lepší žena než já." Z nějakého důvodu se na ni potom Nyneiva soucitně podívala. "Kéž bych tam byla já," pokračovala Elain silnějším hlasem. "Totiž, abych ho vedla." Podívala se z Egwain na Nyneivu a do tváří jí vystoupil ruměnec. "No, to taky." Nyneiva a Egwain se rozesmály tak silně, že málem spadly ze židlí, a Elain se k nim téměř vzápětí připojila.
"Je tu jedna dobrá věc, Elain," vyhrkla bez dechu Egwain a ještě se snažila vzpamatovat. Pak si uvědomila, co přesně chce říci a proč. Světlo, do jaké bažiny to vstoupila, a ještě se přitom smála! "To s tvou máti mě moc mrzí, Elain. Ani nevíš, jak jsem ti ještě předtím chtěla vyjádřit soustrast." Elain se zatvářila zmateně, což odpovídalo situaci. "Totiž, Rand ti chce dát Lví trůn i Sluneční trůn." K jejímu překvapení se Elain na židli prudce narovnala.
"Tak tohle on chce, co?" pronesla chladným hlasem. "Hodlá mi je dát." Mírně zvedla bradu. "Mám na Sluneční trůn jistý nárok, a pokud se ho rozhodnu uplatnit, udělám to o své vlastní vůli. A co se Lvího trůnu týče, Rand al'Thor nemá žádné právo - žádné! - mi dávat, co je již moje."
"Jsem si jistá, že to takhle nemyslel," namítla Egwain. Nebo ano? "On tě miluje, Elain. Vím, že ano."
"Kdyby to jen bylo tak prosté," zabručela Elain, ať už to mělo znamenat cokoliv.

Nyneiva si odfrkla. "Muži vždycky říkají, že to tak nemysleli. Myslely byste si, že mluví jiným jazykem."
"Až ho zase dostanu do rukou," prohlásila důrazně Elain, "tak ho naučím mluvit správným jazykem. Dávat mi!"
Egwain měla co dělat, aby se znovu nerozesmála. Až Elain zase dostane Randa do rukou, bude mít plné ruce práce s hledáním skrytého místečka, než aby ho něčemu učila. Tohle bylo skoro jako za starých časů. "Teď jsi Aes Sedai, můžeš za ním odejít, kdy budeš chtít. Nikdo ti nemůže bránit." Dvě přítelkyně si vyměnily rychlý pohled.
"Sněmovna nikoho nenechá, aby jen tak šel," zavrčela Nyneiva. "A i kdyby mohla odejít, našly jsme něco důležitějšího."
Elain důrazně přikyvovala. "Taky myslím. Připouštím, že když jsem se doslechla, že tě prohlásily amyrlin, první, co mě napadlo, bylo, že to teď možná s Nyneivou budeme moci jít hledat. No, druhé, nejdřív jsem byla ohromená radostí."
Egwain zmateně zamrkala. "Něco jste našly. Ale teď to potřebujete jít hledat." Její přítelkyně se v židlích předklonily a dychtivě odpovídaly málem jedna přes druhou.
"Našly jsme to," vysvětlovala horempádem Elain, "ale pouze v Tel'aran'rhiodu."
"Použily jsme potřebu," dodávala Nyneiva. "Něco jsme rozhodně potřebovaly."
"Je to mísa," pokračovala Elain, "ter'angrial, a já myslím, že by mohl být dost silný, aby změnil počasí."
"Jenomže ta mísa je někde v Ebú Daru v hrozném propleteném bludišti ulic bez nějakých znamení, není tam nic, co by nám pomohlo. Sněmovna poslala dopis Merilille, ale ona ji nikdy nenajde."
"Řekly jsme jim, že k usměrňování je potřeba muž." Nyneiva si povzdechla. "Ovšem to bylo před Logainem, i když já nemyslím, že by mu věřily."
"Muž vlastně ani není potřeba," ozvala se zase Elain. "Jenom jsme chtěly, aby si myslely, že Randa potřebují. Nevím, kolik žen je k tomu potřeba, možná celý kruh třinácti."
"Elain říká, že ta věc je hrozně silná, Egwain. Rozhodně by mohla počasí zase spravit. Potěšilo by mě to už jenom proto, že by se mi zase spravil smysl pro počasí."
"Ta mísa dokáže počasí napravit, Egwain." Elain si s Nyneivou vyměnila potěšený pohled. "Ty nás jenom musíš poslat do Ebú Daru."
Záplava ustoupila a Egwain se v židli opřela. "Udělám, co půjde. Třeba žádné námitky nebudou, když jste teď Aes Sedai." Měla však pocit, že budou. Pozvednout je vypadalo jako dost odvážný zásah, ale ona začínala věřit, že tak snadné to nejspíš nebude.
"Co půjde?" vyhrkla Elain nevěřícně. "Jsi amyrlin, Egwain. Ty vydáš rozkaz a Aes Sedai skočí." Náhle se usmála. "Řekni ‚skoč', a já ti to dokážu."
Egwain si zamračeně poposedla. "Jsem amyrlin, avšak... Elain, Sheriam nemusí moc vzpomínat, aby si připomněla mladší novicku jménem Egwain, co s vykulenýma očima zírá na všechno kolem sebe, kterou poslala hrabat chodníčky v Nový zahradě za to, že před spaním jedla jabka. Hodlá mě vodit za ruku nebo možná držet za krkem a postrkovat. Romanda i Lelaine se obě chtěly stát amyrlin a tu novicku vidí taky. Chtějí mi ukazovat, kam mám šlápnout, stejně jako Sheriam."
Nyneiva se ustaraně zamračila, ale Elain byla pobouřená. "Nesmíš jim dovolit, aby se tě pokoušely... zastrašovat. Ty jsi amyrlin. Amyrlin říká sněmovně, co má dělat, ne obráceně. Musíš se jim postavit a přinutit je, aby amyrlin viděly."
V Egwainině smíchu se ozvala hořkost. Bylo to teprve minulou noc, kdy tolik vzdorovala tomu, aby ji zastrašovaly? "To chvíli potrvá, Elain. Víš, konečně jsem pochopila, proč vybraly mě. Částečně kvůli Randovi, myslím. Možná si myslí, že bude přístupnější, když uvidí, že štólu nosím já. Ten druhý důvod je ten, že si pamatují tu novicku. Ženu - ne, holku! - která je tak zvyklá dělat, co se jí řekne, že nebude problém ji přimět, aby dělala, co chtějí ony." Přejela prstem po pruhované štóle, již měla kolem krku.
"No, ať už měly důvody jakékoliv, vybraly jako amyrlin mě, a jelikož to udělaly, já hodlám být amyrlin, ale musím být opatrná, aspoň ze začátku. Siuan možná přiměla sněmovnu nadskočit pokaždý, když se zamračila -" napadlo ji, jestli to kdy byla pravda - "ale kdybych to zkusila já, docela dobře bych mohla být první amyrlin, kterou kdy sesadily den potý, co ji pozvedly."
Elain se tvářila poněkud ohromeně, ale Nyneiva pomalu kývla. Možná díky tomu, že byla doma vědmou a jednala s ženským kroužkem, chápala lépe než Elain, jak amyrlinin stolec a věžová sněmovna

doopravdy spolupracují, i přes všechen její výcvik na královnu.
"Elain, jakmile se zpráva rozšíří a vladaři se o mně dozvědí, můžu začít pracovat na tom, aby si sněmovna uvědomila, že vybrala amyrlin, ne loutku, ale do tý doby by mi tu štólu mohly sebrat stejně rychle, jako mi ji daly. Totiž, když nebudu skutečná amyrlin, nebude těžký mě odsunout stranou. Mohlo by to vyvolat nějaký poznámky, ale nepochybuju o tom, že by je hodně rychle umlčely. Pokud by se někdo mimo Salidar doslechl, že nějaká Egwain z al'Vereů byla zvolená na amyrlinin stolec, byl by to prostě jenom další z těch divných drbů, co se kolem Aes Sedai šíří."
"Co chceš dělat?" zeptala se tiše Elain. "Určitě to jenom pokorně nepřijmeš." Teď se Egwain usmála zcela upřímně. Nebyla to otázka, nýbrž pevné konstatování faktu.
"Ne, to teda nepřijmu." Vyslechla dost proslovů, které Moirain vedla k Randovi ohledně velké hry rodů. Tenkrát hru považovala za absurdní a za něco horšího než podvod. Teď doufala, že si vzpomene na všecko, co tenkrát slyšela. Aielové vždycky říkali: "Používej zbraně, které máš." "Mohlo by mi pomoct, že se mě snaží vést na třech různejch vodítkách. Můžu předstírat, že mě táhne jedno nebo druhý, podle toho, co bude nejblíž tomu, co budu chtít udělat. Jednou za čas můžu udělat právě to, co budu chtít, jako když jsem pozvedla vás dvě, ale zatím ne moc často." Narovnala ramena a upřeně se jim podívala do očí. "Moc ráda bych řekla, že jsem vás pozvedla proto, že jste si to zasloužily, ale pravdou je, že jsem to udělala proto, že jste kamarádky, a proto, že jsem doufala, že mi jako hotový sestry pomůžete. Rozhodně nevím, komu jinýmu kromě vás dvou můžu věřit. Pošlu vás do Ebú Daru, jak nejrychlejc to půjde, ale předtím a potom můžu věci probírat jenom s váma. Vím, že vy mi povíte pravdu. Ten výlet do Ebú Daru možná nemusí trvat tak dlouho, jak si myslíte. Vy dvě jste přišly s nejrůznějšíma objevama, jak jsem slyšela, ale jestli se mi podaří vyřešit pár problémů, mohla bych taky s něčím přijít."
"To bude nádhera," řekla Elain, ale znělo to téměř nepřítomně.

KAPITOLA TŘETÍ

Když začne bitva

Ticho bylo velmi zvláštní a Egwain to vůbec nechápala. Elain se podívala na Nyneivu, potom se obě zadívaly na Nyneivin tenký stříbrný náramek. Nyneiva přenesla svůj pohled na Egwain, vykulila oči a pak je sklopila k podlaze.
"Musím se přiznat," řekla téměř šeptem. Hlas vůbec nezvedla, ale slova se z ní hrnula jedno přes druhé. "Chytila jsem Moghedien." Aniž by zvedla zrak, natáhla ruku s náramkem. "Tohle je a'dam. Držíme ji jako vězně a nikdo to neví. Kromě Siuan, Leany a Birgitte. A teď tebe."
"Musely jsme," připojila s jistou opatrností Elain a naléhavě se předklonila. "Ony by ji byly popravily, Egwain. Vím, že si to zaslouží, ale má hlavu plnou vědomostí, věcí, o kterých se nám málem ani nesnilo. Odtud pocházejí všechny ty naše objevy. Kromě toho, jak Nyneiva vyléčila Siuan, Leanu a Logaina, a mých ter'angrialů. Ony by ji byly zabily a nepočkaly by, aby se něco dozvěděly!"
Egwain zmámenou hlavou vířily otázky. Ony že chytily jednu lze Zaprodanců? Jak? Elain že vyrobila

a'dam? Egwain se otřásla, skoro se na tu věc nedokázala podívat. Vůbec nevypadala jako a'dam, který znala až příliš dobře. Ale jak se jim podařilo, dokonce i s ním, udržet jednu ze Zaprodanců ukrytou mezi tolika Aes Sedai? Jedna ze Zaprodanců, vězeňkyně. Neodsouzená a nepopravená. Při tom, jak začal být Rand podezíravý, pokud by to někdy zjistil, už by Elain nikdy neuvěřil ani slovo.
"Přiveď ji sem," podařilo se jí ze sebe vypravit dutým hlasem. Nyneiva vyskočila z křesla a odběhla. Hluk oslav, smích, hudba a zpěv na chvíli zesílily, než se za ní dveře zapráskly. Egwain si mnula spánky. Jedna ze Zaprodanců. "To je tedy skutečně velký tajemství."
Elain znachověly líce. Proč, pod Světlem...? Ovšem.
"Elain, nechtěla jsem se ptát na... nikoho, o kom bych neměla vědět."
Zlatovlasá žena skutečně nadskočila. "Já... možná o tom dokážu mluvit. Později. Zítra. Možná. Egwain, musíš mi slíbit, že nic neřekneš - nikomu! - pokud ti to nedovolím. Bez ohledu na to... co uvidíš."
"Jestli to tak chceš." Egwain nechápala, proč je druhá žena tak podrážděná. Vážně ne. Elain měla tajemství, které sdílela s Egwain, jenomže Egwain na něj přišla náhodou, a od té doby obě předstíraly, že je to pouze Elainino tajemství. V Tel'aran'rhiodu se setkala s Birgitte, hrdinkou z pověstí. Možná se s ní stále scházela. Počkat, tohle přece říkala Nyneiva. Birgitte ví o Moghedien. Znamenalo to, že ta žena čeká v Tel'aran'rhiodu, až ji Valerský roh povolá zpátky? Nyneiva zná tajemství, které Elain odmítla Egwain přiznat, dokonce i když ji Egwain chytila takřka při činu? Ne. Tohle nehodlala obrátit v řadu obvinění a popírání.
"Elain, já jsem amyrlin - skutečná amyrlin - a už mám pár plánů. Moudré, které umějí usměrňovat, zvládají spoustu tkaniv jinak než Aes Sedai." Elain už o moudrých věděla, ačkoliv, když na to tak Egwain myslela, netušila, jestli to vědí i Aes Sedai. Nyní ty ostatní Aes Sedai. "Občas je to, co dělají, složitější nebo hrubší, ale občas je to jednodušší než to, co nás učily ve Věži, a funguje to stejně dobře."
"Ty chceš, aby Aes Sedai studovaly u Aielů?" Elain pobaveně zvedla koutky. "Egwain, s tímhle ony nikdy nebudou souhlasit, ani kdybys žila tisíc let. Jestli to ale zjistí, asi budou chtít zkoušet aielská děvčata na novicky."
Egwain si poposedla na poduškách a zaváhala. Aes Sedai studující u moudrých. Jako učednice? K něčemu takovému by nikdy nedošlo, ale zvlášť Romandě a Lelaine by mohla trocha ji'e'toh jenom prospět. A Sheriam, Myrelle a... Přišla na pohodlnější způsob sezení a vzdala se svých představ.
"Pochybuju, že by moudrý kdy souhlasily, aby se aielský dívky staly novickama." Kdysi snad, nyní však rozhodně ne. Teď by od nich Egwain mohla nejvíc čekat asi tak to, že budou s Aes Sedai mluvit zdvořile.
"Myslela jsem spíš nějaký spojenectví. Elain, Aes Sedai není ani tisícovka. Když přičteš ty, co zůstaly v Pustině, tak je podle mě víc moudrých, co dokážou usměrňovat, než Aes Sedai. Možná mnohem víc. A stejně, ony nepustí jedinou, která v sobě má vrozenou jiskru." Kolik žen zemřelo na téhle straně Dračí stěny, protože náhle dokázaly usměrňovat, možná bez toho, aby si uvědomily, co vlastně dělají, a nebyl tu nikdo, kdo by je učil? "Chci k nám přivést víc žen, Elain. Co třeba ženy, které se dokážou učit, ale žádná Aes Sedai je nenajde dřív, než jsou na novicky příliš starý? Já říkám, když se chce některá učit, ať to zkusí, i když jí je čtyřicet nebo padesát, nebo její vnukové mají vlastní vnuky."
Elain se zasmála. "Och, Egwain, přijatá novicka bude tyhle třídy mladších učit s gustem."
"Budou se muset naučit jak," prohlásila Egwain pevně. Ten problém ji nenapadl. Aes Sedai vždycky tvrdily, že můžete být na mladší novicku příliš stará, ale když se chcete učit... Už teď částečně změnily názor. V davu viděla nad bílým šatem novicek tváře starší než Nyneiva. "Věž byla vždycky pevná v odmítání lidí, Elain. Když nejsi dost silná, tak tě vyhodí. Odmítni podstoupit zkoušku, a pošlou tě pryč. Nesložíš zkoušku, a ven. Když chtějí, mělo by jim být dovolený zůstat."
"Ale zkoušky mají zajistit, že jsi dost silná," namítla Elain. "Nejenom v jediné síle. Že máš dost silnou vůli. Určitě bys nechtěla mít Aes Sedai, co se zlomí, když se poprvé ocitne pod tlakem. Nebo Aes Sedai, co skoro nedokáže usměrňovat."
Egwain si odfrkla. Sorileu by vyhodily z Věže, aniž by ji vůbec vyzkoušely na přijatou. "Možná z nich nemůžou být Aes Sedai, ale to neznamená, že jsou k ničemu. Koneckonců, už tak jim důvěřují natolik, aby aspoň s trochou rozvahy používaly jedinou sílu, jinak by je neposlaly do světa. Mým snem je, aby každá žena, která dokáže usměrňovat, byla nějak spojená s Věží. Jedna každá, do poslední."
"I hledačky větru?" Elain sebou trhla, když Egwain kývla.

"Tys je nezradila, Elain. Nedokážu uvěřit, že svý tajemství udržely tak dlouho."
Elain si ztěžka povzdechla. "No, co se stalo, stalo se. ‚Med zpátky do plástve už vrátit nemůžeš.' Avšak jestli tvoje Aielanky dostanou zvláštní ochranu, Mořský národ by ji měl dostat taky. Ať hledačky větru učí svoje dívky. Žádnou ženu Mořského národa nesvážou Aes Sedai do rance a neodvlečou pryč, ať už budou chtít cokoliv."
"Platí." Egwain si plivla do dlaně a natáhla ruku. Elain si po chvíli taky plivla do dlaně a obě se zazubily, když si stiskly ruce, aby dohodu potvrdily.
Úsměv však pomalu zmizel. "Je to kvůli Randově amnestii, Egwain?"
"Částečně. Elain, jak může být muž tak...?" Tahle otázka se nedala nijak dokončit ani zodpovědět. Druhá žena přikývla, trošku smutně, chápavě či souhlasně nebo všechno dohromady.
Otevřely se dveře a v nich se objevila podsaditá žena v tmavém suknu se stříbrným podnosem v rukou. Na podnose byly tři stříbrné pohárky a stříbrný džbán na víno s dlouhým hrdlem. Tvář měla ztrhanou, byla to tvář selky, ale když si střídavě prohlížela Elain a Egwain, v tmavých očích jí jiskřilo. Egwain na okamžik překvapilo, že ta žena má přes otrhané šaty těsně padnoucí stříbrný nákrčník, ale potom za ní vstoupila Nyneiva a zavřela dveře. Musela běžet jako vítr, protože si našla čas převléknout se ze šatů přijaté do tmavě modrého hedvábí s vyšívanými zlatými spirálami kolem výstřihu a lemu. Výstřih nebyl tak hluboký, jak ho nosila Berelain, nicméně byl značně hlubší, než by Egwain u Nyneivy kdy čekala.
"Tohle je ‚Marigan'," řekla Nyneiva a nacvičeným pohybem si přehodila cop přes rameno. Prsten s Velikým hadem se jí zatřpytil na pravé ruce.
Egwain se už chtěla zeptat, proč klade na jméno takový důraz, ale pak si najednou uvědomila, že "Mariganin" náhrdelník odpovídá náramku na Nyneivině zápěstí. Nemohla si pomoci, aby necivěla. Ta žena rozhodně nevypadala tak, jak by čekala od Zaprodankyně. Taky to řekla nahlas, a Nyneiva se zasmála.
"Koukej, Egwain."
Egwain se nejenom dívala, málem vyskočila ze židle a objala saidar. Jakmile Nyneiva promluvila, obklopila "Marigan" záře. Jenom na chviličku, ale než pohasla, žena v prostém soukenném šatu se úplně změnila. Vlastně to byly docela malé změny, jenže když se sečetly, byla tu jiná žena, spíš hezká než krásná, ale rozhodně ne ztrhaná, žena hrdá, dokonce pyšná. Jen oči zůstaly stejné, jiskřící, jakkoliv však žena přebíhala pohledem od jedné Aes Sedai ke druhé, Egwain bez zjevných potíží uvěřila, že je to Moghedien.
"Jak?" bylo jediné, na co se zmohla. Pozorně poslouchala, když jí Nyneiva a Elain vysvětlovaly převleky a převrácení tkaniva, ale pozorovala Moghedien. Byla hrdá, sebevědomá, opět si vědoma sama sebe.
"Vraťte ji zpátky," nakázala, když dokončily vysvětlování. Záře saidaru se opět objevila, byla vidět jenom chviličku, a jakmile pohasla, nebylo vidět žádné tkanivo. Moghedien byla zase obyčejná a ztrhaná vesnická žena, která vedla tvrdý život a vypadala starší, než ve skutečnosti byla. V černých očích, které upírala na Egwain, se jí jiskřilo, byly plné nenávisti a možná také opovržení, jež cítila sama k sobě.
Egwain si uvědomila, že stále ještě drží saidar, a na okamžik se cítila hloupě. Ani Nyneiva, ani Elain se saidaru nechopily. Ale ona taky měla Nyneiva ten náramek. Egwain vstala, aniž spustila zrak z Moghedien, a natáhla ruku. Pokud něco, tak se Nyneiva zatvářila dychtivě, když ho sundávala z ruky, což Egwain docela chápala.
Nyneiva jí náramek podala se slovy: "Polož ten podnos na stůl, Marigan. A chovej se co nejlíp. Egwain žila mezi Aiely."
Egwain obrátila stříbrný náramek v rukou a snažila se potlačit chvění. Rafinovaná práce, byl ze článků tak chytře spojených, že vypadal téměř pevný. Kdysi byla sama na druhém konci a'damu. Byla to seanchanská věcička a obojek a náramek spojovalo stříbrné vodítko, nicméně pořád to byla ta samá věc. Žaludek se jí obracel tak, jako se jí neobracel, ani když čelila sněmovně či davu. Schválně si stříbro připjala na zápěstí. Měla jistou představu, co má očekávat, přesto ale málem nadskočila. Pocity druhé ženy před ní ležely jako na dlani, stejně jako její fyzický stav, vše se hromadilo v oddělené části Egwaininy mysli. Hlavně tu pulsoval strach, ale opovržení sama sebou, o němž si myslela, že ho vidí, bylo skoro stejně silné. Moghedien se její současný zjev nelíbil. Možná ho zvlášť nesnášela poté, co se nakrátko vrátila k vlastní podobě.

Egwain pomyslela na to, na koho se tu vlastně dívá. Zaprodankyně, žena, jejíž jméno se celá staletí používalo ke strašení dětí, žena, jež si svými zločiny vysloužila stonásobnou smrt. Pomyslela na vědomosti v její hlavě. Přinutila se k úsměvu. Nebyl to hezký úsměv. Ani nechtěla, aby takový byl, ale na hezký úsměv by se nejspíš stejně nevzmohla, i kdyby se o něj pokusila. "Mají pravdu. Žila jsem mezi Aiely. Takže jestli čekáš, že budu mírná jako Nyneiva a Elain, tak na to hezky rychle zapomeň. Jenom se na mě škaredě podíváš, a já tě donutím žebrat o smrt. Jenomže já tě nezabiju. Jenom najdu nějaký způsob, aby ti tahle tvář zůstala navěky. Na druhou stranu, jestli uděláš něco víc..." Usmála se víc, až ukázala zuby.
Strach vyskočil tak, že pohltil všechno ostatní a napřel se proti přehradě. Moghedien, stojící před stolem, si tiskla suknice, až měla bílé klouby, a viditelně se třásla. Nyneiva a Elain se na Egwain dívaly, jako by ji ještě nikdy neviděly. Světlo, copak čekaly, že se bude k Zaprodancům chovat zdvořile? Sorilea by tu ženskou přikolíkovala na slunci, aby ji naučila poslušnosti, pokud by jí rovnou nepodřízla krk.
Egwain přistoupila k Moghedien blíž. Druhá žena byla vyšší, ale přikrčila se ke stolu a převrhla pohárky na podnose a rozkolébala džbán. Egwain se přinutila mluvit chladným hlasem. Vlastně se moc nutit nemusela. "Den, kdy tě přichytím při lži, je dnem, kdy tě osobně popravím. Takže. Napadlo mě zkusit cestovat z místa na místo tak, že vyvrtám díru, abych tak řekla, odsud tam. Díru do vzoru, takže mezi jedním a druhým koncem cesty nebude žádná vzdálenost. Jak dobře to bude fungovat?"
"Vůbec ne, pro tebe ani pro žádnou ženu," řekla Moghedien bez dechu a okamžitě. Strach, který vřel v jejím nitru, byl teď jasně patrný i na její tváři. "Takhle cestují muži." Bylo zřejmé, co tím myslí. Mluvila o jednom ze ztracených nadání. "Když to zkusíš ty, vtáhne tě to do... Nevím, co to je. Snad prostor mezi vlákny vzoru. Myslím, že bys pak nežila moc dlouho. Vím, že by ses nikdy nevrátila."
"Cestování," zamumlala znechuceně Nyneiva. "Cestování nás ani nenapadlo!"
"Ne, to nenapadlo." Elain nemluvila s o nic větším nadšením. "Ráda bych věděla, nač ještě jsme ani nepomyslely."
Egwain si jich nevšímala. "Tak jak?" zeptala se tiše. Tichý hlas byl vždycky lepší než křik.
Moghedien sebou však trhla, jako by přece jenom křičela. "Zařídíš, aby dvě místa ve vzoru byla naprosto stejná. Můžu ti ukázat jak. Vyžaduje to trochu námahy, kvůli tomu... náhrdelníku, ale můžu -"
"Jako tohle?" řekla Egwain, uchopila saidar a spletla prameny ducha. Tentokrát se nepokoušela dotknout světa snů, ale očekávala něco velmi podobného, pokud to bude fungovat. Získala však něco zcela jiného.
Tenký závěs, který setkala, nevyvolal mihotavý efekt a trvalo jen chvilku, než se svisle protrhl, a náhle se objevila čára stříbřitě modrého světla. Světlo se rychle rozšiřovalo - nebo snad obrátilo, jí to tak aspoň připadalo - do... něčeho. Pak byly uprostřed místnosti... dveře, a vůbec ne zamlžená scéna, jakou získala v Tel'aran'rhiodu ze svého stanu. Tyto dveře se otevíraly do sluncem sežehlé země, vedle níž nejhorší sucho tady vypadalo jako šťavnatá vesna. Nad prašnou plání žlutého jílu, rozpukanou, s několika zakrslými keříky, které i z dálky vypadaly, že jsou plné trnů, se zvedaly kamenné věže a ostré útesy.
Egwain málem vytřeštila oči. Tohle byla Aielská pustina v půlce cesty mezi Držbou Chladné skály a údolím Rhuideanu, místo, kde nebylo příliš pravděpodobné, že se někdo objeví - nebo mu ublíží. To, jaká opatření zřídil Rand se svým zvláštním pokojem ve Slunečním paláci, ji upozornilo, aby byla také opatrná - ale ona jenom doufala, že se sem dostane, a byla si jistá, že to bude přes mlžnou oponu.
"Světlo!" vydechla Elain. "Víš, cos udělala, Egwain? Víš to? Myslím, že to taky zvládnu. Jestli mi to tkanivo ještě jednou ukážeš, vím, že si ho budu pamatovat."
"Pamatovat co?" Nyneiva málem kvílela. "Jak to udělala? Ách, ten zatracenej blok! Elain, kopni mě do kotníku. Prosím!"
Moghedien se tvářila velmi neutrálně. Náramkem se valila nejistota skoro stejně silná jako strach. Čtení pocitů se rozhodně nepodobalo čtení slov na stránce, ale tyhle dva byly jasné. "Kdo...?" Moghedien si olízla rty. "Kdo tě to naučil?"
Egwain se usmála tak, jak vídala se usmívat Aes Sedai. Aspoň doufala, že tím dává najevo záhadu. "Nikdy si nebuď jistá, že už odpověď neznám dopředu," pronesla chladně. "Pamatuj si. Jednou mi zalžeš." Náhle ji napadlo, jak tohle musí znít Nyneivě a Elain. Ony tu ženu chytily, držely ji v zajetí za téměř neuvěřitelných podmínek, vyrvaly z ní všechny možné informace. Obrátila se k nim a krátce, lítostivě se zasmála. "Mrzí mě to. Nechtěla jsem to takhle převzít."

"Proč by tě to mělo mrzet?" Elain se zeširoka usmívala. "Ty to máš převzít, Egwain."
Nyneiva škubla copem a pak se na něj zamračila. "Zřejmě nic nefunguje! Proč se nemůžu rozčílit? Och, co se mě týče, můžeš si ji nechat napořád. Stejně ji nemůžem vzít do Ebú Daru s sebou. Proč se nemůžu rozčílit? Ách, krev a zatracenej popel!" Když si uvědomila, co řekla, vykulila oči a plácla se přes pusu.
Egwain se podívala na Moghedien. Žena se věnovala narovnávání pohárků a nalévání vína vonícího po sladkém koření, avšak při Nyneiviných slovech něco proběhlo náramkem. Snad leknutí? Třeba dávala přednost paním, které znala, před tou, která jí téměř prvními slovy vyhrožovala smrtí.
Ozvalo se důrazné zaklepání na dveře a Egwain chvatně propustila saidar. Otvor do Pustiny zmizel. "Dále."
Do pracovny vstoupila Siuan a zarazila se. Povšimla si Moghedien, náramku na Egwainině zápěstí, Nyneivy i Elain. Zavřela dveře a předvedla pukrle tak nepatrné, jaké dělaly Romanda a Lelaine. "Matko, přišla jsem tě učit etiketě, ale jestli chceš, vrátím se později..." Tázavě zvedla obočí.
"Jdi," propustila Egwain Moghedien. Když ji Nyneiva a Elain nechávaly volně pobíhat kolem, musel ji a'dam nějak držet na uzdě, i když nejspíš tolik neomezoval jako ten s vodítkem. Přejela prstem po náramku - nenáviděla tu věc, ale hodlala ji nosit ve dne v noci - a dodala: "Ale budeš mi k službám. Pokus o útěk stavím na stejnou úroveň jako lež." Když Moghedien spěchala ven, a'damem projel strach. To by mohl být problém. Jak Nyneiva a Elain dokázaly žít s takovými proudy hrůzy? Nicméně tohle byl problém na později.
Otočila se k Siuan a zkřížila ruce na prsou. "Takhle to nepůjde, Siuan. Vím všechno. Dcero."
Siuan naklonila hlavu. "Vědět občas neposkytuje žádné výhody. Občas to jenom znamená dělit se o nebezpečí."
"Siuan!" vyhrkla Elain zpola zděšeně a zpola jako varování, a k Egwainině překvapení Siuan udělala něco, o čem by nikdy nečekala, že Siuan Sanche udělá. Začervenala se.
"Nemůžeš čekat, že se přes noc staneš někým jiným," zamumlala nerudně.
Egwain předpokládala, že s tím, co musí udělat, by jí Nyneiva a Elain mohly pomoci, ale jestli měla být skutečnou amyrlin, musela to dokázat sama. "Elain, vím, že ses chtěla převlíknout z těch šatů přijaté. Co kdybys to šla udělat? A pak zkus zjistit něco o ztracených nadáních. Nyneivo, ty taky."
Obě ženy si vyměnily pohled, potom se podívaly na Siuan, vstaly, předvedly dokonalé úklony a uctivě zamumlaly: "Jak přikazuješ, matko." Siuan se tvářila dokonale neutrálně. Když odešly, stála tam a pozorovala Egwain s kyselým úsměvem.
Egwain uchopila saidar, krátce, aby vrátila svou židli zpátky na místo za stolem, pak si upravila štólu a posadila se. Dlouho se na Siuan jen mlčky dívala. "Potřebuju tě," řekla nakonec. "Víš, co to je, být amyrlin, co amyrlin může udělat a co ne. Znáš přísedící, víš, jak myslí, co chtějí. Potřebuju tě a hodlám tě využít. Sheriam, Romanda a Lelaine si možná myslí, že pod touhle štólou pořád nosím bílý šaty novicky - možná si to myslí všecky - ale ty mi pomůžeš dokázat jim opak. Nežádám tě, Siuan. Ty-mi-prostě-budeš-pomá-hat." Pak už mohla jenom čekat.
Siuan si ji prohlédla, potom pohodila hlavou a tiše se zasmála. "Udělaly vážnou chybu, co? Ovšem já ji udělala první. Z tlusťoučkého malého čuníka na slavnostní tabuli se vyklubal živý piloun dlouhý jako tvoje noha." Doširoka rozprostřela suknice, předvedla hluboké pukrle a sklonila hlavu. "Matko, prosím, dovol mi sloužit a radit."
"Pokud si budeš pamatovat, že to jsou jenom rady, Siuan. Už tak mám na krku spoustu lidí, co si myslí, že mi můžou na ruce a na nohy přivázat provázky. Od tebe si to líbit nenechám."
"To bych se radši pokusila ty provázky přivázat sobě," ucedila Siuan suše. "Víš, nikdy jsem tě neměla doopravdy ráda. Možná proto, že jsem v tobě viděla příliš velký kus sebe sama."
"V tom případě," řekla Egwain stejně suše, "mi můžeš říkat Egwain. Když budeme samy. Teď si sedni a řekni mi, proč tu sněmovna pořád ještě sedí na zadku a jak ji můžu přimět k pohybu."
Siuan si už chtěla přitáhnout židli, když si vzpomněla, že to teď může udělat s pomocí saidaru. "Sedí tu, protože jakmile se jednou pohnou, bude Bílá věž skutečně rozdělená. A ohledně toho, jak je přimět k pohybu, radím ti..." Radila dlouho. Některé rady odpovídaly tomu, co už napadlo Egwain, a všechny vypadaly dobře.
* * *

Ve svém pokojíku v Menší věži nalila Romanda mátový čaj třem dalším přísedícím, z nichž pouze jediná byla žlutá. Místnost byla až vzadu, ale i sem pronikal hluk oslav. Romanda si toho úzkostlivě nevšímala. Tyto tři sestry byly připraveny ji podpořit při volbě amyrlin. Hlasovat pro tu holku byl stejně tak způsob, jak zabránit pozvednutí Lelaine, jako cokoliv jiného. Lelaine by shořela, kdyby se o tom někdy dozvěděla. Teď měla Sheriam tu svou mrňavou amyrlin uvedenou do úřadu a tyto tři přísedící byly ochotny naslouchat. Zvláště poté, co byly přijaté pozvednuty na hotové sestry výnosem. To musela být Sheriamina práce. Ona a ta její malá klika tuhle čtveřici přece hýčkala. Právě je napadlo povýšit Theodrin a Faolain nad ostatní přijaté a pro Elain a Nyneivu to taky jednou navrhly. Romanda se zamračila a uvažovala chvílí o tom, co asi zdrželo Delanu, přesto však začala hovořit poté, co saidarem zaštítila místnost proti odposlouchávání. Delana se prostě bude muset chytit, až přijde. Důležité bylo, aby se Sheriam poučila, že tím, že se zmocnila práce kronikářky, zase tak velkou moc nezískala.

* * *

V domku na druhé straně Salidaru podávala Lelaine chlazené víno čtyřem sestrám, z nichž pouze jedna byla modrá. Místnost byla protkána saidarem proti odposlouchávání. Zvuk oslav u Lelaine vyvolal úsměv. Čtveřice žen, jež tu byly s ní, navrhla, aby se pokusila získat amyrlinin stolec sama, a ona by byla neváhala, jenomže neúspěch by znamenal, že by místo ní byla zvolena Romanda, což by Lelaine bolelo stejně tolik, jako kdyby byla poslána do vyhnanství. Jak by Romanda skřípala zuby, kdyby někdy zjistila, že všechny hlasovaly pro to dítě jenom proto, aby si Romanda nemohla položit štólu na vlastní ramena. Teď se tu však sešly proto, aby probraly, jak umenšit Sheriamin vliv, když se jí teď podařilo uchvátit štólu kronikářky. Taková fraška, pozvednout přijaté na Aes Sedai výnosem té holky! Sheriam se musela nafouknout až k šílenství. Zatímco tu rozmlouvaly, začala Lelaine přemítat nad tím, kde je Delana. Už by tu měla být.

* * *

Delana seděla ve svém pokoji a hleděla na Halimu, která se jí uhnízdila na posteli. Jméno Aran'gar nikdy nepoužívaly. Delana se občas bála, že Halima pozná, když na něj byť jen pomyslí. Ochrana proti odposlouchávání byla malá, obklopovala pouze je dvě. "To je šílenství," podařilo se jí ze sebe nakonec vypravit. "Copak to nechápeš? Když se budu dál pokoušet podporovat všechny frakce, tak mě dřív nebo později přistihnou!"

"Úplně každý musí podstoupit jisté riziko." Důraz v ženině hlase usvědčoval ze lži úsměv těch šťavnatých rtů. "A ty je dál budeš tlačit k tomu, aby znovu zkrotily Logaina. To, nebo aby ho zabily." Žena se lehce zamračila, díky čemuž vypadala kupodivu ještě rozkošněji. "Jestli ho někdy vyvedou z toho domu, tak to zařídím sama."

Delana si neuměla představit jak, ale nehodlala o té ženě pochybovat, dokud by skutečně neuspěla. "Já jenom nechápu, proč se tak bojíš muže, kterého od východu do východu slunce odstiňuje šest sester."

Halimě zaplálo v zelených očích a vyskočila na nohy. "Já se nebojím a ty se to ani neopovažuj naznačit! Chci Logaina odříznutého nebo mrtvého, a to je všechno, co potřebuješ vědět. Rozumíme si?"

Nikoliv poprvé Delana zauvažovala nad tím, že druhou ženu zabije, jenže jako vždycky cítila nepříjemnou jistotu, že ta, která by zemřela, by byla ona. Halima nějak poznala, kdy objala saidar, i když sama usměrňovat nedokázala. Nejhorší však byla možnost, že jelikož ji Halima potřebuje, nezabila by ji. Delana si neuměla představit, co by místo toho udělala, ale samotná neurčitost hrozby způsobila, že se zachvěla. Měla by být schopná tu ženskou zabít přímo na místě, tady a teď. "Ano, Halimo," pravila pokorně a sama sebe za to nenáviděla.

* * *

"To je od tebe laskavé," pravila Siuan, držíc šálek, aby jí mohla Lelaine do čaje kápnout kořalku. Slunce se sklánělo k obzoru a světlo mělo narudlý odstín, ale v ulicích se pořád hýřilo. "Nemáš ponětí, jak únavné je učit tu holku etiketě. Zřejmě si myslí, že dokud se bude chovat jako vědma u nich doma, vše bude v pořádku. Sněmovna asi má být ženský kroužek nebo něco podobného."

Lelaine nad čajem vydávala soucitné zvuky. "Říkáš, že si stěžovala na Romandu?"

Siuan pokrčila rameny. "Něco o tom, že Romanda trvá na tom, abychom zůstaly tady, místo abychom vytáhly k Tar Valonu, tedy aspoň pokud jsem tomu rozuměla. Světlo, ta holka je vzteklá jako rybařík při páření. Div že jsem ji nepopadla za ramena a nezatřásla s ní, jenže ona teď samozřejmě nosí štólu. No,

jakmile dokončím výuku, skončila jsem s ní. Vzpomínáš si...?"
Siuan se v duchu usmívala, když se dívala, jak to Lelaine všechno vstřebává spolu s čajem. Skutečně důležitá byla jenom první věta. Ten kousek o vzteklé nátuře připojila o své vůli, ale některé přísedící by teď mohly kolem Egwain chodit opatrněji. Kromě toho soudila, že by to mohla být pravda. Sama už nikdy znovu amyrlin nebude, a byla si zcela jistá, že snažit se manipulovat s Egwain by bylo stejně marné jako snažit se manipulovat s ní, a stejně bolestivé, a přesto, učit amyrlin, jak být amyrlin... Těšila se na to víc než na cokoliv za velmi dlouhou dobu. Egwain z al'Vereů bude amyrlin, před kterou se budou trůny třást.
* * *
"Ale co můj blok?" řekla Nyneiva a Romanda se na ni zamračila. Byly v Romandině pokoji v Menší věži a teď právě ji měla Romanda mít, podle pořadníku, který žluté sestavily. Hudba a smích zvenčí žlutou sestru zřejmě dráždily.
"Předtím jsi tak dychtivá nebyla. Slyšela jsem, že jsi Dagdaře řekla, že jsi taky Aes Sedai a ona si může najít jezero a strčit do něj hlavu."
Nyneivě do tváří vystoupil nach. Mohla si být jistá, že se jí ta její vzteklá povaha postaví do cesty.
"Možná jsem si prostě uvědomila, že být Aes Sedai neznamená, že můžu usměrňovat snáz než dřív."
Romanda si odfrkla. "Aes Sedai. K tomu ještě musíš ujít dlouhou cestu, ať už... Nuže dobrá. Něco, co jsme ještě nezkusily. Skákej nahoru a dolů po jedné noze. A mluv." Stále se mračíc se posadila do vyřezávaného křesla u postele. "Drby, myslím. Mluv o něčem nedůležitém. Například o čem říkala amyrlin, že s ní chce mluvit Lelaine?"
Nyneiva na ni chvíli vzdorně zírala. Skákat po jedné noze? To je směšné! Ale stejně tu nebyla kvůli tomu, aby se zbavila svého bloku. Zvedla suknice a začala skákat. "Egwain... amyrlin... toho moc neříkala. Něco o tom, že musí zůstat trčet v Salidaru..." Tohle by mělo fungovat, jinak od ní Egwain uslyší pár vybraných slov, amyrlin neamyrlin.
* * *
"Myslím, že tenhle bude fungovat lépe, Sheriam," řekla Elain a podala jí pokroucený modročerveně tečkovaný prsten, který byl ráno ještě kamenem. Vlastně se nijak nelišil od kteréhokoliv jiného, co kdy vytvořila. Stály stranou od davu v ústí úzké uličky, ozářené rudým sluncem. Za nimi kvílely skřipky a zpívaly flétny.
"Děkuji ti, Elain." Sheriam vsunula ter'angrial do kapsáře, aniž se na něj jen podívala. Elain Sheriam chytila v pauze mezi tancem, kdy měla pod vší tou chladnou aessedaiovskou vážností lehce zarudlé líce, nicméně jasný zelený pohled, z něhož se Elain jako mladší novicce vždycky roztřásla kolena, jí upírala přímo do tváře. "Proč mám pocit, že tohle není jediný důvod toho, že jsi za mnou přišla?"
Elain se zamračila a otáčela prstenem s Velikým hadem na pravé ruce. Pravé ruce. Nesmí prostě zapomínat, že je teď taky Aes Sedai. "To kvůli Egwain. Asi bych měla říkat amyrlin. Dělá si starosti, Sheriam, a já doufala, že bys jí mohla pomoci. Jsi kronikářka a já nevím, za kým jiným jít. Nevím všechno úplně přesně. Víš, jaká Egwain je. Nepostěžovala by si, ani kdyby jí uřízly nohu. Myslím, že je to kvůli Romandě, ačkoliv mluvila o Lelaine. Jedna nebo druhá si ji podala, myslím, kvůli tomu, že chtějí zůstat tady v Salidaru, a odmítají se hnout, protože je to příliš nebezpečné."
"To je dobrá rada," podotkla Sheriam pomalu. "Nevím, jak nebezpečné, ale je to rada, kterou bych jí dala sama taky."
Elain bezmocně rozhodila rukama. "Já vím. Ona mi řekla, žes to udělala, jenže... Neřekla to takhle přímo, ale myslím, že se těch dvou trochu bojí. Vím, že je teď amyrlin, ale myslím, že díky nim se cítí jako novicka. Myslím, že se bojí, že jestli udělá, co chtějí - dokonce i když je to dobrá rada - ony budou čekat, že příště udělá to samé. Myslím... Sheriam, ona se bojí, že příště nedokáže říct ne, pokud teď řekne ano. A... já se toho bojím taky. Sheriam, ona je amyrlin. Neměla by se dostat Romandě pod palec, ani Lelaine nebo komukoliv jinému. Ty jsi jediná, kdo jí může pomoci. Nevím jak, ale jsi."
Sheriam mlčela tak dlouho, až si Elain začala myslet, že jí druhá žena poví, že každé její slovo bylo směšné. "Udělám, co půjde," pronesla Sheriam nakonec.
Elain potlačila úlevné vydechnutí, než si uvědomila, že by na tom nezáleželo.
* * *

Egwain se předklonila, položila ruce na boky měděné vany a nechala Chesu žvatlat, když jí komorná drhla záda. Snila o skutečné lázni, ale doopravdy sedět v mýdlové vodě, provoněné květinovým olejem, bylo po aielských potních stanech zvláštní. Učinila první krok jako amyrlin, zorganizovala své nepočetné vojsko a začala útok. Vzpomínala na to, jak Rhuark kdysi řekl, že když jednou bitva začne, vojevůdce už nemá nad událostmi žádnou kontrolu. Teď mohla jedině čekat. "Přesto," prohodila tiše, "myslím, že by moudrý byly pyšný."

KAPITOLA ČTVRTÁ

Náhlý mráz

Planoucí slunce mu stále ještě stoupalo za zády a Mat již byl rád, že mu klobouk se širokou krempou poskytuje stín. Tenhle altarský les byl holý, protože byla zima, nebyl jenom zimně hnědý, borovice a kaliny a ostatní vždyzeleny vypadaly uschlé a duby, jasany a ambroně nahé. Ještě nebylo poledne a nejhorší žár, jenž následoval, a Mat měl už teď dojem, že projíždí pecí. Kabátec měl pověšený přes sedlové brašny, ale jemná lněná košile se mu již lepila potem k tělu. Oko kopyty drtil suché kapradí a spadané listí, silnou vrstvou pokrývající listovku, a Banda se s šustotem pohybovala lesem. Objevilo se pouze pár ptáků, rychle se míhali mezi větvemi, a nebyl vidět ani veverčí chlup. Byly zde však mouchy a kousalky, jako kdyby bylo vrcholné léto, místo necelý měsíc do Slavnosti světel. Vlastně se to nijak nelišilo od toho, co viděl kolem Erinin, ale když to viděl i tady, vyvedlo ho to z míry. Copak skutečně usychal celý svět?

Aviendha kráčela vedle Oka s rancem na zádech a umírající stromy či štípající mouchy ji očividně nijak nezajímaly. I přes své sukně nadělala mnohem méně hluku než kůň. Očima pátrala mezi okolními stromy,

jako by nedůvěřovala tomu, že je zvědové Bandy a stráže na křídlech uchrání před léčkou. Ani jednou nepřijala pozvání k jízdě, což Mat ostatně ani nečekal, když viděl, jaký mají Aielové vztah k ježdění, nedělala však ani žádné potíže, jenom si pokaždé, když zastavili, brousila nůž, což mohlo být považováno za provokativní. Samozřejmě došlo k tomu incidentu s Olverem. Jeda na šimlovi s vysokým krokem, kterého mu Mat našel mezi remontami, Olver ji neustále ostražitě sledoval. Druhé noci se do ní pokusil vrazit nůž, přičemž křičel, že mu Aielové zabili tátu. Ona mu nůž samozřejmě sebrala, ale i když ho pak Mat vyplatil a pokusil se mu vysvětlit rozdíl mezi Shaidy a ostatními Aiely - což bylo něco, o čem si Mat nebyl jist, zda tomu rozumí sám - Olver se na ni neustále mračil. Neměl prostě Aiely rád. Co se Aviendhy týkalo, Olver ji zřejmě vyváděl z míry, což Mat už vůbec nechápal.
Stromy byly dost vysoké, aby umožňovaly vánku rozvlnit jejich řídké koruny, ale praporec Rudé ruky visel splihle, stejně jako ty dva, které vyhrabal, jakmile je Rand nechal projít průchodem na noční louku. Dračí praporec, rudozlatá postava skrytá v záhybech bílé látky, a ten, který Banda nazývala al'Thorův prapor, starobylý symbol Aes Sedai, také naštěstí skrytý v záhybech. Rudou ruku nesl prošedivělý starší korouhevník, chlapík z úzkýma očima a větším počtem jizev, než měl Daerid, jenž trval na tom, že praporec každý den alespoň chvíli ponese, což dělalo jen pár korouhevníků. Talmanes a Daerid dodali druhé dva praporečníky, mládence s tvářemi jako jablíčka, kteří se ukázali být dost slušní, aby si vysloužili menší zodpovědnost.
Už tři dny projížděli Altarou, tři dny strávili v lese, aniž by zahlédli jediného Dračího spřísahance - nebo kohokoliv jiného - a Mat doufal, že se tahle samota protáhne přinejmenším do dnešního čtvrtého dne, než dorazí do Salidaru. Kromě Aes Sedai tu byl problém, jak udržet Aviendhu, aby neskočila po krku Elain. Mat příliš nepochyboval o tom, proč tak brousí svůj nůž, až se ostří lesklo jako drahokamy. Dost se bál, že to skončí tím, že povede Aielanku do Caemlynu pod stráží a ta zatracená dědička se bude na každém kroku dožadovat, aby ji pověsil. Rand a ty jeho zatracené ženské! Podle Matova názoru cokoliv, co Bandu zpomalovalo a jeho drželo dál od kaše, kterou mu Rand nadrobil v Salidaru, bylo jen dobré. Zastavit brzy a vyrazit na cestu pozdě také pomáhalo. Stejně tak zásobovací vůz vzadu, v lese velmi pomalý. Jenomže Banda mohla jet jen takhle pomalu. Bylo jisté, že Vanin něco najde až příliš brzy.
A jako by ho to pomyšlení přivolalo, mezi stromy se vepředu objevil tlustý zvěd se čtyřmi jezdci. Před rozbřeskem vyjel se šesti.
Mat zvedl zaťatou pěst, dávaje tak znamení zastavit, a zástupem projelo mumlání. První rozkaz, který vydal poté, co projeli průchodem, zněl: "žádný bubny, žádný trubky, píšťaly ani zatracený zpívání," a pokud se na začátku objevilo pár rozmrzelých tváří, po prvním dni stráveném v zalesněném terénu, kde jste jasně viděli málokdy dál než na sto kroků, už nikdo nic nenamítal.
Mat si položil oštěp přes sedlo a počkal, dokud k němu Vanin nedojede a nedbale se neudeří klouby ruky do čela. "Našli jste je?"
Plešatějící muž se vyklonil ze sedla a plivl dírou mezi zuby. Potil se tolik, až to vypadalo, že se roztéká. "Našel jsem je. Osm deset mil na západ. V lesích tam jsou strážci. Viděl jsem, jak jeden dostal Mara. Prostě se z ničeho nic vynořil v jednom z těch plášťů a strhl ho ze sedla. Dost zle ho pošramotil, ale myslím, že ho nezabil. Ladwin se podle mě neobjeví ze stejnýho důvodu."
"Takže vědí, že jsme tady." Mat ztěžka vydechl nosem. Nečekal, že by některý ze zvědů před strážci cokoliv zatajil, natož před Aes Sedai. Ale ony se o nich Aes Sedai musely dříve nebo později stejně dozvědět. Jenom chtěl, aby to bylo později. Ohnal se po modré masařce, ale ta odbzučela pryč a jemu na zápěstí zůstala kapka krve. "Kolik?"
Vanin si znovu odplivl. "Víc, než jsem si kdy myslel, že uvidím. Došel jsem do vesnice pěšky a všude se tam hemžily ty aessedaiovský tváře. Tak dvě tři stovky. Možná čtyři. Nechtěl jsem bejt moc nápadnej a počítat." Než se mohlo zděšení pořádně usadit, přidal zvěd další. "Taky mají vojsko. Táboří hlavně na severu. Víc než máš ty. Tak asi dvakrát tolik."
Mezitím k nim dojeli Talmanes, Nalesean a Daerid, celí zpocení se oháněli po mouchách a kousalkách. "Slyšeli jste to?" zeptal se Mat a oni střízlivě kývli. Jeho štěstí v boji bylo moc hezké, ale stát proti přesile dvě ku jedné, navíc proti stovkám Aes Sedai, by vyčerpalo štěstí každého. "Nejsme tady, abychom bojovali," připomněl jim, ale oni měli protažené obličeje dál. Vlastně ani jemu ta poznámka náladu

nezvedla. Počítalo se to, jestli Aes Sedai budou chtít, aby bojovalo jejich vojsko.
"Připravte se na to, kdyby na Bandu zaútočili," nařídil. "Vyčistěte tolik místa, kolik jenom půjde, a použijte klády na barikády." Talmanes se zašklebil skoro stejně jako Nalesean. Když bojovali, rádi seděli v sedlech s volností pohybu. "Myslete. Právě teď nás možná pozorují strážci." Překvapilo ho, když Vanin přikývl a významně mrkl napravo. "Když uvidí, že se připravujem k obraně, tak bude jasný, že nehodláme zaútočit. Díky tomu by se mohli rozhodnout, že nás nechají na pokoji, a pokud ne, aspoň budem připravený." Tohle pochopili, Talmanes rychleji než Nalesean. Daerid přikyvoval od samého začátku.
Nalesean se zatahal za naolejovanou bradku a zamumlal: "A co hodláš dělat pak? Jenom sedět na zadku a čekat na ně?"
"Tohle uděláte vy," sdělil mu Mat. Světlo spal Randa a to jeho "možná padesát Aes Sedai"! Světlo spal jeho a to jeho "trochu se vytahuj, zastraš je"! Počkat tady, dokud z vesnice někdo nepřijde, aby se zeptal, kdo jsou a co tu chtějí, vypadalo jako docela dobrý nápad. Tentokrát žádný vliv ta'veren. Každý boj bude muset přijít za ním. Nehodlal do něj nakráčet.
"Jsou támhle?" ukázala Aviendha. Bez čekání na odpověď si hodila ranec na záda a vyrazila k západu. Mat za ní zíral. Zatracená Aielanka. Nějaký strážce se jí nejspíš pokusí taky dostat a ona mu podá jeho hlavu. Nebo možná ne, jací už strážci byli. Jestli se pokusí vytáhnout nůž na některého z těchhle, docela dobře by jí mohl ublížit. Kromě toho, jestli se dostane k Elain a začne si s ní kvůli Randovi rvát vlasy nebo něco horšího, vrazí někdo nůž do ní... Kráčela rychle, téměř klusala, dychtivá dostat se do Salidaru. Krev a zatracenej popel!
"Talmanesi, máš velení, dokud se nevrátím, ale nehýbej se, dokud někdo po Bandě neskočí s vyceněnýma zubama. Tihle čtyři ti poví, čemu možná budeš muset čelit. Vanine, ty pojeď se mnou. Olvere, drž se u Daerida pro případ, že by potřeboval doručit zprávu. Můžeš ho naučit hrát hady a lišky," dodal a usmál se na Daerida. "Říkal mi, že by se to chtěl naučit." Daeridovi spadla brada, ale Mat rychle odjel. To je teda skvělé, nechat se dovléci do Salidaru strážcem s boulí na hlavě. Jak by tomu mohl zabránit? Jeho pohled přitáhly praporce. "Ty zůstaň tady," nakázal prošedivělému korouhevníkovi. "Vy dva pojedete se mnou. A nechte ty hadry stočený."
Jeho zvláštní skupinka Aviendhu rychle dohonila. Pokud by něco mohlo přesvědčit strážce, aby je nechali projet bez překážek, tak by to mělo být tohle. Jedna žena a čtyři muži neznamenali žádnou hrozbu, zvlášť když se očividně nesnažili vyhnout pozornosti a nesli dva prapory. Zkontroloval druhého praporečníka. Vzduch se pořád ani nehnul, ale oni drželi korouhve přitažené k žerdi. Tváře měli stažené. Jenom hlupák by chtěl vjet mezi Aes Sedai, aby se mu tyhle prapory rozvinuly v náhlém závanu větru.
Aviendha se po něm úkosem podívala a potom se mu pokusila vyhodit nohu ze třmenu. "Nech mě nasednout," nařídila mu docela stroze.
Proč pod Světlem chce jet právě teď? No, nechtěl, aby se škrábala nahoru a nejspíš ho přitom srazila ze sedla. Jednou dvakrát viděl Aiely nasedat.
Plácl další mouchu, sklonil se a chytil ji za ruku. "Drž se," řekl jí a se zavrčením ji vytáhl za sebe do sedla. Byla skoro stejně vysoká jako on a pevná jako skála. "Jenom mi dej ruce kolem pasu." Podívala se po něm a neohrabaně se zkroutila, až seděla bokem, sukně vyhrnuté nad kolena, a vůbec si s tím nedělala hlavu. Hezké nohy, on by se ale s žádnou další Aielankou nezapletl, i kdyby nebyla blázen do Randa.
Po chvíli mu za zády promluvila. "Ten kluk, Olver. Shaidové mu zabili otce?"
Mat kývl, aniž se k ní otočil. Uvidí vůbec nějakého strážce dřív, než bude příliš pozdě? Vanin je vedl, jel podle svého zvyku zhroucený jako pytel, ale pozorně sledoval okolí.
"Jeho matka zemřela hlady?" vyptávala se dál Aviendha.
"To, nebo možná na nemoc." Strážci nosili ty pláště, co splynou se vším okolo. "Olver o tom moc nemluvil a já na něj netlačil. Sám ji pohřbil. Proč? Myslíš, že mu něco dlužíš, když ho Aielové připravili o rodinu?"
"Dlužím?" Mluvila teď překvapeně. "Já ani jednoho nezabila, a i kdyby, byli to zabijáci stromů. Jak bych mohla mít toh? Bez odmlky mluvila dál, jako by rozvíjela stejnou větu. "Ty se o něj nestaráš správně, Mate Cauthone. Vím, že muži nevědí nic o výchově dětí, ale on je příliš malý, aby trávil všechen čas mezi dospělými muži."

Nyní se na ni Mat podíval a zamrkal. Měla sundaný šátek a soustředila se na rozčesávání tmavě rusých vlasů leštěným hřebenem ze zeleného kamene. Nic jiného zřejmě nevnímala. Tedy navíc si ještě dávala pozor, aby nespadla. Taky si nasadila složitě tepaný stříbrný náhrdelník a široký náramek z vyřezávané slonoviny.
Mat potřásl hlavou a dál se věnoval lesu. Aielanka Neaielanka, v některých věcech jsou všecky ženy stejné. Kdyby svět stál před koncem, žena by si pořád chtěla upravit vlasy. Kdyby svět stál před koncem, žena by si našla čas vykládat muži, co dělá špatně. Bylo by to stačilo, aby se zasmál, kdyby tolik neuvažoval o tom, jestli ho strážci právě teď sledují.
Když les náhle ustoupil, slunce se již vyšplhalo k nadhlavníku a přehouplo se na druhou stranu. Vesnici od lesa oddělovalo vyklučené prostranství necelých sto kroků široké a půda vypadala, že není vyčištěná dlouho. Salidar sám byl působivě veliká vesnice s domy ze šedého kamene a s doškovými střechami a ulice byly plné lidí a kypěly životem. Mat si natáhl kabátec. Byl z nejjemnějšího zeleného sukna se zlatou výšivkou na manžetách a vysokém límci a měl by být dost dobrý, aby se v něm setkal s Aes Sedai. Nechal ho však nezapnutý. Dokonce ani kvůli Aes Sedai nehodlal zemřít horkem.
Když jeli dál, nikdo se jim nepokoušel bránit, lidé se jen zastavovali a všichni se dívali na něj a na jeho zvláštní malou společnost. Věděli o nich, tak dobrá. Všichni o nich věděli. Poté, co došel k padesáti, přestal Aes Sedai počítat. K tomu číslu došel příliš rychle, aby zůstal klidný. V davu nebyli žádní vojáci, pokud jste nepočítali strážce, z nichž někteří měli barvoměnivé pláště a další sahali po jílcích mečů a dívali se, jak projíždějí kolem. Nepřítomnost vojáků ve vesnici prostě jen znamenala, že jsou všichni v táborech, o kterých se zmiňoval Vanin. A to, že všichni vojáci jsou v táborech, znamenalo, že se k něčemu chystají. Mat doufal, že se Talmanes bude držet jeho rozkazů. Talmanes měl alespoň kapku rozumu, ale bude dychtivý vyrazit a na někoho zaútočit stejně jako Nalesean. Ustanovil by do velení Daerida - Daerid viděl příliš mnoho bojů, aby dychtil po dalším - ale šlechtici by to nikdy nestrpěli. A v Salidaru také asi nebyly žádné mouchy. Možná znají něco, co já ne.
Jeho pozornost upoutala žena, hezká žena v podivných šatech, v širokých žlutých kalhotách a krátkém bílém kabátku. Zlaté vlasy měla spletené do složitého copu, jenž jí spadal k pasu. Nesla, pro všechno na světě, luk. Jen málo žen se chápalo luku. Všimla si, že se na ni dívá, a zmizela v úzké boční uličce. Něco na ní pošimralo jeho paměť, ale nedokázal se rozpomenout. To byla ta potíž se starými vzpomínkami. Pořád vídal lidi, kteří mu připomněli někoho, kdo, jak se ukázalo, když si to konečně přebral, byl již tisíc let mrtvý. Dokonce kdysi možná opravdu zahlédl někoho, kdo se jí podobal. Ty díry ve vzpomínkách na vlastní život měly rozdrbané okraje. Nejspíš další hledačka rohu, pomyslel si suše a pustil ji z hlavy.
Nemělo smysl jet tak dlouho, až na něj někdo promluví, protože nikdo zřejmě promluvit nehodlal. Mat přitáhl otěže a kývl na hubenou tmavovlasou ženu, jež k němu vzhlédla s chladnou otázkou v očích. Hezká, ale na jeho vkus příliš kostnatá, i kdyby neměla tu bezvěkou tvář. Kdo by chtěl, aby ho při každém objetí píchaly kosti? "Jmenuju se Mat Cauthon," prohlásil neutrálně. Jestli očekávala klanění a plazení, mohla se jít bodnout, avšak rovnou si ji znepřátelit bylo hloupé. "Hledám Elain z rodu Trakandů a Egwain z al'Vereů. A nejspíš taky Nyneivu z al'Mearů." Rand se o ní nezmiňoval, ale pokud věděl, odešla s Elain.
Aes Sedai překvapeně zamrkala, ale vzápětí se jí vážnost vrátila. Prohlédla si jej i ostatní, hezky jednoho po druhém, zarazila se u Aviendhy a pak se dívala tak dlouho na korouhevníky, až Mata napadlo, jestli skrze záhyby látky přece jen nevidí draka a černobílý kotouč. "Pojďte za mnou," řekla nakonec. "Zjistím, jestli vás amyrlinin stolec přijme." Zvedla si suknice a vyrazila ulicí.
Když Mat pobízel Oka za ní, Vanin se svým plavákem couvl a zamumlal: "Žádat Aes Sedai o cokoliv není dobrej nápad. Moh jsem ti ukázat, kam jít." Trhl hlavou k tříposchoďové kamenné krychli před nimi. "Tomuhle říkaj Menší věž."
Mat nejistě pokrčil rameny. Menší věž? A mají tady někoho, komu říkají amyrlin? Pochyboval o tom, že žena myslela Elaidu. Rand se zase zmýlil. Tahle banda nebyla vyděšená. Na to, aby měly strach, byly příliš nafoukané a bláznivé.
Před kamennou krychlí řekla kostnatá Aes Sedai přísně: "Počkejte tady," a zmizela uvnitř.
Aviendha sklouzla na zem a Mat ji rychle následoval, připraven ji chytit, kdyby se pokusila vyrazit pryč. Dokonce i kdyby ho to mělo stát trochu krve, nehodlal ji nechat zmizet a podříznout Elain krk dřív, než

bude mít příležitost promluvit si s tou takzvanou amyrlin. Ona tam však jenom stála a s rukama v bok a loktuší přehozenou přes lokty zírala upřeně před sebe. Vypadala úplně klidná, ale on si myslel, že by mohla být docela dobře k smrti vyděšená. Pokud měla aspoň trochu zdravého rozumu, tak byla. Kolem se sesbíral dav lidí.

Začaly sem přicházet Aes Sedai, obstoupily je tam, před tou jejich Menší věží, a mlčky na Mata civěly. Jak tady tak stál, oblouk žen se zvětšoval. Vlastně se zřejmě skoro stejně upřeně dívaly na Aviendhu jako na něj, ale Mat cítil všechny ty studené, nečitelné pohledy. Jen tak tak se zarazil, aby nenahmatal stříbrnou liščí hlavu, kterou měl pověšenou pod košilí.

Dopředu se protlačila jedna Aes Sedai s obyčejnou tváří, vedoucí štíhlou mladou ženu v bílém, s velikýma očima. Mat si na Anaiyu vzpomínal jen matně, ona se však o něj vůbec nezajímala. "Jsi si jistá, dítě?" zeptala se novicky.

Mladá žena lehce stiskla rty, ale podráždění rozhodně nenechala proniknout do hlasu. "Pořád vypadá, jako by zářil nebo svítil. Opravdu to vidím. Jenom nevím proč."

Anaiya se na ni potěšeně usmála. "On je ta'veren, Nicolo. Odhalila jsi své první nadání. Vidíš ta'veren. Teď se hezky vrať zpátky do třídy. Rychle. Nechceš přece zaostávat." Nicola předvedla pukrle a s posledním pohledem na Mata se prodrala mezi shromážděnými Aes Sedai.

Nyní Anaiya přenesla svůj pohled na něj, byl to jeden z těch aessedaiovských pohledů, které měly muže znepokojit a vyvést z míry. Některé Aes Sedai o něm samozřejmě věděly - některé věděly o hodně víc, než by si přál, a když na to tak myslel, vzpomněl si, že Anaiya je jednou z nich - ale vyhlásit to takhle, před Světlo ví kolika ženskými s těma chladnýma aessedaiovskýma očima... Pohladil rukama vyřezávané ratiště svého oštěpu. Liščí hlava neliščí hlava, bylo jich tu dost na to, aby ho popadly a odnesly. Zatracený Aes Sedai! Zatracenej Rand!

Anaiyu však zaujal jenom na chvilku. Potom žena přistoupila k Aviendze řkouc: "A jaké je tvé jméno, dítě?" Mluvila přívětivě, ale jasně očekávala odpověď a navíc okamžitě.

Aviendha neuhnula pohledem, byla o hlavu vyšší a využila z toho vše. "Jsem Aviendha z klanu Devět údolí Taardad Aielů." Anaiya při té známce vzdoru zvedla koutky úst v náznaku úsměvu.

Mat zauvažoval nad tím, kdo ten souboj pohledů asi vyhraje, ale než se mohl v duchu vsadit, připojila se k nim další Aes Sedai, žena, jíž vystouplé lícní kosti propůjčovaly stařecký vzhled i přes hladké líce a lesklé hnědé vlasy. "Uvědomuješ si, že můžeš usměrňovat, dítě?"

"Uvědomuji," odtušila stroze Aviendha a zavřela pusu, jako by nehodlala říci nic dalšího. Soustředila pozornost na loktuši, ale již tak řekla dost. Kolem se nahrnuly Aes Sedai a Mata odtlačily dál.

"Jak jsi stará, dítě?"

"Vyvinula sis dost velkou sílu, ale jako novicka se můžeš hodně naučit."

"Umírá hodně aielských dívek na stravující nemoc, když jsou o pár let mladší než ty?"

"Jak dlouho jsi...?"

"Mohla bys..."

"Skutečně bys měla..."

"Musíš..."

Ve dveřích se objevila Nyneiva tak náhle, jako by se tam zjevila z čista jasna. Dala si ruce v bok a zadívala se na Mata. "Co tady děláš, Matrime Cauthone? Jak ses sem dostal? Asi bych si dělala zbytečný naděje, kdybych doufala, že máš něco společnýho s tím vojskem Dračích spřísahanců, co se na nás hodlá každou chvíli vrhnout."

"Vlastně," ucedil Mat suše, „já mu velím."

"Ty...!" Nyneiva tam chvíli stála s otevřenou pusou, potom se otřásla a popotáhla si modré šaty, jako by je měla v nepořádku. Měly hlubší výstřih, než na ní kdy Mat viděl předtím, dost hluboký, aby byla vidět mezera mezi prsy, se žlutými spirálami kolem výstřihu a lemu. Rozhodně byly úplně jiné než oděvy, které nosívala doma. "No, pojď se mnou," řekla ostře. "Zavedu tě za amyrlin."

"Mate Cauthone," zavolala Aviendha trochu bez dechu. Vyhlížela přes a mezi Aes Sedai, aby ho našla. "Mate Cauthone." Jenom to, ale na Aielanku vypadala zoufalá.

Aes Sedai kolem ní prostě mluvily dál, hlasy měly klidné, rozumné a neúnavné.

"Pro tebe bude nejlepší..."

"Musíš zvážit..."
"Mnohem lepší..."
"Ani si neumíš představit..."
Mat se zazubil. Mohla každou chvíli vytáhnout nůž, ale Mat pochyboval, že by jí v davu byl k něčemu dobrý. Hned tak po Elain nepůjde, to bylo jisté. Napadlo ho, zda se vrátí a najde ji v bílých šatech. Hodil oštěp Vaninovi. "Veď mě, Nyneivo. Ať se podívám na tu vaši amyrlin."
Stísněně se na něj zamračila a tahajíc se za cop ho zavedla dovnitř. Cestou si mumlala, jen částečně pro sebe. "Tohle je Randova práce, co? Já vím, že je. Určitě je. Vyděsí každýho napůl k smrti. Hlavně si dávej pozor, kam šlapeš, pane generále Cauthone, jinak přísahám, že si budeš přát, abych tě znovu chytila, jak kradeš borůvky. Děsit lidi! Dokonce i chlap by měl mít víc rozumu! A přestaň se tak křenit, Mate Cauthone. Nevím, co si o tom pomyslí."
Uvnitř u stolů seděly Aes Sedai - místnost na něj působila jako šenk, dokonce i s tím, jak tu Aes Sedai pečlivě zapisovaly či předávaly rozkazy - ale ty se na něj a na Nyneivu, když přecházeli místností, téměř nepodívaly. To jenom dokazovalo, jak výjimečné záležitosti tady řídí. Plíží se tudy přijatá a cosi si pro sebe mumlá a žádná Aes Sedai neřekne ani popel. Ve Věži se zdržel, jak nejkratší dobu mohl, ale věděl, že Aes Sedai takhle věci nedělají.
Vzadu Nyneiva otevřela dveře, které zažily lepší časy. Všechno tady zřejmě zažilo lepší časy. Mat za ní vstoupil dovnitř - a zarazil se. Byla tu Elain, hezká jako obrázek s těmi zlatými vlasy, ale každým coulem si hrála na vznešenou dámu, v zeleném hedvábí s vysokým límcem a s jedním z těch svých blahosklonných úsměvů na rtech a pozdviženým obočím. A byla tu Egwain, seděla za stolem s tázavým úsměvem. A přes světle žluté šaty měla sedmipruhou štólu. Mat se rychle ohlédl ven a pak prudce zavřel dveře dřív, než to některá Aes Sedai zahlédne.
"Možná si myslíte, že je to legrace," zavrčel a rychle přešel po koberci, "ale jestli to ty ženský zjistí, stáhnou z vás kůži. Ty vás nikdy nenechají jít, žádnou z vás, jestli -" Strhl Egwain štólu z krku a spěšně ji vytáhl ze židle - a stříbrná liščí hlava ho zamrazila na hrudi.
Mat Egwain odstrčil od stolu a zlobně se na ni zamračil. Egwain se tvářila jenom zmateně, ale Nyneiva měla zase otevřenou pusu a Elain ty její velké modré oči málem vypadly na podlahu. Jedna z nich se na něj pokusila použít jedinou sílu. Jediná dobrá věc, již získal ze svého výletu do ter'angrialu, byl medailon s liščí hlavou. Asi to byl taky ter'angrial, ale stejně za něj byl vděčný. Dokud se dotýkal jeho kůže, nemohla se ho jediná síla dotknout. Aspoň saidar ne. Měl pro to víc důkazů, než mu bylo milo. Nicméně když se o to někdo pokusil, medailon ochladí.
Mat hodil štólu a svůj klobouk na stůl, posadil se, potom se zase zvedl a shodil ze židle pár podušek na podlahu. Položil botu na kraj stolu a zadíval se na ty hlupačky. "Tyhle podušky budete potřebovat, jestli tahle takzvaná amyrlin přijde na ty vaše žertíky."
"Mate," začala Egwain pevným hlasem, ale on ji přerušil.
"Ne! Jestli jste chtěly mluvit, měly jste mluvit a ne se kolem sebe ohánět tou zatracenou jedinou silou. Teď poslouchejte."
"Jak jsi...?" začala Elain udiveně. "Ty prameny prostě... zmizely."
A téměř vzápětí řekla Nyneiva výhružným tónem: "Mate Cauthone, děláš největší -"
"Řek jsem poslouchejte!" Ukázal prstem na Elain. "Ty, tebe odvedu zpátky do Caemlynu, jestli dokážu Aviendze zabránit, aby tě zabila. Jestli nechceš, aby ti podřízla ten tvůj hezkej krček, tak se drž u mě a dělej, co ti řeknu. Bez otázek!" Prstem zamířil na Egwain. "Rand řekl, že tě pošle zpátky k moudrým, kdykoliv budeš chtít, a jestli to, co jsem zatím viděl, je ukázkou toho, do čeho jste se dostaly, tak ti radím, abys jeho nabídku přijala hned! Zřejmě víš, jak cestovat!" - Egwain sebou lehce trhla - "takže můžeš udělat průchod do Caemlynu pro Bandu. Nechci žádný námitky, Egwain! A ty, Nyneivo! Tebe bych měl nechat tady, ale jestli chceš jít s sebou, tak můžeš. Ale varuju tě. Jednou se přede mnou zataháš za ten cop a já přísahám, že ti nasekám na zadek!"
Zíraly na něj, jako by mu vyrašily rohy jako trollokovi, ale aspoň držely pusy zavřené. Možná se mu podařilo nacpat jim do hlavy trochu zdravého rozumu. Ne že by je někdy napadlo, aby mu poděkovaly za to, že jim zachránil kůži. To ne, ony ne. Jako obvykle řeknou, že na všechno by brzy přišly samy. Když vám žena řekne, že se jí pletete do cesty, když ji vytahujete ze žaláře, tak co by ještě neřekla?

Zhluboka se nadechl. "Takže. Až se sem vrátí ta hloupá slepá chudinka, co si zvolily za amyrlin, tak mluvit budu já. Nemůže být moc bystrá, jinak by ji do tý práce nikdy nedokázaly uvrtat. Amyrlinin stolec v zatracený vesnici uprostřed zatraceného ničeho. Držte pusy zavřený a jen dělejte pukrlata, jak nejlíp to zvládnete, a já za vás zase vytáhnu slaninu z popela." Ony jenom zíraly. Dobrá. "Vím všecko o jejím vojsku, ale já mám taky jedno. Jestli je dost bláznivá, aby si myslela, že dokáže Elaidě sebrat Věž... no, nejspíš nebude riskovat žádný ztráty, jenom aby tady zadržela vás tři. Ty uděláš ten průchod, Egwain, a já vás zítra dostanu do Caemlynu, nejpozději pozejtří, a tyhle šílený ženský si můžou běžet a nechat se Elaidou zabít. Možná budete mít nějakou společnost. Nemůžou být všechny šílený. Rand je ochotnej nabídnout útočiště. Pukrle, rychlá přísaha věrnosti, a on zabrání Elaidě, aby jim v Tar Valonu napíchla hlavy na kůly. Nic lepšího chtít nemůžou. Tak co? Chcete něco říct?" Pokud viděl, ani nemrkly. "Prostý ‚děkuju, Mate' by stačilo." Ani slovo. Ani mrknutí.
Po nesmělém zaklepání na dveře vstoupila novicka, hezká zelenooká dívka, která předvedla hlubokou úklonu a oči kulila uctivou bázní. "Poslaly mě se zeptat, jestli něco nepotřebuješ, matko. Pro... totiž pro generála. Víno nebo... nebo..."
"Ne, Tabitho." Egwain vytáhla sedmipruhou štólu zpod klobouku a upravila si ji na ramenou. "Chci si ještě chvíli promluvit s generálem Cauthonem o samotě. Vyřiď Sheriam, že pro ni za chvíli pošlu, aby mi poradila."
"Zavři pusu, Mate, než začneš chytat mouchy," řekla Nyneiva s nejhlubším uspokojením.

KAPITOLA PÁTÁ

Možnosti

Egwain si upravila štólu a pozorovala Mata. Čekala, že se bude tvářit jako medvěd zahnaný do rohu, on však vypadal jenom ohromeně a zpoceně. Chtěla se zeptat na tolik věcí - jak se Rand dozvěděl o Salidaru? Jak mohl vědět, že přišla na cestování? Co si Rand myslí, že dělá? - ale nehodlala se ptát. Z Mata a té jeho Bandy Rudé ruky jí hučelo v hlavě. Možná jí Rand seslal dar z čistého nebe.
"Moje židle?" požádala tiše. Doufala, že si všiml, že se sama nepotí, ani Elain nebo Nyneiva. Tedy Nyneiva aspoň ne moc. Siuan jim ten trik odhalila, vůbec to nemělo nic společného s jedinou silou, byla to jen otázka jistého soustředění. Nyneiva se docela zlobila, což nebylo divu, že je to Siuan nenaučila dřív, ale Siuan klidně odvětila, že je to pro Aes Sedai, ne pro přijaté. Zatím se Egwain dařilo soustředit se, když byly kolem ostatní sestry, a chladná tvář místo zpocené zřejmě pomáhala trochu upravit jejich přístup. Aspoň některých z nich. Na Mata to mělo mít zázračný vliv. Pokud konečně přestane civět a všimne si. "Mate? Moje židle."
Trhl sebou, vstal a odstoupil. Potom dál beze slova zíral z ní na Elain a Nyneivu, jako by byly nějaká

hádanka. No, Elain a Nyneiva se na něj dívaly skoro stejně, a ty rozhodně měly víc rozumu.
Egwain oprášila podušky, než je vrátila na židli, s příjemnou vzpomínkou na Chesu. Po dvou dnech je už nepotřebovala, ne doopravdy, ale buď by se musela vzdát koupelí, nebo musela přijímat podušky, dokud na ní bude vidět byť ta nejslabší modřina. Chasa by podušky odstranila, kdyby jí Egwain řekla.
Zpocená či s chladnou tváří, Egwain byla amyrlin, před níž se klaněli králové a královny dělaly pukrlata, i když to ještě žádný neudělal. Která by nechala udělat s Elaidou krátký proces, odsoudit ji a potom popravit, a scelila tak Bílou věž a tím i svět. Chesa by ji poslechla a vrhala by po Egwain tak ublížené a vyčítavé pohledy pro to, že se o ni nemůže správně postarat, že bylo snazší nechat podušky tam.
Usadila se, zkřížila ruce na stole a řekla: "Mate -" On ji okamžitě přerušil.
"Tohle je vážně šílený, víš," řekl tiše. Tiše, ale docela důrazně. "Skončíš s hlavou na špalku, Egwain. Vy všechny. Usekají-vám-hlavy."
"Mate," začala silnějším tónem, ale on rovnou pokračoval.
"Poslouchejte, ještě pořád se z toho můžete dostat. Když si myslí, že jsi amyrlin, můžeš jít se mnou... zkontrolovat Bandu. Uděláš průchod a budeme pryč dřív, než tahle tlupa šílenců s ovčíma hlavama mrkne."
Nyneiva viděla, jak kolem něj saidar selhává, ale se vzpurnými muži jednala dávno předtím, než se naučila usměrňovat. S tichým zavrčením "Naplácat mně na zadek?", o němž si Egwain myslela, že ho neměl slyšet nikdo jiný, si Nyneiva obratně vyhrnula sukně a nakopla Mata přesně do jeho zadku tak tvrdě, že se odpotácel až ke stěně, než se vzpamatoval. Elain vyprskla smíchem, který stejně rychle potlačila, ale dál se otřásala a oči jí zářily.
Egwain se kousla do rtu, aby se taky nerozesmála. Skutečně to bylo směšné. Mat pomalu otočil hlavu a zahleděl se na Nyneivu, oči měl vykulené rozhořčením a vztekem. Pak spustil obočí, škubl si za kabátec, jako by si ho chtěl narovnat, a pomaloučku vykročil směrem k ní. Pomalu proto, že kulhal. Egwain si zakryla rukou ústa. Smích by se skutečně nehodil.
Nyneiva se vážně narovnala, potom jí však asi došlo pár věcí. Možná byla dost rozzlobená, aby dokázala usměrňovat, ale na něj saidar zřejmě neúčinkoval. Mat byl i na Dvouříčana vysoký, rozhodně o dost vyšší než ona, rozhodně silnější a v očích měl nepopiratelně nebezpečný lesk. Nyneiva se podívala na Egwain, uhladila si šaty a snažila se udržet vážnou tvář. Mat se přiblížil a tvář měl jako bouřkový mrak. Další chvatný pohled, v němž se začala projevovat nervozita, následovaný couvnutím.
"Mate," řekla Egwain vyrovnaně. On se nezastavil. "Mate, přestaň se chovat jako trouba. Dostal ses do nepříjemný situace, ale když poslechneš rozumný důvody, měla bych být schopná tě z ní dostat."
Konečně se zastavil. Zamračil se na Nyneivu a zahrozil jí prstem, otočil se k ní zády a před psacím stolem si založil ruce v bok. "Já že jsem v nepříjemný situaci? Egwain, to vy jste skočily ze stromu do medvědí jámy a myslíte si, že je všecko v pořádku, protože jste ještě nedopadly!"
Chladně se na něj usmála. "Mate, jen málokdo tady v Salidaru si o Dračích spřísahancích myslí něco dobrýho. Slyšeli jsme tu pár pěkně znepokojujících příběhů. A některý pěkně nechutný."
"Dračí spřísahanci!" vyjekl. "Co ti maj společnýho se mnou? Já nejsem žádnej zatracenej Dračí spřísahanec!"
"Ovšemže jsi, Mate." V jejím podání to znělo jako ta nejzřejmější věc na světě. Což taky byla, jen když jste se nad tím zamysleli. "Jdeš tam, kam tě Rand pošle. Co jinýho jsi než Dračí spřísahanec? Ale když mě poslechneš, můžu jim zabránit, aby na kůl nabodli tvoji hlavu. Vlastně si nemyslím, že by urozený pán Bryne použil kůl - pořád si stěžuje, že jich nemá dost - ale jsem si jistá, že by na něco přišel."
Mat se podíval na druhé dvě ženy a Egwain na chvilku stiskla rty. Řekla svůj názor jasně, ale on zřejmě hledal klíč k tomu, aby pochopil, o čem vlastně mluví. Elain se na něho stísněně usmála a rozhodně kývla. Možná netušila, kam Egwain míří, přesto však věděla, že nemluví do větru. Nyneiva, která se pořád snažila udržet vážnou tvář a tahala se za cop, se na něj jenom zlostně mračila, možná to ale bylo ještě lepší. Ačkoliv se začínala potit. Když se Nyneiva rozčílila, přestávala se ovládat.
"Teď poslouchej ty, Egwain," řekl Mat. Tak možná ani jedna reakce nebyla opravdu dostatečná. Podařilo se mu spojit rozumný tón se shovívavostí tím nejurážlivějším možným způsobem. "Jestli si chceš říkat amyrlin, můžeš si říkat amyrlin. Rand tě uvítá v Caemlynu s otevřenou náručí, i když mu ty Aes Sedai nepřivedeš, ale já vím, že by ho hrozně potěšilo, kdybys to udělala. Ať už máš s Elaidou jakýkoliv

problémy, on je dokáže vyřešit. Ona ví, že on je Drak Znovuzrozenej. Světlo, nezapomnělas na její dopis. No, než řekneš Stínovej Jak, budeš mít tu svou Bílou věž zase jednotnou. Žádný bitvy. Žádný krveprolití. Víš přece, že nechceš krveprolití, Egwain."
To taky nechtěla. Jakmile bude prolita první krev mezi Salidarem a Tar Valonem, bude těžké Věž znovu scelit. Jakmile bude prolita první krev Aes Sedai, mohlo by to být zcela nemožné. Přesto bylo stále nutné Elaidu svrhnout, a Egwain udělá, co bude muset. A nelíbilo se jí, když jí Mat říkal, co již věděla, a líbilo se jí to o to méně, protože měl pravdu. A rozhodně se jí nelíbil jeho tón. Dalo jí skutečně práci, aby udržela ruce na stole v klidu. Nejradši by vstala a dala mu pár pohlavků. "Ať už to s Randem vyřídím jakkoliv," pronesla chladně, "můžeš si být jistý, že nepovedu Aes Sedai, aby odpřisáhly věrnost jemu ani žádnému jinému muži." Hovořila chladně a vůbec se nehádala. Klidně pronášela prostá fakta. "Jak to vyřídím s Elaidou, je moje starost a ne tvoje. Jestli máš aspoň trochu zdravýho rozumu, Mate, tak pokud budeš v Salidaru, budeš držet pusu zavřenou a opatrně našlapovat. Jestli začneš vykládat ostatním Aes Sedai, co chce Rand udělat, jakmile před ním pokleknou, odpovědi, jež bys dostal, by se ti nemusely líbit. Mluv o tom, jak mě nebo Nyneivu nebo Elain odneseš, a budeš mít velký štěstí, když neskončíš s mečem v těle."
Zamračeně se prudce narovnal. "Promluvíme si znova, až budeš ochotná poslouchat rozumný důvody, Egwain. Je tady někde Tom Merrilin?" Stroze kývla. Co chce dělat s Tomem? Nejspíš se nalít vínem. No, hodně štěstí, až tu budou hledat krčmu. "Až budeš připravená poslouchat," zopakoval zachmuřeně a - s kulháním - vyrazil ke dveřím.
"Mate," řekla Elain. "Být tebou, tak bych se nepokoušela odjet. Dostat se do Salidaru je mnohem snazší než z něj odjet."
Urážlivě se na ni zakřenil a při způsobu, jakým si ji prohlédl od hlavy k patě, měl štěstí, že mu Elain nevrazila facku dost silnou, aby se mu od ní uvolnily všecky zuby. "Tebe, moje milá dámo, beru s sebou do Caemlynu, i kdybych tě měl svázat a předat Randovi v balíku, ať shořím, jestli ne. A zatraceně odjedu, až budu já chtít." Posměšně se Elain a Egwain poklonil. Na Nyneivu se jenom zamračil a znovu jí zahrozil prstem.
"Jak může mít Rand takového ubohého, nesnesitelného hulváta za přítele?" zeptala se Elain do vzduchu, než se za ním dveře zavřely.
"Jeho jazyk rozhodně dost upadl," zavrčela Nyneiva temně a pohodila hlavou, až se jí cop přehoupl přes rameno na záda. Egwain si pomyslela, že se nejspíš bála, aby si ho nevyrvala i s kořínky, kdyby ho neodhodila z dosahu.
"Měla jsem ho nechat, aby udělal, co chce, Nyneivo. Nesmíš zapomínat, že jsi teď Aes Sedai. Nemůžeš tu pobíhat a nakopávat lidi nebo je pohlavkovat nebo třískat holí." Nyneiva na ni zazírala, pohybovala rty a ve tváři byla stále víc a víc rudá. Elain začala pozorně sledovat koberec.
Egwain s povzdechem poskládala štólu a položila ji na kraj stolu. To byl její způsob, jak zajistit, aby si Elain a Nyneiva uvědomily, že jsou samy. Občas díky té štóle začaly mluvit k amyrlininu stolci, místo k Egwain z al'Vereů. Jako obvykle to zabralo. Nyneiva se velmi zhluboka nadechla.
Než však mohla promluvit, ozvala se Elain. "Chceš ho a tu jeho Bandu Rudé ruky připojit ke Garethu Bryneovi?"
Egwain zavrtěla hlavou. Strážci říkali, že v Matově Bandě je teď šest či sedm tisíc mužů, víc, než nač si vzpomínala z Caemlynu, což byl značně velký počet, i když zdaleka ne tolik, jako tvrdili ti dva zajatci, ale Bryneovi vojáci by se na Dračí spřísahance určitě nedívali s nadšením. Kromě toho měla vlastní plán, který jim vysvětlila, zatímco si přitahovaly židle ke stolu. Docela se to podobalo žvatlání v kuchyni. Odsunula štólu ještě dál.
"To je brilantní." Elainin úsměv říkal, že pochvalu myslí zcela vážně. Ale ona Elain taky vždycky říkala právě to, co si myslela. "Taky si myslím, že to druhé by nefungovalo, ale tohle je prostě brilantní."
Nyneiva si podrážděně odfrkla. "Proč si myslíš, že Mat bude souhlasit? On strká klacek mezi paprsky kola jen pro tu legraci."
"Myslím, že složil slib," řekla Egwain prostě a Nyneiva kývla. Pomalu, váhavě, ale kývla. Elain, samozřejmě, vypadala ztracená, protože ho neznala. "Elain, Mat dělá přesně to, co ho baví. Vždycky to dělal."

"A nezáleží na tom, kolik tuřínů kvůli tomu musí oloupat," zamumlala Nyneiva, "nebo jak často ho vyplatí proutkem."
"Ano, to je Mat." Egwain si povzdechla. Byl to ten nejnezodpovědnější kluk v celé Emondově Roli, možná v celém Dvouříčí. "Ale když dá jednou slovo, tak ho dodrží. A já myslím, že Randovi slíbil, že tě dopraví zpátky do Caemlynu, Elain. Všimni si, že se stáhl a požádal mě," jistým způsobem to udělal, "ale nezměnil na tom ani písmenko. Myslím, že se tě bude snažit držet jako veš kožichu. My mu ale nedovolíme se s tebou setkat, dokud neudělá, co chceme." Odmlčela se. "Elain, jestli s ním chceš jít, tak můžeš. Totiž za Randem. Jakmile z Mata a tý jeho Bandy vymáčknem, co půjde."
Elain téměř nezaváhala, než zavrtěla hlavou, a zavrtěla jí rázně. "Ne, Ebú Dar je příliš důležitý." To bylo vítězství, kupodivu získané pouze tím, že se o tom zmínila. Elain a Nyneiva se měly připojit k Merilille u Tylinina dvora. "A pokud se bude držet blízko, aspoň budu mít pár dní, abych našla ten ter'angrial, co nosí. Musí to být ono, Egwain. Nijak jinak se to vysvětlit nedá."
Egwain mohla jedině souhlasit. Chtěla ho prostě obalit prameny vzduchu přímo na místě, kde stál, jenom aby mu mírně připomněla, s kým že se to snaží manipulovat, ale prameny se ho dotkly a roztekly se. Existovalo pouze jediné vysvětlení. Přestaly existovat tam, kde se ho dotkly. Pořád cítila to leknutí, když si na to vzpomněla, a uvědomila si, že není jediná, kdo si náhle upravuje suknice tam, kde to rozhodně není potřeba.
"Mohly bychom poslat některého strážce, aby mu obrátil kapsy." Nyneiva mluvila, jako by ji ta představa dost těšila. "Uvidíme, jak se bude panu Matu Cauthonovi líbit tohle."
"Nemyslíš, že jestli mu začnem brát věci," vysvětlovala Egwain trpělivě, "tak by se mohl vzpírat, až mu začneme říkat, co má udělat?" Mat rozkazování nikdy moc nesnášel a jeho obvyklou reakcí na Aes Sedai a jedinou sílu bylo, že se při první příležitosti vypařil. Možná by mu v tom zabránil jeho slib Randovi - musel mu dát slovo, nic jiného jeho chování vysvětlit nemohlo - ale ona to nehodlala riskovat. Nyneiva kývla, byť neochotně.
"Možná..." Elain zaťukala prsty o stůl a zamyšleně chvíli hleděla do prázdna. "Možná bychom ho mohly vzít do Ebú Daru. Tak bych měla s tím ter'angrialem větší šanci. I když, jestli zastavuje saidar, nevím, jak bych ho vůbec někdy mohla studovat."
"Vzít s sebou toho mladýho surovce!" Nyneiva se na židli prudce narovnala. "To nemůžeš myslet vážně, Elain. Z každýho dne by nám udělal hotovou mizérii. V tom je moc dobrej. Nikdy neudělá, co se mu řekne. Kromě toho na to nikdy nepřistoupí. Je tak zaujatej tím, jak tě vezme do Caemlynu, že bys ho od toho neodtrhla ani páčidlem a párem koní."
"Jestli na mě ale hodlá dohlížet, dokud nedorazím do Caemlynu," opáčila Elain, "tak nebude mít jinou možnost než jít s námi. Je to dokonalé."
"Nemusel by to být tak špatný nápad," vložila se do hovoru Egwain, zatímco Nyneiva hledala další námitku. Poslat je za mísou bylo správné, ale čím víc myslela na to, kde budou muset hledat, tím větší starosti si dělala. "Pár vojáků je vlastně velmi dobrý nápad, pokud jste teda nehodlaly sebrat pár strážců a neříct mi o tom. Tom a Juilin jsou v pořádku, Birgitte taky, ale to, kam jdete, je hodně drsný místo."
"Pár vojáků by mohlo docela prospět," řekla Elain a lehce zruměněla. "Pokud budou umět poslouchat rozkazy."
Nyneiva se na Elain nepodívala, ale významně se odmlčela, než popuzeně zavrtěla hlavou. "Těžko se dostanem k soubojům, Egwain, ať už jsou ti Ebúdarci jak chtěj nedůtkliví. Tom a Juilin budou docela stačit. Já osobně si myslím, že ty příběhy, co tu pořád slyšíme, nás mají jenom přimět, abychom to vzdaly." Od chvíle, kdy se zpráva o jejich cestě rozšířila, slyšel příběhy o Ebú Daru každý. Chesa jich zaslechla několik, každý ubožejší a hrůzostrašnější než ten předchozí, o tom, jak cizince zabili za to, že se špatně podívali, dřív než stačili mrknout, o tom, jak ženy ovdověly a děti osiřely kvůli slovíčku, o ženách bojujících v ulicích s noži. "Ne, jestli jsme dokázaly přežít v Tanchiku jenom s Tomem a Juilinem a kolem se motaly Liandrin a některý ty její černý sestry, tak si v Ebú Daru povedem docela dobře i bez Mata Cauthona a všech vojáků. Mat velí vojákům! Nikdy si nevzpomněl, že má tátovi podojit krávy, pokud jste mu do ruky nevrazily stoličku a dojačku."
Egwain si povzdechla. Tohle dokázala každá zmínka o Birgitte. Začaly jako popíchnuté, a pak obě koktaly nebo pokračovaly v řeči, jako by o ní žádná zmínka nepadla. Jediný pohled Egwain stačil, aby se

přesvědčila, že žena, která chodila za Elain a Nyneivou - z nějakého důvodu zvlášť za Elain - je žena, kterou zahlédla v Tel'aran'rhiodu. Birgitte z pověstí, lučištnice, která nikdy nemine, jedna z mrtvých hrdinů čekajících na zavolání Valerského rohu. Mrtvá hrdinka, ne živá žena procházející se ulicemi Salidaru, nicméně ta samá žena. Elain jí pořád nepodala žádné vysvětlení, jen opatrně, rozpačitě zamumlala, že nemůže mluvit o tom, o čem se dohodly, že mluvit nebude. Birgitte sama, hrdinka z pověstí, zahnula na opačnou stranu nebo zašla do uličky, když viděla Egwain přicházet. Povolat si tu ženu do pracovny a dožadovat se vysvětlení nepřipadalo v úvahu. Koneckonců dala slovo, bez ohledu na to, jak hloupě se za dané situace cítila. A stejně se nezdálo, že by to nějak škodilo. Jenom by moc ráda věděla proč. A jak.
Na okamžik Birgitte odsunula stranou a naklonila se přes stůl k Nyneivě. "Třeba nedokážem, aby Mat plnil rozkazy doslova, ale nebylo by skvělý koukat se, jak to v něm vře, když musí být váš osobní strážce?"
"To by rozhodně stálo za to," prohodila Elain zamyšleně, Jestli ho Rand skutečně jmenoval generálem. Máti často říkávala, že nejlepší muži neradi přijímali rozkazy a vždycky stálo za to je to naučit. Sice si nemyslím, že by Mat byl jeden z nejlepších - Lini říkávala ‚Hlupáci poslouchají jenom sami sebe' - ale jestli ho dokážeme naučit dost, aby ze sebe neudělal úplného troubu tam, kde by ho nemohl nikdo zachránit, tak Randovi prokážeme velkou laskavost. Kromě toho já potřebuji čas, abych mohla prostudovat ten jeho ter'angrial."
Egwain potlačila úsměv. Elain se vždycky chytila tak rychle. Ale ona se nejspíš pokusí naučit Mata sedět rovně. To by stálo za vidění. Egwain měla Elain ráda a obdivovala její sílu, ale v tomto souboji by si vsadila na Mata. Ale jen o fous.
Nyneiva umíněně trvala na svém. Mat je zatvrzelý, řekne "dolů", když ony řeknou "nahoru", jen aby je dožral. Dokázal by dělat potíže, i kdyby byl zatlučený v sudu. Pořád by ho musely tahat z krčem a hracích doupat. Ke konci se omezila na tvrzení, že by Mat nejspíš Elain štípl, jakmile by se k němu poprvé obrátila zády, a Egwain poznala, že její námitky překonávají. Mat rozhodně věnoval spoustu času honění se za ženskými, což Egwain mohla těžko schvalovat, ale Nyneiva určitě věděla stejně dobře jako ona, že i přesto, jak se pořád dívá tam, kam by neměl, zřejmě má málem zázračnou schopnost vybírat si ženy, které chtějí být honěny, dokonce i v těch nejnepravděpodobnějších případech. Naneštěstí, když už si byla jistá, že se Nyneiva vzdá, ohlásilo zaklepání na dveře Sheriam.
Sheriam nečekala na svolení vejít, nikdy to nedělala. Chladná v modré štóle, zastavila se, aby si prohlédla Nyneivu a Elain. Jakkoliv už byla podřízena pouze amyrlin, kronikářka neměla žádné pravomoce nad Aes Sedai, pouze ty, které se jí amyrlin rozhodla dát, a zcela jistě nemohla propustit někoho z amyrlininy společnosti, nicméně Sheriam se rozhodně tvářila tak, jako by obě ženy propouštěla.
Elain plavně vstala a hluboko, formálně se poklonila Egwain. "Omluv mě, matko, měla bych jít najít Aviendhu."
Nyneiva, na druhou stranu, upírala oči do Sheriaminých, dokud si Egwain neodkašlala a znovu si nepoložila štólu kolem ramen.
Nyneiva zrudla a vyskočila. "Měla bych taky jít. Janya říkala, že si se mnou promluví o ztracených nadáních."
Znovuzískání těch nadání nebylo tak snadné, jak Egwain doufala. Sestry byly dost ochotné mluvit. Potíž byla v tom, přimět Moghedien, aby pochopila, co myslí svými nejasnými popisy a občas pouze jménem. Pak zbylo jen doufat, že ona skutečně něco ví. Bylo opravdu dobré vědět, například, že úprava mřížky se posílí kovy, ale ta ženská věděla o kovech ještě méně než o léčení, a co pod Světlem vlastně znamenalo spřádání zemského ohně nebo dojení slz?
Moghedien se tvářila, že chce pomáhat, vlastně po tom přímo zoufale dychtila, zvláště poté, co je Siuan naučila ten trik, jak ignorovat vedro. Nyneivě a Elain o tom očividně lhala. Přesvědčená, že to Egwain bude brát jako tu „jedinou lež", se ta ženská plazila po kolenou, vzlykala a prosila, zuby jí cvakaly a líbala jim lem sukní. Ať už však chtěla pomáhat či nikoliv, její strach to vybudilo do nových výšin. Ten neustálý odporný příval ufňukaného děsu byl prostě příliš. Přes její původní záměry teď ležel náramek a'damu v Egwainině kapsáři. Byla by ho dala Nyneivě - a ještě ráda by se ho zbavila - ale předávat si tu věc před ostatními by dřív nebo později vyvolalo poznámky.
Místo toho pravila: "Nyneivo, nejlepší bude, když se budeš Matovi vyhýbat, dokud nevychladne."

Nebyla si jistá, jestli by Mat svou pohrůžku opravdu splnil, ale pokud ho někdo dokázal dohnat k zuřivosti, tak to byla Nyneiva, a pak už by ji nic na světě nepřesvědčilo. "Nebo aspoň zařiď, abys s ním mluvila, když bude kolem hodně lidí. Třebas i pár strážců."
Nyneiva otevřela ústa. Pak je po chvíli zase zavřela. Líce jí trochu pobledly a polkla. Pochopila, co má Egwain na mysli. "Ano. Ano, myslím, že to bude nejlepší, matko."
Sheriam se dívala, jak se za ní zavírají dveře, a mírně se mračila. Zachmuřená byla, ještě když se obracela k Egwain. "Došlo na drsná slova, matko?"
"Jenom to, co bys čekala, když se po dlouhý době sejdou staří přátelé. Nyneiva si Mata pamatuje jako švindlíře, ale jemu už není deset a nesnáší to." Aes Sedai, spoutané přísahou zapovídající lhaní, dovedly polopravdy a čtvrtinové pravdy a náznaky k hotovému umění. Užitečnému umění, podle Egwainina názoru. Zvlášť u Aes Sedai. Tři přísahy nikomu neprospěly, a zejména ne Aes Sedai.
"Občas je těžké nezapomínat, že se lidé mění." Sheriam si bez dovolení vzala židli a pečlivě si upravila modré hedvábné suknice. "Soudím, že ten, kdo velí Dračím spřísahancům, vyslal mladého Mata se zprávou od Randa al'Thora. Doufám, že jsi neřekla nic, co by se dalo brát jako slib, matko. Vojsko Dračích spřísahanců necelých deset mil daleko nás staví do složité situace. Nijak nám nepomůže, když si jejich velitel bude myslet, že se vrátíme ke slibům."
Egwain si druhou ženu chvíli prohlížela. Sheriam nic nevyvedlo z konceptu. Alespoň ne tak, aby to viděl někdo druhý. Sheriam o Matovi věděla docela hodně. Stejně tak několik dalších sester tady v Salidaru. Dalo by se to využít a dotlačit ho do správného směru, nebo se začne vzpírat? Mata vyřídím později, řekla si pevně. Nyní Sheriam. "Požádala bys někoho, aby přinesl čaj, Sheriam? Mám trochu žízeň."
Sheriamin výraz se změnil jen nepatrně, objevilo se jen malé napětí kolem zešikmených očí, tak malé, že téměř nenarušilo její očividnou vyrovnanou vážnost. Egwain však téměř viděla, jak se jí na jazyk dere otázka. Co řekla Matovi a nechtěla se o tom bavit? Jaké dala sliby, z nichž ji bude muset Sheriam zachránit, aniž by ztratila tvář před Romandou a Lelaine?
Sheriam však pronesla jen pár slov k někomu venku, a když se znovu posadila, Egwain jí nedala příležitost otevřít ústa. Místo toho ji zasáhla rovnou mezi oči, takříkajíc. "Zdá se, že tím velitelem je Mat, Sheriam, a jistým způsobem je zprávou jeho vojsko. Rand by byl zřejmě rád, kdybychom se všechny odebraly do Caemlynu. Taky došlo na zmínku o přísaze věrnosti."
Sheriam zvedla hlavu a vykulila oči. Avšak pouze částečně rozhořčením nad takovým návrhem. Rozhodně zde byl náznak... no, u každého jiného kromě Aes Sedai by to Egwain nazvala strachem. Pokud ano, bylo to pochopitelné. Pokud by Egwain něco takového slíbila - a ona byla ze stejné vesnice, jednou z jejích využití jako amyrlin bylo to, že s Randem vyrůstala - byla by to bezedná propast, ze které by se musely hrabat. Zpráva o tom by se rozšířila, ať už by Sheriam udělala cokoliv. Některé přísedící by to docela dobře mohly dávat za vinu jí, nebo to aspoň použít jako záminku. Romanda a Lelaine nebyly jediné přísedící, které Egwain varovaly, aby se neřídila Sheriaminými radami, aniž by se předtím poradila se sněmovnou. Vlastně Delana byla jediná, která zřejmě Sheriam plně podporovala, ale radila také vyslechnout. Romandu a Lelaine, jako by bylo možné jít zároveň na tři strany. A i kdyby dokázala zvládnout sněmovnu, jakmile by se zpráva o slibu a jeho stažení dostala k Randovi, bylo by desetkrát těžší ho zvládnout. Stokrát těžší.
Egwain jenom počkala, až Sheriam rozevře rty, a potom znovu promluvila první. "Já mu samozřejmě řekla, že je to úplně směšný."
"Samozřejmě." Sheriam neměla hlas tak vyrovnaný jako předtím. Velmi dobře.
"Ale máš docela pravdu. Situace je složitá. Je to taková škoda. Rada, kterou jsi mi dala ohledně Romandy a Lelaine, byla moc dobrá, ale podle mě teď už rychlejší přípravy k odchodu nebudou stačit."
Romanda ji zahnala do kouta a pochmurně ji poučovala o tom, jak spěch vede ke zkáze. Vojsko Garetha Brynea je zapotřebí ještě zvětšit, až bude natolik velké, aby pouhá zpráva o jeho velikosti Elaidu zastrašila. A mimochodem, Romanda ani nemohla znovu dostatečně zdůraznit, že musejí být odvolána poselstva k vladařům. Nikdo kromě Aes Sedai se nesmí dozvědět o potížích ve Věži, pokud se tomu bude možné aspoň trochu vyhnout. Lelaine se nestarala ani o vojsko urozeného pána Brynea, ani o vladaře - obojí bylo irelevantní - ačkoliv radila opatrnost a vyčkávání. Správný přístup k Aes Sedai, jež zůstaly ve Věži, bude určitě přínosný. Bude možné odstranit Elaidu z amyrlinina stolce a Egwain na něj

uvést takovým způsobem, aby si kromě samotných sester nikdo nikdy nebyl jist, co se ve skutečnosti stalo. Časem pouhý fakt, že kdy byla Bílá věž rozdělena, bude považován jen za vesnickou povídačku. Dokonce by to mohlo i fungovat, kdyby měly dost času. Pokud by čekání neposkytlo Elaidě stejnou šanci zapracovat na sestrách tady.

Druhý rozdíl s Lelaine byl ten, že všechno říkala s úsměvem, jenž by docela dobře zapůsobil na oblíbenou mladší novicku či na přijatou, na kterou je velmi pyšná. To, že Egwain znovu objevila cestování, vyvolalo úsměvy u mnoha Aes Sedai, i když jen hrstka byla natolik silná, aby vytvořila průchod dost velký, aby jím prostrčily víc než ruku, a většina nezvládla dokonce ani tohle. Romanda chtěla použít průchody a sebrat z Věže hůl přísah a jisté další předměty - Egwain neřekla, které přesně - takže by mohly v Salidaru vytvářet skutečné Aes Sedai, přičemž by Elaidu této možnosti zbavily. Egwain se přece určitě chce stát skutečnou Aes Sedai. Lelaine souhlasila alespoň s tímhle, ale ne s použitím průchodů ve Věži. Existovalo příliš velké riziko, že je odhalí, a kdyby se ty ve Věži naučily cestovat, ztratily by v Salidaru velkou výhodu. Tyto námitky hodně zavážily u sněmovny, což Romandu rozhodně nepotěšilo.

Sheriam se rovněž usmívala, když s Lelaine v něčem souhlasila, nyní však byl úsměv pryč. "Matko, nejsem si jistá, jestli rozumím," řekla až příliš tolerantně. "Přípravy určitě ukážou sněmovně, že se nenecháš zastrašit. Pohnout se dřív, než bude všechno na místě, by ale mohlo vést k pohromě."

Egwain se podařilo nasadit neupřímný výraz. "Rozumím, Sheriam. Nevím, co bych dělala bez tvých rad." Jak se těšila na den, kdy bude moci tohle zarazit. Z Sheriam bude jistě dobrá kronikářka - mohla by z ní být dokonce dobrá amyrlin - ale Egwain se těšila na den, kdy tuhle ženu naučí, že je kronikářka, a ne amyrlin. Kdy to naučí Sheriam a sněmovnu. "To jenom, že teď Mat a to jeho vojsko Dračích spřísahanců stojí na našem prahu. Co udělá urozený pán Bryne? Nebo někteří z jeho vojáků o vlastní vůli? Všichni mluví o tom, jak chce poslat muže lovit tyhle Dračí spřísahance, co mají vypalovat vesnice. Já vím, že jsme mu řekly, aby je držel na krátký uzdě, ale..."

"Urozený pán Gareth udělá přesně to, co mu my - co mu ty -přikážeš, a nic víc."

"Snad." Ta krátká uzda ho rozhodně netěšila tolik, jak si Sheriam myslela. Přes všechno svoje brumlání o něm Siuan s Garethem Brynem strávila hodně času a on jí řekl jisté věci. Egwain si však nemohla dovolit zapomínat na Siuaninu věrnost. "Doufám, že to stejný se dá říct i o jednom každým z jeho vojáků. Nemůžem vytáhnout na západ do Amadicie, ale mě napadlo, že bychom možná mohly vyrazit po řece do Ebú Daru. Třebas průchodem. Aes Sedai tam určitě uvítají. Urozený pán Bryne se může utábořit za městem. Přesun by tak zdůraznil, že nehodláme přijmout Randovu... nabídku, pokud se tomu tak dá říkat. A jestli chceme provádět ještě další přípravy, tak podle mě určitě najdem všecko spíš ve velkým městě, kde jsou silnice a lodi, co křižují mezi přístavy."

Sheriam se znovu na chvíli neovládla a do hlasu se jí vloudilo funění. "Ebú Dar není tak přátelský, matko. A je dost velký rozdíl mezi několika málo sestrami a několika stovkami, navíc s vojskem za zády. Matko, dokonce i pouhý náznak něčeho takového by mohl způsobit, že si Tylin začne myslet, že chceme obsadit město. Tylin, a hodně altarských šlechticů, kterým by se nic nelíbilo víc než záminka k tomu ji svrhnout a zmocnit se Větrného trůnu pro sebe. Taková šlamastika by nás zničila u každého vladaře. Ne, matko, to nepřichází v úvahu."

"Odvážíme se ale setrvat tady? Mat nic neudělá, ale stačí jen, aby se hrstka vojáků urozeného pána Brynea rozhodla vzít záležitosti do vlastních rukou." Egwain se zamračila na své sukně, uhladila si je, jako by o něčem ustaraně přemýšlela, a pak si povzdechla. "Čím dýl tu budem sedět a nic neuděláme s vojskem Dračích spřísahanců na prahu, tím horší to bude. Nepřekvapilo by mě, kdybych se doslechla, jak se povídá, že na nás chtějí zaútočit, a lidi začnou říkat, že bychom to měli my udělat první." Pokud nezabere tohle, ty řeči se objeví. Nyneiva, Elain, Siuan a Leana se o to postarají. Bude to nebezpečné, ale když na to přijde, ona musí najít nějaký způsob, jak přimět Mata se stáhnout dřív, než vyletí jiskry.

"No, vzhledem k tomu, jak se řeči šíří, tak by mě nepřekvapilo, kdyby si půlka Altary do měsíce začala myslet, že to my jsme Dračí spřísahanci." Tenhle klep by rozhodně zarazila, kdyby jen věděla jak. Od chvíle, co byl Logain vyléčen, sněmovna už nepřiváděla šlechtice, aby se na něj podívali, ale Bryneovi verbíři stále pracovali, stejně jako oddíly Aes Sedai hledající novicky, a také muži jezdili daleko do nejbližších vesnic s vozy a žebřiňáky, aby nakoupili jídlo. Řeči se mohly šířit stovkami cestiček a stačila

jenom jedna. "Sheriam, nemůžu si pomoct, ale mám pocit, že jsme v koutě, a jestli se odsud nedostanem, nic dobrýho z toho nevzejde. Vůbec nic dobrýho."
"Odpovědí je poslat ty Dračí spřísahance pryč," podotkla Sheriam, zdaleka ne tak trpělivě jako předtím. "Lituji, že nám Mat znovu vyklouzne z rukou, ale obávám se, že s tím se nedá nic dělat. Sdělila jsi mu, že nabídku odmítáme. Tak mu řekni, ať jde."
"Kéž by to bylo tak snadný. Myslím, že on neodejde jenom proto, že ho požádám, Sheriam. Naznačil, že má čekat přímo tady, dokud se něco nestane. Mohl by čekat na rozkazy od Randa, nebo dokonce na Randa samotnýho. V Cairhienu se povídalo, že občas cestuje s některými z těch mužů, co posbíral. S těma, co je učí usměrňovat. Jestli k tomu dojde, tak nevím, co budeme dělat."
Sheriam na ni zírala a na někoho s tak klidným výrazem dýchala dost ztěžka.
Zaškrábání na dveře a vstoupila Tabitha s tepaným stříbrným podnosem. Náladu v místnosti nezachytila, a tak se motala koleni a upravovala zelený porcelánový čajník a šálky tak, stříbrnou misku s medem, malou konvičku se smetanou a krajkou lemované lněné ubrousky onak, až na ni Sheriam nakonec vyštěkla, ať si jde po své práci, tak zuřivě, že Tabitha vykvikla, s vykulenýma očima se sesula do úklony, kdy se hlavou málem dotkla země, a utekla.
Sheriam se chviličku věnovala svým suknicím, než se uklidnila. "Možná," ucedila nakonec váhavě, "nakonec bude nutné, abychom Salidar opustily. Dříve, než bych si přála."
"Jediná volná cesta však vede na sever." Egwain vykulila oči. Světlo, jak tohle nenáviděla! "Bude to vypadat, že míříme k Tar Valonu."
"To já vím," vyštěkla Sheriam. Nadechla se a promluvila umírněnějším tónem. "Odpusť, matko. Cítím se trochu... Nemám ráda, když se mi něco vnucuje, a obávám se, že Rand al'Thor nám vnutí svou vůli dřív, než budeme připraveny."
"Až ho potkám, vážně si s ním promluvím," řekla Egwain. "Neumím si představit, co bych si počala bez tvých rad." Třeba najde způsob, jak Sheriam poslat studovat u moudrých jako učednice. Při pomyšlení na to, jak Sheriam tráví, řekněme půl roku, se Sorileou, se usmála tak, že se Sheriam usmála na oplátku na ni. "S medem! nebo hořký?" zeptala se Egwain zvedajíc čajník.

KAPITOLA ŠESTÁ

Nečekaný smích

"Musíš mi pomoct dostat do nich trošičku zdravýho rozumu," řekl Mat přes troubel fajfky. "Tome, posloucháš mě?"
Seděli na převrácených sudech v ubohém stínu dvouposchoďové budovy a pokuřovali. Hubeného starého kejklíře zřejmě víc zajímal dopis, který mu Rand poslal. Teď si ho nacpal do kapsy kabátce, aniž by rozlomil pečeť se stromem a korunou. Šum hlasů a kvílení os z ulice na konci průchodu byly vzdálené. Oběma se po tvářích řinul pot. Pro tuto chvíli bylo postaráno aspoň o jednu věc. Mat vyšel z Menší věže a zjistil, že skupina Aes Sedai Aviendhu někam odtáhla. Hned tak do někoho nože vrážet nebude.
Tom si vyndal fajfku z úst. Byla s dlouhou troubelí, celá pokrytá vyřezávanými dubovými listy a žaludy. "Jednou jsem se snažil zachránit jednu ženu, Mate. Laritha byla růžový poupě a provdaná za podmračenýho surovýho ševce ve vesnici, kde jsem na pár dní přerušil cestu. Byl to surovec. Řval na ni, když nebyla večeře hotová tehdy, kdy se on chtěl posadit, a bral na ni proutek, kdykoliv si všiml, že s nějakým jiným mužem prohodila víc než dvě slovíčka."
"Tome, co to, pro Jámu smrti, má společnýho s tím, jak zařídit, aby ty pitomý ženský dostaly rozum?"
"Jenom poslouchej, chlapče. To, jak s ní zacházel, věděl v tý dědině každej, avšak Laritha mi osobně řekla, a celou dobu při tom sténala, jak by ráda, aby ji někdo zachránil. Já měl v měšci zlato a pěknej kočár, kočího a osobního sluhu. Byl jsem mladej a pohlednej." Tom si hřbetem ruky uhladil bílé kníry. Bylo těžké uvěřit, že ta vysušená tvář někdy vypadala sličně. Mat zamrkal. Kočár? Odkdy mívají kejklíři kočáry? "Mate, úděl tý ženy mě chytil za srdce. A nepopírám, že mě přitahovala i její tvářička. Jak jsem říkal, byl jsem mladej. Myslel jsem si, že jsem zamilovanej, hrdina z příběhů. A tak jednoho dne, když jsme seděli pod rozkvetlou jabloní - hodně daleko od ševcova domu - jsem jí nabídl, že ji odvedu pryč. Že jí dám komornou a vlastní dům a budu se jí dvořit písní a veršem. Když konečně pochopila, kopla mě do kolena tak tvrdě, že jsem ještě měsíc kulhal, a kromě toho mě praštila lavičkou."
"Ony zřejmě všecky rády kopou," zamumlal Mat a poposedl si. "Asi ti nevěřila, a kdo by se jí divil?"
"Och, ale ona mi věřila. A rozhořčilo ji, že jsem si vůbec mohl pomyslet, že by kdy opustila svýho milovanýho manžílka. Její slova, milovanýho. Utekla za ním zpátky tak rychle, jak ji nohy nesly, a já ho buď moh zabít, nebo skočit hezky zpátky do svýho kočáru. Musel jsem tam nechat skoro všecko, co jsem měl. Nejspíš s ním pořád ještě žije tak jako předtím. Drží pevně v pěsti tkanice od měšce s penězma a pokaždý, když se zastaví v hospodě na pivo, otlouká mu o hlavu všecko, co jí přijde pod ruku. Jako to dělala předtím, jak jsem zjistil, když jsem provedl menší diskrétní pátrání." Vrazil si fajfku zpátky mezi zuby, jako by řekl, co chtěl.
Mat se poškrábal na hlavě. "Vůbec nechápu, co to má společnýho s tímhle."
"Jenom by sis neměl myslet, že znáš celej příběh, když jsi ho slyšel jenom část. Například, víš, že Elain a Nyneiva každou chvíli odcházejí do Ebú Daru? Já s Juilinem jdeme s nima."
"Ebú...!" Mat fajfku chytil dřív, než mu spadla mezi suché býlí, jímž byla ulička poseta. Nalesean mu pověděl pár příběhů o návštěvě v Ebú Daru, a i když bral Mat v úvahu jeho přehánění, když došlo na ženy, které poznal, a rvačky, do kterých se dostal, působilo to místo drsným dojmem. Takže ony si myslí, že mu Elain dostanou pryč před nosem, co? "Tome, musíš mi pomoct -"
"Cože?" přerušil ho Tom. "Ukrást je ševci?" Vyfoukl proužek modrého dýmu. "To neudělám, chlapče. Ty pořád neznáš celej příběh. Jakej máš vztah k Egwain a Nyneivě? Když na to tak myslím, tak jenom k Egwain."
Mat se zamračil a zapřemítal, jestli si stařík myslí, že může vše zaplést tím, že bude dost dlouho chodit v kruzích. "Egwain mám rád. Já... Světlo mě spal, Tome, je to Egwain. To říká dost. Proto se jí přece

snažím zachránit ten její hloupej krk."
"Chceš říct, zachránit ji před ševcem," zamumlal Tom, ale Mat rovnou pokračoval dál.
"Zachránit krk jí a taky Elain. Dokonce i Nyneivě, jestli se udržím a nezakroutím jí krkem sám. Světlo! Já jim jen chci pomoct. Kromě toho, Rand přerazí krk mně, jestli dovolím, aby se Elain něco stalo."
"Napadlo tě někdy pomoct jim dělat to, co chtějí, místo toho, co chceš dělat ty? Kdybych já dělal, co já chci, tak bych posadil Elain na koně a vyrazil do Andoru. Ona potřebuje dělat něco jinýho - potřebuje, myslím - takže kolem ní pobíhám a dnem i nocí se potím strachy z toho, že se někomu podaří ji zabít a já tomu nestačím zabránit. A ona půjde do Caemlynu, až bude připravená." S uspokojením zabafal z fajfky, ale ke konci se mu do hlasu vloudilo ostří, jako by se mu vlastní slova nelíbila tolik, jak předstíral.
"Mně se zdá, že ony chtějí dát svý hlavy Elaidě." Takže Tom by tu hloupou holku posadil na koně, co? Kejklíř táhnoucí dědičku na vlastní korunovaci! Tenhle Tom si tedy o sobě hodně myslel.
"Ty nejsi žádnej trouba, Mate," utrousil Tom tiše. "Víš přece svoje. Egwain... Je těžký myslet na to děcko jako na amyrlin..." Mat zavrčel v kyselém souhlasu. Tom mu nevěnoval pozornost, "...a přesto věřím, že na to má dost pevnou páteř. Je moc brzo na to, říct, jestli je pár věcí jenom shoda náhod, ale já začínám věřit, že by na to mohla mít i hlavu. Otázkou je, jestli je dost tvrdá. Jestli není, tak ji sežerou zaživa - s páteří, hlavou a vším ostatním."
"Kdo? Elaida?"
"Aha, ona. Když bude mít příležitost. Tý tvrdost rozhodně nechybí. Ale Aes Sedai tady na Egwain pomalu nemyslí ani jako na Aes Sedai. Možná jako na amyrlin, ale ne jako na Aes Sedai, ať už je jakkoliv těžký tomu uvěřit." Tom zakroutil hlavou. "Nerozumím tomu, ale je to tak. To samý platí pro Elain a Nyneivu. Snaží se to udržet mezi sebou, ale dokonce ani Aes Sedai nedokáže zakrýt tolik, kolik si myslí, když se pozorně díváš a vemeš rozum do hrsti." Znovu vytáhl ten dopis, a jenom ho obracel v rukou, aniž by se na něj podíval. "Egwain kráčí po kraji srázu, Mate, a tři frakce tady v Salidaru - tři, tím jsem si jistej - by ji mohly srazit dolů, kdyby udělala jedinej špatnej krok. Jestli k tomu dojde, Elain ji bude následovat, stejně jako Nyneiva. Nebo je možná srazí dolů první, aby ji stáhly s sebou."
"Přímo tady, v Salidaru," prohodil Mat hlasem plochým jako hoblované prkno. Tom klidně kývl a Mat nedokázal zabránit tomu, aby sám nezvedl hlas. "A ty po mně chceš, abych je v tom nechal?"
"Já chci, aby sis přestal myslet, že je k něčemu přiměješ. Ony se rozhodly, co udělají, a ty na tom nic nezměníš. Ale možná - jenom možná - bys mi mohl pomoct udržet je naživu."
Mat vyskočil na nohy. Před očima měl obraz ženy s nožem vraženým mezi prsy. Tohle nebyla jedna z těch vypůjčených vzpomínek. Kopl do soudku, na němž předtím seděl, až se odkutálel uličkou. Pomáhat kejklíři udržet je naživu? Hlavou se mu nyní mihla nejasná vzpomínka na něco, co jednou říkal Basel Gill, hostinský v Caemlynu, o Tomovi, ale byla jako mlha, zmizela, jakmile se ji pokusil zachytit. "Od koho je ten dopis, Tome? Od další ženy, cos zachránil? Nebo jsi ji opustil, aby si mohla nechat useknout hlavu?"
"Opustil jsem ji," odpověděl Tom tiše. Vstal a bez dalšího slova odešel.
Mat zpola natáhl ruku, aby ho zastavil, a už už chtěl promluvit. Jenomže ho nenapadlo nic, co by řekl. Bláznivý dědek! Ne, nebyl bláznivý. Egwain byla umíněná jako mula a vedle Nyneivy ještě vypadala docela pokorně. Horší bylo, že obě by klidně vyšplhaly na strom, aby líp viděly na blesky. Elain, urozená dáma, nikdy neměla dost zdravého rozumu, aby se z deště odešla schovat. A když zmokly, rozčilovaly se.
Vyklepal fajfku a podpatkem rozdrtil uhlíky, než mohlo chytit suché býlí, pak ze země zvedl klobouk a odkulhal na hlavní ulici. Potřeboval informace z lepšího zdroje, než byl starý kejklíř, jenž trpěl sebeklamem o vlastní velkoleposti z toho, jak pobíhal kolem té umanuté žáby dědičky. Nalevo zahlédl Nyneivu, když vycházela z Menší věže, a vyrazil za ní, proplétaje se mezi naloženými povozy taženými volským i koňským spřežením. Ona by mu mohla povědět, co potřeboval vědět. Pokud bude chtít.
Píchlo ho v boku. Světlo mě spal, dluží mi pár odpovědí.
Právě v té chvíli ho Nyneiva zahlédla a viditelně strnula. Chvíli se dívala, jak se k ní blíží, a potom chvatně vyrazila na opačnou stranu, očividně se mu snažila vyhnout. Dvakrát se ohlédla přes rameno, než ji zakryli lidé a povozy.
Mat se zastavil, zamračil se a stáhl si klobouk hluboko do čela. Nejdřív ho ta ženská bezdůvodně nakopne a teď s ním nechce mluvit. Chtěly ho nechat dusit ve vlastní šťávě, ona a Egwain, dokud

pokorně neodkluše tam, kam mu ukážou prstem. No, na ty svoje hrátky si vybraly špatnýho chlapa, Světlo spal jejich kůži!
Vanin a ostatní byli před stájemi za kamennou budovou, která jistě kdysi bývala hostincem. Teď dovnitř a ven proudily Aes Sedai. Oko a jejich ostatní koně byli uvázáni u uvazovacího zábradlí a Vanin a dva zvědové, které předtím chytili, dřepěli u zdi. Mar a Ladwin se od sebe lišili, jak jenom se dva muži mohli lišit, jeden byl vysoký, hubený, s drsnou tváří, druhý byl malý, rozložitý a vypadal mírně, ale když k nim Mat došel, oba byli rozpačití. Ani jeden se nepřenesl přes to, jak snadno je lapili. Korouhevníci stáli strnule a pořád drželi praporce obtočené kol žerdí, jako by to teď mělo ještě nějaký smysl. Tvářili se taky nemálo znepokojeně. Bitva byla jedna věc, všechny tyhle Aes Sedai něco zhola jiného. V bitvě měl muž šanci. Hlídali je tu dva strážci. Ne otevřeně, jen je pozorovali z druhé strany dvora, ale určitě si to místo nevybrali jen tak, na plném slunci, aby si poklábosili.
Mat pohladil Oka po nose a po chvilce mu začal prohlížet oči. Ze stáje vyšel chlapík v kožené vestě a tlačil před sebou kolečka s hnojem. Vanin se taky šel podívat, co má Oko s očima. Aniž se na něj Mat podíval, ucedil: "Dokázal by ses dostat k Bandě?"
"Možná." Vanin se zamračil a zvedl Okovi víčko. "S trochou štěstí, možná. Ale hrozně nerad tu budu nechávat svýho koně."
Mat kývl a podíval se zblízka do koňova oka. "Vyřiď Talmanesovi, že jsem řekl, ať sedí a ani se nehnou. Možná se tu pár dní zdržím a nechci žádnej zatracenej pokus o záchranu. Pokus se sem zase vrátit. Bez toho, aby tě viděli, jestli to půjde."
Vanin plivl do prachu pod Okem. "Chlap, co se zaplete s Aes Sedai, si prej sám nasadí uzdu a na záda si dá sedlo. Vrátím se, jestli to půjde." Potřásaje hlavou zmizel v davu, tlustý pomačkaný chlapík s kolébavou chůzí někoho, koho by ani nebylo lze podezírat z toho, že se umí plížit.
Jeden z korouhevníků si váhavě odkašlal a přistoupil blíž. "Můj pane, je všecko...? Tohle jsi přece plánoval, viď, můj pane?"
"Přesně podle plánu, Verdine," pravil Mat a poplácal Oka. Byl hlavou napřed v pytli a provazy byly pevně zavázané. Slíbil Randovi, že Elain bezpečně dopraví do Caemlynu, a nemohl bez ní odjet. A nemohl ani odjet a nechat Egwain, aby sama položila hlavu na špalek. Mohlo by dojít k tomu - Světlo, jak ho to žralo! - mohlo by dojít k tomu, že se bude muset řídit Tomovou radou. Snažit se těm zatraceným ženským udržet ty jejich zatracené hlavy na jejich zatracených krcích tím, že jim nějak pomůže, aby ten jejich naprosto šíleně nemožný plán vyšel. A přitom se bude snažit udržet si vlastní hlavu na ramenou. A to ani nemyslel na to, jak zabránit Aviendze, aby Elain neskočila po krku. No, aspoň by mohl být poblíž, až se to celé rozpadne, aby je z toho dostal ven. To tedy nebyla zrovna velká útěcha.
"Všechno je zatraceně v pořádku."
* * *
Elain čekala, že Aviendhu najde v předsíni nebo možná venku, ale nemusela moc poslouchat, aby zjistila, proč není tam ani tam. Ostatní Aes Sedai se bavily pouze o dvou věcech, a povídaly si všechny, papíry tak zůstaly ležet zapomenuty na stolech. Většinou probíraly Mata. Dokonce i služky a novicky, pobíhající po předsíni, se zastavovaly, aby si vyměnily pár slov o něm. Byl ta'veren. Bylo bezpečné nechat ta'veren v Salidaru? Skutečně byl ve Věži a prostě mu dovolily odejít? Je pravda, že je velitelem vojska Dračích spřísahanců? Zatknou ho za ty ukrutnosti, o nichž se povídá? Je pravda, že pochází ze stejné vesnice jako Drak Znovuzrozený a amyrlin? Povídalo se přece o dvou ta'veren spojených s Drakem Znovuzrozeným. Kdo je ten druhý a kde ho lze najít? Možná to Mat Cauthon ví. Zřejmě tu bylo stejně tolik názorů, kolik lidí se účastnilo hovoru.
Některé otázky Elain čekala, jiné ne. Co dělá Mat v Salidaru a jak Rand věděl, kam ho poslat? Na to se nikdo neptal, ale tady si jedna Aes Sedai najednou upravila šátek, jako by ji zamrazilo, či sebou trhla, když si uvědomila, že na ni někdo promluvil, támhle se některá služka zadívala do prázdna, než se s pohozením hlavy vzpamatovala, či novicka vrhla ustrašený pohled na sestry. Mat sice nebyl jako kocour sedící v holubníku, ale jenom těsně. Už jenom to, že Rand ví, kde jsou, stačilo, aby všechny mrazilo. Aviendha vyvolala mnohem méně poznámek, nicméně si sestry nemohly pomoci, aby se o ní nebavily, a nejen proto, aby změnily téma. Nestávalo se každý den, aby se tu prostě jen tak objevila divoženka, zvláště tak úžasně silná, a navíc Aielanka. To poslední každou sestru skutečně fascinovalo. Ve Věži se

nikdy necvičila žádná Aielanka a jen pár Aes Sedai kdy vstoupilo do Aielské pustiny.
Jediná otázka stačila, aby Elain zjistila, kde ji drží. Tedy ne doslova, ale Elain věděla, jaké Aes Sedai umějí být, když chtějí, aby se z dívky stala novicka.
"Do soumraku bude v bílém," sdělila jí s přesvědčením Akatrin. Štíhlá hnědá přikyvovala na zdůraznění téměř každého slova. Další dvě sestry s ní přikyvovaly téměř stejně sebevědomě.
Elain, usykávajíc si pro sebe, vyrazila spěšně na ulici. Před sebou zahlédla Nyneivu, jež téměř doslova klusala a ohlížela se přes rameno, tak často, až vrážela do lidí. Elain napadlo, že ji dohoní -společnost by jí nevadila - ale nehodlala v tomhle horku běhat, ať už se soustředila nebo ne, a jinak by zřejmě Nyneivu nedohnala. I tak si lehce nazvedla suknice a přidala do kroku.
Než ušla padesát kroků, cítila, že se k ní blíží Birgitte. Když se otočila, uviděla ji přibíhat ulicí. Byla s ní Areina, ale zastavila se opodál a zamračeně zkřížila ruce na prsou. Ta ženská byla nemožná mrňavá chudinka a rozhodně nezměnila své názory jen proto, že Elain se teď stala doopravdy Aes Sedai.
"Myslela jsem, že bys to měla vědět," vykládala Birgitte potichu. "Právě jsem zaslechla, že až odejdeme do Ebú Daru, Vandene a Adeleas chtějí jít taky."
"Chápu," zamumlala Elain. Bylo možné, že ty dvě se z nějakého důvodu chtějí připojit k Merilille, ačkoliv u Tylinina dvora byly již tři Aes Sedai, nebo možná měly v Ebú Daru vlastní poslání. Ona však nevěřila ani jednomu. Areina byla umíněná a stejně tak sněmovna. Elain a Nyneivu budou doprovázet dvě skutečné Aes Sedai jako dozor. "Ale ona ví, že s námi nejde."
Birgitte se ohlédla směrem, kterým se dívala Elain, na Areinu, a pak pokrčila rameny. "Ví to. Není z toho šťastná. Já osobně se nemůžu dočkat, až vypadneme."
Elain zaváhala jenom na chvilku. Slíbila, že tajemství zachová, což se jí nelíbilo, ale neslíbila, že se přestane pokoušet druhou ženu přesvědčit, že to není nutné a navíc to nemá smysl. "Birgitte, Egwain -"
"Ne!"
"Proč ne?" Elain neměla Birgitte za strážce dlouho, než se rozhodla, že až se spojí s Randem, nějak ho přiměje, aby jí slíbil, že udělá, co mu řekne, aspoň když to bude důležité. Později se rozhodla ještě k jednomu opatření. Bude jí muset odpovídat na otázky. Birgitte odpovídala, když se rozhodla sama, a když nechtěla, odpovědi se prostě vyhnula a občas dokonce nasadila umíněný výraz, jako právě nyní.
"Pověz mi, proč ne, a jestli je ten důvod dobrý, už se nikdy nezeptám."
Birgitte se nejdřív jenom mračila, ale pak popadla Elain za loket a málem ji šoupla k ústí boční uličky. Nikdo z kolemjdoucích se po nich neohlédl a Areina zůstala, kde byla, byť jí ještě víc potemněla tvář, ale Birgitte se přesto opatrně rozhlédla kolem a promluvila šeptem. "Vždycky, když mě kolo vytkalo do světa, jsem se narodila, žila a zemřela, aniž bych vůbec věděla, že jsem připoutaná ke kolu. Věděla jsem to jenom mezi životy, v Tel'aran'rhiodu. Občas jsem se stala známou, dokonce slavnou, ale byla jsem jako všichni ostatní, ne někdo z pověstí. Tentokrát mě to vyrvalo, ne vytkalo. Poprvé, co mám tělo, vím, kdo jsem. Poprvé se to můžou dozvědět i ostatní lidi. Tom a Juilin to vědí. Nic neřeknou, ale já si tím jsem jistá. Nedívají se na mě tak jako na ostatní lidi. Kdybych řekla, že chci vyšplhat na skleněnou horu a zabít tam holýma rukama obra, jenom by se mě zeptali, jestli nepotřebuju cestou pomoct, a nečekali by, že ji přijmu."
"To nechápu," pravila Elain pomalu, ale Birgitte si povzdechla a svěsila hlavu.
"Nevím, jestli dokážu žít tak, abych tý pověsti dostála. V jiných životech jsem dělala, co jsem musela, co se mi zdálo být správný, dost na Maerion nebo Joanu či kteroukoliv jinou ženskou. Teď jsem Birgitte z příběhů. Každý, kdo se to dozví, bude očekávat. Cítím se jako péřová tanečnice, co přišla na tovanský konkláve."
Elain se neptala. Když se Birgitte zmínila o věcech z minulých životů, vysvětlení bývalo obvykle mnohem víc matoucí než nevědomost. "To je nesmysl," prohlásila důrazně a uchopila druhou ženu za lokty. "Já to vím a já rozhodně nečekám, že budeš zabíjet obry. Egwain taky ne. A ona to už taky ví."
"Dokud to nepřiznám," zamumlala Birgitte, "je to, jako kdybych jí nebyla. A nenamáhej se říkat, že to je taky nesmysl. Já vím, že je, ale stejně to na věci nic nezmění."
"A co tohle? Ona je amyrlin a ty jsi strážce. Zaslouží si tvou důvěru, Birgitte. Potřebuje ji."
"Už jsi s ní skončila?" chtěla vědět Areina ze svého místa opodál. "Jestli chcete odejít a nechat mě tady, aspoň bys mi mohla pomoct s mým střílením, jaks mi to slíbila."

"Promyslím to," přislíbila Birgitte Elain tiše. Obrátila se k Areině a popadla ji za cop těsně u šíje. "Promluvíme si o lukostřelbě," řekla a strčila ji před sebou do ulice, "ale nejdřív si promluvíme o slušným vychování."

Elain potřásla hlavou a náhle si vzpomněla na Aviendhu. Spěšně vyrazila dál. Dům nebyl daleko. Chvíli jí trvalo, než Aviendhu poznala. Elain byla zvyklá vídat ji v cadin'soru, s tmavě rusými vlasy zastřiženými nakrátko, a ne v sukni a haleně, s loktuší a s vlasy spadajícími pod ramena, přichycenými složeným šátkem. Na první pohled se nezdálo, že by měla nějaké těžkosti. Seděla poněkud neohrabaně na židli - Aielové nebyli na židle zvyklí - a zdánlivě klidně upíjela čaj ve společnosti pěti sester, které kolem ní v obývacím pokoji tvořily kruh. Domy, kde přebývaly Aes Sedai, měly takové věci, ačkoliv Elain a Nyneiva byly pořád ve svém přeplněném pokojíku. Na druhý pohled vrhala Aviendha na Aes Sedai přes okraj hrníčku uštvané pohledy. Když zahlédla Elain, vymrštila se na nohy a pustila hrnek na čistě umetenou podlahu. Elain mimo Tearský Kámen viděla jen pár Aielů, ale věděla, že své pocity skrývají, a Aviendha v tom byla dost dobrá. Teď však měla ve tváři vepsánu čirou bolest.

"Mrzí mě to," ohlásila Elain mile do místnosti, "ale musím ji od vás na chvilku odvést. Snad si s ní budete moci promluvit později."

Některé sestry zaváhaly a málem začaly protestovat, ačkoliv by nic takového udělat neměly. Elain byla v místnosti jasně nejsilnější, tedy kromě Aviendhy, a žádná Aes Sedai nebyla přísedící nebo členka Sheriaminy rady. Elain byla ráda, že tu není Myrelle, protože ta bydlela v domě. Elain se rozhodla stát se zelenou a byla přijata, jenom aby zjistila, že Myrelle je hlavou zeleného adžah v Salidaru. Myrelle, která nebyla Aes Sedai ani patnáct let. Z toho, co bylo řečeno, Elain věděla, že v Salidaru jsou zelené sestry, které šátek nosí nejméně padesát roků, přestože žádná z nich neměla jediný šedý vlas. Kdyby tady byla Myrelle, všechna Elainina síla by neznamenala nic, kdyby se hlava jejího adžah rozhodla tu Aviendhu zdržet. Zatím však jen Shana, bílá s vyvalenýma očima, která Elain připomínala rybu, zašla tak daleko, aby otevřela ústa, ale pak je zase zavřela, byť dost mrzutě, když Elain zvedla obočí.

Pět sester mělo dost stisknuté rty, ale Elain si napětí nevšímala. "Děkuji," řekla s úsměvem, který nebyl vůbec od srdce.

Aviendha si hodila na záda tmavý ranec, váhala však, dokud ji Elain nevyzvala, aby šla s ní. Na ulici Elain řekla: "Omlouvám se za to. Zařídím, aby se to neopakovalo." To se jí podaří, byla si tím jistá. Nebo to určitě zařídí Egwain. "Naneštěstí tu není moc míst, kde bychom si mohly promluvit v klidu. V mém pokoji je v tuhle denní dobu dost horko. Mohly bychom se pokusit najít nějaký stín nebo si dát čaj, pokud už ho nemáš až po krk."

"Tvůj pokoj." Nebylo to sice strohé, ale Aviendha očividně nechtěla mluvit, alespoň zatím ne. Náhle se vrhla k projíždějícímu vozu naloženému dřívím na otop a popadla větev, která měla být nalámána na podpal. Větev byla delší než její paže a silnější než palec. Když se znovu připojila k Elain, začala větev loupat nožem. Ostrá čepel odřezávala menší větvičky jako břitva. Bolest z tváře se jí vytratila. Nyní se tvářila odhodlaně.

Elain se na ni cestou dívala jen koutkem oka. Nevěřila, že by jí chtěla Aviendha v nejmenším ublížit, ať už ten nevychovaný Mat Cauthon říkal cokoliv. Avšak zase... Věděla něco málo o ji'e'toh. Aviendha jí něco vysvětlila, když byly spolu v Kameni. Možná Rand něco řekl nebo udělal. Možná ten zmatený propletenec cti a závazků vyžadoval, aby Aviendha... To nepřipadalo v úvahu. Ale možná...

Když došly do pokojíku, Elain se rozhodla, že s tím začne první. Obrátila se k druhé ženě - a schválně uchopila saidar - a řekla: "Mat tvrdí, že jsi mě sem přišla zabít."

Aviendha zamrkala. "Mokřiňané vždycky všecko obrátí naruby," pronesla užasle. Položila klacek na Nyneivinu postel a nůž pečlivě odložila vedle něj. "Moje skoro-sestra Egwain mě požádala, abych pro tebe hlídala Randa al'Thora, což jsem jí slíbila." Ranec a loktuše dopadly na podlahu u dveří. "Mám k ní toh, ale ještě větší mám k tobě." Rozvázala si živůtek, přetáhla si ho přes hlavu a pak si shrnula košili do pasu. "Miluji Randa al'Thora a jednou jsem si dovolila s ním ulehnout. Mám toh a žádám tě, abys mi pomohla mu dostát." Otočila se k Elain zády a na tom stísněném prostora poklekla. "Můžeš použít klacek nebo nůž, jak si přeješ. Toh je moje, ale volba je tvá." Sklonila hlavu a natáhla krk. Oči měla zavřené. "Cokoliv si vybereš, přijímám."

Elain měla pocit, že se jí podlomí kolena. Min říkala, že třetí žena bude nebezpečná, ale Aviendha?

Počkat! Ona říkala, že... S Randem! Natáhla ruku k noži, ale hned ruce zkřížila na prsou. "Vstaň. A oblékni se. Já tě neuhodím..." Co jen párkrát? Napjala svaly, aby ruce udržela tam, kde byly. "...a rozhodně nesáhnu na ten nůž. Prosím, dej ho pryč." Byla by ho druhé ženě podala sama, ale nebyla si jistá, zdali je bezpečné, aby se v této chvíli zbraně dotkla. "Nemáš ke mně žádné toh." Myslela si, že je to ustálená fráze. "Já Randa miluji a nezáleží mi na tom, jestli ho miluješ taky." Ta lež ji pálila na jazyku.
Aviendha s ním skutečně ulehla?
Aviendha se na kolenou otočila a zamračila se. "Nejsem si jistá, jestli rozumím. Ty navrhuješ, abychom se o něho dělily? Elain, jsme, myslím, přítelkyně, ale jestli máme být sestry-ženy, musíme být první sestry. To chce čas, poznat, jestli to zvládneme."
Elain si uvědomila, že civí s otevřenou pusou, a honem ji zavřela.
"Asi ano," vydechla chabě. Min pořád říkala, že se o něj budou dělit, ale takhle rozhodně ne! Dokonce i pouhé pomyšlení na něco takového bylo neslušné! "Je to trochu složitější, než si myslíš. Je tu ještě jedna žena, která ho také miluje."
Aviendha byla na nohou tak rychle, jako by se nezvedala a rovnou stála. "Jak se jmenuje?" V zelených očích jí plálo a v ruce svírala nůž.
Elain se málem rozesmála. Jednu chvíli mluví o dělení a vzápětí je rozzuřená jako... jako... Jako já, dokončila myšlenku, která ji vůbec nepotěšila. A mohlo to být horší, mnohem horší. Mohla to být Berelain. Jelikož to někdo být musel, docela dobře to mohla být Aviendha. A já bych se s tím měla vyrovnat, místo abych kolem sebe kopala jako dítě. Sedla si na postel a složila ruce do klína.
"Vrať nůž do pochvy a posaď se, Aviendho. A prosím, oblékni se. Musím ti toho hodně vyprávět. Je tu jedna žena - moje přítelkyně, moje skoro-sestra - a jmenuje se Min..."
Aviendha se oblékla, ale než se posadila, uplynulo drahně času, a ještě víc, než ji Elain dokázala přesvědčit, že by se neměly spojit a Min vyřídit. Aspoň s tím tedy souhlasila. Nakonec váhavě řekla: "Musím ji poznat. Nebudu se o něj dělit se ženou, kterou bych nemohla milovat jako první sestru." Celou dobu upírala pohled na Elain, jež si povzdechla.
Aviendha zváží dělit se o něj s ní. Min byla připravená se s ní dělit. Je tedy jediná z nich tří, která je normální? Podle mapy pod slamníkem by měla Min brzy dorazit do Caemlynu, nebo tam už možná byla. Elain nevěděla, co vlastně chce, aby se stalo, jenom to, že by Min měla využít svá vidění, aby mu pomohla. Což znamenalo, že se u něj Min musí držet blízko. Kdežto Elain brzy vyrazí do Ebú Daru.
"Je vůbec něco v životě jednoduché, Aviendho?"
"Ne, když je do toho zapletený muž."
Elain si nebyla jistá, co ji překvapilo víc, zda to, že se směje, nebo to, že se směje Aviendha.

KAPITOLA SEDMÁ

Hrozba

Min pomalu projížděla Caemlynem pod žhoucím dopoledním sluncem, ale z města toho moc neviděla. Lidí a nosítek, povozů a kočárů, ucpávajících ulice, si téměř nevšímala, pouze když kolem nich naváděla

svou ryzku. Jedním z jejích snů vždycky bylo žít ve velkém městě a cestovat na zvláštní místa, dneska však barevné věže obložené lesklými kachlemi a rozmáchlé vyhlídky, jak ulice obtáčely kopce, míjela bez povšimnutí. Davem procházely hloučky Aielů a před nimi a kolem nich se vždycky otevíral prostor. Po nich se Min ohlížela, stejně jako po hlídkách těch vousáčů s orlími nosy na koních, ale jen proto, že jí připomínali příběhy, jež začali slýchat ještě v Murandy. Meranu rozzlobily příběhy i ohořelé důkazy řádění Dračích spřísahanců, na něž dvakrát narazili, ale Min si myslela, že i další Aes Sedai jsou ustarané. Čím méně toho navykládaly o tom, co si myslí o Randově amnestii, tím lépe.

Na kraji náměstí před královským palácem přitáhla Růžence otěže a pečlivě si otřela obličej krajkou lemovaným kapesníčkem, který si potom strčila do rukávu tak, aby nebyl vidět. Na velkém oválném prostoru bylo jenom pár lidí, snad proto, že otevřenou hlavní bránu do paláce strážili Aielové. Další Aielové stáli na mramorových balkonech či se jako panteři nesli po vysokých, sloupořadím lemovaných chodnících. Ve vánku nad nejvyššími kupolemi paláce se vlnil stříbrný lev Andoru. Z jedné štíhlé vížky, o něco nižší, než byla bílá kupole, vlál karmínový praporec, jejž větřík rozvíjel právě natolik, aby byl vidět starobylý symbol Aes Sedai, černý a bílý.

Kvůli Aielům byla Min moc ráda, že odmítla nabídku doprovodu dvou strážců. Soudila, že by Aielové a strážcové mohli vykřesat jiskry. Přesně řečeno, to nebyla nabídka, a ona ji odmítla tak, že podle toho, co ukazovaly hodiny stojící na krbové římse v hostinci, prostě vyklouzla hodinu před dohodnutou dobou. Merana byla z Caemlynu, a když před úsvitem dorazili do města, zavedla je rovnou do hostince, o němž tvrdila, že je nejlepší v Novém Městě.

Nicméně tady Min nezůstávala sedět kvůli Aielům. Ne tak docela, ačkoliv se o černě zahalených Aielech doslechla všemožné hrůzostrašné příběhy. Kabátec a spodky měla z nejlepšího, nejjemnějšího sukna, jaké bylo možné v Salidaru nalézt, bledě růžového, s droboučkými modrobílými kvítky vyšitými na klopách a manžetách a podél vnějších švů nohavic. Košili měla také chlapeckého střihu, ale ze smetanového hedvábí. V Baerlonu, po smrti jejího otce, se ji tety snažily přetvořit do něčeho, co nazývaly slušná žena, ačkoliv teta Miren možná pochopila, že po deseti letech lítání po šachtách v chlapeckých kaťatech by mohlo být příliš pozdě cpát ji do šatů. Přesto se o to pokoušely, a ona s nimi bojovala stejně umíněně, jako se odmítala naučit zacházet s jehlou. Kromě té nešťastné epizody, kdy dělala číšnici u Havířova spočinutí - bylo to drsné místo, avšak ona nezůstala dlouho, Rana, Jan i Miren to neustále zdůrazňovaly, když to zjistily, a nezáleželo na tom, že jí tehdy již bylo dvacet - kromě toho jediného případu si šaty nikdy dobrovolně neoblékla. Teď přemýšlela o tom, že možná místo kabátku a spodků přece jen měla mít šaty. Hedvábné šaty, s těsně padnoucím živůtkem a hlubokým a...

Bude mě muset brát takovou, jaká jsem, řekla si v duchu a podrážděně škubla otěžemi. Nezměním se kvůli žádnému muži. Jenže před nedávném by byly její šaty prosté, jako by patřily sedlákovi, a vlasy by jí v prstýncích nespadaly skoro až na ramena a tichý hlásek by nezašeptal: Budeš přesně taková, jakou si budeš myslet, že tě chce mít. Odkopla tyto myšlenky tvrdě jako každého stájníka, který by se pokusil hrát tvrdě, a Růženku pobídla jen o málo jemněji. Nenáviděla už pouhou představu slabé ženy, když přišlo na muže. Byl tu jenom jeden problém. Byla si docela jistá, že brzy zjistí, jaké to je, na vlastní kůži.

Sesedla před branou do paláce, poplácala kobylku a řekla jí, že ten kopanec tak nemyslela, zatímco nejistě sledovala Aiely. Polovina z nich byly ženy a všechny až na jednu o hodně vyšší než ona. Většina mužů byla stejně vysoká jako Rand a někteří ještě vyšší. Všichni ji sledovali - no, vypadali, že sledují vše, ale ji rozhodně taky - a pokud viděla, ani jeden nemrkl. Se svými oštěpy a puklíři, s luky na zádech, toulci u boků a těžkými noži vypadali připravení zabíjet. Ty pruhy černé látky, které jim visely na hruď, musely být závoje. Slyšela, že Aiel nezabije, dokud si nezahalí tvář. Doufám, že je to pravda.

Ohlásila se nejmenší ženě. Její opálená tvář, rámovaná jasně rudými vlasy stejně krátkými, jako je kdysi nosívala Min, mohla být docela dobře vyřezána ze dřeva, ale žena byla dokonce ještě o fous menší než Min. "Přišla jsem za Randem al'Thorem," sdělila jí Min poněkud rozechvělým hlasem. "Za Drakem Znovuzrozeným." Copak žádný z nich nikdy nemrká? "Jmenuju se Min. On mě zná a já pro něj mám důležitou zprávu."

Rusovlasá žena se otočila k ostatním Aielům a gestikulovala volnou rukou. Když se obracela zpátky, ostatní ženy se zasmály. "Zavedu tě k němu, Min. Jenomže jestli tě nezná, odejdeš mnohem rychleji, než jsi přišla." Tomu se zasmály i některé Aielanky. "Jmenuju se Enaila."

"On mě zná," zopakovala jim Min s ruměncem ve tvářích. V rukávech kabátce měla dva nože. Tom Merrilin jí ukázal, jak je používat, ale Min měla pocit, že tahle žena by jí je dokázala sebrat a oloupat ji s nimi. Nad Enailinou hlavou se zamihotal jakýsi obraz a zmizel. Nějaký věnec. Min neměla potuchy, co znamenal. "Mám vzít dovnitř i svou kobylu? Nemyslím, že ji Rand bude chtít vidět." K jejímu překvapení se někteří z Aielů zahihňali, muži i ženy, a Enaile se zachvěly rty, jako by se chtěla zasmát taky.
Růženku přišel převzít jakýsi muž - Min ho taky považovala za Aiela, přes jeho sklopené oči a bílé roucho - a ona sama následovala Enailu bránou, přes rozlehlé nádvoří na pozemek samotného paláce. Jistou úlevou bylo vidět po nástěnnými koberci lemovaných chodbách pobíhat sloužící v červenobílé livreji, kteří Aiely, již také procházeli chodbami, sice sledovali ostražitými pohledy, ale jen jako zvláštní psíky. Min si totiž původně myslela, že v paláci kromě Aielů nenajde nikoho jiného, že jimi Rand bude obklopen a možná sám bude oblečený do kabátce a spodků v hnědých, šedých a zelených odstínech a bude na ni zírat bez jediného mrknutí.
Před otevřenými širokými a vysokými dveřmi s vyřezávanými lvy se Enaila zastavila a rychle zakmitala rukou na Aiely na stráži. Všechno to byly ženy. Jedna, s vlasy jako len a o hodně vyšší než většina mužů, jí pohybem prstů odpověděla. "Počkej tady," nařídila Min Enaila a vstoupila.
Min udělala krok za ní a žena s vlasy jako len jí oštěpem nedbale zahradila cestu. Nebo možná ne tak nedbale, Min to však bylo jedno. Zahlédla Randa.
Seděl na velkém zlaceném trůně, jenž jako by byl celý tvořen draky, v rudém kabátě hustě zlatem vyšívaném, a ze všech věcí na světě držel jakousi hlavici oštěpu se zelenobílými střapci. Na vysokém podstavci za ním stál další trůn, také pozlacený, ale bílými drahokamy na rudém poli na něm byl vyložen lev. Lví trůn, tak se povídalo. Min by v té chvíli bylo zcela lhostejné, i kdyby ho používal jako sesli pod nohy. Rand vypadal unavený. Byl tak spanilý, až ji rozbolelo srdce. Neustále kolem něj tančily obrazy. U Aes Sedai a strážců byly tyto vidiny něčím, čemu se snažila uniknout. Nepoznala, co znamenají, o nic častěji než u jiných lidí, ale byly tam vždycky. U Randa se musela přimět je vidět, protože jinak by hleděla jen na jeho tvář. Jeden z obrazů u něj spatřila pokaždé, když ho viděla. Bezpočet tisíc jiskřících světýlek, jako hvězdy či světlušky, ženoucí se do velké černi, snažící se ji vyplnit, hnaly se dovnitř a byly pohlcovány. Bylo tu víc světel, než viděla kdy předtím, ale temnota je také pohlcovala rychleji. A bylo tu něco jiného, něco nového, žlutohnědopurpurová aura, z níž se jí stahoval žaludek.
Podívala se, zda něco neuvidí nad šlechtici, kteří stáli čelem k němu - určitě to museli být urozenci, ve všech těch jemně vyšívaných kabátcích a bohatých hedvábných róbách - ale nebylo tu nic k vidění. Tohle platilo u většiny lidí po většinu času, a když něco uviděla, nejčastěji neměla ponětí, co to předpovídá. Přesto přimhouřila oči a dívala se pozorněji. Kdyby určila jediný obraz, jedinou auru, mohlo by mu to pomoci. Z příběhů, jež zaslechla od příjezdu do Andoru, věděla, že by mohl potřebovat veškerou pomoc, jakou najde.
S těžkým povzdechem se nakonec vzdala. Mhouřit oči a napínat zrak nebylo k ničemu, když tam nebylo nic k vidění.
Náhle si uvědomila, že šlechtici odcházejí. Rand stál a Enaila na ni mávala, aby vstoupila. Rand se usmíval. Min měla dojem, že jí srdce vyskočí z hrudi. Tak takhle se cítily všechny ty ženy, jimž se smála, když se vrhaly k nohám nějakému muži. Ne. Ona nebude omdlévající dívenka. Byla starší než on a první hubičku dostala, když si on pořád ještě myslel, že utéci před pasením ovcí je ta největší legrace na světě. Ona... Světlo, prosím, ať se mi nepodlomí kolena.
* * *
Rand bezstarostně odhodil Dračí žezlo na sedadlo, jediným skokem seskočil z pódia a rozběhl se Velkým sálem. Jakmile se dostal k Min, objal ji, zvedl ji do vzduchu a zatočil se s ní kolem dokola dřív, než Dyelin a ostatní stačili odejít. Někteří urození pánové a dámy zírali a jemu na tom ani zbla nezáleželo. "Světlo, Min, ale že tě rád vidím," smál se. Rozhodně ji viděl raději než kamennou tvář Dyelin či Ellorien. Ale i kdyby Aemlyn, Arathelle, Pelivar a Luan a všichni ostatní, do jednoho, tvrdili, jak moc je těší, že se Elain vrací do Caemlynu, místo aby na něj zírali s pochybnostmi či dokonce s podezřením ze lži, stejně by byl bez sebe radostí, že vidí Min.
Když ji zase postavil na podlahu, opřela se mu o hruď, popadla ho za ruce a těžce dýchala. "Mrzí mě to," řekl. "Nechtěl jsem, aby se ti zatočila hlava. To jenom, že jsem vážně moc rád, že tě vidím."

"No, mně se hlava nezatočila, ty zabedněnej ovčáku," zamumlala mu do prsou. Odstrčila ho a zlostně se na něho zadívala přes dlouhé řasy. "Jedu z daleka, dorazila jsem uprostřed noci a ty se mou pohazuješ jako s pytlem ovsa. Copak ses nikdy nenaučil slušnýmu chování?"
"Zabedněnej," zasmál se tiše. "Min, klidně mi vynadej do lhářů, ale mně vážně chybělo, když mi tak nikdo neříkal." Ona mu však neříkala nijak, jenom k němu vzhlížela a zlostný výraz úplně zmizel. Řasy měla nějak delší, než se pamatoval.
Rand si uvědomil, kde jsou, a vzal ji za ruku. "Pojď, Min. Dáme si studený punč v mém pokoji. Somaro, jdu do svých komnat. Můžeš poslat všechny pryč."
Somara se nad tím netvářila nijak nadšeně, nicméně propustila všechny Děvy kromě sebe samé a Enaily. Obě se tvářily poněkud mrzutě, čemuž nerozuměl. Dovolil Somaře shromáždit tolik Děv v paláci hlavně proto, že přicházela Dyelin a ostatní. Bashere byl mimo město v táboře svých jezdců na severu ze stejného důvodu. Děvy působily jako připomínka a Bashere byl pryč, protože těch připomínek nesmělo být moc. Rand doufal, že tyhle dvě Děvy nemají v plánu žádné mateřské opečovávání. Měl dojem, že ve stráži se střídají častěji, než je jejich povinnost, ale Nandera umíněně trvala na svém, jako to dělávala Sulin, když ho napadlo říkat, kdo má co dělat. Mohl Far Dareis Mai velet, ale nebyl žádná Děva a do toho ostatního mu prostě nic nebylo.
Když ji vedl za ruku dlouhou chodbou, Min si prohlížela nástěnné koberce. Všímala si i vykládaných truhlic a stolků, zlatých mís a vysokých váz z porcelánu Mořského národa ve výklencích. Enailu a Somaru si prohlédla od hlavy k patě třikrát, každou. Ony se však na Randa nepodívaly, ani k němu nepromluvily. Její ruka se zcela ztrácela v jeho tlapě a Rand na jejím zápěstí cítil tep, překonávající i koně ženoucího se tryskem. Doufal, že se opravdu nezlobí kvůli tomu, jak s ní zatočil.
K jeho nesmírné úlevě Somara a Enaila zaujaly místa po stranách dveří, ačkoliv se na něho obě jenom podívaly, když požádal o punč, takže se musel opakovat. V obývacím pokoji si sundal kabátec a hodil ho přes křeslo. "Posaď se, Min. Posaď se. Odpočiň si a uvolni se. Punč tu bude za chvíli. Musíš mi všecko povědět. Kde jsi byla, jak ses dostala sem, proč jsi přijela v noci. Cestovat v noci není bezpečné, Min. Teď méně než dřív. Dám ti nejlepší pokoje v paláci - no, druhé nejlepší, úplně nejlepší jsou tyhle - a doprovod Aielů, aby tě vzali tam, kam budeš chtít. Každý násilník a surovec smekne čapku a skloní hlavu, pokud rovnou neuteče na střechu, aby ti uhnul z cesty."
Chvíli měl dojem, že se zasměje, jak tam tak stála u dveří, ona se však místo toho zhluboka nadechla a z kapsy vytáhla dopis. "Nemůžu ti říct, odkud přicházím - slíbila jsem to, Rande - ale je tam Elain a -"
"Salidar," řekl rychle a pobaveně se usmál nad tím, jak vykulila oči. "Pár věcí přece jenom vím, Min. Možná víc, než si někteří myslí."
"Já... vidím, že víš," vydechla chabě. Strčila mu dopis do rukou a znovu couvla. Hlas jí zpevněl, když dodávala: "Odpřisáhla jsem, že ti ho dám, jak tě uvidím. Tak do toho, přečti si ho."
Rand poznal pečeť, lilii v tmavě žlutém vosku, i Elainin rozmáchlý rukopis ve svém jméně. Chvilku váhal, než dopis otevřel. Čisté rozchody byly nejlepší a on se s ní tak rozešel, ale s dopisem v ruce si prostě nemohl pomoci. Dopis přečetl, pak si sedl na svůj kabátec a četl ho znovu. Rozhodně byl krátký.

Rande,
dala jsem ti své city jasně najevo. Věz, že se nezměnily. Doufám, že ke mně cítíš to, co já k tobě. Min ti může pomoci, jen jestli si ji poslechneš. Miluji ji jako sestru a doufám, že ji budeš milovat stejně.
Elain
Musel jí docházet inkoust, protože poslední řádky byly naškrábané ve chvatu, vůbec se nepodobaly elegantnímu začátku. Min se přisunula blíž a natočila hlavu ve snaze přečíst si dopis, aniž by to bylo příliš nápadné, ale když se Rand nadzvedl, aby si zpod zadku vytáhl svůj kabátec - v kapse měl tlouštíka-ter'angrial - rychle zacouvala. "To se všecky ženy snaží dohnat muže k šílenství?" zamumlal Rand.
"Cože!"
Zíral na dopis a mluvil zpola k sobě. "Elain je tak krásná, že si nemůžu pomoct, abych na ni nekoukal, ale většinou nevím, jestli chce, abych ji políbil nebo jí poklekl u nohou. Pravdou je, že občas chci pokleknout... a uctívat, Světlo mi pomáhej. Ona říká, že vím, jak se cítí. Předtím mi napsala dva dopisy,

jeden plný lásky, v tom druhém říkala, že už mě nechce v životě vidět. Ty časy, kdy jsem jenom seděl a přál si, aby to první byla pravda a to druhé jenom nějaký žert nebo omyl nebo... A Aviendha. Ona je taky krásná, ale každý den s ní byl boj. Od ní žádné polibky, už ne, a taky žádné pochyby o tom, co cítí. Byla ještě šťastnější, že se ode mě dostane pryč, než já, že ji vidím odcházet. Jenomže já pořád čekám, že když se otočím, uvidím ji, a když tam není, je to, jako by mi chyběl kus duše. Ten boj mi opravdu chybí, a jsou chvíle, kdy se přistihnu, jak si myslím: Jsou věci, za které stojí za to bojovat.'" Něco v Minině mlčení jej přimělo vzhlédnout. Žena na něj zírala s výrazem stejně prázdným, jako mívaly Aes Sedai.
"Copak ti nikdy nikdo neřekl, že není zdvořilý mluvit s jednou ženou o jiný?" Hlas měla úplně bezvýrazný.
"Natož o dvou jiných ženách."
"Min, ty jsi kamarádka," namítl. "Nemyslím na tebe jako na ženu." Tohle říkat neměl, poznal to, jakmile ta slova vypustil z úst.
"Aha?" Odhodila kabátec dozadu a dala si ruce v bok. Byla to až příliš známá rozzlobená póza. Zápěstí otočila, takže jí prsty ukazovaly nahoru, a díky tomu vypadala úplně jinak. Stála tam s pokrčeným kolenem a to... Poprvé ji skutečně uviděl. Ne jenom Min, ale to, jak vypadala. Ne pouze obvyklý prostý hnědý kabátec a spodky, ale světle růžovou látku s výšivkou. Ne obvykle hrubě zastřižené vlasy, které jí nesahaly ani k uším, nýbrž prstýnky až na šíji. "Copak vypadám jako kluk?"
"Min, já-"
"Vypadám snad jako muž? Nebo kůň?" Jediným krokem k němu došla a uhnízdila se mu na klíně.
"Min," vydechl ohromeně, "co to děláš?"
"Přesvědčuju tě, že jsem žena, hlupáčku. Copak nevypadám jako žena? Nevoním jako žena?" Voněla lehce po květinách, když si toho teď všiml. "Copak nepůsobím -? No, dost toho. Odpověz na otázku, ovčáku."
Právě ten "ovčák" a "hlupáček" uklidnily jeho děs. Pravdou bylo, že se mu velice velmi líbilo, jak mu seděla na klíně. Ale byla to Min, která si myslela, že je venkovský kluk se slámou ve vlasech, co nemá moc zdravého rozumu. "Světlo, Min, vím, že jsi žena. Nemyslel jsem to jako urážku. Taky jsi kamarádka. To jenom, že se s tebou cítím příjemně. Je mi jedno, jestli s tebou vypadám jako trouba. Můžu ti říkat věci, které bych neřekl nikomu jinému, dokonce ani Matovi a Perrinovi ne. Když jsi poblíž, všechny uzly ve mně povolují, všechno to napětí, co mám v ramenou a ani ho necítím, dokud nezmizí. Chápeš, Min? Jsem rád, když jsi u mě. Chybělas mi."
Min si zkřížila ruce na prsou a úkosem se na něj zamračeně podívala. Pohybovala nohou, kdyby dosáhla na podlahu, byla by si podupávala. "Všechno to o Elain. A té... Aviendze? Kdo to, mimochodem, je? Mně to připadá, jako bys je miloval obě. Ále, přestaň sebou škubat. Dlužíš mi několik odpovědí. Říkat, že nejsem - Prostě mi odpověz. Miluješ je obě?"
"Možná ano," přiznával pomalu. "Světlo mi pomáhej, myslím, že ano. Dělá to ze mě chlípníka, Min, nebo jenom chamtivého pitomce?" Min otevřela pusu a zase ji zavřela. Rozzlobeně pohodila hlavou a stiskla rty. On spěchal dál dřív, než mu mohla povědět, co pro něj vybrala. Od ní to rozhodně slyšet nechtěl.
"Teď na tom už stejně nezáleží. Je to vyřízené. Poslal jsem Aviendhu pryč a nedovolím jí vrátit se. Nepřiblížím se k ní ani k Elain na míli, na deset mil, pokud to jen půjde."
"Pro lásku...! Proč, Rande? Co ti dává právo takhle rozhodovat za ně?"
"Min, copak to nechápeš? Já jsem jako terč. Každá žena, kterou miluju, se taky stane terčem. I když bude šíp mířit na mě, mohl by zasáhnout ji. A mohl by mířit na ni." Ztěžka dýchaje se zaklonil s rukama na opěrkách křesla s vyřezávanými růžemi. Min se trošku pootočila a prohlížela si ho s tím nejvážnějším výrazem, jaký kdy u ní viděl. Min se vždycky usmívala, vždycky ji všecko trochu pobavilo. Ještě dobře, že teď se neusmívala. Rand sám mluvil smrtelně vážně. "Lan mi řekl, že jsme si jistým způsobem podobní, a měl pravdu. Říkal, že existují muži, z nichž vyzařuje smrt. On sám. Já. Když se takový muž zamiluje, nejlepší dar, který může dát své milované, je vzdálit se od ní, co nejdál to jde. Chápeš to, viď?"
"Já chápu..." Na chvíli se odmlčela. "No dobře. Jsem tvoje kamarádka a jsem ráda, že to vím, ale neopovažuj se myslet si, že se vzdám. Přesvědčím tě, že nejsem muž ani kůň."
"Min, já říkal, že -"
"Ale ne, ovčáku. To nestačí." Zakroutila se mu v klíně tak, že si musel odkašlat, a píchla ho prstem do

prsou. "Chci ti v očích vidět slzy, až to řekneš. Chci, abys slintal a koktal. Nesmí tě ani napadnout, že tě nepřinutím zaplatit."
Rand si nemohl pomoci, aby se nezasmál. "Min, vážně je dobře mít tě tady. Ty vidíš jenom blátošlapa z Dvouříčí, viď?"
Její nálada se bleskově změnila. "Vidím tebe, Rande," pravila podivně tichým hlasem. "Vidím tebe." Odkašlala si a posadila se pěkně způsobně, s rukama na kolenou. Pokud tedy bylo možné sedět způsobně tak, jak seděla. "Docela dobře ti můžu vysvětlit, proč jsem přišla. O Salidaru očividně víš. Kvůli tomu zvedne pár lidí obočí, to ti teda povím. Nejspíš ale nevíš, že jsem nepřišla sama. Do Caemlynu přijelo ze Salidaru poselstvo, za tebou."
Luis Therin zamumlal, znělo to jako vzdálené hřmění. Od té doby, co se s Randem spojila Alanna, ho zmínka o Aes Sedai vždycky probrala, byť ne tolik, jako když se v blízkosti objevil Taim.
Dokonce i přes jeho brumlání se Rand málem usmál. Tušil to od chvíle, kdy mu Min předala dopis od Elain. Že se to potvrdilo, bylo skoro jako přímý důkaz, že jsou tak vyděšené, jak si myslel. A jak by mohly nebýt, vzbouřenkyně zahnané do úkrytu přímo na hranici moci bělokabátníků? Nejspíš by taky moc rády věděly, jak se vplížit do Bílé věže, hryzaly si nehty z přemýšlení o tom, jak se vnutit zpátky do Elaidiny přízně. Z toho, co o Elaidě věděl, neměly velkou naději, a měly to vědět lépe než on. Pokud vyslaly poselstvo k Draku Znovuzrozenému, k muži, který dokáže usměrňovat, tak musely být připravené přijmout jeho ochranu. - Tyhle nebyly jako Elaida, jež si patrně myslela, že se dá koupit a nejspíš taky držet v proutěné kleci jako ptáček zpěváček. Egwaininy mlhavé sliby o Aes Sedai, které ho podpoří, se měly naplnit.
"Kdo přišel s tebou?" zeptal se. "Třeba ji znám." Kromě Moirain, jež byla mrtvá, žádnou Aes Sedai skutečně neznal, ale pár jich potkal. Pokud byla jednou z nich, mohlo by to věci poněkud ztížit. Tenkrát byl opravdu ten Minin sedláček, jenž sebou trhl pokaždé, když se na něj Aes Sedai byť jen podívala.
"Je jich víc než jedna, Rande. Vlastně jich je devět." Rand sebou škubl a ona rychle pokračovala. "Má to být na tvou počest, Rande, třikrát tolik, kolik by poslaly ke králi či královně. Merana - ona tomu velí, je ze šedýho adžah - Merana sem přijde sama dnes odpoledne a k tobě se nikdy nepřiblíží víc než jedna, pokud se ti to nebude líbit. Ubytovaly se u Růžové koruny v Novém Městě. Prakticky ho zabraly, se všemi těmi strážci a služebnictvem. Merana mě poslala napřed, protože se známe, abych jí uhladila cestičku. Nechtějí ti ublížit, Rande. Tím jsem si jistá."
"Vidění, Min, nebo tvůj názor?" Bylo zvláštní vést vážný hovor se ženou, jež mu seděla na kolenou, ale, koneckonců, to byla Min. To znamenalo rozdíl. Jenom si to musel pořád připomínat.
"Můj názor," přiznala Min váhavě. "Rande, každičký den jsem u nich měla vidění, celou tu dlouhou cestu ze Salidaru. Kdyby ti chtěly ublížit, byla bych něco zahlídla. Nevěřím, že by se za tu dobu nic neukázalo."
Poposedla si a věnovala mu ustaraný pohled, který se rychle změnil v umíněnou rozhodnost. "Když už jsem v tom, docela dobře ti můžu něco říct. V trůnním sále jsem kolem tebe viděla auru. Aes Sedai ti ublíží. Teda aspoň ženy, co dokážou usměrňovat. Bylo to všecko zmatený. Tím s Aes Sedai si nejsem jistá. Ale mohlo by se to stát víc než jednou. Myslím, že proto to všechno vypadalo tak popletený."
Mlčky se na ni díval a ona se usmála. "To se mi na tobě líbí, Rande. Bereš to, co dokážu a co ne. Neptáš se mě, jestli si jsem jistá nebo kdy se to stane. Nikdy po mně nechceš víc, než co vím."
"No, chci od tebe vědět jednu věc, Min. Jsi si jistá, že ty Aes Sedai z tvého vidění nejsou ty samé, se kterými jsi přišla?"
"Ne," řekla prostě. To byla jedna z věcí, které se líbily jemu. Nikdy se nepokoušela vyhnout odpovědi.
Musím být moc opatrný, zašeptal naléhavě Luis Therin. Dokonce i zpola vycvičená holka dokáže být nebezpečná, když jich s sebou bude mít devět. Musím –
Musím, řekl si Rand v duchu pevně. Luise Therina to na chvíli zmátlo, pak se však kvapně stáhl do zastíněných koutů. Tohle teď udělal pokaždé, když na něj Rand promluvil. Jediná potíž byla v tom, že Luis Therin zřejmě viděl a slyšel stále víc a chtěl na to reagovat. K dalšímu incidentu, kdy by se pokusil převzít saidín, nedošlo, ale Rand si nyní dával pozor. Ten muž chtěl, aby mu Randova mysl a tělo patřily jako vlastní, myslel si, že mu patří, a kdyby se mu, byť jedinkrát, podařilo převzít kontrolu, Rand si nebyl jist, že by to tak neskončilo. Luis Therin Telamon by chodil a mluvil, zatímco Rand al'Thor by byl jen hlasem v jeho hlavě.

"Rande," vydechla Min úzkostlivě, "nedívej se na mě tak. Já jsem na tvý straně, když dojde na volbu stran. A to by mohlo, tak trochu. Ony jenom chtějí vědět, jak s tebou jednat, co mají čekat, ale já nepovím jediný slovíčko, co nebudeš chtít, a když mě požádáš, abych lhala, tak budu. Ony o mých viděních nevědí. To patří jen tobě, Rande. Ty víš, že přečtu každýho, koho si řekneš, včetně Merany a ostatních."
Potlačil zavrčení a dal si také pozor, aby mluvil mírným hlasem. "Uklidni se, Min. Já vím, že jsi na mojí straně." To byla naprostá pravda. Podezírat Min by bylo jako podezírat sám sebe. S Luisem Therinem to na chvíli vyřídil, takže nadešel čas vyřídit to s Meranou. "Řekni jim, že můžou přicházet po třech." Tohle mu radil Luis Therin v Cairhienu. Ne víc než tři najednou. Ten muž si zřejmě věřil, že dokáže zvládnout tři Aes Sedai. K těm, které si nyní říkaly Aes Sedai, cítil nemalé opovržení. Ale to, co bylo hranicí v Cairhienu, bylo tady jiné. Merana chtěla, aby byl klidný a vyrovnaný ještě předtím, než k němu přijde jediná Aes Sedai. Ať si přežvýká pozvání pro tři pro začátek a promyslí, co by mohlo znamenat. "Kromě toho, ať bez mého svolení žádná nevstoupí do Vnitřního Města. A nesmějí kolem mě usměrňovat. To jim vyřiď, Min. Já okamžitě poznám, kdy se chopí pravého zdroje, a neudělá mi to radost. Vyřiď jim to."
"Jim to taky radost neudělá, ovčáku," podotkla suše. "Ale vyřídím jim to."
Rána, a Rand prudce otočil hlavu.
Těsně za dveřmi stála Sulin v červenobílých šatech a tvář měla tak krevnatou, že jizva na tváři byla ještě bledší než obvykle. Bílé vlasy jí od chvíle, kdy na sebe oblékla livrej, povyrostly, ale pořád je měla kratší než většina služek. Paní Harforová je přeměnila na čapku kudrlinek. Sulin to nesnášela. U nohou měla stříbrný podnos lemovaný tepaným zlatem, převrácené zde ležely i stříbrem vykládané zlaté poháry. Když se Rand podíval, džbán s vínem se naposledy zhoupl a zázračně se zastavil, ačkoliv se zdálo, že na podnose a na koberci je stejně tolik vinného punče, jako ho zbylo ve džbáně.
Min se už pomalu škrábala na nohy, když ji chytil kolem pasu a stáhl dolů. Bylo už načase, aby si pořádně uvědomil, že s Aviendhou skoncoval, a Min nebude vůbec vadit, když mu s tím pomůže. Vlastně po krátkém odporu se k němu naklonila a položila mu hlavu na prsa.
"Sulin," řekl Rand, "dobrý sluha neháže podnosy na zem. Teď ho zvedni a udělej, co máš." Ona na něj temně zírala a málem viditelně se třásla.
Vymyslet, jak ji nechat dostát svému toh, přičemž by jí sám splatil aspoň část toho, co jí dlužil, bylo téměř brilantní. Sulin se mu teď starala o pokoje a nosila a odnášela pouze jeho věci. Samozřejmě to nenáviděla, zvlášť když ji při tom každý den vídal, ale už si nelámala hřbet při drhnutí podlah po celém paláci ani netahala nekonečný proud těžkých věder s vodou do prádelny. Rand tušil, že by byla raději, kdyby její hanbu viděli spíš všichni Aielové na této straně Dračí stěny než on, jenže on její dřinu znatelně umenšil a trochu ulevil svému svědomí, a jestli ji to, že musí pracovat pro něj, přiměje rozhodnout se, že svému toh dostála ještě dřív, tím lépe. Sulin patřila do cadin'soru, měla nosit své oštěpy, ne v livreji stlát postele.
Sebrala podnos, přerázovala pokoj a drsně podnos strčila na slonovinou vykládaný stolek. Když se otáčela k odchodu, Rand řekl: "Tohle je Min, Sulin. Je moje přítelkyně. Nezná aielské způsoby, a mně by se rozhodně nelíbilo, kdyby se jí mělo stát něco nepříjemného." Právě ho napadlo, že by Děvy mohly mít vlastní názor na to, jak poslal Aviendhu pryč a téměř ihned po jejím odchodu objímá jinou ženu. Svůj vlastní názor a taky svůj vlastní způsob, jak to vyřídit. "Vlastně, kdyby se jí cokoliv stalo, bral bych to, jako by se to stalo mně."
"Proč by téhle ženě chtěl někdo kromě Aviendhy ublížit?" ucedila temně Sulin. "Ona trávila moc času sněním o tobě a ne dost tím, aby tě naučila to, co bys měl vědět." Oklepala se a zavrčela: "Můj pane Draku." Rand usoudil, že to mělo být proneseno tiše. Při úkloně málem dvakrát upadla, než se zase narovnala, a cestou ven za sebou práskla dveřmi.
Min otočila hlavu a podívala se na něj. "Myslím, že jsem ještě neviděla panskou jako - Rande, podle mě, kdyby měla nůž, probodla by tě."
"Možná nakopla," uchechtl se, "ale nikdy nebodla. Myslí si, že jsem její dávno ztracený bratříček." Min se zatvářila popleteně. Viděl, jak se jí hlavou honí stovka otázek. "Je to dlouhý příběh. Povím ti ho jindy." Aspoň jeho část. Nikdo se nikdy nedozví, s čím se musel smířit od Enaily, Somary a pár dalších. No, Děvy to už věděly, ale nikdo jiný.

Vstoupila Melain, tím aielským způsobem, což znamenalo, že strčila hlavu do dveří, rozhlédla se kolem a potom následovalo celé tělo. Nikdy nepřišel na to, proč se některý Aiel občas rozhodl nechodit dál. Náčelníci, moudré a Děvy za ním chodili, když byl ve spodním prádle, v posteli, v lázni. Když přišla blíž, sluncovlasá moudrá se se zkříženýma nohama posadila na koberec pár kroků před ním a za chřestění náramků si kolem sebe pečlivě upravila suknice. Zelenýma očima bezvýrazně sledovala Min.
Tentokrát se Min nenamáhala vstát. Vlastně podle toho, jak se o něj opírala, s hlavou položenou na jeho prsou, a pomalu dýchala, si nebyl jist, zda neusíná. Koneckonců, říkala, že do Caemlynu dorazila v noci. Najednou si uvědomil, jak mu ruka zapadá do prohlubně jejího pasu, a pevně ji položil na lenoch křesla. Min si téměř lítostivě povzdechla a ještě víc se přitulila k němu. Nepochybně usnula.
"Mám zprávy," řekla Melain, "a nejsem si jistá, která je nejdůležitější. Egwain odešla ze stanů. Odešla na místo zvané Salidar, tam, kde jsou Aes Sedai. Tyhle jsou Aes Sedai, co by tě mohly podporovat. Na její požádání jsme o nich s tebou nemluvily dřív, ale teď ti povím, že jsou svéhlavé, nedisciplinované, svárlivé a tak plné sebe, až to nejde na rozum." Ke konci se rozohnila a předklonila se.
Takže jedna z chodících ve snu v Cairhienu mluvila ve snech s Melain. To bylo asi tak všechno, co věděl o schopnostech chodících ve snu, a i když to mohlo být užitečné, ony byly zřídkakdy ochotné poskytnout mu pomocnou ruku. Rozdíl byl v tom, co říkala o svéhlavosti a tom ostatním. Většina Aielů se chovala, jako by byla přesvědčená, že by na ně mohly Aes Sedai zaútočit, věřila, že pokud by to udělaly, bylo by to zasloužené, a hodlala úder přijmout bez uhýbání. Dokonce i moudré o Aes Sedai mluvily uctivě, pokud vůbec. Očividně se pár věcí změnilo. On však řekl jen: "Já vím." Pokud mu Melain vůbec hodlala sdělit proč, udělá to bez ptaní. A pokud ne, i kdyby se zeptal, žádnou odpověď by stejně nedostal. "To o Egwain a Salidaru taky. Právě teď je jich devět ze Salidaru v Caemlynu. Tady Min přišla s nimi." Min se mu na prsou zavrtěla a cosi zamumlala. Luis Therin zase brumlal, ale příliš tiše, aby mu bylo rozumět, a Randa to rozptýlení potěšilo. Mít Min na klíně bylo... příjemné. Urazila by se až na půdu, kdyby se to dozvěděla. Ale zas vzhledem k tomu, jak mu slíbila, že zaplatí, by se mohla zasmát. Možná. Občas byla jako rtuť.
Melain nedala najevo žádné překvapení nad tím, že již o všem ví, dokonce si ani neupravila loktuši. Od svatby s Baelem zřejmě - "uklidnila se" nebylo právě to pravé slovo, na Melain to bylo příliš mírné - přestala být tak popudlivá. "To byla má druhá zpráva. Musíš si na ně dát pozor, Rande al'Thore, a použít tvrdou ruku. Ony si ničeho jiného vážit nebudou." Rozhodně změna.
"Budeš mít dvě dcery," zamumlala náhle Min. "Dvojčata jako zrcadlo."
Pokud Melain předtím nic nepřekvapilo, teď to víc než vyrovnala. Vytřeštila oči a trhla sebou, až se málem zvedla ze země. "Jak můžeš...?" začala nevěřícně, ale pak se vzpamatovala. Přesto pokračovala udýchaným hlasem. "Do dnešního rána jsem si sama nebyla jistá, jestli čekám dítě. Jak to můžeš vědět?"
Tehdy se Min zvedla a vrhla po Randovi pohled, který znal až příliš dobře. Z nějakého důvodu to byla jeho chyba. Nebyla úplně bez chybiček, byť byly malé. Upravila si kabátec a dívala se všude jinde, jen ne na Melain, a když jí zrak znovu padl na něj, byla to variace prvního pohledu. Do tohohle ji dostal on, a teď bylo na něm, aby to napravil.
"To je v pořádku, Min," řekl Rand. "Ona je moudrá a podle mě zná věci, ze kterých by se ti zkudrnatily vlasy." Až na to, že už je měla kudrnaté. Jak to vlastně ženy vůbec dělají? "Jsem si jistý, že slíbí, že zachová tvoje tajemství, a jejímu slibu můžeš důvěřovat." Melain málem koktala, jak honem honem slibovala.
Randovi se přesto dostalo dalšího pohledu, než se Min posadila vedle Melain. Tentokrát snad byl spíš káravý. Jak mohla čekat, že ji z toho vyseká? Melain na to nezapomene jen proto, že ji požádal, ale svůj slib dodrží, tajemství zachová. Před ním jich zachovávala už tak dost.
Přes svou váhavost, jak Min jednou začala, podala plnější vysvětlení, než kdy naráz poskytla jemu. Snad pomohl neustávající proud otázek druhé ženy a také Melainin měnící se přístup. Jako by Melain získávala dojem, že Min je jí díky své schopnosti jaksi rovná, vůbec ne nějaká mokřiňanka.
"To je pozoruhodné," řekla Melain nakonec. "Jako vykládat sen bez snění. Dvě říkáš? Obě holčičky? Bael bude mít takovou radost. Dorindha mu dala tři syny, ale obě víme, jak by měl rád dceru." Min zamrkala a důrazně potřásla hlavou. Ovšem, ona o sestrách-ženách nevěděla nic.
Nyní obě přešly na rození samotné. Ani jedna ještě nerodila, ale obě pomáhaly porodním bábám.

Rand si hlasitě odkašlal. Ne že by mu některé podrobnosti přímo vadily. Pomáhal na svět bahnicím s jehňaty, kobylám s hříbaty a kravám s telaty. Podrážděno ho, že si tam tak seděly s hlavami u sebe, jako by on přestal existovat. Ony se na něj nepodívaly, dokud si neodkašlal podruhé a dost hlasitě, až se podivil, jestli si něco nenatáhl.
Melain se naklonila k Min a promluvila šeptem, jejž bylo možné slyšet i ve vedlejším pokoji. "Muži vždycky omdlívají."
"A vždycky v tý nejhorší možný chvíli," přisadila si Min stejným tónem.
Co by si pomyslely, kdyby ho mohly vidět ve stodole Matova táty, po ramena od krve a plodové vody, se třemi naprasklými žebry, jak ho kobyla nakopla, protože ještě nikdy nerodila a byla vyděšená? Bylo to pěkné hříbě a kobyla už příště vůbec nekopala.
"Než omdlím," prohodil a připojil se k nim na koberci, "třeba by mi jedna z vás chtěla říct něco víc o Aes Sedai?" Už předtím by vstal nebo si sedl na podlahu, kdyby neměl plný klín. Mezi Aiely měli křesla pouze náčelníci, a náčelnické křeslo se používalo jen k vyhlašování rozsudků či přijímání kapitulace od nepřítele.
Obě ženy byly přiměřeně pokořené. Žádná neřekla ani slovo, ale jedna si hojně upravovala loktuši a druhá kabátec a do očí se mu nepodívaly. Pak začaly mluvit a uklidnily se. Min lpěla na svém názoru, že Aes Sedai Randovi ublížit nechtějí a mohly by mu pomoci, když je dobře zvládne, což znamenalo chovat se k nim na veřejnosti s úctou, a soukromě mu ona ohlásí každé šeptnutí, které zaslechne. "Nejsem zrádce, chápej, Melain. Znala jsem Randa dřív než všecky Aes Sedai kromě Moirain, vážně, a pravdou je, že jemu jsem byla věrná dávno předtím, než umřela."
Melain Min za zrádce nepovažovala, právě naopak, a zřejmě díky tomu na ni měla ještě lepší názor. Moudré měly vlastní verzi aielského názoru na špehování. Jenom namítala, že s důležitými výjimkami se Aes Sedai dá věřit asi tak jako Shaidům, což znamenalo, že ne dřív, než padnou do zajetí a stanou se z nich gai'šainky. Sice tak docela nenavrhovala, aby Aes Sedai u Růžové koruny zajali, ale jenom téměř.
"Jak jim můžeš důvěřovat, Rande al'Thore? Já myslím, že ony nemají žádnou čest, tedy kromě Egwain z al'Vereů, a ona -" Melain si znovu popotáhla loktuši. "Až mi nějaká Aes Sedai ukáže, že má tolik cti jako Egwain, tak jí začnu věřit, ale ne dřív."
V této chvíli Rand víc poslouchal, než mluvil, neřekl víc než tucet slov a hodně se dozvěděl. Min, odpovídajíc na Melaininy námitky, prošla jména v poselstvu a ke každému jménu připojila, co ta která žena pronesla o podporování Randa. Vlastně opravdu přiznala, že všechno není úplně růžové. Merana Ambrey a Kairen Stang, modrá, byly obě Andořanky, a přes všechno to, jak se Aes Sedai mají vzdát všech svých závazků krom k Bílé věži, možná proto, že byly z Věže pryč, si dělaly určité starosti, že Rand si sedí v Caemlynu a možná zavraždil Morgasu. Rafelu Cindal, rovněž z modrého adžah, možná potěšilo, jaké změny Rand provedl v Tearu, kde bylo usměrňování kdysi postaveno mimo zákon a dívka, u níž byla zjištěna schopnost usměrňovat, byla spěšně vyhnána ze země, ale ona toho moc nenamluvila a kvůli Morgase si také dělala starosti. Seonid Traighan, zelená, pořád přemítala nad každým drbem ze svého rodného Cairhienu a svoje názory si nechávala pro sebe. A Faeldrin Harella, druhá zelená sestra, občas srovnávala ukrutnosti, které Dračí spřísahanci páchali v Altaře a Murandy, s tím, co provedli v Tarabonu, a odmítala byť jen hovořit o tom, že občanská válka, jež její zemi rozervala na kusy, propukla dřív, než se tam první člověk odpřisáhl Draku. Ale nezáleželo na tom, jak Melain naléhala. Min trvala na tom, že všechny do jedné uznávají, že Rand je Drak Znovuzrozený, a opatrně se jí celou cestu ze Salidaru vyptávaly, jaký je a jak by k němu měly nejlépe přistupovat bez toho, aby ho urazily či vylekaly.
Při tomhle Rand zabručel - že zrovna ony si dělají starosti s tím, aby ho nevylekaly - ale Melain začala trvat na tom, že jestli má většina žen v poselstvu tolik důvodů být proti Randovi, tak se poselstvu jako celku rozhodně nedá věřit ani natolik, aby šlo nasbírat trus na oheň. Min po něm vrhla omluvný úšklebek a spěchala dál. Arad Doman zažil stejně tolik Dračích spřísahanců jako Tarabon, stejně jako vlastní občanskou válku, avšak Demira Eriff, z hnědého adžah, mluvila ve skutečnosti pouze o dvou věcech: o setkání s Randem a o řečech, že v Cairhienu založil jakousi školu. V Demiřiných očích žádný muž, který založil školu, nemohl být úplně špatný. Berenicia Morsad, žlutá sestra ze Shienaru, se od Shienarců v Salidaru doslechla, že Randa přijal ve Fal Daře veliký kapitán urozený pán Agelmar Jagadský, kterážto

pocta u ní zřejmě hodně vážila. Urozený pán Agelmar by určitě nepřijímal nějakého rváče, hlupáka či ničemu. Masuri Sokawa tomu přikládala téměř stejnou váhu. Byla hnědá z Arafelu, jenž hraničil se Shienarem. Nakonec zde byla Valinde Nathenos, která podle Min vykazovala touhu nepřípadnou pro bílou adžah, aby Rand vyhnal Sammaela z Illianu. Stačí to slíbit, slíbit jenom, že se o to pokusí, a Min by nepřekvapilo, kdyby mu Valinde nabídla přísahu věrnosti. Melain se tvářila nepřesvědčeně, dokonce koulela očima. Ještě nepotkala Aes Sedai, která by měla tolik zdravého rozumu, kterýžto přístup Randa dost překvapil, vzhledem k tomu, že by se mu nejspíš vysmála do obličeje, kdyby o takovou přísahu požádal ji. Min však trvala na tom, že je to pravda, ať už druhá žena říkala cokoliv.
"Budu k nim tak uctivý, jak to jen půjde, abych ale nemusel klekat," sdělil Rand Min, když konečně domluvila. K Melain dodal: "A dokud mi nepodají důkaz své dobré vůle, tak jim nebudu věřit ani ň." Myslel si, že by je to obě mělo potěšit, jelikož právě tohle chtěly, ale podle toho, jak se na něj zamračily, to zřejmě ani jednu nepotěšilo.
Po všem tom dohadování zpola čekal, že si skočí po krku, ale Melainino těhotenství a Minino vidění zřejmě vytvořilo jisté pouto. Když vstali, ženy byly samý úsměv a objímání, a Melain řekla: "Nemyslela jsem si, že tě budu mít ráda, Min, ale mám, a jednu holčičku pojmenuju po tobě, poněvadž ses o ní dozvěděla první. Musím to jít povědět Baelovi, aby nežárlil, že se to Rand al'Thor dozvěděl před ním. Kéž vždycky najdeš vodu a stín, Min." K Randovi dodala: "Dávej si na ty Aes Sedai dobrý pozor, Rande al'Thore, a poskytni Min svou ochranu, až ji bude potřebovat. Ony jí ublíží, jestli zjistí, že se odpřisáhla tobě." Samozřejmě odešla stejně obřadně, jako přišla, jen kývla hlavou.
Takže opět zůstal sám s Min. Z nějakého důvodu ho to vyvedlo z míry.

KAPITOLA OSMÁ

Černá věž

Rand a Min stáli bez pohnutí a dívali se na sebe, dokud Rand nakonec nepromluvil: "Nechtěla by ses jít se mnou podívat na statek?"
Min sebou při zvuku jeho hlasu trochu trhla. "Statek?"
"Vlastně je to škola. Pro muže, kteří přišli po mé amnestii."
Min zbledla. "Ne, myslím, že ne... Merana bude čekat, že jí podám zprávu. A měla bych jim oznámit tvoje pravidla, jak nejdřív to půjde. Kterákoliv by mohla nevědomky zabloudit do Vnitřního Města, a ty bys nechtěl... Vážně musím jít."
Rand to nechápal. Aniž se se studenty vůbec setkala, bála se jich, bála se mužů, kteří dokážou usměrňovat, mužů, kteří chtějí usměrňovat. U každého jiného by to bylo pochopitelné, avšak on usměrňovat mohl a ona mu klidně cuchala vlasy, šťouchala ho do žeber a do obličeje mu spílala. "Chceš cestou zpátky k Růžové koruně doprovod? Vážně se tu potulují berkové, i za denního světla. Není jich moc, ale já bych nechtěl, aby se ti něco stalo."
Její smích zněl trochu nejistě. Statek ji rozhodně rozrušil. "Starala jsem se o sebe, když tys ještě pásl ovce, sedláčku." Najednou v obou rukou držela nože, mávla rukama a nože zmizely zpátky v rukávech, byť ne tak hladce, jako vyletěly ven. "Ty se musíš postarat sám o sebe, Rande. Odpočiň si. Vypadáš utahaně." Překvapila ho, neboť se postavila na špičky, natáhla hlavu a otřela se o něho rty v letmém polibku. "Taky tě moc ráda zase vidím, ovčáku." A zase se zasmála, tentokrát potěšením, a vyklouzla pryč.
Rand si pro sebe cosi zamumlal, oblékl si opět kabátec a zašel si do ložnice pro meč, který měl strčený vzadu v šatníku, tmavé skříni s vyřezávanými růžemi, dost vysoké a široké, aby stačila na šaty čtyř lidí. Skutečně se z něj stával chlípný kozel. Min se jenom bavila. Napadlo ho, jak dlouho si z něj hodlala utahovat kvůli jednomu přeřeknutí.
Do kapsy kabátce přišel slušně velký pytlík, zabalený v plátně, který cinkal, když ho zvedl ze složených punčoch v zásuvce truhlice vykládané lapisem, a ke svému angrialu přidal ještě mnohem menší sametový váček. Stříbrotepec, který vyrobil předměty ve větším váčku, pro Draka Znovuzrozeného pracoval s potěšením a snažil se za tu poctu dokonce odmítnout peníze. Zlatník, který vyrobil jediný kousek v druhém míšku, žádal čtyřikrát tolik, kolik Bashere tvrdil, že jeho dílo stojí, a musela nad ním stát dvojice Děv, dokud práci nedokončil.
O tomhle výletě na statek Rand již nějakou dobu přemýšlel. Neměl rád Taima a Luis Therin bude v jeho blízkosti zuřit, nemohl si však dovolit dál se tomu místu vyhýbat. Zvláště ne teď. Pokud věděl, vedl si Taim dobře a držel studenty mimo město - aspoň Rand neslyšel o žádných nepříjemných příhodách, a to by se jistě doslechl - ale zpráva o Meraně a poselstvu se na statek nakonec dostane se zásobovacími vozy a novými studenty, jak se tak řeči šíří, a z devíti Aes Sedai se stane devět červených sester, nebo devadesát, jež honí muže, aby je mohly zkrotit. Ať už by následkem toho žáci v noci utekli, nebo by přišli do Caemlynu zasadit první úder, Rand to musel udusit v zárodku.
Caemlynem už obíhalo i tak příliš mnoho řečí o Aes Sedai, což byl další důvod, proč chtěl pryč. Alanna a Verin a ostatní dívky se podle toho, co se povídalo v ulicích, změnily v polovičku Bílé věže, a do města

se kradí dostávala spousta dalších příběhů o Aes Sedai, vkrádaly se dovnitř branami za noci. Ten příběh o Aes Sedai léčící kočky byl tak rozšířený, že mu málem sám uvěřil, ale veškerá Bashereho námaha vystopovat původ toho příběhu vynesla asi tolik podstatného jako povídačka, že ženy, které Draka Znovuzrozeného všude doprovázejí, jsou Aes Sedai v převleku.

Rand se mimoděk obrátil a zahleděl se na stěnu s pruhem bílých reliéfu se lvy a růžemi, zahleděl se někam za ni. Alanna už od Culainova psa odešla. Stála na hraně. Kdyby nebyla Aes Sedai, řekl by Rand, že má zjitřené nervy. Včera v noci se probudil a byl si jistý, že pláče. Ten pocit byl neobyčejně silný. Občas téměř zapomněl, že tam je - dokud se nestalo něco takového, jako když ho vzbudila. Usoudil, že člověk si asi nakonec zvykne na vše. Dnes ráno byla Alanna... taky nedočkavá. Nedočkavá bylo zřejmě nejvýstižnější slovo. Vsadil by celý Caemlyn, že směr, kterým se teď dívá, vede rovně jako střela přímo k ní u Růžové koruny. Vsadil by se, že Verin je také s ní. Ne devět Aes Sedai. Jedenáct.

Luis Therin znepokojeně zamumlal. Znělo to, jako když člověk uvažuje, jestli stojí zády ke zdi. Rand nad tím uvažoval také. Jedenáct, a třináct ho mohlo sebrat stejně snadno, jako by byl dítě. Pokud by jim poskytl příležitost. Luis Therin se tiše rozesmál, takovým drsně uplakaným smíchem, a znovu se vytratil.

Rand na chvíli zvážil, zda má zavolat Somaru a Enailu, ale pak otevřel průchod přímo tam, nad modrozlatým kobercem ve své ložnici. Jak byly dnes ráno mrzuté, jedna z nich by jistě něco vybreptla dřív, než by návštěvu ukončil, a když si připomněl předchozí návštěvy na statku, nechtěl, aby se všichni žáci ohlíželi přes rameno ze strachu z dvacítky Děv. Takové věci člověku na sebedůvěře nepřidaly, a oni sebedůvěru rozhodně potřebovali, pokud měli přežít.

Taim měl pravdu v jedné věci. Držel-li se muž saidínu, věděl, že je naživu, a nebylo to jen zesílenými smysly. Přes špínu Temného, přes pocit, že mu ke kostem mou mastné odpadky, když se ho jediná síla snažila na místě roztavit i zmrazit tak, že by stačila rána, a roztříštilo by ho to na kousky, kdy jediný špatný krok či chvilka slabosti znamenaly smrt - Světlo, věděl, že žije. Přesto pravý zdroj odstrčil, jakmile prošel průchodem, a nejenom aby se zbavil té špíny dřív, než se mu skutečně obrátí žaludek. Vypadalo to horší než předtím, odpornější, pokud to jenom bylo možné. Skutečným důvodem, proč sílu propustil, byl ten, že se obával, že by Taimovi nedokázal čelit se saidínem v sobě a Luisem Therinem ve své hlavě.

Mýtina byla víc hnědá, než se pamatoval, pod botami mu praskalo víc listí a na stromech ho bylo méně. Některé borovice byly úplně žluté a hodně kalin bylo uschlých, šedých a holých. Ale jestli se změnila mýtina, statek se proměnil téměř k nepoznání.

Dům vypadal mnohem úpravněji s novou doškovou střechou a stodola byla zcela jistě postavená úplně znovu. Byla mnohem větší než předtím a vůbec se nenakláněla. Velká ohrada vedle stodoly byla plná koní a opodál stály další ohrady s kravami a ovcemi. Kozy byly nyní také sehnány do ohrady a v úhledných řadách klecí byly slepice. Les byl vyklučen ještě o kus dál. V řadě za stodolou stál tucet podlouhlých bílých stanů a opodál stály kostry dalších dvou budov, mnohem větších než původní stavení, před nimiž seděl hlouček žen, které šily a dávaly pozor na dvě desítky dětí, jež si koulely obručemi, házely s míčem a hrály s panenkami. Největší změna se však udála se studenty. Většina měla těsně padnoucí černé kabátce s vysokým límcem a jen málokterý se potil. Muselo jich být přes stovku, nejrůznějšího stáří. Rand ani netušil, že Taimovy verbovací výpravy byly tak úspěšné. Vzduch jako by byl plný saidínu. Někteří muži cvičili s tkanivy, zapalovali pařezy či rozbíjeli kameny nebo jeden druhého lapali do smyček ze vzduchu. Jiní usměrňováním tahali vodu, vědra drželi s pomocí vzduchu, či vyváželi kolečka ze stodoly nebo skládali dříví na topení. Ne každý však usměrňoval. Henre Haslin měl pod dohledem řádku do pasu nahých mužů, kteří s cvičnými meči cvičili figury. Haslin, jen s věnečkem bílých vlasů a nosem jako ředkev, se potil víc než jeho žáci a nepochybně toužil po víně, ale vše sledoval a opravoval stejně ostře, jako když byl mistrem meče u královniny gardy. Saerik, šedovlasý Goshien z klanu Rudá voda, jemuž chyběla pravá ruka, svým kamenným pohledem sledoval dvě řady mužů bez košil. Jedna vykopávala nohou do výše hlavy, otočka a kop, pak otočka a kop druhou nohou, a tak pořád dokola, druhá do vzduchu před sebou bušila pěstmi, jak nejrychleji to šlo. Bráno kol a kolem, tohle se ani zdaleka nepodobalo té ubohé hrstce, již tu Rand viděl posledně.

Před Randem se postavil muž v černém kabátě, jemuž do středního věku chybělo jenom pár let. Měl ostrý nos a opovržlivá ústa. "A kdo jseš ty?" zeptal se s tarabonským přízvukem. "Nejspíš ses přišel do

Černý věže učit, co? Měls počkat v Caemlynu na vůz, až tě přiveze. Mohl sis ještě jeden den užívat ten fajnovej kabátek."
"Jsem Rand al'Thor," sdělil mu Rand tiše. Tiše proto, aby nevypustil náhlý příval hněvu. Slušnost nic nestála, a pokud se tenhle trouba rychle nerozhodne, že je přece jen levnější...
Pokud něco, tak opovržlivý úšklebek zesílil. "Tak ty jseš on, co?" Povýšeně si Randa prohlédl od hlavy k patě. "Mně tak velkolepej nepřipadáš. Myslím, že bych moh -" Pramen vzduchu zkameněl těsně předtím, než ho zasáhl pod ucho, a muž se složil na hromádku.
"Občas potřebujeme tvrdou disciplínu," prohodil Taim, přistoupivší k ležícímu muži. Hlas měl téměř veselý, ale v tmavých, zešikmených očích, jež na muže, kterého srazil, upíral, měl téměř vraždu. "Muži nemůžeš říct, že má moc, aby otřásl zemí, a pak čekat, že bude chodit po špičkách." Ve slunečním světle se zatřpytili draci, kteří se mu šplhali po rukávech černého kabátce. Jeden byl jistě vyšitý zlatou nití, ale jak to, že se tak leskl i ten modrý? Taim náhle zvedl hlas. "Kismane! Rochaide! Odtáhněte Tolvara pryč a lejte na něj vodu, dokud se neprobere. A žádné léčení, nezapomeňte. Třeba ho bolavá hlava naučí dávat si pozor na jazyk."
Přiběhli dva muži v černých kabátech, oba mladší než Rand, a sklonili se nad Tolvarem, pak zaváhali a vzhlédli k Taimovi. Po chvíli Rand ucítil, jak je plní saidín. Bezvládného Tolvara zvedly prameny vzduchu a oba muži odklusali, přičemž se bezvědomý vznášel mezi nimi.
Měl jsem ho zabít už dávno, funěl Luis Therin. Měl jsem... měl jsem... Natáhnutí ke zdroji.
Ne, Světlo tě spal! pomyslel si Rand. Ne, to nesmíš! Jsi jen zatracený hlas! Luis Therin se slábnoucím kvílením uprchl.
Rand se pomalu nadechl. Taim se na něj díval, zase s tím svým skoroúsměvem. "Ty je učíš léčení?"
"Tu trochu, co znám, jako první. Dokonce ještě dřív, než je naučím, jak se v tomhle počasí nezpotit k smrti. Zbraň by ztratila svou účinnost, kdybys ji měl odložit po první ráně. Jak to zatím vypadá, jednoho jsem nechal, aby se zabil, když natáhl příliš mnoho, a tři vyhořeli, ale na ránu mečem ještě nezahynul žádný." Do slova "meč" se mu podařilo vložit hodně opovržení.
"Chápu," řekl Rand prostě. Jeden mrtvý a tři vyhořelí. Ztrácejí Aes Sedai ve Věži taky tolik? Ale ony postupují pomalu. Mohou si dovolit postupovat pomalu. "Co je ta Černá věž, o které ten chlapík mluvil?
Nelíbí se mi, jak to zní, Taime." Luis Therin znovu mumlal a sténal, nebyla to však srozumitelná slova.
Muž s orlím nosem pokrčil rameny a s majetnickou pýchou si prohlédl statek a žáky. "Jméno, co používají studenti. Nemůžeš tomu říkat pořád jenom ‚statek'. Jim to rozhodně nepřipadalo vhodné. Chtěli něco víc. Černá věž, aby vyrovnala Bílou." Naklonil hlavu a podíval se na Randa téměř koutkem oka. "Můžu to zarazit, přeješ-li si. Sebrat člověku ze rtů slovo je docela snadné."
Rand zaváhal. Docela snadné, sebrat někomu ze rtů slovo, ale ne z mysli. Muselo se tomu tady nějak říkat. Vůbec ho to nenapadlo. Tak proč ne třeba Černá věž? Ačkoliv, když se podíval na statek a kostry budoucích domů - větší, ale pouze ze dřeva - to jméno v něm vyvolalo úsměv. "Ať to tak zůstane." Třeba Bílá věž začínala stejně prostě. Ne že by Černá věž měla někdy čas vyrůst do něčeho, co by s Bílou věží mohlo soupeřit. To jeho úsměv vymazalo a on se smutně podíval na děti. Hrál si tak jako ony, předstíral, že má šanci vybudovat něco, co by mohlo vydržet. "Svolej žáky, Taime. Musím jim říct pár věcí."
Přišel v očekávání, že je shromáždí kolem sebe, a pak, když viděl, kolik jich je, ho napadlo, že by k nim možná mohl promluvit ze zadku žebřiňáku, které však teď zřejmě všecky někam zmizely. Taim však měl pro proslovy připravený řečnický pult, prostý kvádr černého kamene, tak upravený a naleštěný, že se ve slunečním světle leskl jako zrcadlo, a vzadu do něj byly vytesány dva schůdky. Stál na otevřeném prostranství za domem, země kolem byla holá, plochá a udusaná.
Z kvádru Rand získal vodítko k tomu, jak daleko Taim při svém verbování zašel. Jahar Narishma, jehož mu Taim ukázal, ten mladý muž s jiskrou, měl tmavé oči velké jako dívka, bledou tvář plnou sebevědomí a vlasy spletené do dvou dlouhých copů se zvonečky na koncích. Taim vlastně tvrdil, že pochází z Arafelu, avšak Rand v jiném muži, s vyholenou hlavou a uzlem na temeni, poznal Shienarce, a dva další měli průsvitné závoje, které v Tarabonu nosili muži i ženy. Byly tu šikmé oči ze Saldeje a bledí prcci z Cairhienu. Jeden stařík měl naolejovanou bradku zastřiženou do špičky v nápodobě tairenského urozeného pána, kým s tak ošlehanou a vrásčitou pletí rozhodně nebyl, a ne méně než tři nosili plnovousy a oholený horní ret. Rand jen doufal, že Taim nevzbudil Sammaelův zájem výpravou za rekruty do Illianu.

Čekal, že uvidí převážně mladé muže, ale mladistvé tváře, jako měli Bene a Fedwin, vyrovnávaly prošedivělé a plešatějící hlavy, někteří měli dokonce ještě víc bílých vlasů než Damer. Když na to teď však pomyslel, nebyla to vůbec žádná záhada, nebyl důvod, proč by mezi těmi, kteří se mohli usměrňování naučit, neměl být stejný počet dědků jako kluků.
Rand nevěděl, jak vést proslovy, ale dlouho a důkladně promýšlel, co chce říci. Ne první část, ta však s trochou štěstí půjde vyřídit nejrychleji. "Nejspíš jste už slyšely řeči, že Věž... Bílá věž... je rozdělená. No, je to pravda. Existují vzbouřené Aes Sedai, které by se mohly rozhodnout, že půjdou za mnou, a vyslaly poselstvo. Devět z nich právě teď sedí v Caemlynu a čekají, aby mi udělaly radost. Takže až se doslechnete, že v Caemlynu jsou Aes Sedai, tak nevěřte žádným klepům. Víte, proč tam jsou, a můžete se vysmát do tváře každému, kdo přijde s nějakým hloupým žvástem."
Žádná reakce se nedostavila. Jenom tam stáli, civěli na něj a téměř nemrkali. Taim se tvářil velice zatrpkle, velice velmi zatrpkle. Rand sáhl na větší váček v kapse a pokračoval s tou částí, na níž tak tvrdě dřel.
"Potřebujete jméno. Ve starém jazyce Aes Sedai znamená Služebníci všech, nebo něco velmi podobného. Starý jazyk se nepřekládá snadno." On sám znal jen pár slov, některá od Asmodeana, hrstku od Moirain, další k němu pronikla od Luise Therina. Ale to, co potřeboval, mu dodal Bashere. "Další slovo ve starém jazyce je asha'man. To znamená ochránce. Nebo obránce a pár dalších věcí. Říkal jsem vám, že starý jazyk je velmi přizpůsobivý. Ochrán ce mi ovšem připadá nejlepší. Ale ne jenom tak nějaký obránce nebo ochránce. Muže, který brání nespravedlivý případ, nemůžete nazvat asha'manem, a nikdy ne někoho zlého. Takový asha'man byl muž, který bránil pravdu, spravedlnost a právo pro každého. Ochránce, který se nevzdal, i když neměl žádnou naději." Světlo ví, že až přijde Tarmon Gai'don, nebude žádná naděje, pokud ne dřív. "Pro tohle jste sem přišli. Až skončíte se svým výcvikem, stanou se z vás asha'manové."
Celým shromážděním proběhlo mumlání jako šustot listí ve větru, všichni to jméno opakovali, ale vše rychle utichlo. K Randovi teď vzhlíželi pozornýma očima. Málem viděl, jak všichni mají nastražené uši na jeho další slova. Bylo to alespoň o něco lepší než předtím. Když z kapsy vytahoval plátěný měšec, zacinkalo to.
"Aes Sedai začínají jako mladší novicky, pak se z nich stanou přijaté novicky a nakonec hotové Aes Sedai. Vy také budete mít hodnosti, ale ne jako ony. My nebudeme nikoho odhánět nebo posílat pryč." Posílat pryč? Světlo, udělal by cokoliv kromě toho, že by je svázal na rukou a na nohou, aby zastavil každého, kdo by chtěl odejít, pokud by uměl alespoň trošičku usměrňovat. "Když muž přijde do Černé věže poprvé..." To jméno se mu rozhodně nelíbilo, "...bude se mu říkat voják, poněvadž tím se stane, když se k nám připojí, tím jste se stali všichni, vojáky, kteří bojují proti Stínu, a ne jenom Stínu, ale proti každému, kdo se staví proti spravedlnosti či utiskuje slabší. Když voják dosáhne jisté úrovně svých schopností, bude se zvát zasvěcený a bude nosit tohle." Z měšce vytáhl odznaky, jež vyrobil stříbrotepec, malý lesklý stříbrný mečík, dokonale zpodobněný, s dlouhým jílcem, šikmými záštitami a lehce zakřivenou čepelí. "Taime."
Taim škrobeně došel ke kvádru a Rand se sklonil a připjal mu stříbrný mečík na vysoký límec kabátce. Na smolně černém suknu se zdánlivě leskl ještě jasněji. Taim měl ve tváři asi tolik výrazu jako kámen pod Randovýma nohama. Rand mu podal měšec a pošeptal mu: "Rozdej to těm, o nichž si myslíš, že jsou připravení. Hlavně ať určitě jsou připravení."
Narovnal se a doufal, že odznaků bude dost. Tolik mužů totiž zdaleka nečekal. "Zasvěcený, který postoupí se svými schopnostmi dost daleko, získá titul asha'man a bude nosit tohle." Vytáhl malý sametový váček a zvedl to, co obsahoval. Sluneční světlo zajiskřilo na jemně tepaném zlatě a temně rudém smaltu. Hadovité tělo přesně odpovídalo tomu na Dračím praporci. Tento odznak také připíchl Taimovi na límec, na druhou stranu, takže se mu po stranách hrdla leskl meč a drak. "Já asi byl první asha'man," sdělil Rand studentům, "ale Mazrim Taim je druhý." Vedle Taimovy tváře vypadal i kámen měkce. Co se to s ním děje? "Doufám, že se z vás všech nakonec stanou asha'manové, ale ať toho dosáhnete či ne, nezapomínejte, že my všichni jsme vojáci. Čeká nás mnoho bitev, možná ne vždycky ty, které čekáme, a nakonec přijde Poslední bitva. Světlo dej, ať je skutečně poslední. Bude-li na nás Světlo svítit, zvítězíme. Zvítězíme, protože musíme."

Když se odmlčel, měli aspoň trochu jásat. Rand se nepovažoval za takového řečníka, který by dokázal muže strhnout, aby dupali a křičeli, ale tihle muži věděli, proč jsou tady. Říci jim, že zvítězí, mělo vyvolat aspoň něco, jakkoliv chabého. Rozhostilo se však jen mlčení.
Rand seskočil z kamenného kvádru a Taim štěkl: "Rozchod za výukou a povinnostmi." Studenti - vojáci - se rozcházeli téměř stejně tiše, jako tu předtím stáli, pouze občas se k Randovi doneslo tiché mumlání.
Taim ukázal na statek. Držel pytlík se špendlíky v podobě mečů tak pevně, až byl div, že ho přes látku žádný nepopíchal. "Má můj pán Drak čas na pohár vína?"
Rand kývl. Chtěl se tomu dostat na kobylku, než se vrátí do paláce.
Přední pokoj v domě byl takový, jak se dalo čekat. Podlaha byla čistě umetená, před krbem z červených cihel, tak čistým, až vypadalo nemožné, že v něm kdy hořel oheň, byly rozestavěné židle, každý pes jiná ves, s opěradly ze šprušlí. Na malém stolku ležel bílý plátěný ubrus s vyšívanými kvítky v rozích. Mlčky vstoupila Sora Gradyová a položila na stůl dřevěný podnos s jasně modrým džbánem na víno a dvěma bíle polévanými hrníčky. Rand si říkal, že po tak dlouhé době už její pohled nebude bolet, ale ona měla v očích tak vyčítavý výraz, že byl rád, když odešla. Uvědomil si, že se potila. Taim hodil váček na podnos a jeden hrnek rovnou vyprázdnil.
"Ženy ten trik se soustředěním neučíš?" zeptal se Rand. "Je kruté nechat je se potit, když se muži nepotí."
"Většina s tím nechce mít nic společného," utrousil Taim stroze. "Jejich manželé a milenci se je to snažili naučit, ale většinou je vůbec odmítaly poslouchat. Mohlo by to mít něco společného se saidínem, víš."
Rand nahlédl do hrnku na tmavé víno. Musel si tu dávat pozor. Nesměl vyletět jen proto, že byl podrážděný. "Rád vidím, že tvoje verbování jde tak dobře. Říkals, že se vyrovnáš Věži... Bílé věži..." Bílá věž, Černá věž. Co si z toho příběhy vyberou? Pokud nějaké budou, "...ani ne za rok, a jestli budeš pokračovat tímhle tempem, tak to dodržíš. Nechápu, jak jich dokážeš najít tolik."
"Prosej dost písku," ucedil škrobeně Taim, "a nakonec najdeš pár zlatých zrnek. Teď to nechávám na ostatních, účastním se jen jedné dvou výprav. Damer, Grady, je tu tucet mužů, které můžu nechat na den o samotě. Jsou dost staří, aby neudělali nic hloupého, a je tady dost mladších, silných mužů, kteří dokážou vytvořit průchod, i když nic moc většího, než aby doprovodili staršího muže, co sám tak silný není. Do roka budeš mít svou tisícovku. A co ti, co jsem poslal do Caemlynu? Už jsi z nich udělal vojsko? Tam máš svou tisícovku a mnohem víc."
"To nechávám na Basherem," odpověděl Rand tiše. Taimovi se posměšně zvedly koutky úst a Rand položil hrnek na stůl dřív, než ho rozmáčkne v pěsti. Bashere s nimi dělal, co mohl, to chápal, v táboře někde na západ od města. Dělal, co jen mohl, vzalo-li se v úvahu to, čím byli, jak to Saldejec označil, ubohá sebranka sedláků bez groše, uprchlých tovaryšů a neúspěšných řemeslníků, kteří nikdy předtím nedrželi meč, neseděli na koni se sedlem, ani se nedostali dál než pět mil od místa, kde se narodili. Rand měl příliš mnoho starostí, než aby si lámal hlavu s takovými, jako byli oni. Řekl Basheremu, aby si s nimi dělal, co bude chtít, a neobtěžoval ho, pokud by nedošlo k nepokojům.
Podíval se na Taima, který se nenamáhal skrýt opovržení, a dal ruce za záda, kde je zaťal v pěst. V dálce brumlal Luis Therin - ozvěna jeho vlastního hněvu. "Co to do tebe vjelo? Jako bys měl kudlibabku ve spodcích od chvíle, kdy jsem ti připíchl ty odznaky. Má to něco společného s nimi? Pokud ano, tak tomu nerozumím. Ti muži si budou o svých myslet víc, když viděli, jak jsi přijal ty svoje od Draka Znovuzrozeného. Vlastně, co se toho týče, budou si i o tobě myslet tím víc. Možná nebudeš muset udržovat disciplínu tak, že budeš muže práskat po hlavě. No, máš co říct?" Začal docela dobře, klidným, byť ne tak docela mírným tónem - ani nechtěl, aby byl mírný - ale při řeči získal jeho hlas na důraze a hlasitosti. Ne že by křičel, přesto poslední otázka práskla jako bič.
S druhým mužem se udála ta nejpozoruhodnější změna. Taim se viditelně třásl - vzteky, usoudil Rand, ne strachem - ale když se třást přestal, zase to byl ten starý Taim. Ne zrovna přátelský, maličko výsměšný, ale velmi uvolněný a ovládající své city. "Když už to musíš vědět, tak mně dělají starosti Aes Sedai a ty. Devět jich přišlo do Caemlynu, dvě navíc, to dělá jedenáct. A mohly by tam být i jedna dvě navíc. Ještě jsem je nedokázal najít, ale -"
"Říkal jsem ti, aby ses držel mimo město," ucedil Rand stroze.
Našel jsem pár mužů, co kladou otázky za mě." Taimův tón byl suchý jako prach. "Nepřiblížil jsem se ke

Caemlynu od chvíle, kdy jsem tě zachránil před tím šedým mužem."
Rand to nechal plavat. Jen tak tak. Téměř. Hlas v jeho hlavě byl příliš tichý, aby mu bylo rozumět, ale zněl jako chladný hrom. "To spíš chytí kouř holýma rukama než nějaký klep." Tohle vyslovil se vším opovržením, které cítil - Taim že ho zachránili - a muž sebou trhl. Navenek pořád vypadal klidný, nicméně jeho oči byly jako tmavé drahokamy.
"A když se spojí s červenými Aes Sedai?" Hlas měl chladný a pobavený, avšak v očích mu jiskřilo. "Na venkově jsou červené sestry. Několik oddílů, dorazily v posledních několika dnech. Snaží se bránit mužům, kteří přicházejí sem."
Zabiju ho, zařval Luis Therin a Rand cítil to tápavé hmatání po saidínu.
Běž pryč, řekl mu důrazně. Tápání pokračovalo a hlas také mluvil dál.
Och, Světlo, zabil jsem je všecky. Všecky, které jsem miloval. Když ale zabiju jeho, bude to v pořádku. Můžu to napravit, když nakonec zabiju jeho. Ne, to nic nenapraví, ale stejně ho musím zabít. Zabít je všecky. Musím. Musím.
Ne! zařval Rand ve vlastní hlavě. Ty jsi mrtvý, Luisi Therine. Já jsem živý, Světlo tě spal, a ty jsi mrtvý! Jsi mrtvý!
Náhle si uvědomil, že se naklání nad stůl a opírá se, jak se mu podlamují kolena. A mumlá: "Jsi mrtvý! Já jsem živý a ty jsi mrtvý!" Saidínu se ale nechopil. A Luis Therin také ne. Roztřeseně se podíval na Taima a s překvapením si v jeho tváři všiml ustaraného výrazu.
"Musíš vydržet," pronesl k němu Taim tiše. "Jestli se dá zdravý rozum udržet, musíš to dokázat. Neuspěješ-li, bude cena příliš vysoká."
"Já vydržím," pravil Rand a narovnal se. Luis Therin mlčel. Ve své hlavě byl zřejmě pouze on sám. A taky cítil Alannu, samozřejmě. "Chytily tyhle červené někoho?"
"Ne, pokud jsem slyšel." Taim ho pozorně sledoval, jako by čekal další výbuch. "Většina žáků teď přichází průchody, a se všemi těmi lidmi na silnicích nemůže být snadné vybrat muže, který míří sem, pokud moc nemluví." Odmlčel se. "V každém případě je možné se jich snadno zbavit."
"Ne." Je Luis Therin opravdu pryč? Přál si to, a věděl, že by byl trouba, kdyby tomu uvěřil. "Jestli začnou chytat muže, budu s tím muset něco udělat, ale zatím tam na venkově nikoho neohrožují. A věř mi, žádná z těch, které vyšle Elaida, se k Aes Sedai ve městě nepřipojí. Obě bandy by spíš uvítaly s otevřenou náručí tebe než jedna druhou."
"A co ty, jež nejsou na venkově? Jedenáct jich je? Pár nešťastných náhod by to mohlo snížit na mnohem bezpečnější počet. Jestli si nechceš zašpinit ruce sám, já klidně -"
"Ne! Kolikrát musím říkat, že ne! Jestli v Caemlynu ucítím muže, co dokáže usměrňovat, přijdu si pro tebe, Taime. Přísahám, že ano. A nemysli si, že když zůstaneš dost daleko od paláce, že tě neucítím a ty budeš v bezpečí. Jestli některá z těch Aes Sedai zemře bezdůvodně, budu vědět, komu to dát za vinu. Nezapomeň!"
"Stavíš široké hranice," prohodil Taim suše. "Jestli se Sammael nebo Demandred rozhodnou tě popíchnout a na práh ti hodí pár Aes Sedai, otevřeš mi žíly?"
"Zatím to neudělali, a ty bys měl radši doufat, že s tím nezačnou. Říkal jsem, nezapomeň."
"Slyším, můj pane Draku, a samozřejmě poslechnu." Muž s orlím nosem se lehce poklonil. "Pořád ale tvrdím, že jedenáct je nebezpečný počet."
Rand se proti své vůli zasmál. "Taime, chci je naučit tancovat podle mé píšťaly." Světlo, jak je to dávno, co hrál na flétnu? Kde vůbec je jeho flétna? Jen nejasně zaslechl, jak se Luis Therin pochechtává.

KAPITOLA DEVÁTÁ

U Růžové koruny

Kočár, který Merana najala, se pomalu kolébal přecpanými ulicemi směrem k Růžové koruně. Přinejmenším navenek byla Merana klidná. Byla to tmavovlasá žena s chladnýma oříškovýma očima, ruce se štíhlými prsty měla mírumilovně složené v klíně na suknici ze světle šedého hedvábí. Uvnitř však tak vyrovnaná nebyla. Před osmatřiceti lety náhodou dostala příležitost vyjednat smlouvu mezi Arad Domanem a Tarabonem, která měla ukončit jejich sváry kvůli Almothské pláni, kdy Domanci i Taraboňané na každém kroku uhýbali a třikrát div že nezačali válku přímo uprostřed vyjednávání, a celou dobu byli jen samý úsměv a ztělesněná dobrá vůle. Když podpisy na smlouvě konečně oschly, měla Merana pocit, jako by se skutálela z prudkého srázu v sudu plném třísek, a po tom všem se ukázalo, že smlouva stojí za méně než vosk a stuhy na pečetích. Doufala, že to, co se dnes odpoledne začalo v královském paláci, skončí lépe - muselo - ale sama měla pocit, jako by právě vylezla z dalšího takového sudu.

Min seděla se zavřenýma očima. Mladá žena asi podřimovala pokaždé, když s ní Aes Sedai zrovna přímo nemluvily. Druhé dvě sestry v kočáře po dívce občas vrhly rychlý pohled. Seonid, chladná a rezervovaná v zeleném brokátu, a Masuri, štíhlá, s veselým pohledem v hnědém šatu vyšívaném na lemu liánami. Všechny byly oblečené formálně, se šátky a v barvách svého adžah.

Merana si byla jistá, že když se podívají na Min, napadne je to samé, co ji. Seonid by to jistě měla chápat, i když, kdo si mohl být jistý? Seonid byla ve věci svých strážců velmi metodická a praktická, chovala se k nim skoro jako žena s párkem cenných vlkodavů, které má docela ráda. Masuri by to mohla pochopit. Velmi ráda tancovala a koketovala, ačkoliv byla na toho ubohého muže schopná zapomenout ve chvíli, kdy by se doslechla o nějakém starém ukrytém rukopisu. Merana sama byla zamilovaná naposledy někdy před uzavřením Páté falmeské smlouvy, ale pamatovala se na to, a stačilo jí jenom zahlédnout, jak Min na al'Thora zírá, aby poznala ženu, která vyhodila zdravý rozum oknem a srdce se jí žene cvalem.

Neměla důkaz, že Min opomněla všechna jejich napomenutí, porušila slib a al'Thorovi všechno vyzradila, ale věděl o Salidaru. Věděl, že Elain je tam, a jejich vyhýbavé odpovědi ho pobavily -pobavily! Kromě otázky, zda Min porušila důvěru - odteď bylo v každém případě nezbytně nutné dávat si v její přítomnosti pozor na jazyk - to bylo děsivé, když se všechno spojilo dohromady. Merana nebyla zvyklá mít strach. Mívala ho často v roce poté, co zemřel Basan - po něm už se nikdy s žádným strážcem nespojila, částečně proto, že tím nechtěla procházet znovu, a také částečně proto, že měla prostě moc práce, aby si hledala toho správného muže - ale tenkrát to bylo naposledy, kdy poznala něco víc než obavy, a to bylo před aielskou válkou. Teď však cítila strach a nelíbilo se jí to. Všechno se ještě mohlo vyvinout dobře, nestalo se nic skutečně závažného, ale z al'Thora samotného se jí kolena měnila ve vodu.

Najatý kočár se zakymácel a zastavil na dvoře u Růžové koruny. Ven vyběhli pacholci ve vestách s růžemi, chytali uzdy a otevírali dveře.

Šenk odpovídal třem poschodím ze skvěle opracovaného bílého kamene, byl obložen tmavými leštěnými panely a měl vysoké krby obložené bílým mramorem. Na jedné krbové římse stály velké hodiny, místy pozlacené, které po každé hodině hrály zvonkohru. Šenkýřky nosily modré šaty a bílé zástěry s vyšitým růžovým věnečkem, všechny se usmívaly, byly zdvořilé, pracovité, a ty, co nebyly krásné, byly alespoň hezké. Růžová koruna byla oblíbená u vznešených pánů z venkova, kteří v Caemlynu neměli vlastní zámek, ale teď u stolů seděli pouze strážci. A Alanna a Verin, až vzadu. Kdyby bylo po Meranině, byly

by čekaly v kuchyni se služebnými. Ostatní sestry byly všechny někde venku. Nebylo času nazbyt.
"Jestli vám to nevadí," ozvala se Min, "tak bych se trochu prošla. Ráda bych před setměním viděla kousek Caemlynu."
Merana jí dala svolení, a když mladá žena vyrazila zase ven, vyměnila si pohled se Seonid a Masuri. Přemýšlela, jak dlouho asi Min potrvá, než se vrátí do paláce.
Okamžitě se objevila paní Cinchoineová, kulaťoučká jako každá správná hostinská, kterou kdy Merana viděla, neustále se klaněla a mnula si růžovoučké ruce. "Můžu pro tebe něco udělat, Aes Sedai? Můžu něco přinýst?" Merana u ní bydlela dost často a ona se o ni dobře starala, jak předtím, tak i poté, co zjistila, že je Aes Sedai.
"Borůvkový čaj," požádala ji Merana s úsměvem. "Do toho soukromého pokoje nahoře." Když hostinská odešla, volajíc na jednu služebnou, úsměv zmizel. Merana ostře kývla Alanně a Verin, aby se k ní nahoře připojily, a pětice se mlčky vydala do schodů.
Z oken pokoje byl hezký výhled do ulice, pokud by někdo po něčem takovém toužil, což Merana nebyla. Zavřela okna, která byla otevřená, aby dovnitř nepronikal takový hluk, a obrátila se zpět k ostatním. Seonid a Masuri se posadily. Alanna a Verin zůstaly stát mezi nimi. Verininy šaty z tmavého sukna vypadaly pomačkané, ačkoliv nebyly, a na špičce nosu měla skvrnu od inkoustu, oči však měla jako ptáček, bystré a pozorné. Alanně se oči také leskly, ale spíš hněvem, a ruce se jí lehce chvěly, když svírala suknice modrých hedvábných šatů se žlutým živůtkem. Vypadalo to, že v šatech spala. Samozřejmě měla menší omluvu. Menší, ale to nestačilo.
"Ještě nevím, Alanno," pronesla Merana rázně, Jestli tvoje činy neměly nějaký vedlejší účinek. Nezmínil se o tom, že ses s ním spojila - proti jeho vůli - ale byl příkrý, velmi příkrý, a -"
"Oznámil nějaká další omezení?" přerušila ji Verin a mírně naklonila hlavu na stranu. "Mně se zdá, že všechno jde dobře. Při zprávě o vás neutekl. Přijal tři. Přinejmenším s jistou zdvořilostí, jinak byste byly navztekané. Trochu se nás bojí, což je dobré, jinak by žádné hranice neustanovil, ale pokud nevyhlásí další, pořád máme svobodu jako předtím, takže není vyděšený. A my ho hlavně nesmíme vylekat moc."
Potíž s Verin a Alannou byla v tom, že nebyly součástí Meraniny výpravy. Neměla nad nimi žádné pravomoce. Vyslechly si zprávy o Logainovi a červených a souhlasily, že Elaida nesmí zůstat na amyrlinině stolci, to však nic neznamenalo. Alanna samozřejmě neznamenala skutečný problém, spíš skrytý. Byly s Meranou skoro stejně silné v jediné síle, a jediný způsob, jak určit, která je silnější, by byl opravdový souboj, takový, jaké provádějí novicky, pokud je u toho nechytí. Alanna byla novickou šest let, Merana jen pět, ale důležitější bylo, že Merana byla Aes Sedai deset let v den, kdy porodní bába položila Alannu její matce k prsu. To všechno vyřešilo. Merana měla přednostní právo. Žádná samozřejmě v takových mezích nepřemýšlela, pokud je někdo nenanesl, ale obě to věděly a přirozeně se přizpůsobily. Ne že by Alanna přijímala rozkazy, ale pudová úcta ji určitě udrží do jisté míry na uzdě. A také vědomí toho, co provedla.
Problémem byla Verin, ta, která Meranu přiměla přemýšlet o síle a přednostních právech. Merana se znovu vcítila do její síly, ačkoliv samozřejmě věděla, co najde. Nedalo se poznat, která z nich je silnější. Obě byly mladšími novickami pět let, šest přijatými. To byla jedna z věcí, které každá Aes Sedai věděla o druhých, i kdyby už nevěděla nic jiného. Rozdíl byl v tom, že Verin byla starší, možná skoro o tolik starší, o kolik byla Merana starší než Alanna. Několik bílých vlasů u Verin to ještě podtrhovalo. Kdyby byla Verin součástí poselstva, neznamenalo by to vůbec žádný problém, ale ona nebyla, a Merana se přistihla, že ji pozorně poslouchá, bezmyšlenkovitě jí prokazuje úctu. Dvakrát za dopoledne si musela připomínat, že Verin tu nevelí. Jediné, díky čemu byla situace aspoň trochu snesitelná, bylo to, že Verin musela cítit něco z Alanniny viny. Bez toho by se jistě posadila stejně jako ostatní, nestála by tu vedle Alanny. Kdyby jen existoval nějaký způsob, jak ji přimět, aby ve dne v noci zůstala u Culainova psa a dávala pozor na ten úžasný poklad dívek z Dvouříčí.
Merana se posadila, takže se Seonid a Masuri seděly kolem dvojice, a pečlivě si upravila suknice a šátek. Byla v tom jistá převaha, když člověk seděl a ostatní stáli. Pro ni to, co Alanna udělala, bylo téměř jako znásilnění. "Vlastně ustanovil další omezení. Je sice dobré, že jste vy dvě našly tu jeho školu, ale teď vám důrazně radím, abyste zapomněly na cokoliv, co jste s ní snad chtěly provádět. On nám... přikázal... držet se stranou od jeho... mužů." Pořád ho viděla, jak se předklání na tom obludném trůně se Lvím

trůnem vystaveným za sebou a kusem vyřezávaného oštěpu v ruce. Nepochybně to byl nějaký aielský zvyk.
"Poslouchej mě, Merano Sedai," řekl docela mile a dost důrazně. "Nechci žádné potíže mezi Aes Sedai a asha'many. Nakázal jsem vojákům, aby se od vás drželi dál, ale nedopustím, aby se stali kořistí Aes Sedai. Jestli půjdete lovit do Černé věže, může se z vás samotných stát večeře. A tomu se oba chceme vyhnout."
Merana byla Aes Sedai dost dlouho, takže se nezachvěla pokaždé, když jí někdo přešel po hrobě, ale tentokrát se ovládla jen tak tak. Asha'manové. Černá věž. Mazrim Taim! Jak to mohlo zajít tak daleko? A přesto si byla Alanna jistá, že tam je víc než stovka mužů, ačkoliv samozřejmě neprozradila žádné podrobnosti, jak to ví. Žádná sestra by jen tak nevydala své špehy. Jenomže na tom nezáleželo. "Když se budeš honit za dvěma zajíci, utečou ti oba," znělo staré rčení, a al'Thor byl tím nejdůležitějším zajícem na světě. Ostatní museli počkat.
"Je...? Je pořád tady, nebo odešel?" Verin a Alanna zřejmě braly docela klidně, že al'Thor umí zjevně cestovat. Merana z toho byla pořád trochu nesvá. Co jiného se ještě naučil, co Aes Sedai zapomněly?
"Alanno? Alanno!"
Štíhlá zelená sestra sebou škubla a vytrhla se ze zamyšlení. Zřejmě takhle odplouvala často. "Je ve městě. V paláci, myslím." Pořád mluvila trochu zasněně. "Byl... Má v boku ránu. Starou ránu, ale jenom zpola zahojenou. Pokaždé, když se nad tím zamyslím, je mi do pláče. Jak s tím může žít?"
Seonid se na ni příkře podívala. Každá žena, která měla strážce, cítila jeho zranění. Ona však věděla, čím Alanna prochází, když ztratila Oweina, a když promluvila, zněl její hlas mírně a jenom trochu naštětěně. "No, Teryl a Furen byli občas zranění tak, že mi z toho bylo mdlo, i když jsem to cítila slabě, a ani na chvíli nezpomalili. Ani na chvíli."
"Myslím," ozvala se tiše Masuri, "že odbočujeme od tématu." Vždycky mluvila tiše, ale na rozdíl od většiny hnědých vždy k tématu.
Merana kývla. "Ano. Uvažovala jsem nad tím, že zaujmu Moirainino místo po jeho boku..."
Zaklepání na dveře ohlásilo ženu v bílé zástěře s podnosem, přinášející čaj ve stříbrném čajníku a porcelánové hrníčky. U Růžové koruny byli zvyklí na šlechtu. Když žena položila podnos a nalila jim čaj, Alanna už nebyla zasněná. V tmavých očích jí plál oheň. Zvláště zelené na své strážce žárlily, a al'Thor teď patřil jí, ať už se s ním spojila jakkoliv nevhodně. Když přišlo na tohle, veškerá úcta zmizela. Stála tu rovná jako svíce a jen čekala na Meranina další slova, aby věděla, má-li sekat a párat. Merana přesto počkala, až měly všechny nalitý borůvkový čaj a seděly. Vyzvala dokonce i Verin a Alannu, aby se posadily. Ta hloupá ženská si zasloužila trochu vytrestat, dokonce i přes Oweina. Možná se to nakonec od znásilnění vůbec nelišilo.
"Uvažovala jsem o tom," pokračovala konečně, "a zavrhla to. Mohla bych to dokázat, kdybys neudělala to, cos udělala, Alanno, ale on teď Aes Sedai podezírá, takže kdybych to navrhla, mohl by se mi vysmát do očí."
"Je nadutý jako každý král," utrousila Seonid stroze.
"Právě, jak to Elain a Nyneiva povídaly, a víc," dodala Masuri a potřásla hlavou. "Tvrdil, že pozná, kdy žena usměrňuje. Málem jsem uchopila saidar, abych mu ukázala, že se mýlí, ale samozřejmě cokoliv, co bych udělala, by ho mohlo poplašit příliš."
"Všichni ti Aielové." Seonid mluvila sevřeně. Byla Cairhieňanka. "Muži a ženy. Myslím, že by se do nás pokusili vrazit oštěpy, kdybychom mrkly rychle. Jedna, jakási sluncovlasá žena, která aspoň měla sukni, se vůbec nenamáhala skrýt, jak nás nemá ráda."
Merana měla občas dojem, že Seonid si plně neuvědomuje, že al'Thor sám by mohl znamenat nebezpečí.
Alanna si začala mimoděk hryzat spodní ret jako malá holka. Ještě dobře, že se o ni Verin stará, v tomhle stavu by neměla zůstávat sama. Verin jenom upíjela čaj a dívala se. Verininy oči dokázaly být pěkně znepokojivé.
Merana se slitovala. Až příliš dobře si pamatovala, jaký křehký uzlíček nervů z ní byl po Basanově smrti. "Naštěstí se zdá, že jeho podezíravost by mohla mít i dobrou stránku. V Cairhienu přijal poselstvo od Elaidy. Nijak se tím netajil. Myslím, že díky své podezíravosti si je bude držet pěkně od těla."

Seonid postavila šálek na podšálek. "Myslí si, že nás štve proti sobě."
"A taky by mohl," ucedila Masuri, "až na to, že my o něm víme víc, než může Elaida. Myslím, že ona svoje vyslankyně posílala za ovčákem, byť ovčákem v hedvábném kabátku. Ať už je cokoliv, ovčákem již rozhodně není. Moirain ho, zdá se, učila dobře."
"Byly jsme varovány dopředu," řekla Merana. "Myslím, že ony nejspíš nebyly."
Alanna na ně zírala a mrkala. "Takže jsem všecko nezničila?" Všechny tři přikývly a ona se zhluboka nadechla a zamračeně si uhladila suknice, jako by si právě všimla, jak je pomačkaná. "Ještě bych ho mohla přimět, aby mě přijal." Na pomačkanou sukni zapomněla, hlas i výraz měla s každým slovem klidnější a sebevědomější. "Co se jeho amnestie týče, možná že se budeme muset zdržet všech činů, ale to ještě neznamená, že bychom neměly dělat žádné plány. Takové nebezpečí nelze pominout."
Merana na chvíli zalitovala, že se slitovala. Tahle ženská provedla něco takového, a jediné, co jí skutečně dělalo starosti, bylo, zda to nepoškodilo jejich šance na úspěch. Váhavě však přiznala, že kdyby byl al'Thor díky tomu povolnější, ještě by jí pomohla. "Nejdřív musíme přivést al'Thora takříkajíc k poslušnosti. Plány počkají, dokud to bude třeba, Alanno." Alanna stiskla rty, ale po chvíli kývla na souhlas. Nebo se aspoň podvolila.
"A jak ho přivedeme k poslušnosti?" zeptala se Verin. "Musíme s ním zacházet velmi opatrně. Jako s vlkem na vodítku silném jako nitka."
Merana zaváhala. Nehodlala se s těmito dvěma, které ke sněmovně v Salidaru vázalo jenom velmi chabé spojenectví, podělit o všecko. Děsila se toho, co by se stalo, kdyby se Verin pokusila převzít vedení, tedy spíš, pokud by se jí podařilo ho převzít. Ona sama věděla, jak to vyřídit. Byla vybrána, neboť celý život strávila urovnáváním citlivých rozmíšek, vyjednáváním smluv tam, kde byla nenávist zřejmě nesmiřitelná. To, že byly dohody nakonec porušeny a smlouvy zrušeny, bylo v lidské přirozenosti, a přesto za čtyřicet šest roků byla Pátá falmeská smlouva jejím jediným skutečným neúspěchem. Tohle všechno věděla, jenže za všechny ty roky se některé pudy ukotvily pěkně hluboko. "Půjdeme za jistými šlechtici, kteří jsou nyní naštěstí právě všichni v Caemlynu..."
* * *
"Mně dělá starosti Elain," prohlásila rázně Dyelin. Tím rázněji, že byla v obývacím pokoji s Aes Sedai sama. Aes Sedai na vás uměly tvrdě zatlačit, když jste byli sami a ochabli jste. Zvlášť když nikdo jiný nevěděl, že jste s nimi o samotě.
Kairen Sedai se usmála, avšak ani její úsměv, ani chladné modré oči nic neprozradily. "Je docela dobře možné, že dědička ještě usedne na Lví trůn. To, co lidem připadá jako nepřekonatelný problém, bývá pro Aes Sedai málokdy neřešitelné."
"Drak Znovuzrozený říká -"
"Muži toho namluví spoustu, urozená paní Dyelin, ale ty víš, že já nelžu."
* * *
Luan poplácal bílého tairenského hřebce, potom se rozhlédl na obě strany pro případ, že by ze stájí vycházeli pacholci, a jen tak tak uhnul před poťouchlým kousnutím. Rafelin strážce by je varoval, ale Luan si nebyl jistý, jestli poslední dobou ještě někomu důvěřuje. Zvláště ne takovéhle návštěvě. "Nejsem si jistý, že rozumím," ucedil stroze.
"Jednota je lepší než rozkol," řekla Rafela, "mír je lepší než válka a trpělivost lepší než smrt." Luan prudce otočil hlavu, jak tak podivně zakončila své otřepané pravdy, a kulatolící Aes Sedai se usmála. "Nebude Andoru líp, když Rand al'Thor opustí zemi v míru a jednotě, urozený pane Luane?"
* * *
Držíc si roucho u těla, Ellorien zírala na Aes Sedai, jíž se podařilo dostat se k ní v lázni, aniž by ji někdo předem ohlásil, a nejspíš také bez toho, aby ji někdo zahlédl. Žena s měděnou pletí na ni hleděla, sedíc na stoličce na druhé straně mramorové vany plné vody, jako by všechno bylo přirozené a obyčejné.
"Kdo," zeptala se Ellorien nakonec, "pak získá Lví trůn, Demiro Sedai?"
"Kolo tká, jak si kolo přeje," zněla odpověď, a Ellorien věděla, že jiné se jí nedostane.

KAPITOLA DESÁTÁ

Barva důvěry

Jakmile Vanin odešel vyřídit Bandě, aby zůstala sedět na zadku, Mat zjistil, že v celém Salidaru nezůstal jediný hostinec, všechny zabraly Aes Sedai, a pět stájí bylo plných až k prasknutí. A přesto, když jednomu pacholkovi s protáhlou tváří strčil drobný stříbrňák, chlapík nechal z dvorku obehnaného kamennou zídkou, kde bylo místo pro šest koní, odklidit pytle ovsa a balíky sena. Taky Matovi a ostatním pěti mužů z Bandy ukázal místa na spaní na půdě, kde bylo o málo chladněji než všude jinde.
"O nic se neproste," nakázal Mat svým mužů, když jim rozděloval zbytek peněz. "Za všechno plaťte a nepřijímejte žádný dary. Banda nebude nikomu tady zavázaná."
Jeho falešná sebedůvěra se přenesla i na ně, takže ani nezaváhali, když jim nařídil, že mají praporce upevnit tak, aby ze dveří na půdu visely dolů na přední straně stáje, karmínová a bílá, černobílý kotouč a drak jasně všem na očích. Na druhou stranu, pacholkovi málem vylezly oči z důlků a div že netancoval, když chtěl vědět, co to Mat vlastně provádí.
Mat se jenom zazubil a hodil chlapíkovi zlatou marku. "Jenom dávám všem jasně na vědomí, kdo přišel na návštěvu." Chtěl, aby si Egwain uvědomila, že se nenechá do něčeho tlačit, a přimět lidi, aby si to uvědomili, občas znamenalo, že jste se museli chovat jako hlupáci.
Potíž ale byla v tom, že praporce neměly žádný účinek. Každý, kdo šel kolem, samozřejmě zíral s otevřenou pusou a ukazoval si, spousta Aes Sedai se přišla jenom podívat, s chladnýma očima a bezvýraznou tváří, ale on zpola očekával rozčilenou žádost, aby je sundal - a ta nepřišla. Když se vrátil k Menší věži, jakási Aes Sedai, které se nějak podařilo i přes hladké bezvěké rysy nasadit afektovaný výraz, si upravila šátek s hnědými třásněmi a naprosto jasně mu oznámila, že amyrlin nemá čas. Snad ho tak za den dva přijme. Snad. Elain zřejmě někam zmizela, a stejně tak Aviendha, ale zatím nikdo nekřičel, že došlo k vraždě. Napadlo ho, že Aielance by někde mohly natahovat bílé šaty. Jemu na tom nezáleželo, pokud to udrží mír. Nechtěl být tím, kdo Randovi řekne, že jedna zabila druhou. Letmo zahlédl Nyneivu, ale ona zahnula za roh, a než tam došel, byla pryč.
Většinu odpoledne strávil hledáním Toma a Juilina. Jeden z nich by mu určitě řekl víc o tom, co se děje, a kromě toho se musel Tomovi omluvit za své poznámky ohledně dopisu. Naneštěstí nikdo zřejmě nevěděl, kam se oba poděli. Dávno před setměním usoudil, že je drží někde stranou, aby k nim nemohl. Egwain ho opravdu chtěla nechat dusit ve vlastní šťávě, ale on jí hodlal dát na srozuměnou, že ještě ani nezačal bublat. Díky tomu si šel zatancovat.
Vypadalo to, že oslavy na počest nové amyrlin měly pokračovat celý měsíc, a přestože každý v Salidaru zřejmě celý den pracoval na plné obrátky, jakmile padla tma, byly na každé křižovatce zapáleny hranice a objevily se skřipky a píšťaly a dokonce jeden dva dulcimery. Vzduchem se nesla hudba a smích a slavnost vládla až do doby, kdy se lidé odebrali do postelí. Mat viděl v ulicích tancovat Aes Sedai s povozníky a pacholky, pořád ještě v hrubých šatech, a strážce tancovat se služkami a kuchařkami, které odložily zástěry. Egwain však ne. Zatracená amyrlin neposkakovala po ulicích. Ani Elain nebo Nyneiva, a také ne Tom a Juilin. Tom by si tanec nenechal ujít, ani kdyby měl obě nohy zlomené, pokud by ho schválně nedržely stranou. Mat se také zúčastnil zábavy, ať každý vidí, že jemu na světě nezáleží. Nefungovalo to přesně tak, jak si přál.
Chvíli tancoval s nejkrásnější ženou, jakou kdy v životě viděl, štíhlou, přesto ale dobře vyvinutou krasavicí, která se chtěla o Matu Cauthonovi všecko dozvědět. Bylo to velmi lichotivé, zvlášť když ho o tanec požádala ona. Po chvíli si však všiml, že Halima má způsob, jak se o něj letmo otřít, jak se

naklonit, když se chce na něco podívat, aby jí musel nahlédnout do výstřihu. Bylo by se mu to i líbilo, nebýt toho, že se mu pokaždé pozorně podívala do tváře a pobaveně se usmála. Nebyla moc dobrá tanečnice - například se pořád snažila vést - a on to nakonec vzdal.
Nemělo to být nic, ale než ušel deset kroků, liščí hlava ho zamrazila na prsou jako led. Otočil se, hledaje cokoliv podezřelého. Uviděl Halimu, jež na něj ve světle ohně zírala. Byla to jen chvilka, než popadla za ruku jednoho strážce a roztočila se s ním v tanci, Mat si však byl jistý, že na té překrásné tváři zahlédl zděšení.
Skřipky zakvílely melodii, kterou znal. Aspoň v jedné ze svých starých vzpomínek, a příliš se nezměnila, vzal-li v úvahu, že uplynulo víc než tisíc let. Slova se musela změnit úplně, protože ta stará, která mu táhla hlavou, by tady na milost nepřišla.

Aes Sedai říká, mně důvěřuj jen.
Já nebesa podepřu svým ramenem.
Mně věř, že vím a nejlepší udělám.
A o zbytek se sama postarám.
Jenže důvěry barva je tmavé sémě rostoucí.
Důvěry barva je ze srdce krev proudící.
Důvěry barva je poslední duše věc.
Důvěry barva je smrt nakonec.

"Aes Sedai?" řekla kyprá mladá žena na jeho otázku opovržlivě. Byla hezká a za jiných okolností by se možná pokusil uloupit jí hubičku a objetí. "Halima je jenom tajemnice Delany Sedai. Pořád si utahuje z mužů, to dělá. Jako když má dítě novou hračku. Kdyby ji Delana nechránila, byla by už desetkrát po krk v horké vodě."

Královna na trůně říká, mně důvěřuj jen,
neboť já břímě nést musím samotná jen.
Mně věř, že vládnout a soudit budu po právu
a nikdy tě za hlupce míti nebudu.
Jenže důvěry zvuk je štěkot psa na hrobě.
Důvěry zvuk je zrádný čin v temnotě.
Důvěry zvuk je poslední duše věc.
Důvěry zvuk je smrt nakonec.

Možná se zmýlil. Možná ji jenom šokovalo, že odešel. Jen málokterý muž by odešel od ženy, jež vypadala jako ona, bez ohledu na to, jak je uštěpačná a jak špatně tancuje. Muselo to být ono. Zůstávala však otázka, kdo a proč. Rozhlížel se kolem sebe po tanečnících a lidech, kteří se dívali ze stínů a čekali, až na ně přijde řada. Zlatovlasá hledačka rohu, jež mu připadala povědomá, roztáčela jednoho zvlášť strupatého chlapíka a cop za ní jen vlál. Aes Sedai Mat poznal podle tváří - alespoň většinu z nich - jenomže se nedalo poznat, která z nich se pokusila o... Ať už se pokoušela o cokoliv. Vyrazil ulicí k další hranici, částečně i proto, aby se dostal z doslechu té písničky, než v jeho hlavě dojde přes "krále na výsostech" a "urozené paní a pány" na "lásku života tvého". V té staré vzpomínce si pamatoval, jak tuhle píseň psal pro lásku svého života. Důvěry chuť je smrt nakonec. Na dalším rohu huslar a žena s píšťalou hráli něco, co připomínalo "Načechrejte brka", dobrý vesnický tanec.
Jak dalece může důvěřovat Egwain? Je z ní teď Aes Sedai. Musí být, když je amyrlin, dokonce i hadrářská amyrlin v hadrářské vesnici. No, ať je z ní cokoliv, je to pořád Egwain. Nedokázal uvěřit, že by na něj takhle zaútočila ze tmy. Jistě, Nyneiva by mohla, ačkoliv ne tak, aby ho opravdu zranila. Zadek ho ale pořád bolel. Modřina zatvrdla. A jenom Světlo vědělo, co může provést ženská jako Elain. Usoudil, že se ho pořád ještě snaží zahnat pryč. Nejspíš může čekat další pokusy. Nejlepší bude, když si jich nebude všímat. Skoro doufal, že to zkusily znovu. Nemohly se ho dotknout s pomocí jediné síly, a čím víc se budou snažit a neuspějí, no, tím jasnější jim bude, že s ním nepohnou.

Přistoupila k němu Myrelle a zastavila se vedle něj. Spolu se dívali na tančící. Nejasně si na ni vzpomínal. Nemyslel si, že o něm ví něco nebezpečného. Nemyslel si to. Nebyla samozřejmě tak krásná jako Halima, nicméně pořád byla víc než jen hezká. V obličeji se jí mihotaly stíny, takže téměř zapomněl, že je Aes Sedai.
"Teplá noc," prohodila s úsměvem a pokračovala dál stejně ledabyle. On se zatím tolik těšil z pohledu na ni, že mu chvíli trvalo, než si uvědomil, kam míří.
"To nemyslím," odmítl zdvořile, když ho pustila ke slovu. Tohle pocházelo z toho, když zapomněl, že Aes Sedai je Aes Sedai.
Ona se jenom usmála. "Bylo by z toho mnoho výhod a já bych se tě nesnažila držet u svých sukní. Mnoho výhod. Rozhodl ses pro nebezpečný život, nebo si nebezpečí vybralo tebe. Strážce by měl větší naději na přežití."
"To vážně ne. Ale děkuju za nabídku."
"Promysli to, Mate. Nebo... Už se s tebou spojila amyrlin?"
"Ne." To by Egwain neudělala. Nebo ano? Nemohla to udělat, dokud nosil svůj medailonek, ale udělala by to, kdyby ho neměl? "Omluv mě, prosím." Lehce se jí poklonil a rychle odešel k místu, kde hezoučká modrooká mladá žena podupávala nohou do taktu. Měla sladké rtíky, správné pro líbání, a on se zatraceně chtěl bavit. "Spatřil jsem tvoje oči a nemohl jsem si pomoct, abych nepřišel. Zatančíš si se mnou?"
Příliš pozdě na jejím prstě spatřil prsten s Velikým hadem, poté se ty sladké rtíky otevřely a hlasem, který znal přespříliš dobře, pravila: "Jednou jsem se tě ptala, jestli tam budeš, až bude hořet dům, chlapče, ale zdá se, že tvým zvykem je skákat do ohně. Teď jdi pryč a najdi si někoho, kdo si s tebou bude chtít zatancovat."
Siuan Sanche! Je přece utišená a mrtvá! Zlobně se na něj mračila s tváří nějaké mladé ženy, kterou ukradla, tak to je, a ještě nosí prsten Aes Sedai! Požádal o tanec Siuan Sanche!
Když ještě zíral, přitočila se k němu štíhlá a pružná mladá Domanka ve světle zelených šatech, natolik tenkých, že jimi ve světle hranice prosvítalo její tělo. Mrazivě se na Siuan podívala a ta její pohled se zájmem opětovala. Domanka ho málem násilím vtáhla mezi páry. Byla vysoká jako Aielka, tmavé oči měla ve skutečnosti o něco výš než on. "Mimochodem, jmenuji se Leana," prohodila a hlas měla jako medové pohlazení, "pro případ, že jsi mne nepoznal." Její tichý smích zněl také jako pohlazení.
Mat nadskočil a málem pokazil první otočku. Taky měla na ruce prsten. Pohyboval se bezmyšlenkovitě. Vysoká nevysoká, v jeho rukou byla jako pírko, plující labuť, to však rozhodně nestačilo, aby nepřemítal nad otázkou, která se mu v hlavě vynořila jako ohňostrůjcova rachejtle. Jak? Jak, pod Světlem? Na vrchol všeho, když tanec skončil, prohodila: "Jsi velmi dobrý tanečník," tím hladícím hlasem a potom ho velmi důkladně políbila. Mat byl tak zděšený, že se ani nepokoušel vymanit z jejího objetí. Ona si povzdechla a poplácala ho po tváři. "Velmi dobrý tanečník. Příště na to mysli jako na tanec a povedeš si lépe." A se smíchem odešla, znovu se pustila do tance s nějakým chlapíkem, kterého popadla mezi diváky.
Mat se rozhodl, že už má dost, že víc už muž za jednu noc neunese. Vrátil se do stáje a šel spát, sedlo měl místo polštáře. Zdály se mu vcelku příjemné sny, až na to, že ve všech se objevovaly Myrelle, Siuan, Leana a Halima. Když přišlo na sny, muž přirozeně neměl dost rozumu, aby si vylil vodu z boty.
Další den to musí být lepší, řekl si, zvlášť když za úsvitu našel na půdě Vanina, spícího na sedle. Talmanes pochopil a zdrží se tam, kde je. Viděli strážce, jak sledují přípravy Bandy, nepochybně dovolili, aby si jich všimli, ale žádný se k Bandě ani nepřiblížil. Méně příjemným překvapením bylo, když na dvoře za stájí našel Olverova šimla a Olvera samotného stočeného v pokrývkách v rohu.
"Potřebuješ někoho, kdo by ti hlídal záda," sdělil Matovi temně. "Jí se nedá věřit." Ani nemusel vyslovit Aviendžino jméno.
Olver si nechtěl hrát s dětmi ve vesnici, takže Mat musel vytrpět pohledy a úsměvy, poněvadž chlapec se za ním táhl po celém Salidaru a dělal, co uměl, když napodoboval plavný krok strážců a pořád se kolem sebe rozhlížel, jak hledal Aviendhu. Která pořád nebyla nikde v dohledu, stejně jako Elain a Nyneiva. A "amyrlin" pořád neměla čas. Tom a Juilin měli taky "moc práce". Vaninovi se podařilo vyslechnout pár věcí, ale žádná Mata nepotěšila. Jestli Nyneiva skutečně Siuan a Leanu vyléčila, bude s ní ještě horší

pořízení než obvykle. Vždycky si o sobě hodně myslela, a když teď dokázala něco tak neuvěřitelného, bude mít hlavu větší než meloun. To však byla ještě nejmírnější novinka. Nad Logainem a červenými adžah sebou Mat trhl. Tohle vypadalo na něco, co žádná Aes Sedai nikdy neodpustí. Jestli jejich vojsko vede Gareth Bryne, tak to není jen tlupa sedláků a pouličních povalečů s podporou několika strážců. A k tomu se přidaly zásoby potravin, které podle Vaninova svědectví balili a cpali do sudů, aby byly připravené na cestu, což znamenalo jistě potíže. Nejhorší potíže, jež si uměl Mat představit, snad kromě toho, že by zjistil, že proti němu u stolu sedí jeden ze Zaprodanců a do dveří se dere tucet trolloků. Přesto se však neustále chovaly jako hlupačky. Nicméně velmi nebezpečné hlupačky. Tom a to jeho "pomoz jim, aby to fungovalo". Jestli kejklíř někdy vyleze z úkrytu, třeba by Mat z některé jeho povídačky dokázal vytáhnout „jak".

Večer s ním Myrelle mluvila znovu o tom, že by se měl stát strážcem, a kolem očí se jí objevilo napětí, když jí sdělil, že její nabídka je pátá, kterou od slunce východu odmítá. Nebyl si jistý, zda mu uvěřila. Odkráčela se supěním, na Aes Sedai nevídaným. Byla to však pravda. Úplně první přišla, když se ještě pokoušel dojíst snídani, a právě od té Delany, pro kterou pracovala Halima. Byla to statná světlovlasá žena s vodnatýma modrýma očima, která se ho ke spojení téměř snažila dohnat zastrašováním. Tu noc se držel stranou od tanečníků, takže když šel spát, zněly mu v uších hudba a smích. Tentokrát mu zněly hořce.

Odpoledne druhého dne, který strávil v Salidaru, ho našla s povoláním dívka v bílých šatech, hezká, pihovatá, snažící se o ledovou důstojnost, jíž téměř dosáhla, a znělo takhle: "Okamžitě předstoupíš před amyrlinin stolec." A ani slůvko navíc. Mat jí pokynul, ať ho vede. Připadalo mu to správné a jí se to zřejmě líbilo.

Byly úplně všechny v té místnosti v Menší věži, Egwain, Nyneiva, Elain a Aviendha, ačkoliv se na ni musel pořádně podívat, aby v modrých šatech z jemného sukna s krajkovým límcem a manžetami Aielanku poznal. Aspoň že se ani Aviendha, ani Elain nesnažily navzájem uškrtit, ale obě měly kamenný výraz. Čímž se nijak nelišily od Egwain a Nyneivy. Všechny čtyři měly úplně nehybné tváře a upíraly oči na něj. Když mu Egwain odříkávala, jaké má možnosti, jak je viděla ona, sedíc za stolem s pruhovanou štólou kolem ramen, podařilo se mu udržet jazyk za zuby.

"Pokud si myslíš, že ani jedno nezvládneš," zakončila, "tak nezapomínej, že tě můžu nechat přivázat na koně a vrátit tý tvý Bandě. V Salidaru není místo pro flákače a ulejváky. To nedovolím. Ty, Mate, můžeš buď jet do Ebú Daru s Elain a Nyneivou, nebo zpátky, aby ses podíval, na koho uděláš dojem s těma svýma vlajkama a praporama."

Takže, samozřejmě, neměl na vybranou. Když to říkal, žádná žena vůbec nezměnila výraz. Pokud něco, Nyneiva ještě víc ztuhla. A Egwain jen řekla: "Jsem ráda, že je to vyřízený, Mate. Teď musím vyřídit asi tisíc věcí. Pokusím se tě ještě přijmout, než odjedeš." Propustila ho jako pacholka od koní. Amyrlin nemá čas. Aspoň mu mohla hodit měďák.

Proto byl Mat třetího rána v Salidaru venku na mýtině mezi vesnicí a lesem. "Můžou zůstat tady, dokud se nevrátím," říkal Talmanesovi, ohlížeje se přes rameno k domům. Přijedou brzy, a on nechtěl, aby se něco z toho, co říkal, doneslo k Egwain. Ona by se pokusila do toho šťourat, jen kdyby mohla. "Aspoň doufám. Jestli se pohnou, jdi za nima, kamkoliv půjdou, ale ne moc blízko, ať je nevyděsíš. A jestli se tu objeví mladá žena jménem Egwain, tak se na nic neptej, prostě ji seber a jeď do Caemlynu, i kdybys měl do Garetha Brynea prosekat díru." Jistě, ony by se mohly rozhodnout jet do Caemlynu. Mat se však bál, že zamíří spíš do Tar Valonu. Do Tar Valonu a pod katovu sekeru. "A Nerima vem s sebou."

Talmanes zakroutil hlavou. "Jestli bereš Naleseana, tak se budu cítit dotčen, pokud mi nedovolíš, abych poslal svého muže, který by se ti staral o věci." Mat zatoužil, aby se Talmanes občas usmál. Pomohlo by to poznat, kdy nemluví vážně. Teď se ale rozhodně zdálo, že vážně mluví.

Nerim stál opodál s Okem, jeho malá baculatá hnědka se nad ním tyčila. Měl s sebou také dva nákladní koně s proutěnými koši nacpanými až povrch. Naleseanův člověk, statný chlapík, jmenoval se Lopin, vedl kromě svého klabonosého valacha a Naleseanova vysokého vraného hřebce jen jedno nákladní zvíře.

To však nebyl celý oddíl. Nikdo se mu zjevně nenamáhal sdělit víc, než kde a kdy má být, ale uprostřed dalšího přemlouvání, aby se stal strážcem, mu Myrelle dala na srozuměnou, že nyní bude v pořádku,

když se spojí s Bandou, jen pokud se ji celou nepokusí přivést blíž k Salidaru. To však bylo to poslední, co by chtěl. Dnes ráno tu byl Vanin, poněvadž ten nejspíš dokázal prozkoumat terén kdekoliv, a tucet jezdců, které vybral z Bandy pro jejich široká ramena a to, že v Maerone dobře plnili jeho rozkazy jako Rudé paže. Podle toho, co říkal Nalesean, by měly být rychlé pěsti a obušky schopné utišit všechny nepříjemnosti, do kterých se Nyneiva a Elain dostanou, přinejmenším na dost dlouho, aby je odtamtud dostal pryč. A poslední byl Olver na šimlovi, jehož pojmenoval Vichr, kteréžto jméno si nohaté zvíře ještě mohlo zasloužit. Mat se rozhodl vzít Olvera s sebou. Kdyby se Banda opravdu pokusila sledovat tu tlupu šílených ženských, docela dobře by se mohla dostat do potíží. Možná ne s Brynem, ale dost šlechticů se naježí, pokud přes jejich území potáhnou dvě vojska, natolik, aby se za noci pokoušeli ukrást koně a z každého druhého houští vypouštěli šípy. V každém městě bude chlapec zcela jistě ve větším bezpečí.

Po Aes Sedai pořád nebylo ani vidu, ani slechu a slunce již bylo nad vrcholky stromů a začínalo připékat.

Mat si podrážděně strhl klobouk z hlavy. "Nalesean zná Ebú Dar, Talmanesi." Tairen, celý zpocený, se zazubil a přikývl. Talmanesův výraz se nezměnil. "No dobrá. Půjde Nerim." Talmanes naklonil hlavu na stranu. Možná mluvil vážně.

Aspoň se ve vesnici začalo něco dít, objevila se skupinka žen vedoucích koně. Nebyla to jen Elain a Nyneiva, ačkoliv Mat nikoho jiného nečekal. Aviendha měla šedé jezdecké šaty, ale hubenou šedou kobylku si prohlížela víc než pochybovačně. Hledačka rohu se zlatým copem měla ve svého myšáka s mohutným zadkem větší důvěru a zřejmě se snažila přesvědčit Aviendhu, že její kobyla je v pořádku. Co tady ty dvě dělají? Byly tu také dvě Aes Sedai - další kromě Nyneivy a Elain by měl říci - štíhlé ženy s bílými vlasy, jaké ještě u Aes Sedai neviděl. Za nimi se coural stařík s nákladním koněm kromě vlastního zvířete, šlachovitý mužík s chomáčkem řídkých šedých vlasů. Matovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že je to strážce, neboť mu z ramen visel známý barvoměnivý plášť. Tohle znamenalo stát se strážcem. Aes Sedai vás sedřou, až vám vypadají vlasy, a pak, než umřete, vás nejspíš odřou až na kost.

Opodál přicházeli i Tom a Juilin a také vedli nákladní koně. Ženy se zastavily o padesát kroků dál nalevo spolu se svým zestárlým strážcem, na Mata a jeho muže se ani nepodívaly. Kejklíř mrkl na Nyneivu a ostatní, promluvil s Juilinem a oba odvedli své koně k Matovi. Zastavili se o kousek dál, jako by si nebyli jistí přivítáním. Mat k nim zašel.

"Musím se omluvit, Mate," začal Tom a klouby ruky si uhlazoval kníry. "Elain řekla zcela jasně, že s tebou už nesmím znovu mluvit. Povolila až dneska ráno. V jedný slabý chvilce před několika měsíci jsem jí slíbil, že se budu řídit jejíma rozkazama, a ona mi to háže do očí v těch nejhorších chvílích. Moc ji nepotěšilo, když jsem řekl už to, co jsem řekl."

"Nyneiva mi vyhrožovala, že mě praští do oka, jestli se k tobě vůbec přiblížím," zabručel zachmuřeně Juilin, opírající se o svou bambusovou hůl. Měl červený tarabonský klobouk, který ho před sluncem příliš nechránil, a i ten vypadal zachmuřeně.

Mat se poohlédl na ženy. Nyneiva na něj civěla přes sedlo, ale když si všimla, že se dívá, schovala se za koně, boubelatou hnědou kobylku. Nikdy by si nepomyslel, že by Nyneiva dokázala Juilina zbít, ale snědý lovec zlodějů se ani vzdáleně nepodobal muži, jehož krátce poznal v Tearu. Tamtěm Juilin byl připravený na cokoliv. Tenhle Juilin se neustále mračil a vypadal, že si nikdy nepřestává dělat starosti.

"Na týhle cestě je trochu přiučíme slušnýmu chování, Juiline. Tome, to já se musím omluvit. Kvůli tomu, co jsem řekl o tom dopise. To bylo tím vedrem a starostma kvůli těm hloupejm ženskejm. Doufám, že to byly dobrý zprávy." Příliš pozdě si vzpomněl, co vlastně tenkrát Tom říkal. Že nechal ženu, jež dopis napsala, zemřít.

Tom však jenom pokrčil rameny. Mat nevěděl, co si má o něm myslet, když ani neměl svůj kejklířský plášť. "Dobrý zprávy? Na to jsem ještě nepřišel. Často nepoznáš, jestli je nějaká žena přítelkyně, nepřítelkyně nebo milenka, dokud není příliš pozdě. Občas je tohle všecko dohromady." Mat čekal smích, Tom se však jen zamračil a povzdechl si. "Ženský si zřejmě vždycky rády hrají na záhadný, Mate. Můžu ti dát příklad. Vzpomínáš na Aludru?"

Mat se musel zamyslet. "Ta ohňostrůjkyně, co jsme jí v Aringillu zachránili krk?"

"Právě ta. S Juilinem jsme ji potkali na cestách a ona se ke mně vůbec nehlásila. Ne že by mě jenom

nepoznala. S cizincem, se kterým cestuješ, si povídáš, abys ho líp poznal. Aludra se ke mně nechtěla znát, a i když nevím proč, neviděl jsem důvod to předstírat. Setkal jsem se s cizinkou a opustil jsem cizinku. Nazval bys ji přítelkyní, nebo nepřítelkyní?"
"Možná milenkou," prohodil Mat suše. Nevadilo by mu vidět Aludru znovu. Dala mu pár rachejtlí, které byly nakonec velmi užitečné. "Jestli chceš vědět něco o ženských, zeptej se Perrina, ne mě. Já o nich vůbec nic nevím. Kdysi jsem si myslel, že je zná Rand, ale Perrin je zná určitě." Elain mluvila se dvěma bělovlasými Aes Sedai pod pozorným dohledem hledačky. Jedna ze starších žen se zamyšleně podívala Matovým směrem. Nosily se stejně jako Elain, byly chladné jako královna na svém zatraceném trůně.
"No, s trochou štěstí je nebudu muset snášet dlouho," zamumlal si pro sebe. "S trochou štěstí to, co tam chtějí dělat, jim nebude trvat dlouho, a my budem za pět deset dní zpátky." S trochou štěstí by se mohl vrátit dřív, než se Banda vydá sledovat ty šílené ženské. Stopovat ne jedno, ale dvě vojska by bylo jistě snadné jako ukrást koláč, ale on se netěšil na to, že by měl v Elainině společnosti strávit víc dní, než bude nezbytně nutné.
"Deset dní?" řekl Tom. "Mate, dokonce i s tím ‚průchodem' potrvá pět šest dní, než jenom dorazíme do Ebú Daru. Je to lepší než dvacet nebo tak, ale..."
Mat přestal poslouchat. Do hlavy se mu najednou vrazilo veškeré podráždění, které se v něm začínalo shromažďovat od chvíle, kdy znovu spatřil Egwain. Strhl si z hlavy klobouk a vyrazil k místu, kde stála Egwain s ostatními. Nechat ho v nevědomosti bylo už tak dost špatné - jak je má uchránit potíží, když mu nic neřeknou? - ale tohle bylo směšné. Nyneiva si všimla, že přichází, a z nějakého důvodu se vrhla za svou kobylu.
"Bude to zajímavé, cestovat s ta'veren," říkala jedna bělovlasá Aes Sedai. Zblízka nedokázal určit její věk, přesto však z její tváře vyzařovala dlouhá léta. Muselo to být těmi vlasy. Druhou Aes Sedai mohla používat jako zrcadlo. Možná byly skutečně sestry. "Jsem Vandene Namelle."
Mat neměl náladu bavit se o ta'veren. V takové náladě nebyl jindy a nyní už rozhodně ne. "Co má znamenat ta blbost, co jsem slyšel, že do Ebú Daru dorazíme za pět nebo šest dní?" Starý strážce se narovnal a přísně se na Mata podíval a mladý muž ho taky přehodnotil. Šlachovitý, ale tuhý jako houžev. V jeho tónu se však žádný rozdíl neprojevil. "Můžeš otevřít průchod na dohled Ebú Daru. Nejsme žádný zatracený vojsko, abychom někoho děsili, a když se zjevíme z čista jasna, tak vy jste Aes Sedai. Lidi čekají, že se budete zjevovat jen tak a procházet zdí."
"Obávám se, že mluvíš se špatnou z nás," řekla Vandene. Mat se podíval na druhou bělovlasou ženu, a ta zavrtěla hlavou. Vandene promluvila znovu: "Ani Adeleas, obávám se. Ukázalo se, že nejsme na některé z těch novot dost silné."
Mat trochu zaváhal, pak si narazil klobouk do čela a obrátil se k Elain.
Ta zvedla bradu. "Očividně víš méně, než si myslíš, pane Cauthone," pronesla chladně. Mat si uvědomil, že se nepotí, ne víc než
ty dvě... druhé dvě... Aes Sedai. Hledačka na něj hleděla vyzývavě. Co jí vrazilo osinu do zadku? "Na sto mil kolem Ebú Daru jsou vesnice a statky," pokračovala Elain, vysvětlujíc hlupákovi, co bylo zřejmé. Průchod je docela nebezpečný. Nechci zabít nějakému chudákovi ovci nebo krávu, natož toho chudáka samotného."
Nenáviděl víc než její tón. Měla pravdu, a to nenáviděl taky. Nehodlal to však přiznat, ne jí, a hledaje ústupovou cestu, spatřil, že z vesnice přichází Egwain se dvěma tucty nebo víc Aes Sedai, z nichž většina měla šátky s třásněmi. Nebo spíš, ona přicházela a ony následovaly. Hlavu držela vysoko, hleděla přímo před sebe a kolem krku jí visela ta pruhovaná štóla. Ostatní se za ní trousily v hloučcích. Sheriam, se štólou kronikářky, mluvila s Myrelle a Aes Sedai s otevřenou tváří, jíž se dařilo vypadat mateřsky. Kromě Delany žádnou z ostatních nepoznal - jedna měla šedé vlasy stažené do uzlu. Jak stará musela být Aes Sedai, aby měla vlasy šedé nebo bílé? - ale všechny se bavily mezi sebou, nevšímajíce si ženy, kterou jmenovaly amyrlin. Egwain mohla být docela dobře sama. Jelikož ji znal, tak věděl, že se velmi tvrdě snaží být tím, čím ji jmenovaly, a ony ji nechaly jít samotnou, všem na očích.
Do Jámy smrti s nimi všemi, jestli si myslí, že se můžou takhle chovat k Dvouříčance, pomyslel si temně. Vykročil jí vstříc, sejmul klobouk z hlavy a uklonil se, jak nejlépe dokázal, a když musel, dokázal být pěkně okázalý. "Dobrý ráno, matko, ať na tebe Světlo svítí," řekl dost hlasitě, aby ho slyšeli ve vesnici.

Poklekl, popadl ji za pravou ruku a políbil jí prsten s Velikým hadem. Krátce se zamračil a zašklebil na Talmanese a ostatní, skryt za Egwain před Aes Sedai za ní, takže všichni hned chvatně poklekali a volali: "Světlo na tebe sviť, matko," nebo něco podobného. Dokonce i Tom a Juilin.
Egwain to zpočátku překvapilo, překvapení však rychle skryla. Pak se usmála a tiše řekla: "Díky, Mate."
Mat k ní vzhlédl, pak si odkašlal, vstal a oprášil si kolena. Sheriam a ostatní ženy za Egwain na něj zíraly.
"Tohle jsem od tebe nečekal," pravil Mat tiše, "ale zřejmě je tu spousta věcí, co jsem nečekal. To amyrlin každýho vyprovází na cestu? Asi bys mi teď náhodou nechtěla říct, co to všecko znamená, že?"
Nejdřív si myslel, že by mohla, ale potom na chvíli stiskla rty a lehce zavrtěla hlavou. "Já přátele vždycky vyprovázím, Mate. Promluvila bych si s tebou dřív, kdybych neměla tolik práce. Mate, snaž se v Ebú Daru nedostat do potíží."
Rozzlobeně se na ni podíval. Tady klečel a líbal prsten a ona jemu říká, aby se nedostal do potíží, když jediný důvod, proč tam jel, byl ten, aby Elain a Nyneivě zachránil kůži. "Zkusím to, matko," utrousil zahořkle, ale ne moc. Sheriam a pár dalších mohly být dost blízko, aby ho slyšely. "Jestli mě omluvíš, musím za svými muži."
Další úklona a pár kroků couval, než se otočil a vyrazil k místu, kde ještě stále klečeli Talmanes a ostatní.
"To tady hodláte zůstat a zapustit kořeny?" zavrčel. "Nasedat." Řídil se vlastním rozkazem a všichni kromě Talmanese se taky vyškrábali do sedel.
Egwain si vyměnila několik slov s Elain a Nyneivou, Vandene a Adeleas zatím zašly promluvit si se Sheriam, a pak nastal čas, po všem tom okouněni to bylo takhle rychlé. Mat zpola čekal nějaký obřad, když tu byla Egwain se štólou amyrlin, ale ona a ty, které nejely s sebou, jenom o pár kroků couvly.
Vystoupila Elain a náhle se před ní objevila čára světla, která se rozšířila do díry, skrze niž bylo vidět něco, co vypadalo jako nízký pahorek pokrytý zhnědlou trávou, to se potom otočilo a zastavilo. Právě jako to dělával Rand. Skoro.
"Sesedat," nařídil Mat. Elain se tvářila spokojeně - z jejího potěšeného úsměvu, kdy se o radost dělila s Nyneivou a Aviendhou, byste nikdy nepoznali, co je to za ženskou - ale potěšená nepotěšená, průchod nebyl tak velký, jaký Rand vytvořil pro Bandu. Jistě, jich taky nebylo tolik jako vojáků, ale aspoň mohla udělat něco dost vysokého, aby se skrz dalo projet.
Na druhé straně se zvlněné kopce porostlé hnědou trávou táhly, kam až Mat dohlédl, i když se vyšplhal zpátky do Okova sedla, ačkoliv tmavý pruh na jihu ukazoval na les. Prašné kopce.
"V téhle krajině nesmíme koně moc utahat," poznamenala Adeleas, a jakmile průchod zmizel, docela snadno se vyhoupla na svou kulaťoučkou ryzku. Zvíře vypadalo, jako by bylo víc doma v bazénu.
"To tedy opravdu nesmíme," přidala se Vandene. Ona jela na vysokém štíhlém černém valachovi s lehkým krokem. Obě vyrazily k jihu a ostatním pokynuly, aby je následovali. Starý strážce jim jel přímo za patami.
Nyneiva si vyměnila podrážděný pohled s Elain, potom obě pobídly své klisny, aby dohonily druhé dvě ženy. Koním se zpod kopyt zdvihal prach, dokud je nedojely. Žlutovlasá hledačka se držela za nimi, jako strážce sledoval druhý pár.
Mat si povzdechl, odvázal si černý šátek, který měl kolem krku, a převázal si ho přes ústa a nos.
Jakkoliv rád viděl, jak starší Aes Sedai učí ty dvě sedět rovně, toužil jedině po klidné jízdě, krátkém pobytu v Ebú Daru a rychlém skoku zpátky do Salidaru dřív, než Egwain udělá něco hloupého a nevratného. Ženy ho vždycky dostávaly do potíží. Nerozuměl tomu.
* * *
Když průchod zmizel, Egwain si povzdechla. Snad Elain a Nyneiva dokážou zabránit tomu, aby se Mat dostal do příliš velkých potíží. Uchránit ho problémů úplně bylo nejspíš příliš moc. Cítila bodnutí bolesti, že ho využívá, ale tam, kde byl, mohl být k užitku, a bylo třeba ho dostat pryč od Bandy. Kromě toho si to zasloužil. Třeba ho Elain dokáže naučit způsobům, aspoň trochu.
Obracejíc se k ostatním, sněmovně, Sheriam a jejímu kroužku, řekla: "Teď se musíme dát do toho, co musíme udělat."
Všechny oči se obrátily na Cairhieňana v tmavém kabátě, jenž u lesa právě nasedal na koně. Talmanes, Egwain měla dojem, že Mat ho takhle oslovoval. Neodvažovala se příliš ptát. On si ženy chvíli prohlížel, pak zakroutil hlavou a vjel do lesa.

"Muž, co hodlá dělat potíže, jestli se nemýlím," prohodila Romanda.
Lelaine kývla. "Bude dobře dostat se od takových co nejdál."
Egwain potlačila úsměv. Matova Banda posloužila svému prvnímu účelu, ale víc záleželo na tom, jaké přesně rozkazy Mat Talmanesovi dal. Myslela si, že v tomhle se může na Mata naprosto spolehnout. Siuan říkala, že ten Vanin vyhrabal věci dřív, než měla příležitost strčit mu je pod nos. A jestli měla "přijít k rozumu" a utéci se pod ochranu Bandy, tak se Banda musela držet blízko u ní. "Máme nasednout?" zeptala se. "Když vyrazíme hned, měly bychom k urozenému pánu Bryneovi dorazit ještě před západem slunce."

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Trpké pomyšlení

Když Vilnar vedl svou jízdní hlídku ulicemi Nového Města kousek od vysokých vnějších městských hradeb, kde stříbrné a bílé proužky v šedém kameni zdůrazňovalo dopolední slunce, uvažoval nad tím, že si oholí vousy. Někteří z ostatních to již udělali. I když všichni tvrdili, že tohle vedro není přirozené, v

Saldeii musel být větší chládek.
Volně se toulat v myšlenkách bylo docela bezpečné. Svého koně by dokázal uřídit i ve spánku a jenom ten nejztřeštěnější zlodějíček by se odvážil věnovat svému řemeslu v blízkosti Saldejců. Projížděli se jen tak nazdařsvětlo, takže kapsáři nevěděli, kde je bezpečno. Vlastně častěji, než by zloděje chytali, jenom uvěznili ty, co za nimi přišli sami. I ten nejtvrdší rváč v Caemlynu přiběhl raději za Saldejci, aby ho zatkli, než by to stačili udělat Aielové. Takže teď Vilnar jedním okem sledoval ulici a v duchu se toulal.
Vzpomněl si na děvče, co nechal doma v Meharu a s nímž by se rád oženil. Teryanein otec byl kupec a vojáka za syna chtěl snad víc, než ho Teryane chtěla za manžela. Vzpomněl si na hru, kterou mu Aielanky navrhovaly. Dívčina hubička zněla docela nevinně, ale lesku v jejich očích Vilnar vůbec nedůvěřoval.
Hlavně však přemýšlel o Aes Sedai.
Vilnar vždycky chtěl nějakou Aes Sedai potkat, a na to teď rozhodně neexistovalo lepší místo než Caemlyn, pokud by jednou nezavítal až do Tar Valonu. Aes Sedai byly zřejmě po celém Caemlynu. Zajel ke Culainovu psu, kde jich měla být stovka, ale na poslední chvíli se nedokázal přimět vstoupit. S mečem v ruce a koněm pod zadkem a muži či trolloky před sebou byl odvážný dost, ale při pomyšlení na Aes Sedai začínal být nesmělý. Kromě toho by se do hostince stovka žen ani nevešla, a žádná z dívek, jež zahlédl, Aes Sedai být nemohla. Zašel i k Růžové koruně a díval se z druhé strany ulice, ale nebyl si jist, zda některá z žen, jež spatřil, je Aes Sedai, a to ho utvrdilo v přesvědčení, že jimi nejsou.
Významně se zadíval na hubenou ženu se širokým nosem, co vyšla z vysokého domu, který musel patřit kupci. Stála zamračeně na ulici, než si nakonec nasadila slamák se širokou krempou a odspěchala pryč.
Vilnar potřásl hlavou. Nepoznal, jak je stará, ale to nestačilo. Věděl, jak poznat Aes Sedai. Ať si Jidar tvrdí, že jsou tak krásné, že dokážou muže zabít pouhým úsměvem, a ať si Rissen trvá na tom, že jsou všechny o dvě dlaně vyšší než kterýkoliv muž. Vilnar věděl, že se poznávají podle tváře, bezvěké tváře nesmrtelnosti. Ta se přece nedala zaměnit.
Když hlídka dojela naproti klenutému oblouku Bělomostecké brány se strážními věžemi, Vilnar na Aes Sedai docela zapomněl. Za bránou se podél silnice táhl zemědělský jarmark, byly tu dlouhé kamenné přístavky se střechami z červených či purpurových tašek, ohrady plné telat, vepřů a ovcí, slepice, kachny a husy, stánky, kde se prodávalo vše, od fazolí po tuříny. V tržnici obvykle panovala kakofonie zvuků, sedláci vychvalovali své zboží, ale teď se podél silnice k bráně šířilo ticho, rušené jen zvuky zvířat, jak tudy postupovalo to nejpodivnější procesí, jaké kdy Vilnar viděl.
Základ tvořil dlouhý zástup sedláků, vždy čtyři jeli na koních vedle sebe, a za nimi byly zřejmě nějaké vozy. Jistě to byli sedláci, v těch hrubých kabátech, ale jeden každý na dohled měl na zádech pověšený ten nejdelší luk, jaký kdy Vilnar viděl, u boku plný toulec a dlouhý nůž či krátký meč u druhého boku. V čele průvodu jela bílá korouhev s červeným lemem s červenou vlčí hlavou a hlouček lidí podivných jako celý zástup. Byli tu tři Aielové, samozřejmě opěšalí, dva z nich byly Děvy, a chlapík, jehož kabát s jasně zelenými pruhy a jedovatě žluté spodky hlásaly, že je Cikán, jenomže měl na zádech meč. Vedl koně velkého jako nashunský tahoun, se sedlem hodným obra. Vůdcem byl zjevně širokoplecí kosmatý chlapík s krátkou bradkou a s ošklivě vypadající sekerou za pasem a po jeho boku jela saldejská žena v tmavýchrozdělených suknicích, jež k němu vzhlížela s tím nejzamilovanějším...
Vilnar se v sedle předklonil. Tu ženu poznal. Vzpomněl si na urozeného pána Bashereho, jenž byl právě v královském paláci. Ba víc, vzpomněl si na urozenou paní Deiru, a pokleslo mu srdce. Ona byla v paláci také. Kdyby teď zamávala nějaká Aes Sedai rukou a proměnila zástup v trolloky, Vilnar by měl velkou radost. Tohle asi byla cena za snění ve dne. Kdyby se věnoval svým povinnostem, hlídka by tudy projela již dávno. Nicméně měl své rozkazy.
Přemítaje, zda si urozená paní Deira udělá z jeho hlavy kopací míč, rozestavil své muže u brány.
* * *
Perrin nechal svého šedáka dojít na deset kroků od brány, než přitáhl otěže. Tanečník byl rád, že stojí. Horko se mu moc nelíbilo. Jezdci stojící v bráně byli podle drzých nosů a zešikmených očí Saldejci. Někteří měli lesklé černé bradky, jiní husté kníry, další byli hladce oholení. Každý muž kromě jednoho měl ruku na jílci meče. Vzduch se kolem nich vlnil, ale vítr nevál. Nebyl z nich cítit strach. Perrin se podíval na Faile, ale ta se skláněla nad Vlaštovčiným klenutým krkem a pohrávala si s vrančinými otěžemi. Bylo z ní slabě cítit bylinkové mýdlo a úzkost. Posledních dvě stě mil slýchali zprávy o tom, že v

Caemlynu jsou Saldejci, které údajně vede Failein otec. To Faile zřejmě těžkou hlavu nedělalo, nicméně si byla jistá tím, že v Caemlynu bude i její matka. Tvrdila, že to jí starosti také nedělá.
"Dokonce ani nepotřebujem lučištníky," prohodil potichu Aram a pohladil jílec meče, který mu vykukoval nad ramenem. V tmavých očích měl nedočkavý výraz. Rozhodně z něj byla cítit nedočkavost. "Je jich jenom deset. My dva bychom je dokázali rozsekat na kusy sami." Gaul se zahalil a Bain a Chiad, za Faile, skoro jistě taky.
"Žádní lučištníci, žádné sekání," prohlásil Perrin. "A taky žádný oštěpy, Gaule." Bain a Chiad neřekly nic. Stejně poslouchaly jenom Faile. Která se netvářila, že by nějak brzy hodlala vzhlédnout a něco říci. Gaul si jenom s pokrčením ramen sundal závoj. Aram se zklamaně zamračil.
Když se Perrin otočil k Saldejcům, tvářil se mírně. Žlutozlaté oči některé lidi prostě vyváděly z míry. "Jmenuju se Perrin Aybara. Myslím, že mě Rand al'Thor bude chtít vidět."
Vousatý chlapík, jenž jediný nesáhl po meči, se ze sedla lehce uklonil. "Já jsem Vilnar Barada, urozený pane Aybaro. Podporučík mečem zaslíbený urozenému pánu Davramu Basheremu." To řekl hodně nahlas, a když se nad tím zamyslel, vyhýbal se pohledu na Faile. Ta si při zaslechnutí otcova jména povzdechla a zlobně se na Baradu zamračila, a ještě víc, když si jí dál nevšímal. "Rozkazy urozeného pána Bashereho," pokračoval muž dál, dodávaje, jako by ho to právě napadlo, "a urozeného pána Draka zní, že žádný šlechtic nesmí vstoupit do Caemlynu s víc než dvaceti muži nebo padesáti sluhy."
Aram si v sedle poposedl. Byl na Perrinovu údajnou čest ještě citlivější než Faile, což už něco znamenalo, ale díky Světlu nevytáhne meč, dokud mu Perrin neřekne.
Perrin promluvil přes rameno. "Dannile, odveď všechny zpátky na tu mýtinu, co jsme minuli asi tak tři míle zpátky, a zřiď tam tábor. Jestli si bude nějaký sedlák stěžovat, dej mu trochu zlata a uklidni ho. Ať ví, že mu za škody zaplatíme. Arame, ty jedeš s nima."
Dannil Lewin, hubený jako tyčka, s hustým knírem, který mu téměř zakrýval rty, se pěstí udeřil do čela i přesto, kolikrát mu Perrin říkal, že prosté "udělám to" stačí, a okamžitě začal vydávat rozkazy, aby se všichni otočili. Aram samozřejmě ztuhl - nebyl rád, když musel být od Perrina dál - ale nic neřekl. Perrin si občas říkal, že v bývalém Cikánovi získal vlkodava. Nebylo dobré, když se muž choval takhle, ale Perrin nevěděl, co si s ním má počít.
Čekal, že Faile hodně namluví kvůli tomu, že všechny posílá zpátky - čekal, že přijde zase s tím, co je po právu jeho takzvané postavení, a bude trvat na těch dvaceti mužích, o nichž se Barada zmiňoval - ona se však nakláněla ze sedla a šeptala si s Bain a Chiad. Perrin si dával pozor, aby neposlouchal, přestože slova částečně slyšel. Bylo to něco o mužích a znělo to pobaveně. Ženy byly zřejmě vždycky pobavené nebo rozzlobené, když mluvily o mužích. Faile byla důvodem, proč nechal všechny ty lidi jít s sebou, včetně praporu nádavkem, ačkoliv ještě nepřišel na to, jak přesně to dokázala. Ve vozech byli dokonce sloužící, muži i ženy v livreji s vlčí hlavou vyšitou na rameni. Dokonce ani Dvouříčtí si nestěžovali. Tvářili se stejně hrdě jako všichni uprchlíci.
"Stačí to?" zeptal se Barady. "Můžeš nás k Randovi doprovodit, jestli nechceš, abychom tu jen tak volně pobíhali."
"Myslím..." Barada loupl tmavýma očima po Faile a okamžitě uhnul. "Myslím, že to bude nejlepší."
Když se Faile narovnala, Bain a Chiad přiklusaly k řadě jezdců a protlačily se mezi nimi, jako by tam ani nebyli. Saldejci se ani netvářili překvapeně, ale vlastně už museli být na Aiely docela zvyklí. Všichni si povídali o tom, že Caemlyn je již plný Aielů.
"Musím najít svoje bratry oštěpu," ozval se náhle Gaul. "Kéž vždycky najdeš vodu a stín, Perrine Aybaro." A vyrazil za ženami. Faile za rukou v šedé rukavičce skryla pobavený úsměv.
Perrin potřásl hlavou. Gaul chtěl, aby se za něj Chiad provdala, jenže podle aielských zvyků musela ona požádat jej, a ačkoliv podle Faile se ona byla ochotná stát jeho milenkou, oštěpu by se kvůli svatbě nevzdala. Gaul se tvářil stejně potupeně jako kterákoliv dvouříčská dívka ve stejné situaci. Bain toho zřejmě byla nějak účastná. Perrin nechápal jak. Faile tvrdila, že to neví, byť to přiznala příliš rychle, a když se zeptal Gaula, ten se jen zatvářil rozmrzele. Podivní lidé.
Saldejci dělali cestu mezi lidmi v ulicích, avšak Perrin davu či městu téměř nevěnoval pozornost. Caemlyn již jednou viděl, alespoň částečně, a města už vůbec neměl rád. Vlci se k městům přibližovali jen málokdy a on žádného necítil už dva dny. Teď jenom úkosem studoval svou ženu a snažil se, aby si toho nevšimla.

Klidně na ni mohl otevřeně civět. Vždycky jezdila vzpřímená, ale teď byla v sedle úplně strnulá a zlobně se mračila na Baradova záda. Saldejec se hrbil, jako by její oči v zádech cítil. Ani sokol se nedokázal mračit tak zlostně jako Faile.
Perrin čekal, že myslí na totéž jako on, i když možná ne stejným způsobem. Na svého otce. Bude nejspíš muset pár věcí vysvětlit -utekla, koneckonců, aby se stala hledačkou Valerského rohu - ale Perrin byl ten, kdo bude muset urozenému pánu z Bashere, Tyru a Sidony čelit a říci mu, že se s jeho dcerou a dědičkou oženil kovář. Na něco takového se Perrin rozhodně netěšil. Nepovažoval se za zvlášť udatného - když děláte, co musíte, není to žádné hrdinství - nikdy si ale o sobě nemyslel, že je zbabělec, až doteď. Z pomyšlení na Faileina otce mu vyschlo v ústech. Možná by měl dohlédnout na stavbu tábora. Mohl by urozenému pánu Basheremu poslat dopis, v němž by mu všecko vysvětlil. Mohlo by trvat dva tři dny, než by opatrně sestavil vhodný dopis.
Pohled na karmínový praporec líně se vlnící nad královským palácem ho prudce přivedl zpátky do přítomnosti. Slyšel o něm vyprávět. Perrin věděl, že to není Dračí praporec, ať už se povídalo cokoliv - někteří lidé tvrdili, že to znamená, že Aes Sedai Randovi slouží, jiní, že on slouží jim - a Perrina napadlo, proč Rand nenechal vyvěsit pravý Dračí praporec. Rand. Neustále cítil, jak ho Rand přitahuje, větší ta'veren přitahující menšího. Neprozradilo mu to však, kde Rand je. Nebyl to takový tah. Opustil Dvouříčí v očekávání, že pojede do Tearu nebo možná Světlo ví kam, a sem ho přivedla pouze řeka povídaček a příběhů, proudící na západ přes Andor. Některé povídačky a příběhy byly dost znepokojující. Ne, on cítil spíš potřebu být Randovi nablízku, nebo možná to, že Rand potřebuje jej, jako lechtání mezi lopatkami tam, kde se nemohl poškrábat. Teď se už téměř poškrábat mohl, a skoro si přál, aby ne. Měl sen, jakému by se Faile vysmála, jakkoliv sama měla dobrodružnou povahu. Snil o tom, že spolu budou žít v malém domku někde na venkově, daleko od měst a shonu. Kolem Randa se všichni pořád honili. Ale Rand ho potřeboval, a Perrin udělá, co musí.
Na velkém, sloupořadím lemovaném nádvoří, na něž shora shlížely mramorové balkony a špičaté věžičky, Perrin přehodil opasek zatížený sekerou přes sedlo - ulevilo se mu, že se jí může na chvíli zbavit - a Tanečníka a Vlaštovku převzali bíle oděný muž a žena. S několika slovy Barada předal jej a Faile Aielům s chladnýma očima. Mnozí z válečníků, kteří je odvedli dovnitř a ještě stručněji je předali stejně mrazivě se tvářícím Děvám, nosili na hlavě šarlatové pásky s černobílým kotoučem. Perrin mezi nimi nepoznal nikoho z Tearského Kamene a veškeré snahy o navázání rozhovoru se setkaly s prázdnými pohledy. Děvy však zakmitaly rukama ve znakové řeči a vybraly jednu, která ho s Faile odvedla hlouběji do paláce. Byla to hubená žena s pískovými vlasy, o níž si myslel, že by mohla být asi tak ve Faileině věku. Řekla, že se jmenuje Lerian. Byla to jediná slova, která k nim pronesla, kromě toho, když je varovala, aby se neztratili. Perrin zatoužil, aby tu byla Bain či Chiad. Známá tvář by byla příjemná. Faile plula chodbami jako vznešená dáma, jíž byla, a přesto se na každé křižovatce rychle rozhlédla na obě strany. Očividně nechtěla, aby ji její otec překvapil.
Konečně dorazili ke dveřím, kde se na obou křídlech skvěl vyřezávaný lev. Tady se z dřepu na patách zvedly dvě další Děvy, a zase se zamíhaly ruce ve znakové řeči, než Děva s pískovými vlasy bez zaklepání vstoupila.
Perrina napadlo, jestli je to nyní v Randově okolí pořád takové, aielské stráže, nikdo nemluví, když se náhle rozletěly dveře a tam stál Rand jen v košili.
"Perrine! Faile! Světlo ať svítí na váš svatební den," zasmál se a zlehka Faile políbil. "Kéž bych mohl být při tom." Faile se tvářila stejně zmateně, jako se Perrin cítil.
"Jak to víš?" vyhrkl a Rand se znovu zasmál a poplácal ho po rameni.
"Je tady Bode, Perrine. Bode, Janacy a všechny ostatní. Teda aspoň v Caemlynu. Až sem je Verin s Alannou dostaly, než se doslechly zprávy z Věže." Vypadal unaveně a oči měl zapadlé, ačkoliv jeho smích tomu neodpovídal. "Světlo, Perrine, vyprávěly mi, co všechno jsi vykonal. Urozený pán Perrin z Dvouříčí. Co na to říká panímáma Luhhanová?"
"Oslovuje mne urozený pane Perrine," zamumlal Perrin trpce. Když vyrůstal, Elsbet Luhhanová mu naplácala na zadek častěji než vlastní máma. "Dělá pukrlata, Rande. Opravdu dělá pukrlata." Faile se na něj podívala úkosem. Tvrdila, že lidi uvádí do rozpaků, když se snaží všechny ty poklony a pukrlata zarazit. K tomu, že když to dělali, byl na rozpacích on, řekla, že je to část ceny, již musí zaplatit.

Děva, která vstoupila do komnaty, se cestou ven protáhla kolem Randa a on sebou trhl: "Světlo, držím vás ve dveřích. Pojďte dál. Pojďte dál. Lerian, řekni Sulin, že potřebuju další punč. Melounový. A řekni jí, ať sebou hodí." Tři Děvy se z nějakého důvodu zasmály, jako by Rand řekl něco legračního.
Při prvním kroku do místnosti prozradila Perrinovi květinová vůně, že je tu další žena, dřív, než ji uviděl. Když ji poznal, vytřeštil oči. "Min?" Vlasy v krátkých kudrnách a vyšívaný modrý kabátec a spodky byly špatně, tvář však byla správná. "Min, jsi to ty!" Se smíchem ji sevřel v objetí. "Scházíme se tu všichni, co? Faile, tohle je Min. Vyprávěl jsem ti o ní."
Tehdy si uvědomil, co cítí od své ženy, a postavil Min na zem, zatímco ona se na něj ještě zubila. Náhle si až příliš jasně uvědomil, že těsné spodky velmi dobře ukazují tvar Mininých nohou. Faile měla jen velmi málo chyb, rozhodně však lehce tíhla k žárlivosti. Perrin neměl vědět, že Calle Coplinovou hnala půl míle s holí, jako by se někdy na jinou ženu podíval podruhé, když měl ji.
"Faile?" řekla Min a natáhla ruce. "Každá žena, co se dá dohromady s tímhle chlupatým medvědem na dost dlouho, aby si ho vzala, má můj vřelej obdiv. Ale asi by z něj mohl být dobrej manžel, když ho jednou vychováš."
Faile s úsměvem uchopila Min za ruce, ale pořád z ní vycházel ten kyselý, sršatý pach. "Ještě jsem ho nevychovala, Min, ale hodlám si ho nechat aspoň do chvíle, než se mi to podaří."
"Panímáma Luhhanová že dělá pukrlata?" Rand stále nevěřícně kroutil hlavou. "To budu muset nejdřív vidět, abych tomu uvěřil. Kde je Loial? Přišel taky? Nenechali jste ho venku?"
"Přišel," řekl Perrin a snažil se na Faile dohlížet, aniž by to bylo příliš nápadné, "ale ne celou cestu, ještě ne. Povídal, že je unavený a potřebuje državu, tak jsem mu řekl, že o jedný vím, o tý opuštěný na sever od silnice z Bílého Mostu, a on se tam pěšky vydal. Tvrdil, že jakmile bude tak deset mil daleko, dokáže ji vycítit."
"Zřejmě znáš Randa a Perrina dobře," prohodila Faile a Min se ohlédla na Randa.
"Nějakou dobu. Potkala jsem je hned potý, co prvně opustili Dvouříčí. Mysleli si, že Baerlon je veliký město."
"Pěšky?" zeptal se Rand.
"Ano," odpověděl Perrin zdráhavě. Faileina vůně se měnila, ježatá žárlivost se vytrácela. Proč? "On radši chodí po svých, víš. Vsadil se se mnou o zlatou korunu, že do Caemlynu dorazí nejpozději deset dní po nás." Obě ženy se teď na sebe dívaly, Faile se usmívala a Min lehce zrůžověla ve tvářích. Z Min byly slabě cítit rozpaky, Faile byla potěšená. A překvapená, i když ve tváři se jí překvapení jenom mihlo.
"Nechtěl jsem ho obírat o peníze - musí sejít na padesát i víc mil z cesty - jenže on na tom trval. Chtěl to zvládnout za pět dní."
"Loial vždycky tvrdil, že předběhne i koně," zasmál se Rand, ale potom se odmlčel. Smích utichl.
"Doufám, že to zvládne v pořádku," pronesl vážněji. Byl unavený a jiný, v několika směrech. Rand, kterého Perrin naposledy viděl v Tearu, sice nebyl měkký, zdaleka ne, ale vedle tohohle Randa vypadal jako nevinný vesnický klouček. Nemrkal příliš často, jako by mu při mrknutí mohlo uniknout něco, co potřeboval vidět. Perrin něco z jeho výrazu poznal. Vídal ho ve tvářích dvouříčských mužů po útoku trolloků, po pátém, desátém útoku, kdy se zdálo, že už není naděje, ale oni přesto šli bojovat, protože cena za kapitulaci byla příliš velká.
"Můj pane Draku," promluvila Faile, čímž Perrina překvapila. Předtím mu vždycky říkala Rand, ačkoliv od Bílého Mostu slýchali jeho titul, „jestli mě omluvíš, jenom si promluvím s manželem a pak vás dva nechám, abyste si mohli popovídat."
Ani nepočkala, až Rand překvapeně kývne na souhlas, přistoupila k Perrinovi a otočila ho, takže sama stála zády k Randovi. "Nepůjdu daleko, srdce moje. Musíme si s Min popovídat o samotě o věcech, co by vás nejspíš hrozně nudily." Začala mu upravovat klopy a chvatně začala vykládat, tak tiše, že by každý kromě něj musel pozorně natahovat uši. Občas si dokonce vzpomněla, jaký má sluch.
"Nezapomínej, že to už není tvůj přítel z dětství, Perrine. Přinejmenším ne jenom to. Je to Drak Znovuzrozený, pán Drak. Ty jsi ale urozený pán z Dvouříčí. Já vím, že si budeš stát na svým a postavíš se i za Dvouříčí." Úsměv, který mu věnovala, byl plný lásky a důvěry. Nejradši by ji rovnou na místě políbil. "Tak," řekla normálním hlasem. "Už jsi zase upravený." Žárlivost už z ní nebyla cítit ani trošičku.
Předvedla Randovi půvabné pukrle a zamumlala: "Můj pane Draku," načež natáhla ruku k Min. "Pojď,

Min." Minino pukrle bylo mnohem méně obratné a Rand kvůli němu nadskočil.
Než došly ke dveřím, ty se rozletěly a dovnitř vešla vysoká žena v livreji se stříbrným podnosem, přinášejíc číše a džbán, z něhož bylo cítit víno a šťáva z medového melounu. Perrin málem vytřeštil oči. Přes červenobílé šaty mohla být Chiadinou matkou, nebo možná babičkou, jaké měla krátké, kudrnaté bílé vlasy. Mračíc se na odcházející ženy došla k nejbližšímu stolu a postavila na něj podnos, její tvář byla maskou pokory, zcela zamrzlou na místě. "Řekli mi čtyři, můj pane Draku," pronesla podivným hlasem.
Perrin si pomyslel, že se zřejmě snaží o pokornou úctu, ale něco se jí zachytilo v hrdle, "tak jsem to přinesla pro čtyři." Vedle jejího pukrlete vypadalo Minino elegantně, a cestou ven za sebou práskla dveřmi.
Perrin se podíval na Randa. "Napadlo tě někdy, že ženské jsou... zvláštní?"
"Proč se ptáš mě? To ty jsi ženatý muž." Rand nalil punč do stříbrem vykládané číše a podal ji Perrinovi. "Jestli to nevíš, tak se budeš muset zeptat Mata. Já vím s každým dnem míň."
"Já rovněž," povzdechl si Perrin. Punč byl rozhodně osvěžující. Rand se zřejmě vůbec nepotil. "A vůbec, kde je Mat? Kdybych měl hádat, řekl bych, že v nejbližší taverně, a bylo by tak napůl, jestli má v rukou pohárek s kostkama nebo na kolenou děvče."
"Radši by neměl mít ani jedno, ani druhé," procedil Rand temně a svůj punč odložil nedotčen. "Má sem doprovázet Elain ke korunovaci. A Egwain a Nyneivu, jak doufám. Světlo, musí se toho tolik udělat, než sem dorazí." Otočil hlavu jako medvěd na vodítku, pak upřel zrak na Perrina. "Zajel bys kvůli mně do Tearu?"
"Tear! Rande, jsem dva měsíce na cestě. Můj zadek už vypadá jako sedlo."
"Můžu tě tam dostat dneska večer. Odpoledne. Můžeš spát v generálském stanu a na koně se ani nepodívat, jak dlouho budeš chtít."
Perrin na něj jen hleděl. Rand však zřejmě mluvil vážně. Náhle ho napadlo, nakolik je Rand ještě normální. Světlo, musí zůstat v pořádku, alespoň do Tarmon Gai'donu. Zhluboka si přihnul punče, aby spláchl hořkou myšlenku. Takhle myslet na přítele. "Rande, i kdybys mě dostal do Tearského Kamene hned teď, pořád říkám ne. Musím si tu v Caemlynu s někým promluvit. A rád bych viděl Bode a ostatní."
Rand ho zřejmě neposlouchal. Vrhl se do jednoho z pozlacených křesel a sklíčeně se na Perrina zadíval. "Vzpomínáš, jak Tom žonglovával s těmi koulemi a vypadalo to tak snadné? No, já teď žongluju, jak jenom stačím, a snadné to není. Sammael je v Illianu. Ostatní Zaprodanci Světlo ví kde. Občas si říkám, že ani nejsou to nejhorší. Vzbouřenci, co mě považují za falešného Draka. Dračí spřísahanci, co si myslí, že můžou mým jménem vypalovat vesnice. Slyšels o prorokovi, Perrine? To je jedno. Není horší než ostatní. Mám spojence, co se navzájem nenávidí, a nejlepší generál, kterého bych mohl jmenovat, aby se postavil Illianu, nechce nic jiného než provést čelní útok a nechat se zabít. Elain by tady, s trochou štěstí, měla být tak do měsíce a půl, ale než sem dorazí, mohl bych mít na krku povstání. Světlo, chci jí předat Andor celý. Napadlo mě, že za ní zajdu sám, ale to by bylo to nejhorší, co bych mohl udělat." Oběma rukama si přetřel obličej a promluvil přes ně. "To nejhorší."
"Co na to říká Moirain?"
Rand spustil ruce natolik, aby se mohl na Perrina dobře podívat. "Moirain je mrtvá, Perrine. Zabila Lanfear a umřela a tím to končí."
Perrin se posadil. Moirain? To snad ani nebylo možné. "Jestli jsou tu Alanna a Verin..." Obracel číši v rukou. Nedokázal se přimět, aby aspoň jedné z nich uvěřil. "Zeptal ses na radu jich?"
"Ne!" Rand prudce švihl rukou. "Ty se ode mě budou držet dál, Perrine. To jsem jim řekl jasně."
Perrina napadlo, že požádá Faile, aby zjistila, co se děje, od Alanny nebo Verin. Obě Aes Sedai ho mírně vyváděly z míry, ale Faile s nimi zjevně vycházela docela dobře. "Rande, víš stejně dobře jako já, že rozzlobit Aes Sedai je nebezpečný. Moirain nás přišla hledat - teda aspoň tebe - ale bývaly doby, kdy jsem si myslel, že je připravená zabít Mata, mě i tebe." Rand neříkal nic, ale aspoň ho snad poslouchal, s hlavou nakloněnou na stranu. "Jestli je desetina příběhů, co jsem se od Baerlonu doslechl, pravda aspoň z poloviny, tak tohle je možná ta nejhorší chvíle, kdy by sis mohl proti sobě Aes Sedai popudit. Netvrdím, že vím, co se děje ve Věži, ale -"
Rand se otřásl a předklonil se. "Věž je právě teď rozdělená od shora až dolů, Perrine. Jedna půlka si

myslí, že jsem vepř, kterého si můžou koupit na jarmarku, a druhá... Nevím, co přesně si myslí. Tři dni po sobě jsem tu přijímal jejich vyslankyně. Dneska odpoledne se s nimi mám sejít znova a pořád je nedokážu přimáčknout ke zdi. Ptají se na víc věcí, než na kolik hodlají odpovědět, a nijak je zjevně netěší, že jim taky neodpovídám. Elaida aspoň - ona je nová amyrlin, jestli jsi to ještě neslyšel - její lidi aspoň něco řeknou, i když si očividně myslí, že na mě dělá tak velký dojem, když se mi Aes Sedai klaní, že nepůjdu do hloubky."
"Světlo," vydechl Perrin. "Světlo! Chceš říct, že se část Aes Sedai doopravdy vzbouřila a ty ses dostal přímo mezi Věž a vzbouřenkyně? Dva medvědi připravení se servat, a ty přímo mezi nima sbíráš moruše! Napadlo tě někdy, že už máš dost trablů s Aes Sedai i bez toho? Řeknu ti pravdu, Rande. Ze Siuan Sanche mi vstávaly vlasy na hlavě, ale s ní jsi aspoň věděl, na čem jsi. Měl jsem z ní pocit, že jsem kůň a ona se rozhoduje, jestli zvládnu dlouhou jízdu, ale aspoň mi dala jasně najevo, že mě nehodlá sedlat sama."
Randův smích byl až příliš drsný, aby byl veselý. "Opravdu si myslíš, že mě Aes Sedai nechají na pokoji jenom proto, že já nechám na pokoji je? Mě? Rozdělená Věž je to nejlepší, co se mi mohlo stát. Mají moc práce, jak hlídají sebe navzájem, aby mně věnovaly plnou pozornost. Bez toho bych měl pokaždé, kdybych se obrátil, za zadkem dvacet Aes Sedai. Padesát. Mám za sebou Tear a Cairhien, jistým způsobem, a opěrný bod tady. Bez toho rozkolu by zde pokaždé, kdybych otevřel pusu, někdo řekl: ‚Ano, ale Aes Sedai říkají.' Perrine, Moirain dělala, co mohla, aby si na mě přivázala šňůrky, dokud jsem ji nepřinutil toho nechat, a abych řekl pravdu, nejsem si jistý, jestli s tím pak opravdu přestala. Když Aes Sedai řekne, že ti bude radit, a ty se můžeš rozhodnout sám, myslí tím, že ví, co bys měl dělat, a pokud bude moct, přiměje tě k tomu, abys to udělal." Zvedl číši a zhluboka se napil. Když číši odložil, vypadal klidnější. "Kdyby byla Věž celá, už bych byl přivázaný na provázky a nemohl bych hnout ani prstem, aniž bych musel šest Aes Sedai poprosit o svolení."
Perrin se málem sám rozesmál, a nebyl by to o nic veselejší smích. "Takže ty myslíš, že je lepší - co? - poštvat vzbouřené Aes Sedai proti Věži? ‚Provolávej slávu buď býkovi, nebo medvědovi, provolávej ji oběma a budeš zadupán a sežrán.'"
"Tak prosté to není, Perrine, i když ony to nevědí," prohlásil Rand blazeovaně a potřásl hlavou. "Je tu ještě třetí strana, připravená přede mnou pokleknout. Pokud se se mnou znovu spojí. Světlo! Takhle bychom neměli trávit první chvíle setkání, mluvit o Aes Sedai. Emondova Role, Perrine." Náhle to zase byl téměř ten starý Rand, jehož si Perrin pamatoval, a dychtivě se zakřenil. "S Bode a ostatními jsem strávil jenom chvilku, ale vykládaly o všech možných změnách. Pověz mi, co se změnilo, Perrine. Pověz mi, co zůstalo stejné."
Dlouho si povídali o běžencích a všech novinkách, které s sebou přinášeli, nových druzích fazolí a dýní, nových odrůdách hrušek a jablek, o tkaní jemného sukna a snad i koberců, výrobě cihel a střešních tašek, kamenictví a nábytku mnohem zdobenějším, než co Dvouříčí za dlouhou dobu vidělo, pokud vůbec někdy. Perrin si již postupně zvykl na tu spoustu lidí, kteří přišli přes pohoří Oparů, Randa však ohromila. Výhody a nevýhody hradby, již někteří chtěli kolem Emondovy Role a dalších vesnic zbudovat, probrali pěkně do hloubky, a také zda jsou lepší kamenné hradby nebo dřevěná palisáda. Rand občas mluvil jako starý Rand, smál se tomu, jak ze začátku byly všechny ženy zaujaté proti tarabonským a domanským šatům a teď se rozdělily na ty, které by na sebe nevzaly nic než dobré pevné dvouříčské šaty, a ty, jež svoje soukenné oděvy rozřezaly na hadry. A také tomu, kolik mladých mužů si po vzoru Taraboňanů a Domanců nechalo narůst kníry a občas i kozí bradku z Almothské pláně, díky čemuž nemoudrý mládenec občas vypadal, jako by se mu pod nosem uhnízdilo nějaké malé zvířátko. Perrin se nenamáhal dodávat, že plnovousy, jaký nosil on, jsou ještě oblíbenější.
Jako šok však přišlo, když Rand dal jasně na srozuměnou, že nehodlá navštívit tábor, ačkoliv tam bylo hodně mužů, které znal. "Tebe ani Mata ochránit nemůžu," řekl mírně, „je ano."
Poté hovor přirozeně vázl, až si posléze i Rand uvědomil, že ho zadusil. Nakonec s povzdechem vstal, prohrábl si vlasy a celý rozcuchaný se rozhlédl kolem sebe. "Musíš se chtít jít umýt a odpočinout si, Perrine. Nebudu tě zdržovat. Nechám pro vás připravit pokoje." Doprovodil Perrina ke dveřím a náhle dodal: "To s tím Tearem si ještě promyslíš, viď, Perrine? Potřebuju tě tam. Není v tom zahrnuto žádné nebezpečí. Jestli se rozhodneš jít, povím ti celý plán. Budeš teprve čtvrtý muž, který bude znát celý plán."

Randova tvář ztvrdla. "Musíš si ho nechat pro sebe, Perrine. Nesmíš o tom říct dokonce ani Faile."
"Umím držet jazyk za zuby," prohlásil Perrin stroze. A trochu smutně. Nový Rand byl zpátky. "A to s Tearem si promyslím."

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Za branou

Perrin vše sledoval jenom mimochodem, když Rand dával příkazy jedné Děvě. "Vyřiď Sulin, ať pro Perrina a Faile připraví pokoje a poslouchá je, jako bych to byl já." Podle toho, jak se řehtaly a plácaly do stehen, to obě Aielanky považovaly za nějaký ohromný vtip, ale Perrin hleděl na štíhlého muže, který stál o kus dál v chodbě ověšené goblény. V nejmenším nepochyboval, že ten muž je Davram Bashere. Nebylo to jenom tím, že byl Saldejec; se svými hustými, stříbrem protkanými kníry, stáčejícími se dolů, až mu téměř zakrývaly ústa, se Faile v nejmenším nepodobal. Nebyl ani vyšší než Faile, možná o maličko menší, ale podle způsobu, jak stál, se založenýma rukama a tváří jako jestřáb sledující ohrádku před kurníkem, si byl Perrin jist. Jisté také bylo, že ví všechno.
Perrin se rozloučil s Randem, zhluboka se nadechl a vykročil do chodby. Najednou si přál, aby měl svou sekeru. Bashere měl meč. "Urozený pán Bashere?" Perrinova úklona nebyla opětována. Druhý muž páchl chladným vztekem. "Jsem Perrin Aybara."
"Promluvíme si," ucedil Bashere stroze a otočil se na patě. Perrin neměl jinou volbu než ho následovat, a přes delší nohy musel jít hezky rychle.
Bashere dvakrát zahnul za roh, potom vstoupil do malé komnaty a zavřel za nimi dveře. Vysoká okna dovnitř vpouštěla dostatek světla a víc žáru, než mohl zvládnout i tak vysoký strop. Naproti sobě zde stála dvě křesla s vycpanými sedadly a vysokými opěradly s vyřezávanými spirálami. Na lapisem vykládaném stolku stál stříbrný džbán s dlouhým hrdlem a dva stříbrné poháry. Tentokrát to nebyl punč, podle vůně bylo ve džbánu silné víno.
Bashere naplnil poháry, jeden vrazil Perrinovi do ruky a pánovitě mu ukázal na křeslo. Pod kníry se usmíval, avšak jeho oči a úsměv jako by patřily dvěma různým mužům. Očima mohl zarážet hřebíky. "Zarin ti asi řekla všechno o mém panství, než jsi... se s ní oženil. Všechno o Zlomené koruně. Vždycky to byla upovídaná holka."
Zůstal stát, takže se Perrin rovněž neposadil. Zlomená koruna? Faile se o žádné zlomené koruně rozhodně nikdy nezmiňovala. "Nejdřív mi řekla, že obchoduješ s kožešinama. Nebo to možná byl nejdřív obchodník s dřívím a pak s kožešinama. Taky jsi prodával ledový papričky." Bashere sebou trhl a nevěřícně si pro sebe zopakoval: "Obchodník s kožešinama?" "Její příběh se změnil," pokračoval Perrin, "ale o jednou víc zopakovala, co jsi říkal o tom, jak se má chovat generál, a já se jí rovnou zeptal a..." Zahleděl se do vína, ale potom se přiměl podívat druhému muži do očí. "Když jsem zjistil, kdo doopravdy jsi, skoro jsem na svatbu s ní změnil názor, jenomže ona už se rozhodla, a když se Faile jednou rozhodne, pohnout s ní je jako pohnout s mulím spřežením, co se rozhodlo najednou posadit na zadek. Kromě toho ji miluju. Miluju ji."
"Faile?" štěkl Bashere. "Kdo, u Jámy smrti, je Faile? Mluvíme tady o mojí dceři Zarin a o tom, cos jí provedl!"
"Faile je jméno, který si dala, když se z ní stala hledačka Valerského rohu," vysvětloval Perrin trpělivě. Musel na tohoto muže udělat dobrý dojem. Být na nože s tchánem bylo skoro stejně zlé jako být na nože

s tchyní. "To bylo dřív, než potkala mě."
"Hledačka?" Do hlasu se mu vloudila pýcha a on se náhle zazubil. Pach hněvu téměř úplně zmizel. "Ta malá mrška mi o tom neřekla ani slovo. Musím říct, že Faile se k ní hodí víc než Zarin. To byl nápad její matky a já -" Náhle se otřásl a vrhl na Perrina podezíravý pohled. Do vzduchu se opět začal šířit hněv. "Nesnaž se změnit téma, chlapče. My tady mluvíme o tobě a mé dceři a té vaší údajné svatbě."
"Údajné?" Perrin se odjakživa uměl ovládat. Panímáma Luhhanová vždycky tvrdila, že se nikdy nevzteká. Když jste větší a silnější než ostatní chlapci, s nimiž vyrůstáte, a náhodou byste mohli někomu ublížit, naučíte se ovládat svůj hněv. Právě teď s tím však měl trochu potíže. "Vědma provedla obřad, stejný jako u každýho, kdo ve Dvouříčí uzavíral sňatek, už od nepaměti."
"Chlapče, vůbec by na tom nezáleželo, ani kdyby ta slova pronesl ogierský starší se šesti Aes Sedai jako svědky. Zarin pořád není dost stará, aby se vdala bez svolení své matky, o čež nikdy nepožádala, natož aby nějaké obdržela. Je teď u Deiry, a jestli svou matku nepřesvědčí, že je dost stará, aby se mohla vdát, tak se vrátí zpátky do tábora a nejspíš bude cestou dělat své matce sedlo. A tebe..." Bashere pohladil jílec meče, i když si to zřejmě neuvědomoval. "Tebe," řekl téměř vesele, „já zabiju."
"Faile je moje," zavrčel Perrin. Na ruku mu vyšplíchlo víno a on se překvapeně podíval na pohár, jejž rozdrtil v pěsti. Opatrně pokroucený kousek stříbrného plechu postavil na stůl vedle džbánu, se svým hlasem ale nic udělat nedokázal. "Nikdo mi ji nesmí vzít. Nikdo! Odvezete ji zpátky do tábora - nebo kamkoliv jinam! - a já si pro ni přijdu."
"Mám s sebou devět tisíc mužů," podotkl druhý muž překvapivě mírným tónem.
"Je těžší je zabít než trolloky? Zkuste mi ji sebrat - zkuste to! - a uvidíme!" Perrin si uvědomil, že se třese. Ruce měl zaťaté v pěst, až to bolelo. Vyděsilo ho to. Nerozzlobil se - tedy skutečně - tak dlouho, že už si ani nevzpomínal, jaké to je.
Bashere si ho prohlédl od hlavy k patě a zakroutil hlavou. "Možná že by byla škoda zabít tě. Potřebujem nějakou novou krev. V rodě už řídne. Můj děd říkával, že všichni začínáme měknout, a měl pravdu. Já jsem jenom zpolovice takový muž, jako býval on, a jakkoliv se to stydím říct, Zarin je strašná měkkota. Není slabá, víš..." Zamračil se a kývl, když poznal, že Perrin nehodlá říci, že Faile je slabá, "...ale měkká, to ona je."
A to Perrina šokovalo natolik, že se posadil dřív, než si uvědomil, že přistoupil ke křeslu. Copak se ten člověk zbláznil, takhle obrátit na čtvrťáku? A Faile, měkká? Občas uměla být nádherně měkká, ale každý muž, jenž by si pomyslel, že je měkká tak, jak to měl na mysli její otec, by mu nejspíš musel odevzdat svou hlavu. Včetně jej.
Bashere zvedl promáčknutý pohár, prohlédl si ho, pak ho vrátil na stůl a usadil se v druhém křesle. "Zarin mi o tobě hodně pověděla, než šla za matkou, všechno o urozeném pánu z Dvouříčí, Zabíječi trolloků. Tohle je dobré. Líbí se mi muž, který se postaví proti trollokovi a necouvne. Teď chci vědět, co jsi za člověka." Vyčkávavě se odmlčel a usrkl víno.
Perrin zatoužil po Randově melounovém punči či dokonce po svém poháru s vínem, než ho pomačkal. V hrdle mu náhle vyschlo. Chtěl udělat dobrý dojem, ale musel začít s pravdou. "Pravdou je, že nejsem žádný pán. Jsem kovář. Víš, když přišli trolloci..." Odmlčel se, protože Bashere se chechtal, až si musel utírat oči.
"Chlapče, Stvořitel nikdy urozené rody nestvořil. Někteří na to zapomínají, ale vrať se dost daleko a na začátku každého rodu najdeš obyčejného muže, který prokázal neobyčejnou odvahu nebo si zachoval hlavu a ujal se útoku, když už všichni ostatní kolem prchali jako husy při trhání peří. A taky další věc, na kterou někteří lidi rádi zapomínají, je ta, že cesta dolů může být stejně prudká. Mám v Tyru dvě komorné, které by byly urozenými dámami, kdyby jejich předkové před dvěma sty lety nebyli tak hloupí, že za nimi ani hlupák nešel, a v Sidoně dřevorubce, který tvrdí, že jeho předkové byli před Artušem Jestřábí křídlo králové a královny. Možná dokonce říká pravdu. Je to dobrý dřevorubec. Nahoru vede tolik cest jako dolů a cesty dolů jsou stejně zrádné a kluzké jako ty druhé." Bashere si odfrkl, až se mu zavlnily kníry. "Hlupák brečí, když se k němu štěstěna obrátí zády, a chce to skutečného hlupáka, aby brečel, když mu přeje. Já o tobě nechci vědět, čím jsi byl, dokonce ani ne, čím jsi, ale jaký jsi uvnitř. Jestli moje žena nechá Zarin kůži celou a já tě nezabiju, víš, jak se chovat k manželce? Nuže?"
Perrin, hodlaje udělat dobrý dojem, se rozhodl nevysvětlovat, že by byl mnohem raději zase kovářem.

"Chovám se k Faile, jak nejlíp umím," řekl opatrně.
Bashere si znovu odfrkl. "Jak nejlíp umíš." Jeho hlas se změnil v zavrčení. "To bys teda umět měl, chlapče, nebo ti... Poslouchej mě. Žena není voják, aby se rozběhla, když zavelíš. Jistým způsobem je žena jako holubice. Držíš ji jen z půlky tak pevně, jak je podle tebe nezbytné, jinak bys jí mohl ublížit. A ty Zarin ublížit nechceš. Rozumíš mi?" Náhle se znepokojivým způsobem zazubil a hlas mu zněl téměř přátelsky. "Jako zeť bys nemusel být špatný, Aybaro, ale jestli s tebou bude nešťastná..." Znovu pohladil jílec meče.
"Snažím se, aby byla šťastná," ujistil ho Perrin vážně. "Ublížit jí je to poslední, co bych chtěl."
"Dobrá. Protože to by bylo to poslední, co bys v životě udělal, chlapče." Tohle také řekl s úsměvem, ale Perrin nepochyboval, že myslí vážně každé slovo. "Myslím, že je čas vzít tě za Deirou. Jestli se Zarin ještě nedomluvily, tak bychom je měli rozdělit, než se navzájem zabijí. Když se hádaly, vždycky se nechaly trochu moc unést, a Zarin je teď moc velká, aby to Deira ukončila tím, že jí vrazí pár pohlavků."
Bashere postavil pohár na stůl a cestou ke dveřím pokračoval. "Jednu věc bys ale měl vědět. To, že žena tvrdí, že něčemu věří, ještě neznamená, že je to pravda. Och ano, ona tomu bude věřit, ale nemusí to ještě být nutně pravda jenom proto, že tomu nějaká žena věří. Nezapomínej na to."
"Nezapomenu." Perrin si myslel, že chápe, co tím druhý muž myslel. Faile občas byla s pravdou na štíru. Nikdy to nebylo něco důležitého, ani něco, co sama za důležité považovala, ale když slíbila, že udělá něco, co udělat nechtěla, vždycky se jí podařilo nechat si zadní vrátka, kterými proklouzla, a slib do písmene dodržet, přičemž udělala přesně to, co udělat chtěla. On jen nechápal, co to má společného se schůzkou s Faileinou matkou.
Byla to dlouhá cesta palácem, sloupořadími a nahoru po schodech. Zřejmě tu nebylo mnoho Saldejců, zato hodně Aielů a Děv, nemluvě o sloužících v červenobílé livreji, kteří se uklaněli, a bíle oděných mužů a žen, jako byli ti, co přišli převzít jejich koně. Ti kolem spěchali s podnosy a náručemi osušek, s očima sklopenýma, a zřejmě si nikoho nevšímali. Perrin si překvapeně uvědomil, že značný počet z nich má kolem hlavy stejný pruh šarlatové látky, jaký nosili i mnozí Aielové. Museli to být také Aielové. Všiml si i jisté drobnosti. Pásku na čele nosilo stejně tolik žen co mužů v bílém, i muži v šedivých kabátech a spodcích, ale pokud viděl, žádné Děvy. Gaul mu o Aielech něco málo prozradil, ale o páskách na čele se nikdy nezmiňoval.
Když s Basherem vstoupili do komnaty se slonovinou vykládanými křesly a stolky na koberci s červenozlatozeleným vzorem, Perrin z další místnosti tlumeně zachytil rozčilené ženské hlasy. Slova přes silné dveře nerozeznal, ale poznal, že jedna z žen je Faile. Náhle se ozval políček, téměř vzápětí následovaný dalším, a Perrin sebou trhl. Jenom úplný blbec by vstoupil mezi manželku a její matku, když se hádají - podle toho, co viděl, se pak obvykle na toho ubožáka vrhly obě - a věděl velmi dobře, že za běžných okolností se o sebe Faile umí postarat. Jenomže taky viděl silné ženy, které samy byly matkami a dokonce babičkami, jež dovolily, aby s nimi jejich vlastní matky zacházely jako s malými holkami.
Narovnal se a vyrazil ke dveřím do další komnaty, Bashere tam však byl před ním a zaklepal, jako by měli všechen čas na světě. Ovšem Bashere taky nemohl slyšet to, co Perrinovi připomínalo dvě kočky v jednom pytli. Mokré kočky.
Bashereho zaklepání ukončilo prskání jako seknutí nožem. "Můžete dál," ozvalo se hlasitě a klidně.
Perrin se jen tak tak neprodral kolem Bashereho, a jakmile byl uvnitř, okamžitě znepokojeně vyhledal očima Faile, sedící v křesle se širokými lenochy tam, kde světlo, dopadající do místnosti vysokými okny, přestávalo být tak ostré. Koberec tu byl hlavně tmavočervený, což mu připomnělo krev, a na jednom ze dvou nástěnných koberců byla vyobrazena žena na koni, zabíjející oštěpem pantera. Na druhém byla vyobrazena zuřivá bitva odehrávající se kolem praporce se stříbrným lvem. Z Faile cítil směs pocitů, které nedokázal rozluštit, a na levé tváři měla červený otisk ruky, nicméně se na něj usmála, byť chabě.
Z pohledu na její matku Perrin zamrkal. Jak Bashere pořád mluvil o holubicích, čekal Perrin křehkou ženu, ale urozená paní Deira byla o pár coulů vyšší než její manžel a byla... sošná. Nebyla velká jako panímáma Luhhanová, jež byla kulatá, ani jako Daisa Congarová, která vypadala, že by mohla rovnou převzít kovářské kladivo. Měla vyvinuté poprsí, což by muže při pohledu na vlastní tchyni rozhodně nemělo napadnout, a Perrin pochopil, kde vzala Faile svou krásu. Faile měla matčin obličej bez pramenů bílých vlasů na spáncích. Pokud bude Faile vypadat takhle, až dosáhne věku své matky, tak byl Perrin

šťastlivec. Na druhou stranu smělý nos urozené paní Deiře propůjčoval vzhled orla, když na něj upřela tmavé, zešikmené oči, orla s ohnivým pohledem, připraveného hluboko zarazit drápy do zvlášť nestydatě nafoukaného králíka. Byl z ní cítit vztek a opovržení. Skutečným překvapením však byl karmínový otisk ruky na její tváři.
"Otče, zrovna jsme mluvily o tobě," řekla Faile s láskyplným úsměvem, připlula k Basheremu a uchopila jej za ruce. Políbila ho na obě tváře a Perrin pocítil rozladění. Otec si nezasloužil tohle všechno, když manžel stál hned vedle něj a musel se spokojit pouze s kratičkým úsměvem.
"To bych měl někam odjet a schovat se, ne, Zarin?" Bashere se zasmál. Byl to velmi zvučný smích. On si zřejmě ani nevšiml, že se jeho manželka a dcera navzájem zfackovaly!
"Dává přednost Faile, Davrame," podotkla nepřítomně urozená paní Deira. S rukama zkříženýma pod kyprým poprsím si Perrina prohlédla od hlavy k patě, aniž by se to pokoušela zakrýt.
Zaslechl, jak Faile otci tichounce šeptá: "Teď je to na něm."
Perrin si to už ostatně domyslel, když mezi dcerou a matkou došlo na rány. Narovnal se a připravil se říci urozené paní Deiře, že bude na Faile něžný, jako by byla kotě, že sám bude poslušný jako jehňátko. To poslední by byla samozřejmě lež - Faile by poslušného muže napíchla na rožeň a opekla si ho k večeři - ale bylo třeba udržet klid. Kromě toho se k ní snažil být něžný. Možná kvůli urozené paní Deiře Bashere mluvil o něze. Žádný muž by nikdy neměl odvahu chovat se k téhle ženě jinak.
Než však mohl otevřít ústa, Faileina matka řekla: "Žluté oči ještě vlka nedělají. Jsi dost silný, abys mou dceru zvládl, mladý muži? Podle toho, co mi vykládala, jsi pěkně změkčilý, podvoluješ se každému jejímu rozmaru a necháváš ji, aby si tě omotala kolem prstu pokaždé, když si chce hrát kolíbku."
Perrin vykulil oči. Bashere se posadil do křesla, kde předtím seděla Faile, a teď, s nohama nataženýma před sebou a zkříženýma v kotnících, si spokojeně prohlížel vlastní holínky. Faile, sedící na širokém lenochu otcova křesla, se na matku rozzlobeně zamračila a pak se usmála na Perrina se vší důvěrou, kterou prokazovala, když mu říkala, aby se Randovi postavil čelem.
"Nemyslím, že si mě otáčí kolem prstu," pravil Perrin opatrně. Zkoušela to, pravda, ale on si nemyslel, že by jí to někdy dovolil. Jenom občas, aby ji potěšil.
Urozená paní Deira si odfrkla a vydalo to za celé svazky. "Slaboši si to nikdy nemyslí. Žena chce silného muže, silnějšího, než je sama, tady." Prstem ho píchla do prsou tak silně, že zachrčel. "Já nikdy nezapomenu, jak mě Davram poprvé chytil za krk a ukázal mi, kdo je z nás dvou silnější. Bylo to úžasné!" Perrin zamrkal. Tohle si ani neuměl představit. "Když je žena silnější než muž, začne jím opovrhovat. Má možnost buď ho utiskovat, nebo se stát menší, aby nebyl menší on. Když je ale manžel dost silný..." Znovu do něj dloubla, ještě silněji, "...může být tak silná, jak jen chce a jak silná dokáže vyrůst. Budeš muset Faile dokázat, že jsi silný." Další dloubnutí, ještě silnější. "Ženy v mé rodině jsou jako panteři. Když ji nedokážeš naučit, aby lovila na tvůj příkaz, poškrábe tě, jak si zasloužíš. Jsi dost silný?" Tentokrát ho dloubnutím donutila o krok couvnout.
"Necháš už toho?" zavrčel Perrin. Hruď si však nepřetřel. Faile mu vůbec nepomáhala, jenom se na něho povzbudivě usmívala. Bashere si ho prohlížel s našpulenými rty a zdviženým obočím. "Když jí občas povolím, je to proto, že chci sám. Líbí se mi, když se usmívá. Jestli čekáš, že po ní budu šlapat, tak na to klidně zapomeň." Možná tím prohrál. Faileina matka se na něj podívala velmi zvláštním způsobem a nesla se od ní směs pachů, které nedokázal určit, i když tu stále byl hněv a ledové pohrdání. Ať už však udělal dobrý dojem či nikoliv, skončil s tím, aby říkal, co Bashere a jeho žena chtěli slyšet. "Miluju ji a ona miluje mě, a tím to končí, aspoň co se mě týče."
"On říkal," promluvil pomalu Bashere, "že jestli naši dceru odvezeš, vezme si ji zpátky. Zřejmě si myslí, že devět tisíc saldejských jezdců se pár stovkám dvouřičských lučištníků nemůže rovnat."
Jeho žena se na Perrina zamyšleně podívala a pak se viditelně vzpamatovala a zvedla hlavu. "To je moc dobré, ale každý muž se umí ohánět mečem. Já chci vědět, jestli dokáže zkrotit umíněnou, tvrdohlavou, neposlušnou -"
"To stačí, Deiro," přerušil ji mírně Bashere. "Jelikož ses očividně rozhodla, že Zarin... Faile... už není malé dítě, tak podle mě si Perrin povede docela dobře."
K velkému Perrinovu úžasu Bashereho žena pokorně sklonila hlavu. "Jak říkáš, srdce moje." Pak se zlobně zamračila na Perrina, vůbec ne pokorně, jako by chtěla říci, že takhle má muž zacházet se ženou.

Bashere si cosi zamumlal o vnucích a posílení krve. A Faile? Ta se na Perrina usmála s výrazem, jaký u ní ještě nikdy neviděl, výrazem, který ho rozhodně vyvedl z míry. Se založenýma rukama, zkříženými kotníky a hlavou nakloněnou na stranu se jí nějak dařilo vypadat... poddajně. Faile! Nejspíš se přiženil do rodiny, kde byli všichni šílení.

* * *

Když za sebou Perrin zavřel dveře, dopil Rand druhou číši punče a pak se rozvalil v křesle a zamyslel se. Doufal, že Perrin s Basherem dobře pořídí. Ale jestli začnou létat jiskry, třeba bude Perrin ochotnější jít do Tearu. Potřeboval buď Perrina, nebo Mata, aby přesvědčili Sammaela, že tenhle útok je skutečný. Tato myšlenka vyvolala tichý, trpký smích. Světlo, takhle myslet na přátele. Luis Therin se hihňal a nezřetelně mumlal něco o přátelích a zradě. Rand si přál, aby mohl aspoň rok spát.

Vstoupila Min, bez zaklepání a bez ohlášení, samozřejmě. Děvy se na ni občas dívaly divně, ale ať už jim Sulin řekla cokoliv, nebo to možná udělala Melain, Min teď byla na krátkém seznamu těch, které posílaly dovnitř bez ohledu na to, co právě dělal. Ona toho také využila. Už jednou trvala na tom, že si k jeho vaně přistaví stoličku a budou si povídat, jako by bylo všechno úplně normální. Teď se jenom zastavila, aby si nalila punč, a pak se mu trochu tvrději spustila do klína. Tvář se jí leskla potem. Odmítala vůbec poslouchat, že by se mohla naučit nevšímat si horka, jenom se zasmála a řekla, že není Aes Sedai a nehodlá se jí stát. Při těchhle návštěvách byl zřejmě jejím oblíbeným křeslem, ale on si byl jistý tím, že když bude prostě předstírat nevšímavost, dříve nebo později se své hry vzdá. Proto se taky schovával ve vodě, jak to jenom šlo, místo aby jí kolem očí omotal neprůhledný šátek z pramenů vzduchu. Jakmile by poznala, jaký na něj má účinek, nikdy by s tím vtipkováním nepřestala. Kromě toho, jakkoliv ho zahanbovalo to přiznat, mít na klíně dívku bylo milé. Nebyl ze dřeva.

"Popovídala sis hezky s Faile?"

"Netrvalo to dlouho. Přišel její otec a odvedl ji a ona se mu vrhla kolem krku a mě si nevšímala. Šla jsem se pak na chvíli projít."

"Ona se ti nelíbila?" zeptal se. Min vykulila oči a díky dlouhým řasám vypadaly ještě větší. Ženy nikdy nečekaly, že muž uvidí nebo pochopí něco, co nechtěly.

"To není tím, že by se mi nelíbila," řekla a slova jako by z ní tahali párem volů. "To jenom... No, ona chce, co chce, kdy to chce, a nevezme ne jako odpověď. Lituju chudáčka Perrina, že si ji vzal. Víš, co mi chtěla? Ujistit se, že netoužím po jejím drahocenným manžílkovi. Možná sis toho nevšiml - muži tyhle věci nikdy nevidí -" Odmlčela se a podezíravě se na něj podívala přes ty dlouhé řasy. Rand koneckonců ukázal, že některé věci vidí. Když se ujistila, že se nehodlá smát nebo to nanést, pokračovala. "Na první pohled jsem viděla, že je z ní úplně paf, ten chudáček. Myslím, že by se na druhou ženu ani nepodíval, ale ona tomu nevěří, teda rozhodně ne, když se ta žena na něj podívá první. Našel svou sokolici, a mě by nepřekvapilo, kdyby ho zabila, až se objeví jestřábice." Dech se jí zadrhl v hrdle a ona k němu znovu vzhlédla a pak se začala věnovat své číši.

Kdyby se zeptal, vysvětlila by mu, co tím myslela. Vzpomínal si, že o svých viděních nemluvila, pokud se netýkala jej, ale pokud tomu tak bylo, z nějakého důvodu se změnila. Když ji teď požádal, podívala se na každého, o koho si řekl, a popsala mu všecko, co viděla. Přesto ji to však vyvádělo z míry.

Drž hubu! zařval na Luise Therina. Jdi pryč! Jsi mrtvý! Nemělo to žádný účinek, a poslední dobou to bylo často tak. Hlas dál mumlal, snad něco o zradě přátel, snad o zrádných přátelích.

"Vidělas něco, co by se týkalo mě?" zeptal se.

Min se mu s vděčným úsměvem družně opřela o hruď - no, nejspíš to myslela družně, nebo taky možná ne - a začala mluvit, přičemž upíjela punč. "Když jste vy dva byli spolu, viděla jsem ty světlušky a temnotu silnější než kdy dřív. Hmm. Mám ráda melounovej punč. Ale když jste byli spolu v jedný místnosti, tak se ty světlušky držely, místo aby je temnota pohlcovala rychleji, než se stačily objevovat, jako když jsi sám. A když jste byli spolu, viděla jsem ještě něco. Dvakrát bude muset být tady, jinak ty..." Nahlédla do číše, aby jí neviděl do tváře. "Když tady nebude, stane se ti něco ošklivýho." Mluvila tiše a vyděšeně. "Moc ošklivýho."

Jakkoliv rád by se byl dozvěděl víc - jako kdy a kde a co - ona mu již řekla vše, co věděla. "Tak to si ho prostě budu muset držet u sebe," prohodil, jak nejveseleji dokázal. Nebyl rád, když byla Min vylekaná.

"Myslím, že to nebude stačit," zamumlala do punče. "Ono se to stane, pokud tady nebude, ale nic, co

jsem viděla, neznamenalo, že se to nestane kvůli němu. Bude to moc ošklivý, Rande. Jen když na to vidění pomyslím..."
Zvedl jí bradu, aby jí viděl do tváře, a překvapilo ho, že jí z očí tečou slzy. "Min, nevěděl jsem, že ti ta vidění můžou ublížit," řekl něžně. "Mrzí mě to."
"Víš leda houby, ovčáku," zamumlala. Vytáhla si z rukávu krajkou lemovaný kapesníček a oťukala si oči. "Byl to jenom prach. Měl bys říct Sulin, aby tu častěji uklízela." Kapesníček se mávnutím vrátil zpátky do rukávu. "Měla bych se vrátit k Růžový koruně. Jenom jsem ti musela povědět, co jsem viděla u Perrina."
"Min, buď opatrná. Možná bys sem neměla chodit tak často. Jen si nemysli, že by na tebe byla Merana mírná, kdyby zjistila, co děláš."
Usmála se a vypadala docela jako ta stará Min, v očích měla pobavený výraz, i když se jí stále leskly slzami. "Nech mě, ať se o sebe postarám sama, ovčáku. Ony si myslí, že si s otevřenou pusou prohlížím Caemlyn jako každý jiný vesnický prosťáček. Kdybych sem každý den nezaskočila, copak by ses dozvěděl, že se slízají s urozencema?" To zahlédla náhodou včera cestou do paláce. Merana se na okamžik objevila v okně paláce, o kterém Min zjistila, že patří urozenému pánu Pelivarovi. Pravděpodobnost, že Pelivar a jeho host jsou jediní, byla asi stejná jako ta, že mu tam šla Merana vyčistit odpady.
"Buď opatrná," nabádal ji důrazně. "Nechci, aby se ti něco stalo, Min."
Chvíli se na něj mlčky dívala a pak se nadzvedla natolik, aby ho mohla zlehka políbit na rty. Aspoň... No, bylo to zlehka, ale byl to každodenní obřad, když odcházela, a on měl dojem, že ty polibky jsou s každým dnem méně a méně lehké.
Přes všechny sliby, které sám sobě dal, řekl: "Byl bych rád, kdybys to nedělala." Nechat si ji sedět na klíně byla jedna věc, ale s těmi polibky už se svým žertem zacházela příliš daleko.
"Ještě nevidím slzy, sedláčku," usmála se. "A nekoktáš." Prohrábla mu vlasy, jako by mu bylo deset, a vydala se ke dveřím, ale jak to občas dělala, kráčela s tak půvabným pohupováním, jež sice nemohlo vyvolat slzy a koktání, ale rozhodně ho přimělo se dívat, jakkoliv se snažil to nedělat. Když se obrátila, prudce vzhlédl k její tváři. "No, ovčáku, pěkně jsi zčervenal. Myslela jsem, že teď už se tě horko nedotýká. Uvidíme se zítra. Hlavně si nezapomeň vzít čistý punčochy."
Když se za ní dveře zavřely, Rand si zhluboka vydechl. Čisté punčochy? Bral si čisté každý den! Měl jenom dvě možnosti. Mohl dál předstírat, že na něj nemá žádný vliv, dokud toho nenechá, nebo se mohl vzdát a začít koktat. Nebo mohl začít žebrat. Kdyby začal žebrat, třeba by toho nechala, ale třeba by ho potom dráždila tímhle, a Min si z lidí moc ráda utahovala. Jediná další volba - být s ní pohromadě co nejméně, být chladný a odtažitý - nepřicházela v úvahu. Byla to kamarádka. Stejně dobře se mohl chovat chladně k... napadla ho jména Aviendha a Elain, ale ta se sem nehodila. K Matovi nebo Perrinovi. Jediná věc, jíž nerozuměl, bylo to, proč se v její blízkosti cítí tak příjemně. Neměl by, když ho tak provokovala, ale cítil.
Luis Therin začal blábolit hlasitěji ve chvíli, kdy padla zmínka o Aes Sedai, a teď zcela jasně řekl: Jestli intrikují se šlechtici, musím s nimi něco udělat. Jdi pryč, nařídil mu Rand.
Devět je moc nebezpečné, i když jsou necvičené. Moc nebezpečné. Nesmíš to dovolit. Ne. Och ne. Jdi pryč, Luisi Therine!
Já nejsem mrtvý! hlas v jeho hlavě řval. Zasloužím si smrt, ale jsem živý! Živý! Živý!
Jsi mrtvý! křičel Rand v odpověď ve vlastní hlavě. Ty jsi mrtvý, Luisi Therine!
Hlas se vytrácel a stále vyl Živý!, když se ztratil z doslechu. Rand se zachvěl a vstal, aby si dolil číši, a punč pak vypil jediným dlouhým douškem. Po tváři mu stékal pot a košile se mu lepila k tělu. Soustředit se ho stálo námahu. Luis Therin byl pořád vlezlejší. Jedna věc byla jistá. Jestli Merana kuje pikle s urozenci, zvláště s urozenci připravenými vyhlásit vzpouru, pokud brzy neukáže Elain, aby je uspokojil, tak bude muset něco podniknout. Naneštěstí neměl tušení co.
Zabij je, zašeptal Luis Therin. Devět je moc nebezpečné, jenže když jich pár zabiju, když je zaženu... zabiju... donutím je, aby se mě bály... už znovu nezemřu... zasloužím si smrt, ale chci žít... Rozplakal se, ale šeplavé žvanění pokračovalo.
Rand si znovu dolil číši a snažil se neposlouchat.
* * *

Když se na dohled objevila Origanská brána vedoucí do Vnitřního Města, Demira Eriff zpomalila. Značný počet mužů v přecpané ulici si ji obdivně prohlížel, když se kolem ní tlačili, a ona si snad potisící v duchu slíbila, že přestane nosit šaty z rodného Arad Domanu, a potisící na to okamžitě zapomněla. Šaty nebyly důležité - těch stejných šest si nechávala šít po celá léta - a kdyby se muž, jenž by si neuvědomil, že je Aes Sedai, začal chovat příliš nestoudně, vždycky stačilo prostě mu dát najevo, ke komu je drzý. To jí je dostalo z vlasů dostatečně rychle, obvykle tak rychle, jak jen stačili utíkat.

Právě teď ji zajímala jen Origanská brána, velký oblouk z bílého mramoru v lesklé bílé hradbě, jímž pod dohledem tuctu Aielů, o nichž předpokládala, že jsou stejně bezvýznamní, jako na první pohled vypadali, proudili lidé, káry a vozy. Aielové mohli Aes Sedai poznat. Občas to dokázalo překvapivě hodně lidí. Kromě toho ji od Růžové koruny sledovali. Ty kabátce a spodky v barvách splývajících s kamením a křovím byly na městské ulici nepřehlédnutelné. Takže i kdyby chtěla vstoupit do Vnitřního Města, i kdyby byla ochotná riskovat Meranin hněv tím, že by vstoupila bez toho, aby si vyžádala al'Thorovo povolení, neudělá to. Jak ji žralo, že Aes Sedai musí žádat nějakého mužského o povolení. Ona se jenom chtěla sejít s Milamem Harnderem, druhým knihovníkem v královském paláci a jejím agentem po téměř třicet let.

Knihovna v královském paláci tady se nemohla srovnávat s knihovnou v Bílé věži ani s Královskou knihovnou v Cairhienu nebo Terhanskou knihovnou v Bandar Ebanu, ale stejně dobře mohla chtít umět létat, jako dostat se ke knihám. Přesto, pokud by Milam dostal její zprávu, začal by hledat knihy, které chtěla. V Palácové knihovně docela dobře mohly být nějaké informace o zámcích na Temného věznici, možná dokonce z katalogizovaných zdrojů, ačkoliv to by bylo příliš velké štěstí. Ve většině knihoven ležely v rozích svazky, které měly být již dávno zařazeny, přesto však jaksi zůstávaly opomenuty sto i pět set let, občas dokonce víc. Ve většině knihoven byly poklady, o jakých neměli tušení ani sami knihovníci.

Demira trpělivě čekala a nechala lidi procházet kolem, pozornost věnovala pouze těm, kteří vycházeli z brány, Milamovu holou hlavu a kulatý obličej však nezahlédla. Nakonec si povzdechla. Očividně její zprávu neobdržel. Kdyby ano, byl by si vymyslel, cokoliv by bylo potřeba, aby tady byl ve stanovenou dobu. Bude muset počkat, až na ni přijde řada doprovodit Meranu do paláce, a doufat, že jí mladý al'Thor dá své povolení - zase povolení! - podívat se do knihovny.

Otočila se od brány a pohledem se náhodou setkala se zraky vysokého chlapíka s hubenou tváří v povoznické kazajce, jenž na ni hleděl až příliš obdivně. Když se jejich pohledy setkaly, mrkl na ni! Tohle tedy celou cestu zpět do hostince snášet nehodlala. Opravdu nesmím zapomenout nechat si ušít obyčejné šaty, pomyslela si přemítajíc, proč to ještě nikdy předtím neudělala. Naštěstí už v Caemlynu jednou byla, před lety, a u Růžové koruny bude čekat Stevan, maják, podle něhož, kdyby na to přišlo, se mohla řídit. Proklouzla do úzkého zastíněného průchodu mezi nožířskou dílnou a krčmou.

Úzké uličky v Caemlynu byly rozbahněné, když tu byla naposledy, ale i když byly suché, čím dále zašla, tím nepříjemněji páchly. Zdi byly holé, nebyla tu žádná okna a jen tu a tam úzké dveře či branka, jenže vypadaly, že je již léta nikdo nepoužil. Z vršků sudů a zadních zdí na ni mlčky hleděly hubené kočky a toulaví psi s vysedlými žebry tiskli uši k hlavě a občas zavrčeli, než odběhli křižující tratí, jak se tady zadním uličkám říkalo. Demira se však nebála, že by ji zvířata pokousala či poškrábala. Kočky zřejmě na Aes Sedai něco cítily. Ještě nikdy neslyšela, že by některou Aes Sedai poškrábala i ta nejdivočejší kočka. Psi se chovali nepřátelsky, pravda, skoro jako by si mysleli, že Aes Sedai jsou kočky, ale obvykle se jen chvíli předváděli a pak se ztratili.

Ve tratích bylo víc koček a psů, než se pamatovala, a hubenějších, ale mnohem méně lidí. Nezahlédla nikoho, dokud nezabočila za roh, a proti ní přicházelo pět šest Aielů, kteří se smáli a povídali si. Když se objevila, zřejmě je to překvapilo.

"Promiň, Aes Sedai," zamumlal jeden z nich a všichni se vtiskli do křižující trati, ačkoliv tu byla spousta místa.

Přemítajíc, nejsou-li to ti samí, kteří ji dlouhou dobu sledovali - jeden obličej jí připadal hodně povědomý, patřil podsaditému chlapíkovi se zločineckýma očima - kývla, zamumlala díky a spěchala dál.

Oštěp, který se jí zaryl do boku, přišel jako blesk z čistého nebe. Demira dokonce ani nevykřikla.

Zoufale se snažila dosáhnout na saidar, ale bok jí probodlo něco dalšího, a pak ležela v prachu. Před ní se objevila ta tvář, kterou si pamatovala, v černých očích výsměch, muž vrčel něco, čeho si nevšímala, jak se snažila dosáhnout na saidar, snažila se... Kolem ní se uzavřela temnota.

* * *

Když Perrin a Faile konečně měli za sebou nekonečný rozhovor s Faileinými rodiči, na chodbě na ně čekala ta divná služebná, Sulin. Perrin byl propocený skrz naskrz, na kabátci měl od potu tmavé skvrny a měl pocit, jako kdyby uběhl deset mil a celou dobu ho tloukli. Faile se usmívala a při chůzi se málem vznášela. Celá zářila, byla nádherná a tak pyšná na sebe, jako když přivedla muže z Hlídky, právě když trolloci už už dobývali Emondovu Roli, Sulin udělala pukrle pokaždé, když se na ni některý z nich podíval, a pokaždé přitom málem upadla. Na ošlehané tváři s jizvou na líci měla ztuhlý podlézavý úsměv, který vypadal, že se při dalším nadechnutí roztříští. Procházející Děvy si ukazovaly rukama a Sulin se před nimi také ukláněla, ačkoliv při tom skřípala zuby natolik hlasitě, že to Perrin jasně slyšel. Dokonce i Faile ji začala sledovat ostražitým pohledem.

Když je ta žena zavedla do jejich pokojů - měli obývací pokoj a ložnici s postelí s nebesy, dost velkou, aby se tam vešlo deset lidí, a mramorovým balkonem, z něhož byl výhled na nádvoří s fontánou - trvala na tom, že jim všecko vysvětlí a ukáže, dokonce i to, co jasně viděli. Koně jim ustájili a vyhřebelcovali. Sedlové brašny, nevybalené, visely v šatníku spolu s Perrinovým opaskem, a většina jejich nemnohých věcí byla úhledně vyskládána do přihrádek prádelníku. Perrinova sekera byla opřená o šedý mramorový krb, jako by byla připravená ke štípání dříví na podpal. V jednom ze dvou stříbrných džbánů, lesknoucích se sraženou vodou, byl studený čaj ochucený mátou, ve druhém švestkový punč. Ukázala jim i dvě nástěnná zrcadla v pozlacených rámech, jedno nad stolem, kde ležely Failein slonovinový hřeben a kartáč, a druhé bylo vysoké stojací zrcadlo s vyřezávanými nohami, které by nepřehlédl ani slepec.

Zatímco Sulin ještě vysvětlovala, jak se přináší voda na koupání a k čemu slouží měděné vany, Perrin jí do mozolnaté dlaně vtiskl zlatou korunu. "Děkuju ti," řekl, "ale teď laskavě odejdi..." Chvíli měl dojem, že mu tlustý peníz hodí zpátky, ale místo toho se mu nakonec dostalo dalšího roztřeseného pukrlete a při odchodu za sebou práskla dveřmi.

"Řekla bych, že ten, kdo zde cvičí služebnictvo, svou práci moc neumí," poznamenala Faile. "To bylo, mimochodem, moc dobré. Zdvořilé, ale důrazné. Jenom kdybys takhle zacházel s našimi sluhy." Když se k němu obrátila zády, ztišila hlas do šepotu: "Rozepnul bys mi knoflíčky?"

Perrin se vždy cítil neobratně, když jí silnými prsty rozepínal mrňavé knoflíčky, a trochu se bál, že jí je utrhne nebo jí rozerve šaty. Na druhou stranu svou manželku svlékal velmi rád. Obvykle na to měla komornou. Perrin si byl jist, že kvůli poztráceným knoflíčkům. "Myslelas vážně něco z těch nesmyslů, cos navykládala svý mámě?"

"Copak jsi mě nezkrotil, manželi můj," řekla, aniž se na něho ohlédla, "a nenaučil mě slétnout ti na zápěstí, kdykoliv zavoláš? Copak neběhám, abych tě potěšila? Nejsem poslušná i tvého nejnepatrnějšího pokynu?" Bylo z ní cítit pobavení. Rozhodně pobaveně mluvila. Jediný problém byl, že mluvila, jako kdyby to taky myslela vážně, stejně jako když své matce říkala téměř to samé, s hlavou vysoko zdviženou a pyšná, jak jen to uměla ona sama. Ženy prostě byly zvláštní, tím to celé bylo. A její matka...! Vlastně i její otec!

Asi by měl změnit téma. O čem že to Bashere mluvil? "Faile, co je to zlomená koruna?" Byl si jist, že mluvil o něčem takovém.

Faile si utrápeně odfrkla a náhle byla cítit znepokojením. "Rand odešel z paláce, Perrine."

"A i kdyby?" Naklonil se, aby lépe viděl na maličké perleťové knoflíčky, a zamračil se na její záda. "Jak to víš?"

"To Děvy. Bain a Chiad mě naučily něco z prstové řeči. Ale neříkej to, Perrine. Podle toho, jak se chovaly, když se doslechly, že jsou tady Aielové, jsem si myslela, že mě to učit asi neměly. Kromě toho by mohlo být užitečný rozumět tomu, co Děvy říkají, aby to ony nevěděly. Kolem Randa se to jimi zjevně jen hemží." Pootočila se natolik, aby se na něj mohla rozpustile usmát a pohladit ho po vousech. "Ty první Děvy, co jsme potkaly, si myslely, že máš hezký ramena, ale tohle se jim moc nelíbilo. Aielské ženy nepoznají slušný vousy, když nějaký uvidí."

Perrin potřásl hlavou a počkal, až se zase obrátí, a pak strčil do kapsy knoflíček, který se utrhl, když se otočila. Snad si toho nevšimne. On chodil týden s chybějícím knoflíkem na kabátci a nevšiml si toho, dokud ho na něj neupozornila. A ohledně vousů, Gaul říkal, že Aielové jsou vždycky hladce oholení. Bain a Chiad považovaly jeho plnovous za předmět podivných vtipů. Perrina už v tomhle horku nejednou napadlo, že se oholí. Jenomže Faile se jeho vousy líbily. "A co Rand? Proč by mělo záležet na tom, jestli odešel nebo neodešel z paláce?"
"Jen bys měl vědět, co dělá za tvými zády. Očividně jsi nevěděl, že odchází. Nezapomínej, on je Drak Znovuzrozený. To je skoro jako král, král králů, a králové občas využívají i přátele, z nezbytí i schválně."
"Rand by to neudělal. A co vůbec navrhuješ? Abych ho špehoval?"
Myslel to jako žert, ale ona řekla: "Ne ty, má lásko. Špehování je práce manželky."
"Faile!" Narovnal se tak rychle, že málem uškubl další knoflíček, uchopil ji za ramena a obrátil čelem k sobě. "Ty Randa špehovat nebudeš, slyšíš?" Zatvářila se zarputile, svěsila koutky úst a přimhouřila oči - doslova páchla umíněností - ale on uměl být taky tvrdošíjný. "Faile, chci vidět trochu té poslušnosti, co ses jí tak vychloubala." Pokud však viděl, tak dělala to, co řekl, když chtěla být hodná a měla dobrou náladu, a jinak ne, a zapomínala, jestli má pravdu on či nikoliv. "Myslím to vážně, Faile. Chci tvůj slib. Nebudu se účastnit žád -"
"Slibuju, srdce moje," řekla a položila mu prsty na ústa. "Slibuju, že nebudu Randa špehovat. Vidíš, jsem poslušná svého pána manžela. Vzpomínáš, kolik vnuků moje matka říkala, že čeká?"
Z té náhlé změny tématu zamrkal. Ale dala mu slovo. To bylo důležité. "Šest, myslím. Přestal jsem to počítat, když nám začala vykládat, kteří mají být kluci a kteří holky." Urozená paní Deira měla několik překvapivě upřímných rad ohledně způsobu, jak se toho dá dosáhnout. Naštěstí mu většina unikla, protože uvažoval, jestli náhodou nemá odejít, dokud neskončí. Faile jenom kývala, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě, a její otec a manžel tam jen tak seděli.
"Aspoň šest," řekla se skutečně poťouchlým úsměvem. "Perrine, bude nám koukat přes rameno, dokud jí neřeknu, že prvního vnuka může čekat brzo, a napadlo mě, jestli se ti někdy podaří porozepínat mi knoflíčky..." I po měsících manželství se pořád ještě červenala, ale nepřestávala se usmívat. "Když tu teď je po tolika týdnech opravdická postel, chovám se necudně jako vesnická holka o sklizni."
Čas od času zauvažoval o těch saldejských vesnických holkách, o nichž pořád mluvila. Ruměnec neruměnec, kdyby byly tak necudné jako Faile, když spolu byli sami, tak by v Saldeii nikdy nemohli sklidit žádnou úrodu. Při svlékání jí utrhl ještě dva knoflíčky a jí to vůbec nevadilo. Vlastně se jí podařilo rozervat mu košili.
* * *
Demiru překvapilo, když otevřela oči, překvapilo ji, když zjistila, že leží na posteli ve vlastním pokoji u Růžové koruny. Čekala, že bude mrtvá, ne svlečená pod lněnou pokrývkou. Na stoličce v nohou postele seděl Stevan a dařilo se mu tvářit zároveň ustaraně, přísně a také, jako by se mu ulevilo. Štíhlý cairhienský strážce byl o hlavu menší než ona a téměř o dvacet let mladší, i přes prošedivělé spánky, ale občas se pokoušel chovat otcovsky a málem prohlašoval, že se o sebe nedokáže postarat, pokud ji on nedrží za ruku. Velmi se obávala, že tenhle incident mu při jejich zápase poskytne v příštích měsících značnou výhodu. Na jedné straně postele byla Merana a tvářila se vážně, na druhé Berenicia. Kyprá žlutá sestra vždycky vypadala vážně, nyní však vyloženě zasmušile.
"Jak?" vypravila ze sebe Demira. Světlo, ale že byla slabá. Za to mohlo léčení, vyndat ruce zpod pokrývky byla nesmírná námaha. Musela být blízka smrti. Léčení nezanechávalo jizvy, ale vzpomínka a slabost docela stačily.
"Do šenku přišel muž," vysvětloval Stevan, "a tvrdil, že chce pivo. Vykládal, že viděl, jak Aielové sledují nějakou Aes Sedai - a přesně popsal tebe - a říkal, že ji chtějí zabít. Jakmile domluvil, cítil jsem..." Bezútěšně se usmál.
"Stevan mě požádal, abych šla s ním," dodala Berenicia, "a málem mě za sebou táhl - a celou cestu jsme běželi. Pravda, nebyla jsem si jistá, že jsme to zvládli včas, dokud jsi teď neotevřela oči."
"Ovšem," přisadila si Merana hluše, "to bylo všechno součástí stejné pasti, stejného varování. Aielové a ten muž. Škoda, že jsme ho nechali odejít, ale měli jsme kvůli tobě takové starosti, že se mu podařilo

vyklouznout dřív, než někoho napadlo ho zadržet."
Demira myslela na Milama a na to, jak tohle ovlivní pátrání v knihovně, jak dlouho asi potrvá, než se Stevan uklidní, a to, co říkala Merana, k ní proniklo až po chvíli. "Zadržet ho? Varování? O čem to mluvíš, Merano?" Berenicia si zamumlala cosi o tom, že by to pochopila, kdyby jí to ukázaly v knížce. Berenicia měla občas pěkně jedovatý jazýček.
"Vidělas někoho přijít do šenku na panáka, co jsme dorazily, Demiro?" zeptala se Merana trpělivě.
Byla to pravda. Neviděla. Jedna nebo dvě Aes Sedai v Caemlynu neznamenaly žádnou změnu pro chod hostince, ale devět bylo něco jiného. Paní Cinchoineová se o tom poslední dobou otevřeně zmiňovala.
"Takže jste se měli dozvědět, že mě Aielové zabili. Nebo jste mě možná i měli najít dřív, než zemřu." Právě si vzpomněla na to, co ten zlovolně se tvářící chlapík vrčel. "Měla jsem vám povědět, abyste se všecky držely dál od al'Thora. Přesně: ‚Vyřiď těm ostatním čarodějnicím, aby se držely dál od Draka Znovuzrozeného.' Těžko mohl chtít, aby mrtvola tuhle zprávu předala dál, že? Jak moje rány vypadaly?"
Stevan si na stoličce poposedl a upřel na ni bolestínský pohled. "Obě minuly orgány, na místě by tě nejspíš nezabily, ale ztratilas spoustu krve -"
"Co uděláme teď?" přerušila ho Demira a směřovala svou otázku na Meranu, dřív, než mohl začít plácat, jak hloupé od ní bylo, nechat se takhle chytit.
"Já říkám, že bychom měli najít Aiely, kteří za to jsou zodpovědní," prohlásila Berenicia rázně, "a já z nich udělám odstrašující příklad." Pocházela z Hraničních blat Shienaru a aielské nájezdy ji provázely po celé dětství a dospívání. "Seonid se mnou souhlasí."
"To ne!" namítala Demira. "Nepřipustím, abyste mi zničily první šanci studovat Aiely. Už takhle těžko řeknou víc než dvě slova. Koneckonců, byla to moje krev. Kromě toho, pokud byl muž, který vás varoval, taky Aiel, tak mi připadá zřejmé, že jednal na rozkaz, a myslím, že v Caemlynu je jenom jeden muž, který dává rozkazy Aielům."
"My ostatní," řekla Merana, s přísným pohledem upřeným na Berenicii, "souhlasíme s tebou, Demiro. Už nechci slyšet další řeči o plýtvání časem a energií na hledání jedné smečky psů mezi stovkami, když muž, který je poslal na lov, si s úsměvem chodí kolem." Berenicia se trochu naježila, než sklonila hlavu, to ale dělala vždycky.
"Musíme al'Thorovi aspoň ukázat, že s Aes Sedai takhle jednat prostě nemůže," vyjela Berenicia ostře.
Meranin pohled její tón zmírnil, ale nadšeně nemluvila. "Ale ne tak rázně, aby to zničilo všechny naše plány, samozřejmě."
Demira sepjala prsty a s povzdechem si je opřela o rty. Cítila se slabá. "Něco mě napadlo. Když ho otevřeně postavíme před to, co udělal, tak to jistě popře, a my nemáme žádný důkaz, abychom mu ho vmetly do tváře. A nejen to, mohlo by být prozíravé zjistit, jaký má názor na lovení Aes Sedai jako králíků." Merana a Berenicia si vyměnily pohledy a dost rázně kývly. Ubohý Stevan se zuřivě mračil.
Nikdy nikomu neprominul, když jí ublížil. "Nebylo by lepší nic neříkat? Nad tím by mohl hloubat a hezky se zpotit. Proč jsme něco neřekly? Co uděláme? Nevím, kolik toho zvládneme, ale aspoň bychom ho mohly přimět, aby se ohlížel přes rameno."
"To má smysl," řekla ode dveří Verin. "Al'Thor si musí Aes Sedai vážit, jinak s ním nebude žádné pořízení." Kývla Stevanovi, aby odešel - samozřejmě počkal, až kývne i Demira - a pak se posadila na jeho stoličku. "Myslela jsem, že když ses stala terčem -" Zamračila se na Meranu a Berenicii. "Nesednete si? Nechci, aby mě bolelo za krkem z toho, jak se musím koukat nahoru." Verin mluvila dál, zatímco ony si přistavily jedinou židli v místnosti a stoličku z obou stran Demiřiny postele. "Jelikož ses stala terčem, Demiro, tak bys měla pomáhat rozhodnout, jak dát panu al'Thorovi lekci. A zdá se, že už jsi s tím začala."
"Já myslím," začala Merana, ale Verin ji uťala.
"Za chviličku, Merano. Demira má právo vyslovit první návrh."
Demiře se zadrhl dech v hrdle, jak čekala na výbuch. Merana zřejmě vždycky chtěla, aby její rozhodnutí Verin schválila, což bylo za daných okolností jen přirozené, byť neohrabané, ale tohle bylo poprvé, kdy Verin prostě převzala velení. A přesto Merana na Verin jen chvíli civěla se stisknutými rty a pak sklonila hlavu. Demira napadlo, jestli to znamená, že Merana předává poselstvo Verin. Očividně nemohla dělat nic jiného. Oči všech se vyčkávavě upřely na Demiru. Zvláště Verininy oči byly velmi pronikavé.

"Jestli chceme, aby si lámal hlavu nad tím, co hodláme podniknout, navrhuji, aby dneska žádná z nás nešla do paláce. Třebas bez vysvětlení, nebo, jestli je to příliš silné, tak mu podat takové, které prohlédne." Merana přikývla. Důležitější bylo, jak se věci vyvíjely, že kývla i Verin. Demira se rozhodla odvážit se ještě dál. "Možná že bychom neměly nikoho posílat pár dní, ať se hezky dusí ve vlastní šťávě. Jsem si jistá, že pozorováním Min zjistíme, až bude hezky načatý, a..." Ať už se rozhodnou k čemukoliv, ona se toho chtěla účastnit. Byla to, koneckonců, její krev a jenom Světlo ví, na jak dlouho teď bude muset odložit své pátrání v knihovně. Tohle byl skoro stejně podstatný důvod, proč dát al'Thorovi lekci, jako to, že zapomínal, kdo Aes Sedai jsou.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

U tulačky

Mat chtěl do Ebú Daru klidnou jízdu a jistým způsobem se mu jí dostalo. Ale cesta se šesti ženami, z nichž čtyři byly Aes Sedai, byla plná rozčilování.

Prvního dne dorazili k vzdálenému lesu, když bylo slunce ještě vysoko na obloze, a několik hodin cestovali pod vysokým baldachýnem většinou holých větví. Koňům pod kopyty šustilo suché listí a křupaly větve. Nakonec těsně před západem slunce se utábořili u vysychajícího potůčku. Harnan, velitel oddílu, s hranatou bradou a jestřábem vytetovaným na tváři, dohlédl na to, aby se vojáci Bandy uložili, vyhřebelcovali a spoutali koně, postavili hlídky a zapálili ohně. Nerim a Lopin pobíhali kolem Mata a stěžovali si, že s sebou nevzali stany, a jak má chudák vědět, že bude trávit noci spaním na zemi, když mu pán nic neřekne, a jestli z toho bude mít jeho pán smrt, tak to není jeho vina. Jeden hubený a druhý podsaditý, dařilo se jim dělat si navzájem ozvěnu. Vanin se samozřejmě postaral sám o sebe, ačkoliv dohlížel na Olvera a vyhřebelcoval Vichra tam, kam kluk nedosáhl, ani když použil sedlo jako stoličku. O Olvera se starali všichni.

Ženy se utábořily společně s nimi, avšak jistým způsobem bylo místo, kde se usádlily, stejně oddělené, jako by bylo padesát kroků daleko. Jako by neviditelná čára rozdělovala tábořiště na dvě poloviny a neviditelné cedule říkaly vojákům, aby ji nepřekračovali. Nyneiva a Elain a obě bělovlasé ženy se sesedly kolem vlastního ohně s Aviendhou a zlatovlasou hledačkou a směrem, kde v pokrývkách polehával Mat a jeho muži, se téměř nepodívaly. Tichý hovor, přinejmenším to, co z něj Mat zaslechl, se točil kolem

starostí Vandene a Adeleas s tím, že Aviendha hodlá svého koně celou cestu do Ebú Daru vést, místo aby na něm jela. Tom se snažil promluvit o samotě s Elain a ona ho, ze všech věcí, jen nepřítomně poplácala po tváři, než ho poslala zpátky za Juilinem a Jaemem, šlachovitým starým strážcem, jenž patřil Vandene a většinu času zjevně trávil broušením svého meče.
Mat nic nenamítal, aby se ženy držely stranou. Vznášelo se kolem nich napětí, jemuž nerozuměl. Aspoň kolem Nyneivy a Elain, hledačku to zřejmě nakazilo taky. Občas zíraly na Aes Sedai - druhé dvě Aes Sedai, pořád si nebyl jistý, jestli si někdy zvykne na to brát tak i Nyneivu a Elain - trochu příliš upřeně, ačkoliv Vandene a Adeleas si toho nevšímaly, stejně jako Aviendha. Ať už byl důvod jakýkoliv, Mat s tím nechtěl mít nic společného. Smrdělo to, jako by se mezi nimi rozhořel spor, a ať už vyšlehnou plameny nebo bude doutnat pod zemí, moudrý muž se jim vyhne hodně širokým obloukem, zvlášť když ty ženy jsou Aes Sedai.
Trochu ho to dráždilo, stejně jako další věc, což byla jeho vlastní chyba. Jídlo. Od ohně Aes Sedai se rychle rozšířila vůně jehněčího a nějaké polévky. Čekaje rychlou cestu do Ebú Daru, neřekl Vaninovi a ostatním nic o potravinách, což znamenalo, že v sedlových brašnách měli jen trochu sušeného masa a suchary. Mat cestou skoro nezahlédl ani ptáčka či veverku, natož vysokou, takže lov nepřicházel v úvahu. Když Nerim pro Mata rozložil malý skládací stolek a stoličku - Lopin připravoval další pro Naleseana - Mat mu řekl, ať rozdělí to, co nacpal do košů na nákladních koních. Výsledek nebyl tak dobrý, jak doufal.
Nerim stál u Matova stolu a naléval mu vodu ze stříbrného džbánu, jako by to bylo víno, a lítostivě se díval, jak do vojáků padají vybrané pochoutky. "Nakládaná křepelčí vajíčka, můj pane," ohlašoval pohřebním tónem. "Velmi dobře by se hodila na snídani mého pána v Ebú Daru." A: "Nejlepší uzený jazyk, můj pane. Kdyby jenom můj pán věděl, co vše jsem musel podstoupit, abych v té ubohé vesnici našel jazyk uzený v medu, když jsem neměl čas a všechno nejlepší zřejmě zabraly Aes Sedai." Vlastně nejvíc asi litoval toho, že Lopin pro Naleseana našel konzervu drozdů. Pokaždé, když Nalesean jednoho rozkousl, Lopinův samolibý úsměv zesílil a Nerimovi se obličej protáhl ještě víc. Vlastně z toho, jak někteří muži větřili, bylo zřejmé, že by měli radši kousek jehněčího a misku polévky než celý v medu uzený jazyk nebo huspeninu z husích jater. Olver na oheň žen pohlížel s otevřenou touhou.
"Nechceš jíst s nima?" zeptal se ho Mat. "Jestli jo, je to v pořádku."
"Mám rád uzenýho úhoře," prohlásil Olver statečně. Temnějším tónem dodal: "A stejně se s náma mohla rozdělit." Očima sledoval Aviendhu, kamkoliv se pohnula, a zřejmě měl něco i proti hledačce, snad proto, že hodně času trávila očividně přátelským hovorem s Aielankou. Přinejmenším Aviendha musela chlapcův upřený pohled vycítit, protože se po něm ohlédla a zamračila se.
Mat si otřel bradu a zadíval se na oheň Aes Sedai - když na to tak myslel, sám by si také raději dal jehněčí a polévku - a všiml si, že Jaem chybí. Vanin sice vrčel, že ho zase posílá pryč, avšak Mat ho poslal ze stejného důvodu, proč ho nechával prohlížet cestu vepředu ve dne i přesto, že Jaem také chodil na zvědy. Nechtěl se spoléhat jenom na to, co se mu Aes Sedai uvolí říci. Nyneivě by možná věřil - nemyslel si, že by mu otevřeně zalhala, jako vědma se Nyneiva vždycky na každého lháře vrhla jako jestřáb - ale ona se na něj koukala přes Adeleasino rameno velmi podezřelým způsobem.
K jeho překvapení se Elain zvedla, jakmile dojedla, a přeplula onu neviditelnou čáru. Některé ženy jako by se přímo vznášely těsně nad zemí. "Neprošel by ses se mnou, pane Cauthone?" zeptala se chladně. Ne docela zdvořile, ale ne úplně hrubě.
Mat jí ukázal, ať jde první, a ona odplula mezi stromy zalité měsíčním světlem za hlídkami. Zlaté vlasy jí spadaly na ramena a rámovaly jí tvář tak, aby každý muž zůstal koukat, a měsíční světlo její nadutost poněkud změkčilo. Kdyby byla něčím jiným... A to nemyslel jenom Aes Sedai, dokonce ani ne to, že patřila k Randovi. Rand se na muže, jenž vždycky věděl, jak na ženy, zjevně zaplétal s tou nejhorší sortou ženských. Pak začala Elain mluvit a on zapomněl na všechno ostatní.
"Máš ter'angrial," řekla bez úvodu a aniž se na něj podívala. Jenom plula dál a pod nohama jí šustilo listí, jako by čekala, že za ní půjde jako lovecký pes. "Někdo říká, že ter'angrial je právem majetkem Aes Sedai, ale já nežádám, abys mi ho vydal. Nikdo ti ho nevezme. Ale takové věci je třeba studovat. Z toho důvodu chci, abys mi každý večer, když zastavíme, ten ter'angrial předal. Vrátím ti ho ráno, než vyrazíme."

Mat se na ni úkosem podíval. Mluvila vážně, ani v nejmenším o tom nepochyboval. "To je od tebe vážně laskavý, nechat mi, co je moje. Jenomže proč si myslíš, že mám jeden z těch... jak tomu říkáte? Ter-něco?"
Ohó, teď strnula a taky se na něj podívala. Překvapilo ho, že jí z očí rovnou nevyskočil oheň a nezapálil celý les. Hlas, na druhou stranu, měla jako čirý led. "Víš velmi dobře, co je ter'angrial, pane Cauthone. Slyšela jsem, když ti o nich Moirain vykládala v Tearském Kameni."
"V Kameni?" odpověděl zdvořile. "Ano, na Kámen si pamatuju. Tam jsme měli všichni krásný časy. Vzpomínáš si na něco, co by se stalo v Kameni a dávalo by ti právo po mně něco chtít? Já ne. Jsem tady jenom proto, abych dal pozor, aby tobě a Nyneivě neudělali v Ebú Daru díry do kožichu. Až tě předám Randovi, můžeš se na ter'angrialy zeptat jeho."
Dlouho na něj jen civěla, jako by ho chtěla ztlouci pouhou silou vůle, pak se bez dalšího slova otočila na patě. Vrátil se za ní zpátky do tábora a s překvapením viděl, že prochází podél řady spoutaných koní. Prohlédla si ohně a jak jsou rozložené pokrývky a potřásla hlavou nad zbytky jídla, které vojáci nechali. Neměl ponětí, co má za lubem, dokud se k němu nevrátila se zdviženou bradou.
"Tvoji muži si vedli velmi dobře, pane Cauthone," pravila dost hlasitě, aby ji každý slyšel. "V podstatě jsem spokojená. Kdybys ale dobře plánoval, nemuseli by se přecpávat jídlem, kvůli kterému budou, přinejmenším dnes v noci, vzhůru. Vcelku sis ale vedl dobře. Jsem si jistá, že příště budeš plánovat lépe."
A chladná jako led odplula k vlastnímu ohni dřív, než se vzmohl na slovo, takže za ní jenom zíral.
Kdyby to však bylo všechno, zatracená dědička, co si myslí, že je jedním z jejích poddaných, a ona a Nyneiva chodily kolem Vandene a Adeleas se stisknutými rty - kdyby to bylo všechno, byl by si skočil dupák. Těsně po Elainině "prohlídce", než se vůbec dostal ke svým pokrývkám, ho liščí hlava zamrazila. Tak ho to šokovalo, že tam jenom stál a díval se dolů na svou hruď, než ho vůbec napadlo podívat se k ohni Aes Sedai. A ty tam stály, podél neviditelné dělicí čáry, i s Aviendhou. Elain zamumlala cosi, čemu nerozuměl, a obě bělovlasé Aes Sedai přikývly, přičemž Adeleas si chvatně vytahovala z jakési pochvy u pasu brk a kalamář a do malé knížečky si naškrábala pár poznámek. Nyneiva se tahala za cop a cosi si mumlala.
Trvalo to jen chvilku. Pak mráz zmizel a ženy se vrátily k ohni, tiše spolu rozmlouvajíce. Tu a tam se některá podívala jeho směrem, dokud se neuložil ke spánku.
Příštího dne pak dorazili na silnici a Jaem uklidil barvoměnivý plášť. Silnice byl široký pruh udusané hlíny, kde byly ještě místy na krajnici vidět dlažební kameny, ale cestu jim příliš neurychlila. Například vedla mezi hustě zalesněnými kopci. Některé kopce si zasloužily přinejmenším označení menší hora a mezi stromy vyčnívaly kolmé útesy a skalní věže. Za druhé, oběma směry neustále proudili lidé, i když jich nebylo příliš mnoho. Většinou to byly hloučky otrhaných lidí s prázdnými výrazy, kteří neměli dost rozumu na to, aby uhnuli z cesty žebřiňáku s volským spřežením, natož kupecké karavaně s vozy překrytými plátnem, vrzající za šesti až osmispřežím koní. Na svazích byly přilípnuté domy a stodoly ze světlého kamene a kolem poledne třetího dne konečně zahlédli první vesnici, kde byly domy bíle omítnuté, s plochými střechami ze světle červených tašek.
Popichování však pokračovalo. Elain pokračovala ve svých večerních prohlídkách. Když jí druhou noc v táboře u silnice sarkasticky řekl, že je rád, že ona je ráda, předvedla mu jeden z těch svých schválně majestátních úsměvů a pravila: "To bys měl být, pane Cauthone," a znělo to, jako by každé slovo myslela vážně!
Jakmile se začali zastavovat v hostincích, prohlížela koně ve stájích i seníky, kde přespávali vojáci. Když ji požádal, aby to nedělala, jenom chladně zvedla obočí a neodpověděla. Když jí řekl, aby to nedělala, obočí ani nezvedla. Prostě ho úplně ignorovala. Říkala mu, aby udělal věci, které stejně udělat chtěl - jako nechat v prvním zájezdním hostinci, kde měli podkováře, zkontrolovat koňům podkovy - a, což bylo ještě drásavější, i věci, které by udělal, kdyby se o nich dozvěděl před ní. Jak zjistila, že se Tad Kandel snaží utajit vřed na zadku, to Mat netušil, ani to, že Lawdrin Mendair má v sedlových brašnách tajně ne méně než pět lahví kořalky. Byl mnohem víc než jen podrážděný, když musel něco udělat poté, co mu řekla, aby to udělal, ale Kandelovi bylo třeba vřed prořízнout - někteří členové Bandy přejali Matův vztah k léčení - a Mendairovu kořalku vylít a tucet dalších věcí.
Mat se téměř modlil za to, aby mu řekla, že má udělat něco, co by nebylo nutné, aspoň jednou, takže by

jí mohl sdělit, že to neudělá. Důrazně, kategoricky, ne! Další žádost o ter'angrial by byla dokonalá, jenže ona se o něm už znovu nezmínila. Vysvětlil vojákům, že ji poslouchat nemusejí, a žádného nikdy nepřistihl, že by to dělal, ale když je začala chválit, jak dobře se postarali o koně, začali se potěšené křenit, a když jim říkala, že jí připadají jako dobří vojáci, nafukovali se jako pávi. V den, kdy si všiml, jak se Vanin udeřil klouby ruky do čela, a slyšel ho mumlat: "Děkuju, má paní," beze stopy ironie, v ten den Mat málem spolkl jazyk.

Snažil se být milý, ale ženy to nepřipouštěly, nejenom Elain. Aviendha mu řekla, že nemá žádnou čest, pro všechno na světě, a jestli Elain nebude prokazovat větší úctu, tak ho to naučí. Aviendha! Ženská, již stále podezíral, že jen čeká na příležitost podříznout Elain krk! A nazývala Elain skoro-sestrou! Vandene a Adeleas se na něho koukaly, jako by byl divný brouk připíchnutý na desku. Navrhl té hledačce, že si s ní zastřílí, o peníze nebo jenom pro zábavu - luk, který nosila, musel zjitřit její představivost, protože si jako hledačka dala jméno Birgitte - ale ona se na něj jen zvláštně podívala a odešla. Vlastně se pak od něj držela dál. Držela se Elain jako klíště, pokud se Elain nepřiblížila k němu. A Nyneiva...

Celou cestu ze Salidaru se mu vyhýbala, jako by páchl. Třetí noc na cestě, a první v hostinci, malé hospůdce zvané U svatebního nože, ji Mat zahlédl, jak ve stáji s doškovou střechou krmí scvrklou mrkví svou baculatou kobylku, a usoudil, že ať už se jinak děje cokoliv, může si s ní aspoň promluvit o Bode. Nestávalo se každý den, aby se něčí sestra vydala stát Aes Sedai, a Nyneiva bude vědět, před čím Bode stojí. "Nyneivo," řekl míře k ní, "chci si s tebou promluvit -" Dál se nedostal.

Ona doslova vyskočila do vzduchu a vyrazila k němu, hrozíc mu pěstí, i když ji okamžitě zakryla v záhybech sukní. "Nech mě na pokoji, Mate Cauthone," málem řvala. "Slyšíš mě? Nech mě na pokoji!" A proletěla kolem něj ven, naježená tak, až ho napadlo, že se jí cop postaví jako kočičí ocas. Poté nejen že páchl, ale také měl nějakou nemoc, která byla jednak odporná a navíc nakažlivá. Když se k ní jenom pokusil přiblížit, schovala se za Elain, mračila se na něj přes její rameno a tvářila se, jako by na něj chtěla vypláznout jazyk. Ženské byly prostě bláznivé. To bylo všechno.

Aspoň že Tom a Juilin byli ochotní jet ve dne vedle něj, tedy pokud si jejich pozornost nevyžádala Elain. Občas to dělávala, jen aby za ním nemohli, tím si byl jistý, ačkoliv nedokázal přijít na to proč. Když se na cestě začaly objevovat hostince, ti dva byli šťastní, že se každý večer můžou s ním a Naleseanem podělit o korbel piva či punče. Sedávali ve vesnických šencích s cihlovými zdmi, kde panoval úplný klid a pohled na mourovatou kočku byl zábavou, a u stolů obsluhovala sama paní hostinská, nevyhnutelně žena s hýžděmi, že kdyby se ji muž pokusil štípnout, zlámal by si prsty. Převážně se bavili o Ebú Daru, o němž Tom hodně věděl i přesto, že tam nikdy nebyl. Nalesean byl ochotný opakovat příhody ze své jediné návštěvy vždy, když ho někdo požádal, ač se soustředil hlavně na souboje, které viděl, a na sázky při koňských dostizích. Juilin měl příběhy od mužů, které znal a kteří tam byli, nebo aspoň znali někoho, kdo tam byl, jež zněly neuvěřitelně, dokud je Tom či Nalesean nepotvrdili. V Ebú Daru bojovali muži v soubojích kvůli ženám a ženy kvůli mužům a cena v obou případech - tohle slovo použili - souhlasila, že půjde s vítězem. Muži dávali ženám jako svatební dar nůž a žádali je, aby jej použili, pokud se jim znelíbí - znelíbí se jim! - a žena, která zabila muže, byla v právu, pokud se nedokázal opak. V Ebú Daru chodili muži kolem žen po špičkách a nutili se do úsměvu při něčem, kvůli čemu by jiného muže zabili. Elain si to tam zamiluje. A Nyneiva jistě taky.

Z jejich povídání však vzešlo ještě něco jiného. Mat si Nyneivino a Elainino znechucení z Vandene a Adeleas jen nepředstavoval, jakkoliv se to ony snažily zakrýt. Nyneiva se na pohled spokojila jen se zlobným mračením a tichým mumláním. Elain se nemračila ani nemumlala, ale neustále se snažila převzít velení. Zřejmě se už považovala za královnu Andoru. Ať už za tvářemi Aes Sedai bylo skryto Světlo ví kolik let, Vandene a Adeleas musely být dost staré, aby mohly být matkami mladší ženy, dokonce i babičkami. Mata by nijak nepřekvapilo, kdyby se dozvěděl, že byly Aes Sedai již v době, kdy se Nyneiva a Elain narodily. Dokonce ani Tom to napětí nechápal, a on kupodivu na prostého kejklíře věděl a rozuměl hodně věcem. Elain Tomovi málem utrhla hlavu a řekla mu, že to nepochopí a ani nemůže, když se jí to pokoušel mírně vyčíst. Obě starší Aes Sedai však byly pozoruhodně snášenlivé. Adeleas zřejmě často ani nebrala na vědomí, že Elain dává rozkazy, a obě vypadaly překvapeně, když si toho všimly.

"Vandene řekla: ‚No, jestli to opravdu chceš, dítě, tak to samozřejmě uděláme,'" zamumlal Juilin do

svého piva, když celý incident vyprávěl. "Myslely byste si, že někdo, kdo byl před několika dny jenom přijatá novicka, bude mít radost. Elaininy oči mi připomínaly zimní bouřku. Nyneiva skřípala zuby tak silně, až jsem se bál, že jí popraskají."
Byli v šenku U svatebního nože. Vanin, Harnan a ostatní posedávali na lavicích u ostatních stolů spolu s několika místními. Muži měli dlouhé vesty, některé tak jasných barev, že by se i Cikán zaradoval, a často nenosili košile, ženy měly světlé šaty s úzkým hlubokým výstřihem a sukně na jednom boku vykasané ke koleni, aby byla vidět spodnička dost barevná, že vedle ní byly vesty téměř mdlé. Mnoho mužů a všechny ženy měli v uších velké kruhy a na rukou jim jiskřila barevná sklíčka tří čtyř prstenů. Jak muži, tak ženy hladili dlouhé zakřivené nože, které měli za pasem, a temně na cizince zahlíželi. U svatebního nože se zastavily dvě kupecké karavany z Amadicie, ale kupci jedli ve svých pokojích a jejich vozkové zůstali u vozů. Elain, Nyneiva a ostatní ženy také odešly nahoru.
"Ženy jsou... jiné," pronesl Nalesean se smíchem v odpověď na Juilinovu poznámku, i když hovořil k Matovi, a hladil si špičatou bradku. Obvykle mu obyčejní lidé tolik nevadili, ale Juilin byl prostý muž z Tearu, což očividně znamenalo rozdíl, zvlášť když na něj Juilin schválně kulil oči, kdykoliv na něj promluvil. "V Tearu existuje jedno rolnické rčení: ‚Aes Sedai je deset ženských v jedné kůži.' Rolníci jsou občas docela moudří, ať shoří moje duše, jestli ne."
"Alespoň nikdo neudělal nic, řekněme, drastického," řekl Tom, "i když jsem si říkal, že je to jenom tak tak, když si Elain nechala uklouznout, že z Birgitte udělala svýho prvního strážce."
"Tu hledačku?" vyjekl Mat. Několik místních se na něj upřeně zadívalo a on ztišil hlas. "Ona je taky strážce? Elainin strážce?" To rozhodně pár věcí vysvětlovalo.
Tom a Juilin si nad okrajem pohárů vyměnili pohled.
"Určitě ji potěší, až se dozví, žes přišel na to, že je hledačkou rohu," řekl Tom, otíraje si pěnu z knírů.
"Ano, je strážce, a to málem vyvolalo pěknou bitku. Jaem ji okamžitě začal brát jako mladší sestru, ale Vandene a Adeleas..." Ztěžka si povzdechl. "Je moc nepotěšilo, že si Elain už vybrala strážce - očividně většině Aes Sedai trvá několik let, než si nějakýho najdou - a rozhodně je nepotěšilo, že si jako strážce vybrala ženu. A Elain se kvůli tomu zabejčila ještě víc."
"Zřejmě nerady dělají věci, co ještě nikdo předtím neudělal," dodal Juilin.
"Ženská strážcem," zamumlal Nalesean. "Věděl jsem, že s příchodem Draka Znovuzrozeného se všechno změní, avšak ženská strážcem?"
Mat pokrčil rameny. "Asi si povede docela dobře, dokud nezačne doopravdy střílet z toho svýho luku. Nateklo ti do špatný dírky?" zeptal se Juilina, jenž se začal dusit svým pivem. "Dobrýmu luku dám každej den přednost před mečem. Ještě lepší je hůl, ale luk je dobrej. Jenom doufám, že se mi nebude snažit bránit, až přijde čas odvíst Elain k Randovi."
"Myslím, že střílet umí." Tom se naklonil nad stůl a praštil Juilina do zad. "Myslím, že umí, Mate."
Pokud ale Nyneiva a ostatní pomyslely na škubání vlasů - a Mat nechtěl být v okolí deseti mil, medailonek nemedailonek - jemu to nepředváděly. Viděl jenom pevnou frontu a další pokusy do něho usměrnit, počínaje chvílí, kdy ráno po prvním pokusu sedlal Oka. Naštěstí měl spoustu práce s odháněním Nerima, jenž si myslel, že sedlat Matova koně je jeho práce, a naznačil, že to umí lépe. Zamrazení ostatně trvalo jen chvilku, takže Mat nedal nijak najevo, že si něčeho všiml. Rozhodl se, že tohle bude jeho odpověď. Žádné pohledy, žádné mračení, žádné obviňování. Bude je ignorovat a nechá je škvařit ve vlastní šťávě.
Měl spoustu příležitostí je ignorovat. Stříbrný medailon zchladl ještě dvakrát, než našli silnici, a pak několikrát během dne, večer a každý den poté. Občas to přišlo a zmizelo mrknutím oka a občas si byl jist, že to pokračovalo hodiny. Nikdy ovšem nepoznal, která je za to zodpovědná. Aspoň obvykle ne. Jednou, když měl vzadu na krku opruzeninu z horka a pocit, že mu šátek uřízne hlavu, si všiml, že se na něj dívá Nyneiva, a medailon při tom zchladl. Mračila se tak, že procházející sedlák, jenž klackem pobízel svého vola ve snaze přimět zvíře šourat se rychleji, se na ni pořád ohlížel, jako by se bál, že by se každou chvíli mohla podívat na něj a možná zabít vola mezi ojemi. Jenomže když se na ni Mat zamračil na oplátku, ona nadskočila a málem spadla z koně a mrazení pominulo. U ostatních to prostě nepoznal. Občas vídal, jak ho pozorují dvě i tři včetně Aviendhy, jež šla pořád ještě pěšky a koně si vedla. Ostatní, když se konečně podíval, si povídaly mezi sebou či se dívaly, jak nad nimi na bezmračné obloze krouží

orel nebo mezi stromy na prudkém svahu v dohledu od silnice stojí velký černý medvěd, o polovinu vyšší než vzrostlý muž. Jediná skutečně dobrá věc na tom všem byla, že měl dojem, jako by Elain neměla radost. Nevěděl proč a nezáleželo mu na tom. Prohlížet jeho muže. Poplácávat ho pochvalně po hlavě. Kdyby byl muž, který dělá takové věci, tak by ji byl nakopl.

Pravdou bylo, že začal být velmi samolibý. Ať už dělaly cokoliv, nemělo to na něj větší vliv, nic, co by nespravila trocha Nerimova mazání na prsa. Nerim ho ujišťoval, že to nejsou omrzliny. Cítil se samolibě, až do čtvrtého odpoledne. Právě vycházel ze stáje u Jižní obruče, chatrného dvouposchoďového stavení z bíle omítnutých cihel v chatrné vesnici plné bíle omítnutých cihel a much, zvané So Tehar, kde nechal Oka, když ho cosi měkkého prudce udeřilo mezi lopatky. S pachem koňského hnoje v nose se otočil na patě, připravený přerazit vejpůl pacholka nebo bojovat na nože s jedním ze soteharských mrzutě se tvářících hulvátů. Nebyl to však stájník ani hulvát. Jenom Adeleas, chvatně škrábala do své knížečky a pokyvovala hlavou. Ruce měla čisté.

Mat zašel do šenku a u hostinské si objednal punč, načež změnil názor a požádal místo toho o kořalku, kalnou tekutinu, o níž hubená žena tvrdila, že ji vyrábí ze švestek, ale která chutnala, jako by se s ní dala čistit rez. Juilin nad pitím jenom zafrkal a Tom odmítal byť jen přičichnout. Dokonce i Nalesean jenom usrkl a pak požádal o punč, a Nalesean byl ochoten pít cokoliv. Mat přestal počítat, kolik malých cínových šálků vyprázdnil, ale do postele ho museli dopravit Nerim s Lopinem spojenými silami. Nikdy ho ani nenapadlo, že by liščí hlava mohla mít nějaké hranice. Měl důkaz, a víc než to, že zastaví saidar, ale pokud jim stačilo, aby něco sebraly s pomocí jediné síly a hodily to po něm... Lepší než nic, říkal si pořád dokola, leže na hrbolatém slamníku a dívaje se, jak se po stropě plazí měsíční světlo a stíny. Mnohem lepší než nic. Kdyby se však udržel na nohou, byl by bez váhání sešel dolů pro další švestkovici.

Proto taky měl ohavnou náladu, jazyk jakoby pokrytý peřím, v hlavě mu bušilo a pod pálícím sluncem byl zpocený jako myš, když pátého dne silnice vystoupila na hřeben a odhalila Ebú Dar, rozkládající se dole na obou březích řeky Eldar, s velkým přístavem plným lodí za městem.

Prvním dojmem z města byla bílá. Bílé budovy, bílé paláce, bílé věže a vížky. Kupole jako jasně bílé tuříny nebo hrušky, často s karmínovými, modrými a zlatými pruhy, ale hlavně bylo město bílé a odráželo sluneční paprsky, až z toho bolely oči. Brána, k níž vedla silnice, byla široká a vysoká, s lomeným obloukem v bíle omítnuté hradbě tak silné, že jel dvacet kroků ve stínu, než se znovu vynořil do slunce. Město jako by bylo plné náměstí, kanálů a mostů, velkých náměstí plných lidí, s kašnami či sochami uprostřed, kanálů širokých i úzkých, po kterých muži poháněli bárky, a mostů všech velikostí, některé byly nízké, jiné se klenuly vysoko, některé byly dokonce dost široké, aby na nich mohly stát krámky. Paláce s portiky se silnými sloupy stály vedle krámků, předvádějících houně a sukno, domy o čtyřech poschodích s obrovskými oblouky oken, skrytými za žaluziemi, stály vedle stájí, nožířských dílen a rybáren.

Právě na náměstí Vandene přitáhla otěže a začala se radit s Adeleas, zatímco se na ně Nyneiva mračila a Elain se tvářila tak mrazivě, že by jí z nosu a brady měly viset rampouchy. Na Elainino naléhání se před vjezdem do města Aviendha vyškrábala na svého hubeného šedáka, ale teď zase stejně neohrabaně slezla dolů. Rozhlížela se kolem sebe skoro stejně zvědavě jako Olver, jenž vyvaloval oči od chvíle, kdy se město objevilo na dohled. Birgitte se zřejmě snažila těsně sledovat Elain, napodobujíc při tom Jaema a Vandene.

Mat využil příležitosti, začal se ovívat kloboukem a rozhlížel se kolem sebe.

Největší palác, jaký zatím viděl, zabíral celou jednu stranu náměstí, samá kupole, vížka a sloupořadí, tři a čtyři poschodí nad zemí. Na ostatních třech stranách náměstí dlážděného světlými dlažebními kameny stály velké domy společně s hostinci a krámy a všechny byly bílé. Uprostřed náměstí socha ženy v rozevlátém rouše, vyšší než ogier, stála na ještě vyšším podstavci. Žena měla jednu ruku zdviženou a ukazovala k jihu na moře. Procházelo tudy jen pár lidí, a věru nebylo divu, v takovém vedru. Na nejnižším stupni podstavce sochy několik lidí pojídalo oběd a kolem se slétali holubi a racci, rvoucí se o drobky. Bylo to ztělesnění míru a klidu. Mat nechápal, proč náhle ucítil, jak se mu v hlavě otáčejí kostky.

Ten pocit znal až příliš dobře. Občas ten pocit měl, když měl velké štěstí při hazardu. Byl tu vždycky,

když byla na obzoru bitva. A zřejmě přicházel i tehdy, když bylo třeba učinit zásadní rozhodnutí, takové, kdy špatná volba mohla docela dobře znamenat, že skončí s podříznutým hrdlem.
"Teď půjdeme dovnitř menší bránou," ohlásila Vandene. Adeleas přikyvovala. "Merilille dohlédne na to, aby nám dali pokoje a my se mohly osvěžit."
To muselo znamenat, že stojí před Tarasinským palácem, kde na Větrném trůně sedala Tylin Quintara z rodu Mitsobar a skutečně vládla území asi tak do sta mil kolem Ebú Daru. Jedna z mála věcí, které se mu podařilo o tomhle výletě zjistit, byla, že se Aes Sedai mají v paláci sejít s jednou ze svých, a také ovšem s Tylin. Aes Sedai se setkají s královnou. Mat se podíval na tu velkou hromadu lesklého mramoru a bíle omítnutého kamene a napadlo ho, jaké by to asi bylo bydlet tam. Obvykle se mu paláce líbily. Přinejmenším se mu líbilo všude, kde byli sloužící a zlato, a peřiny taky neuškodily. Ale pobyt v královském paláci znamenal, že pokaždé, když jste se ohlédli, měli jste za zadkem nějaké urozence. Mat byl raději, když se najednou setkával jen s omezeným počtem šlechticů. Dokonce i Nalesean dokázal být protivný. Takhle velký palác znamenal, buď že bude muset pořád uvažovat, kde asi Elain a Nyneiva jsou, nebo se je snažit pořád hlídat. Nebyl si jistý, co by bylo horší, kdyby ho nechaly, aby se za nimi vláčel jako jejich osobní strážce, nebo kdyby odmítly. Skoro slyšel, jak Elain říká tím chladným hlasem: Prosím, najděte nějaké ubytování pro pana Cauthona a moje muže. Ať je nakrmí a napojí. A klidně by to udělala. Zjevovala by se z čista jasna na další své prohlídky a říkala by mu, co má dělat, i kdyby to již dělal. Jenomže jestli s Nyneivou budou někde v bezpečí, tak to bude v královnině paláci. Kromě toho chtěl být někde, kde by mohl dát nohy nahoru a vypít si punč s dívkou na klíně, která by ho chlácholila. Mokré ručníky by taky nebyly od věci. Bolela ho hlava. V uších mu ještě zvonila přednáška, kterou mu ráno Elain přísně přednesla, o tom, jak špatné je pití a jak má dávat dobrý příklad. To byl další dobrý důvod, proč ji nemohl nakopnout. Byl na odpověď příliš slabý, právě vylezl z postele a přemítal, jestli se dokáže vytáhnout na Oka, a jí už tak prošlo příliš. Jestli to nezarazí teď, tak se nakonec bude on před ní ťukat klouby do čela.
Všechno to mu proběhlo hlavou, ještě než Vandene obrátila svého štíhlého nohatého ryzáka k paláci. "S mými muži se ubytujeme v jednom z těch hostinců," řekl Mat nahlas. "Když se budete ty nebo Elain chtít potulovat po ulicích, můžete mi poslat zprávu a já přivedu pár chlapů, aby vás doprovodili." Nejspíš to neudělají - nikdo nepřekonal ženskou, když si začala myslet, že se o sebe dokáže postarat s holýma rukama v jámě s medvědem - ale vsadil by se, že Vanin přijde na způsob, jak se dozvědět, kdy půjdou ven. A pokud ne on, tak Juilin. Lovec zlodějů by měl vědět jak. "Tenhle ujde." Vybrav zcela náhodně, ukázal na rozlehlou budovu na druhé straně náměstí. Nad klenutým vchodem se pohupovalo znamení, na něž nedohlédl.
Vandene se podívala, na Adeleas. Elain se podívala na Nyneivu. Aviendha se zamračila na něj.
On však žádné nedal příležitost promluvit. "Tome, Juiline, co byste řekli pár pohárkům punče?" Voda by nejspíš byla lepší. Ještě toho v životě tolik nevypil.
Tom jen zavrtěl hlavou. "Snad později, Mate. Měl bych zůstat u Elain, kdyby mě snad potřebovala."
Téměř otcovský úsměv, který Elain věnoval, se vytratil, když si všiml, že rozpačitě hledí na Mata. Juilin se neusmál - teď se ostatně usmíval zřídkakdy - ale také řekl, že zůstane s Elain, snad se zastaví později.
"Jak chcete," řekl Mat a znovu si dal klobouk na hlavu. "Vanine. Vanine?" Tlouštík sebou trhl a přestal zbožně koukat na Elain. Skutečně se začervenal! Světlo, ta ženská ale měla špatný vliv.
Když Mat obracel Oka, zasáhl ho zezadu Elainin hlas, zněl ještě přísněji než ráno. "Nedovoluj jim pít přes míru, pane Cauthone.
Někteří muži nevědí, kdy mají přestat. Určitě nechceš, aby chlapec viděl dospělé muže opilé."
Mat zaskřípal zuby a bez ohlížení přejel náměstí. Olver se na něho díval. Bude muset chlapy varovat, aby před klukem nechlastali, zvlášť Mendaira. Světlo, jak nesnášel, když mu říkala, co má dělat!
Ukázalo se, že hostinec se jmenuje U tulačky, ale znamení nade dveřmi a šenk slibovaly vše, po čem Mat toužil. V místnosti s vysokým stropem bylo rozhodně chladněji než venku, široké oblouky oken stínily dřevěné okenice s vyřezávanými arabeskami. Zdálo se, že je v nich víc děr než dřeva, avšak místnost stínily. Mezi místními seděli i cizinci, hubený Muranďan se zakroucenými kníry, podsaditý Kandořan se dvěma stříbrnými řetězy na přednici kabátce a další, které Mat jen tak od pohledu nepoznal. Ve vzduchu se vznášel řídký tabákový kouř a dvě ženy, hrající na pronikavé flétny, a muž s bubínkem mezi koleny

přidávali podivnou hudbu. Nejlepší bylo, že šenkýřky byly hezoučké a muži u čtyř stolů hráli vrchcáby. Kandorský kupec hrál karty.
Vznosná hostinská se představila jako Setalle Ananová, i když podle oříškových očí se v Ebú Daru určitě nenarodila. "Dobří pánové..." Velké kruhy v uších se jí zhouply, když se klaněla stejně Matovi jako Naleseanovi. "...může vám Tulačka nabídnout svoje ubohé ubytování?"
I přes nádech šedi ve vlasech byla pohledná, Mat se jí však díval do očí. Na těsně padnoucím náhrdelníku měla pověšený svatební nůž, jehož jílec, vyložený červenými a bílými kamínky, jí spočíval v hluboké jamce mezi prsy. Také u pasu měla zakřivený nůž. Přesto nedokázal potlačit úsměv. "Panímámo Ananová, mám pocit, jako bych přišel domů."
Zvláštní bylo, že se mu v hlavě přestaly otáčet kostky.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Opřete se o nůž

Nyneiva vylezla z poměrně velké měděné vany s dlouhým ručníkem omotaným kolem hlavy a pomalu osychala. Baculatá šedovlasá služebná se ji pokoušela obléknout, avšak Nyneiva ji poslala pryč, a nevšímajíc si polekaných pohledů a námitek, oblékla se sama, s velikou péčí, a ve vysokém úzkém stojacím zrcadle si prohlížela tmavě zelené šaty. se širokým límcem ze světlé maredské krajky. Lanův těžký zlatý prsten měla v kapsáři - lépe na něj nemyslet - spolu s jedním zkrouceným prstenovým ter'angrialem a Velký had se jí zlatě leskl kolem prostředníku na pravé ruce. Na pravé ruce. Na to bylo taky lepší nemyslet.
Na vysokém stropě byla hezky namalovaná modrá obloha a bílé mráčky, a i když měl nábytek znepokojivě velké pozlacené lví tlapy a štíhlé sloupky u postele, nohy židlí i všechno ostatní svislé bylo na její vkus trochu příliš kroucené a zlacené, pořád to byl nejpohodlnější pokoj, jaký za značně dlouhou dobu obývala. Příjemný pokoj. Docela chladný. A ona se snažila zůstat klidná. Samozřejmě to nefungovalo. Cítila, jak setkávají saidar, a když vyšla z ložnice, uviděla ochranu proti odposlouchávání, kterou vytvořila Elain, a zavázala ji kolem obývacího pokoje. Birgitte a Aviendha tu již byly taky, všechny čistě vydrhnuté a oblečené.
Čtyři ložnice tady obklopovaly jeden obývací pokoj, který měl na stropě taky namalovanou oblohu a mráčky. Birgitte tvrdila, že je to tu normální uspořádání. Čtyři vysoká okna vedla na balkon z bíle natřeného tepaného železa, tak složitě proplétaného, že se mohly neviděny dívat dolů na náměstí Mol Hara před palácem. Okny vál slabý vánek, přinášející slanou vůni moře, a kupodivu byl opravdu chladnější. Hněv narušoval její soustředění, takže Nyneivě krátce po příchodu do Tarasinského paláce začalo být horko.
Tom a Juilin dostali pokoje někde v obydlí služebnictva, což Elain skutečně podráždilo víc než oba muže. Tom se zasmál. On si to ale mohl dovolit.
"Dej si trochu toho vynikajícího čaje, Nyneivo," vybídla ji Elain a položila si ubrousek na zářivě modré hedvábné suknice. Jako všechno ostatní v místnosti, i její široké křeslo stálo na pozlacených koulích a další zlacené koule lemovaly vysoké opěradlo nad její hlavou. Aviendha seděla vedle ní, ale na podlaze, s nohama zkříženýma pod sukní šatů s vysokým límcem, které téměř ladily se světle zelenými dlaždicemi. Propletený stříbrný náramek se šaty ladil velmi dobře. Tu Nyneivu napadlo, že ještě nikdy neviděla Aielanku sedět v křesle. Lidé v těch dvou hostincích na ni rozhodně civěli.
"Máta a moruše," dodala Birgitte k Elainině nabídce a bez čekání naplnila další jemňounký šálek ze zlatého porcelánu. Birgitte měla samozřejmě široké šedé kalhoty a krátký modrý kabátek. Občas nosila i šaty, ale její vkus byl takový, až byla Nyneiva ráda, že je nosí jen zřídka. Všechny tři se oblékly a vyparádily a nikdo je nechtěl.
Stříbrný pohár se vlhce leskl a čaj byl studený a osvěžující. Nyneiva obdivovala Elainin chladný a suchý obličej. Sama se cítila mokrá i přes vánek. "Musím říct," zamumlala, "že jsem čekala jiný přijetí."
"Opravdu?" opáčila Elain. "Po tom, jak s námi Vandene a Adeleas zacházely?"
Nyneiva si zhluboka povzdechla. "Tak dobrá. Doufala jsem. Konečně jsem Aes Sedai, opravdická Aes Sedai, a nikdo tomu zřejmě nevěří. Vážně jsem doufala, že po odjezdu ze Salidaru to bude jiný."
Jejich setkání s Merilille Caendevin neprobíhalo nejlépe. Tedy spíš to, když jí byly představeny. Vandene je představila v podstatě jen zběžně a pak byly propuštěny, poslány pryč, aby si skutečné Aes Sedai mohly promluvit. Merilille říkala, že se jistě chtějí osvěžit, ale vlastně je propustila, a ony mohly odejít jako poslušné přijaté nebo zůstat jako mrzutá děcka. Už jen ta vzpomínka Nyneivě kazila veškeré pokusy o klid. Po obličeji se jí řinul pot.
Jenže být poslána pryč ještě nebylo to nejhorší. Merilille byla štíhlá, bledě elegantní Cairhieňanka s lesklými černými vlasy a velikýma vlahýma očima, šedá, která vypadala, že ji nikdy nic nepřekvapilo a taky nepřekvapí. Jenomže ty tmavé oči vykulila, když jí sdělily, že Nyneiva a Elain jsou Aes Sedai, a ještě víc, když se doslechla, že Egwain je amyrlin. Birgitte jako strážce ji jasně ohromila, i když tou dobou se již ovládala natolik, že se jenom podívala a krátce stiskla rty. Aviendha z toho vyšla nejsnáze. Merilille jenom zamumlala, jak ráda by byla, kdyby se stala novickou. Pak přišlo propuštění. A rada,

připomínající spíš rozkaz, aby několik příštích dní strávily zotavováním po útrapách cesty.
Nyneiva si z rukávu vytáhla šátek a marně si krajkovým čtverečkem ovívala obličej. "Pořád si myslím, že něco skrývají."
"Vážně, Nyneivo," řekla Elain potřásajíc hlavou. "Mně se nelíbí, jak s námi zacházely, o nic víc než tobě, ale ty se snažíš udělat z myši býka. Když chtějí Vandene a Adeleas hledat uprchlice, ať - si. Nebo bys byla raději, kdyby mísu hledaly ony?" Za celou cestu se o ter'angrialu, jejž hledaly, téměř nezmínily ze strachu, aby párek neudělal právě tohle.
Nyneiva si přesto pořád myslela, že něco skrývají. Elain to jenom nechtěla připustit. Adeleas si neuvědomila, že Nyneiva vyslechla tu poznámku o hledání uprchlic, jakmile dorazí do Ebú Daru, a když se Nyneiva zeptala, jestli opravdu čekají, že nějakou najdou, Vandene trochu příliš rychle odvětila, že vždycky mají oči otevřené, kdyby narazily na nějakou mladou ženu, která uprchla z Věže. Nedávalo to smysl. Ze Salidaru nikdo neutekl, ale mladší novicky občas utíkaly - život byl tvrdý, zvlášť když se musely těšit na léta poslouchání, než vůbec mohly pomyslet na to, že by myslely na sebe - a občas se i přijatá novicka, jež si začala dělat starosti, zda někdy dosáhne šátku, pokusila vyklouznout, ale dokonce i Nyneiva věděla, že jen pár se jich dostalo z ostrova Tar Valonu a skoro všechny byly přivlečeny zpět. Vyhodit novicku mohly kdykoliv, že není dost silná, aby mohla pokračovat, že odmítla nebo neuspěla ve zkoušce na přijatou či ve zkoušce na Aes Sedai, jíž s Elain unikly, ale o odchodu nikdy nemohly rozhodovat ony, pokud už nenosily šátek.
Takže když úspěšné uprchlice byly tak vzácné, proč si Vandene a Adeleas myslí, že by mohly v Ebú Daru na nějakou narazit, a proč se uzavřely jako škeble, když se zeptala? Bála se, že přinejmenším na to druhé odpověď zná. Neškubat se za cop stálo dost sebeovládání. Měla dojem, že v tom začíná být docela dobrá.
"Aspoň Mat konečně ví, že jsme Aes Sedai," zavrčela. Přinejmenším jeho teď dokázala zvládnout. Ať si něco zkusí, a uvidí, jaké to je, dostat výprask se vším, kolem čeho dokáže ovinout pramen. "Aspoň by měl."
"Proto se mu vyhýbáš jako Cheltan uhýbající před výběrčím daní?" zeptala se Birgitte s úsměvem a Nyneiva cítila, jak jí hoří tváře. Myslela si, že své pocity skrývá lépe.
"Dokonce i na muže je dost protivný," zamumlala Aviendha. "Muselas cestovat hodně daleko, Birgitte. Často mluvíváš o místech, o kterých jsem v životě neslyšela. Jednou bych ráda procestovala mokřiny a viděla všechna ta zvláštní místa. Kde je ten Cheltan? Chelta?"
To Birgitte smazalo úsměv ze rtů. Ať to bylo kdekoliv, mohla tam být už tisíc let pustina nebo to mohlo být ještě z dřívějšího věku. Ona a to, jak pořád do hovoru vplétala cizí místa a věci. Nyneiva by moc ráda byla přítomna, když přiznávala Egwain to, co už Egwain věděla. Egwain začala být po době strávené u Aielů působivě tvrdá a s tím, co považovala za nesmysly, dělala krátký proces. Když se Birgitte vrátila, skutečně se tvářila zkormouceně.
Přesto měla Nyneiva Birgitte raději než Aviendhu, která ji občas vyváděla z míry svými tvrdými pohledy a krvelačnými řečmi. A ač uměla být Birgitte pěkně protivná, Nyneiva slíbila, že její tajemství pomůže zachovat.
"Mat... mi vyhrožoval," pospíšila si. Byla to první věc, která ji napadla, aby odvrátila Aviendžinu pozornost, a poslední věc, o níž chtěla, aby se dozvěděl někdo jiný. Znovu jí zahořely tváře. Elain se opravdu usmála, i když měla dost slušnosti, aby to zakryla šálkem. "Takhle ne," dodala honem Nyneiva, když se Aviendha zamračila a začala hladit nůž u pasu. Aielanka si zřejmě myslela, že správnou odpovědí na cokoliv je násilí. "To jenom..." Aviendha i Birgitte se na ni dívaly, uši nastražené, jenom hořely zvědavostí. "Řek jenom..." Tak jako ona zachránila Birgitte, teď Elain zachránila ji.
"Vážně si myslím, že to o panu Cauthonovi stačí," prohlásila Elain důrazně. "Je tady jenom proto, abychom ho dostaly Egwain z vlasů, a co dělat s jeho ter'angrialem, vymyslím později." Stiskla rty. Když Vandene a Adeleas začaly na Mata usměrňovat, aniž by aspoň požádaly o dovolení, neměla z toho radost, a ještě menší měla, když vyklouzl do toho hostince. Nemohla s tím ovšem nic dělat. Tvrdila, že když mu bude zpočátku říkat, že má udělat, co stejně udělat musel, dokáže ho na to navyknout. No, hodně štěstí. "On je nejméně důležitou částí naší výpravy," dodala ještě rázněji.
"Ano." Nyneiva dělala, co mohla, aby nevypadala, že se jí ulevilo. "Ano, důležitá je ta mísa."

"Navrhuju to kolem nejdřív trochu prozkoumat," řekla Birgitte. "Ebú Dar vypadá drsnější, než se pamatuju, a čtvrť, co jste popsaly, by mohla být ještě drsnější než..." Na Aviendhu se nepodívala. "...Než zbytek města," dokončila s povzdechem.
"Jestli je třeba jít na výzvědy," vložila se do hovoru dychtivě Aviendha, "tak bych se ho chtěla zúčastnit. Mám cadin'sor."
"Zvěd by měl splynout s okolím," poznamenala laskavě Elain. "Myslím, že bychom měly najít ebúdarské šaty pro všechny z nás. Pak budeme moct od začátku pátrat všechny a žádná nebude nápadná. I když Nyneiva to bude mít nejjednodušší," dodala a usmála se na Birgitte a Aviendhu. Ebúdarci, které zatím zahlédly, měli všichni tmavé vlasy a většina téměř černé oči.
Aviendha ponuře vydechla a Nyneiva také, myslíc na ty hluboké výstřihy. Velmi hluboké, byť úzké. Birgitte se usmála. Ta ženská neměla žádný stud v těle.
Než mohl rozhovor pokračovat, bez zaklepání vstoupila žena s krátkými černými vlasy v livreji rodu Mitsobar, což Nyneiva považovala za nezdvořilé, ať už Elain říkala cokoliv o tom, co se sluší pro sluhy. Žena měla bílé šaty a sukni na jedné straně vyhrnutou a přišitou nad kolenem, takže byla vidět zelená spodnička, a těsně padnoucí živůtek se zelenou kotvou a mečem vyšitými nad levým ňadrem. Dokonce i úzký výstřih na livreji sahal tak hluboko, jak si Nyneiva pamatovala. Služebná, baculatá, asi ve středních letech, zaváhala, pak předvedla pukrle a všem zároveň ohlásila. "Královna Tylin si přeje vidět tři Aes Sedai, zlíbí-li se jim."
Nyneiva si vyměnila užaslý pohled s Elain a ostatními.
"Jenom dvě z nás tady jsou Aes Sedai," poznamenala Elain po chvíli. "Třeba jsi chtěla jít za Merilille."
"Ukázali mi tyto komnaty... Aes Sedai." Odmlka byla dost dlouhá, aby si jí všimly, a titul jen tak tak že nezněl tázavě.
Elain vstala a uhladila si suknice. Ani úplně cizího člověka by nenapadlo, že za hladkou tváří skrývá hněv, ale v koutcích očí a úst měla napětí. "Půjdeme tedy? Nyneivo? Aviendho? Birgitte?"
"Já nejsem Aes Sedai, Elain," namítla Aviendha a služebná si pospíšila: "Řekli mi, že pouze Aes Sedai."
"Můžem se s Aviendhou porozhlídnout po městě, zatímco vy půjdete na návštěvu ke královně," navrhla Birgitte, než Elain stačila otevřít ústa. Aviendha se rozzářila.
Elain se na ně přísně podívala a pak si povzdechla. "Tak dobrá, ale aspoň buďte opatrné. Nyneivo, jdeš, nebo chceš taky do města?" Poslední větu pronesla suše a znovu mrkla na Birgitte.
"Ohó, tohle bych si nenechala ujít," ujistila ji Nyneiva. "Bude dobrý konečně potkat někoho, kdo si myslí..." S komornou v místnosti nemohla větu dokončit. "Neměly bychom nechávat královnu čekat."
"Och, to ne," řekla žena v livreji. "To by mě stálo uši."
Ať už měly její uši jakoukoliv cenu, cesta palácovými chodbami chvíli zabrala. Jako by si uvnitř chtěli vynahradit bílý zevnějšek, palác hýřil barvami. V jedné chodbě byl strop zelený a stěny modré, jinde byly stěny žluté a strop světle růžový. Dlaždice na podlaze tvořily červenočernobílé nebo modrožluté kosočtverce, ale také všechny možné kombinace v nejrůznějších odstínech. Viselo tu jen pár koberců, obvykle s výjevy z moře, ale ve výklencích stálo hodně vysokých váz ze zlatého porcelánu Mořského národa a taky velké kusy řezaného křišťálu, sošky, vázy a mísy, které upoutávaly Elaininu pozornost stejně jako Nyneivinu.
Samozřejmě všude pobíhali sloužící, mužská verze livreje vyžadovala bílé spodky a dlouhou zelenou vestu přes bílou košili se širokými skládanými rukávci, ušly však teprve kousek, když Nyneiva spatřila, jak směrem k nim kráčí osoba, jejíž přítomnost ji vylekala tak, že se zastavila a popadla Elain za ruku. Byl to Jaichim Carridin. Když kolem nich vysoký muž s prošedivělými vlasy a krutýma, hluboko zapadlýma očima procházel rázným krokem, až za ním bílý plášť povlával, nespouštěla z něho zrak. On jejich směrem ani nepohlédl. Tvář měl pokrytou potem, ale nevšímal si toho, jako si nevšímal jich.
"Co tady dělá?" chtěla vědět Nyneiva. Ten muž rozpoutal masakr v Tanchiku a jen Světlo ví, kde ještě.
Služebná se na ni zmateně podívala. "No, děti Světla také vyslaly poselstvo, už před několika měsíci. Královna... Aes Sedai?" Opět to zaváhání.
Elain se podařilo půvabně přikývnout, Nyneiva ale z hlasu hrubost nedostala. "Tak bychom ji neměly nechat čekat." Merilille si nechala o téhle Tylin uklouznout jednu věc, totiž že je to puntičkářka, škrobeně formální. Jestli ale i ona začne pochybovat o tom, že jsou Aes Sedai, Nyneiva měla zrovna tu správnou

náladu, aby jí to dokázala.
Služebná je nechala ve velké komnatě se světle modrým stropem a žlutými stěnami, odkud řada vysokých trojitých oblouků oken vedla na balkon z tepaného železa, takže tu proudil příjemně slaný vánek. Nyneiva a Elain udělaly před královnou pukrle, odpovídající úkloně Aes Sedai před vladařem, lehce pokrčit kolena a mírně naklonit hlavu.
Tylin byla velmi působivá žena. Nebyla sice vyšší než Nyneiva, ale Elain se bude muset ještě hodně namáhat, aby se jí i ve své nejlepší chvíli vyrovnala v majestátnosti. Na jejich zdvořilosti měla odpovědět stejně, ona to však neučinila. Místo toho si je velitelsky prohlížela. Měla velké, tmavé oči.
Nyneiva její zájem oplácela nejzdvořileji, jak dokázala. Zvlněné lesklé černé kadeře, prošedivělé na spáncích, Tylin spadaly pod ramena, rámujíce velmi sličnou tvář, byť na ní nechyběly vrásky. Překvapivě měla na lících dvě jizvy, tenoučké a tak staré, že se již téměř zcela ztratily. Za pasem, setkaným ze zlata, měla samozřejmě jeden z těch zakřivených nožů, jehož jílec a pochva byly obsypány drahokamy, o němž si byla Nyneiva jistá, že je jen na ozdobu. Tylin na sobě měla šaty z modrého hedvábí, jaké si jistě nikdo nemohl obléci pro souboj, se záplavou sněhobílé krajky, která by jí nejspíš zakrývala i špičky prstů, kdyby dala ruce dolů, a suknicemi vyhrnutými vepředu nad kolena, aby byly vidět vrstvy zelenobílých hedvábných spodniček, táhnoucí se ještě o krok za ní. Živůtek, lemovaný stejnou krajkou, byl natolik těsný, až si Nyneiva říkala, jestli je v něm horší sedět nebo stát. Kolem štíhlé dlouhé šíje měla obojek z pleteného zlata, jenž jí přidržoval další krajku pod bradou, a na něm zavěšený svatební nůž v bílé pochvě, visící jílcem dolů z oválného prostřihu, který se bohatě vyrovnal všem hlubokým výstřihům, módním v jiných krajích.
"Vy musíte být Elain a Nyneiva." Tylin se usadila v křesle s řezbami připomínajícími bambus, i když bylo celé pozlacené, a aniž by od nich odtrhla zrak, pečlivě si upravila suknice. Hlas měla hluboký, melodický a velitelský. "Myslela jsem si, že je tu ještě třetí. Aviendha?"
Nyneiva si vyměnila pohled s Elain. Nedostalo se jim vybídnutí, aby se posadily, Tylin ani okem nemrkla ke křeslu. "Ona není Aes Sedai," začala Elain pomalu.
Tylin promluvila, než stačila říci víc. "A vy jste? Tys viděla nejvíc osmnáct zim, Elain. A ty, Nyneivo, jež na mne civíš jako kočka, která si přiskřípla ocas, kolik jsi jich viděla ty? Dvacet dva? Snad dvacet tři? Bodni mě do jater! Jednou jsem navštívila Tar Valon a Bílou věž. Pochybuji, že by žena vašeho věku kdy nosila ten prsten na pravé ruce."
"Dvacet šest!" štěkla Nyneiva. Značná část ženského kroužku doma v Emondově Roli si myslela, že je na vědmu příliš mladá, takže se jí stalo zvykem přizdobovat si každé jmeniny, jež si mohla připsat. "Je mi dvacet šest a jsem Aes Sedai ze žlutého adžah." Pořád cítila záchvěv pýchy, když tohle říkala. "Elain je možná osmnáct, ale je taky Aes Sedai a ze zeleného adžah. Myslíš, že by nás Merilille nebo Vandene nechaly nosit tyhle prsteny jako vtip? Hodně věcí se změnilo, Tylin. Sama amyrlin, Egwain z al'Vereů, není o nic starší než Elain."
"Vážně?" utrousila Tylin bezvýrazně. "To mi neřekly. Když Aes Sedai, která mi radila ode dne, kdy jsem usedla na trůn, a mému otci přede mnou, náhle bez vysvětlení odcestuje do Věže a já potom zjistím, že řeči o rozdělení Věže jsou pravdivé, když Dračí spřísahanci zřejmě vyrůstají ze země, když je proti Elaidě vybrána jiná amyrlin a v Altaře sebere vojsko pod velením jednoho z největších generálů dřív, než se o tom doslechnu - když se toto všechno stane, nemůžete čekat, že budu milovat překvapení."
Nyneiva doufala, že se jí ve tváři neobjevuje nic z nepříjemných pocitů, které měla. Proč se nedokáže naučit občas držet jazyk za zuby? Náhle si uvědomila, že už necítí pravý zdroj. Vztek a rozpaky spolu moc dobře neladily. Nejspíš to bylo jen dobře. Kdyby dokázala usměrňovat, mohla by ze sebe udělat ještě většího hlupáka.
Elain se bez zadrhnutí vrhla do toho, aby věci urovnala. "Vím, že jsi to už slyšela," pravila Tylin, "ale dovol, abych připojila své omluvy k Merilille a ostatním. Sebrat vojsko na tvém území a bez tvého svolení bylo bezohledné. Jako polehčující okolnost mohu jenom uvést, že vše se událo velmi rychle a nás v Salidaru to chytilo uprostřed dění, ale to není žádná omluva. Dávám ti své slovo, že Altaře nikdo nechce ublížit, a nebylo to míněno jako urážka Větrného trůnu. Právě když spolu teď mluvíme, Gareth Bryne vede vojsko na sever, pryč z Altary."
Tylin na ni bez mrkání zírala. "Do této chvíle jsem neslyšela jediné slovo omluvy či vysvětlení. Ale každý

vládce Altary se musí naučit spolknout urážky od větších mocností bez hořkosti." Zhluboka se nadechla a mávla rukou, až krajka zavlála. "Posaďte se. Posaďte se. Obě. Opřete se o nůž a uvolněte si jazyk." Náhle se usmála, téměř rozpustile. "Nevím, jak to říkáte v Andoru. Uvolněte se a klidně řekněte, co máte na srdci."

Nyneivu potěšilo, že Elain překvapením vykulila oči, poněvadž sama zalapala po dechu. Tohle byla ženská, o níž Merilille tvrdila, že vyžaduje obřadnost jako vytesanou do leštěného mramoru. Nyneiva se ještě ráda posadila do křesla. Když pomyslela na všechny ty skryté proudy v Salidaru, napadlo ji, jestli se Tylin třeba nesnaží... oč? Už pomalu od každého kromě nejbližších přátel čekala, že se s ní bude snažit manipulovat. Elain se strnule posadila na krajíček křesla.

"Co jsem říkala, jsem myslela vážně," ujišťovala je Tylin. "Ať řeknete cokoliv, nebudu to brát jako urážku." Z toho, jak si prsty poklepala na zdobený jílec nože u pasu, však mohla jako urážku brát mlčení.

"Nejsem si jistá, kde začít," odvážila se Nyneiva opatrně. Byla by raději, kdyby jí k tomu Elain nepřikyvovala. To Elain měla vědět, jak jednat s králi a královnami. Proč něco neřekne?

"Začni s proč," pobídla ji královna netrpělivě. "Proč do Ebú Daru ze Salidaru přišly čtyři další Aes Sedai? Nemůžete se snažit předčit Elaidino poselstvo - Teslyn to tak ani nenazývá, a to je tady jen ona a Joline... Vy jste to nevěděly?" Se smíchem se opřela v křesle a prsty jedné ruky si přitiskla na rty. "A víte o bělokabátnících? Ano?" Volnou rukou švihla dolů a její veselí začalo probublávat na povrch. "Tolik k bělokabátníkům! Jenomže já musím vyslechnout všechny, kteří mi skládají poklony, pana inkvizitora Carridina stejně jako ostatní."

"Ale proč?" chtěla vědět Nyneiva. "Těší mě, že nemáš bělokabátníky ráda, ale v tom případě, proč musíš poslouchat, co Carridin říká? Ten chlap je řezník." Poznala, že udělala další chybu. Jak Elain náhle zřejmě velmi zaujal veliký bílý krb, jehož široká římsa byla vyřezána do tvaru vysokých vln, jí to prozradilo dřív, než náhle utichly poslední zbytky Tylinina smíchu, jako když se sfoukne svíčka.

"Bereš mě za slovo," pravila královna tiše. "Řekla jsem uvolněte si jazyk a..." Tmavé oči sklopila k podlaze a zřejmě se snažila sebrat.

Nyneiva se podívala na Elain v naději, že jí přítelkyně aspoň naznačí, co udělala špatně, nebo spíš, jak to napravit, ale Elain se na ni jen úkosem podívala a lehounce potřásla hlavou, pak zase začala studovat mramorové vlny. Asi by se měla vyhýbat i pohledu na Tylin. A přesto žena, civící do podlahy, přitahovala její pozornost. Tylin jednou rukou hladila jílec zakřivené dýky a druhou menší jílec, usazený mezi prsy. Svatební dýka o Tylin hodně prozrazovala. Vandene a Adeleas jim některé věci o Ebú Daru celkem ochotně vysvětlily, obvykle však ty, díky nimž město působilo dojmem, že pro každého, kdo není obklopen tuctem ozbrojených strážných, je velmi nebezpečné. Bílá pochva znamenala, že královna je vdova a nehodlá se znovu vdát. Čtyři perly a ohnivý opál zasazené do zlatem obaleného jílce říkaly, že porodila čtyři syny a dceru, bíle smaltované lůžko ohnivého opálu a červeně smaltované zasazení tří perel zase, že přežil pouze jediný syn. Všem bylo nejméně šestnáct, když zemřeli, a zemřeli v soubojích, jinak by byly smalty černé. Jaké to muselo být, neustále při sobě nosit takovou připomínku! Podle Vandene ženy považovaly červené či bílé smalty za zdroj pýchy, ať už byly kameny perly a ohnivé opály, nebo barevná sklíčka. Vandene tvrdila, že mnoho ebúdarských žen vyndávalo kameny za děti, jimž bylo víc než šestnáct a odmítly souboj, a už se k nim nikdy neznalo.

Po dlouhé době Tylin konečně zvedla hlavu. Tvářila se docela mile a levou ruku sundala z dýky u pasu, svatební nůž však nepřítomně mnula dál. "Chci, aby můj syn nastoupil na Větrný trůn po mně," řekla mírně. "Beslan je ve tvém věku, Elain. V Andoru by to byla věc přirozené posloupnosti - i když by to musela být žena -" Skutečně se zakřenila, její pobavení vypadalo být upřímné. "- i ve všech ostatních zemích, kromě Murandy, kde jsou věci téměř stejné jako tady v Altaře. Za tisíc let po Artuši Jestřábí křídlo jenom jediný rod držel trůn po pět pokolení, a Anarinin pád byl tak hluboký, že do dnešního dne je rod Todande mazlíčkem pro každého, komu se zachce. Žádný jiný rod nikdy neměl víc než dva vládce po sobě.

Když na trůn usedl můj otec, ostatním rodům patřilo z města víc než Mitsobarům. Kdyby vyšel z tohoto paláce beze stráží, zašili by ho do pytle s kamením a hodili do řeky. Když zemřel, předal mi, co mám nyní. Ve srovnání s ostatními vládci to není moc. Muž, jedoucí na odpočatém koni, dorazí z jednoho

konce mé moci na druhý za den rychlé jízdy. Ale já nelenila. Když dorazily zprávy o Draku Znovuzrozeném, byla jsem si jistá, že dokážu Beslanovi předat dvakrát větší území, než jsem měla, a kromě toho i jisté spojence. Tearský Kámen a Callandor všechno úplně změnily. Teď děkuji Pedronu Niallovi, když zařídí, aby si Illian ukousl stomílový kus, místo aby Altaru napadl. Poslouchám Jaichima Carridina a nenapliju mu do očí i přesto, kolik Altařanů zahynulo v bělokabátnické válce. Poslouchám Carridina a Teslyn a Merilille a modlím se, abych svému synovi mohla předat aspoň něco, místo aby mě našli utopenou v lázni v den, kdy Beslana potká nehoda na lovu."

Tylin se zhluboka nadechla. Přívětivý výraz zůstal, ale do hlasu se vloudilo ostří. "Takže jsem se kvůli vám postavila na rybí trh s nahou hrudí. Teď mi budete odpovídat vy. Proč mám tu čest mít tu čtyři další Aes Sedai?"

"Přišly jsme sem hledat jeden ter'angrial," řekla Elain, a zatímco Nyneiva ohromeně kulila oči, pověděla jí všechno, od Tel'aran'rhiodu po prach v místnosti, kde je hledaná mísa.

"Zařídit, aby bylo počasí zase normální, by bylo podivuhodné požehnání," poznamenala Tylin pomalu, "ale čtvrť, kterou popisuješ, bude nejspíš Rahad, na druhém břehu řeky. Tam chodí po špičkách dokonce i občanská hlídka. Odpusťte - uvědomuji si, že jste Aes Sedai - ale v Rahadu byste mohly skončit s nožem v zádech dřív, než byste si to uvědomily. Když máte pěkné šaty, použijí velmi tenkou čepel, aby nevyteklo moc krve. Zřejmě bychom měly to pátrání nechat na Vandene a Adeleas. Myslím, že už toho zažily víc, aby chodily do takových míst."

"Ony ti o té mise řekly?" zeptala se Nyneiva zamračeně, ale královna zavrtěla hlavou.

"Jen to, že sem přišly něco hledat. Aes Sedai mi nikdy neřeknou víc, než opravdu musejí." Znovu se pousmála. Vypadala vesele, i když její jizvy díky tomu připomínaly tenké vrásky na tvářích. "Aspoň než jste přišly vy dvě. Kéž vás léta příliš nezmění. Častokrát jsem si přávala, aby se Cavandra nemusela vrátit do Věže. S ní jsem si mohla takhle popovídat." Vstala a jim pokynula, aby zůstaly sedět. Přeplula komnatou a slonovinovou paličkou klepla na stříbrný gong. Na tak malou věc vydal docela hlasitý zvuk. "Pošlu pro studený mátový čaj a promluvíme si. Povíte mi, jak vám mohu pomoci - kdybych do Rahadu poslala vojáky, bylo by to znovu jako vinné nepokoje - a snad mi dokonce budete umět vysvětlit, proč je zátoka plná lodí Mořského národa, které ani nepřistávají, ani neobchodují..."

Nad čajem při vyprávění minulo hodně času. Hlavně se bavily o nebezpečí číhajícím v Rahadu a o tom, co Tylin nemůže udělat. Přivedli i Beslana, zakřiknutého mladíka, který se uctivě klaněl a měl nádherné černé oči, v nichž se objevila snad úleva, když mu matka konečně řekla, že může jít. On rozhodně nepochyboval, že jsou Aes Sedai. Nakonec se však mladé ženy vydaly zpátky do svých komnat chodbami jasných barev.

"Takže ony chtějí převzít i pátrání," zamumlala Nyneiva, rozhlédnuvši se kolem, aby se ujistila, že žádný olivrejovaný sloužící není dost blízko, aby ji slyšel. Tylin už o nich i tak věděla příliš. A i když se usmívala, z Aes Sedai v Salidaru radost rozhodně neměla. "Elain, myslíš, že bylo moudrý všecko jí povědět?

Mohla usoudit, že nejlepší způsob, jak zajistit, aby se ten kluk dostal na trůn, je nechat nás najít mísu a pak to všecko povědět Teslyn." Nejasně si na Teslyn vzpomínala. Červená, a nepříjemná ženská.

"Vím, jak se máti cítila, když Aes Sedai cestovaly po Andoru a nikdy jí neřekly, co dělají. Vím, jak bych se cítila já. Kromě toho jsem si konečně vzpomněla, co mě učili o té větě - opři se o nůž a to ostatní. Jediný způsob, jak urazit někoho, kdo ti ji řekne, je zalhat." Elain lehce zvedla bradu. "A Vandene a Adeleas si jenom myslí, že to převzaly. V tomhle Rahadu může být nebezpečno, ale já si nemyslím, že to bude horší než v Tanchiku, a tady si nebudeme muset dělat starosti s černými sestrami. Vsadím se, že do deseti dnů budeme naši mísu mít. Já budu vědět, proč Matův ter'angrial dělá, co by neměl dělat, budeme na cestě zpátky za Egwain a on se bude ťukat do čela stejně rychle jako pan Vanin. A Vandene a Adeleas zůstanou sedět tady s Merilille a Teslyn a budou se snažit přijít na to, co se stalo."

Nyneiva si nemohla pomoci. Zasmála se nahlas. Hubený vyčouhlý sluha, přesouvající velkou vázu ze zlatého porcelánu, se na ni podíval a ona na něj vyplázla jazyk. Muž vázu málem pustil. "Tu sázku bych nebrala, až na tu část o Matovi. Takže deset dní."

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Mlžné zrcadlo

Rand spokojeně bafal z fajfky. Seděl jenom v košili opřený o jeden ze štíhlých bílých sloupů lemujících maličké oválné nádvoří a docela lhostejně se díval, jak z mramorové fontány stříká voda a ve slunečním světle se jiskří jako drahokamy. Ještě nebylo poledne a tato část nádvoří byla ve stínu, což bylo příjemné. Dokonce i Luis Therin byl zticha. "Jsi si jistý, že si to s tím Tearem nerozmyslíš?"
O sloup vedle se opíral Perrin, také bez kabátce. Vyfoukl dva kouřové kroužky, než si znovu strčil fajfku mezi zuby. Fajfka byla hodně zdobená, s vyřezávanými vlčími hlavami. "A co to Minino vidění?"
Rand se také pokusil o kroužek z dýmu, ale nepodařilo se mu to, protože zrovna kysele zabručel, takže jenom vyfoukl kouř. Min neměla právo o tom mluvit tak, aby to Perrin slyšel. "Opravdu ke mně chceš být přivázaný, Perrine?"
"To, co já chci, se zřejmě moc nepočítá od chvíle, kdy jsme doma v Emondově Roli prvně uviděli Moirain," ucedil Perrin suše. Povzdechl si. "Jsi, kdo jsi, Rande. Když prohraješ, bude vše ztracený."
Náhle se předklonil a zamračil se na široké dveře za sloupovím po jejich levici.
Po dost dlouhé době Rand z toho směru zaslechl kroky, příliš těžké na člověka. Mohutná postava, která sehnutá prošla dveřmi a vyrazila na nádvoří, byla dvakrát vyšší než služebná, jež musela málem utíkat, aby ogierovým dlouhým nohám stačila.
"Loial!" zvolal Rand a vyskočil. S Perrinem k ogierovi dorazili zároveň. Loial se křenil od ucha k uchu, ale dlouhý kabátec, dole rozšířený, i po kolena vysoké boty s ohrnutými manžetami měl zaprášené po cestě. Velké kapsy kabátu měly hranaté vybouleniny. Loial se nikdy příliš nevzdaloval od svých knih. "Jsi v pořádku, Loiale?"
"Vypadáš utahaně," poznamenal Perrin a pobízel ogiera směrem k fontáně. "Sedni si na roubení."
Loial se nechal vést, ale zvedl dlouhé, převislé obočí a štětičky na uších se mu užasle třásly, když se díval z jednoho na druhého. Vsedě byl stejně vysoký jako stojící Perrin. "V pořádku? Unavený?" Jeho hlas zněl jako rachot při menším zemětřesení. "Ovšemže jsem v pořádku. A jestli jsem unavený, tak jsem ušel hodný kus cesty. Musím říct, že se mi velice líbí chodit zase po vlastních. Vždycky víte, kam vás nohy zanesou, ale s koněm si nikdy nemůžete být jistí. A stejně, moje nohy jsou rychlejší." Náhle se dunivě zasmál. "Dlužíš mi zlatou korunu, Perrine. Ty a tvých deset dní. Vsadím další korunu, že jsi sem nedorazil o víc než o pět dní přede mnou."
"Tu korunu ti dám." Perrin se zasmál. A stranou k Randovi, takže se Loialovi rozhořčeně zachvěly uši,

dodal: "Gaul ho zkazil. Teď hraje v kostky a sází na koníčky, i když těžko rozezná jednoho koně od druhého."
Rand se zakřenil. Loial na koně vždycky pohlížel s pochybami, a nebylo divu, vždyť měl nohy delší než oni. "Určitě jsi v pořádku, Loiale?"
"Našel jsi tu opuštěnou državu?" zeptal se Perrin přes troubel fajfky.
"Zůstal jsi tam dost dlouho?"
"O čem to vy dva mluvíte?" Loial se nejistě zamračil, takže mu konce obočí skleslo až na líce. "Jen jsem chtěl znovu vidět državu, cítit ji. Mám ještě dobře deset dalších let."
"Tohle ale tvoje máma neříkala," poznamenal vážně Rand.
Loial byl na nohou dřív, než Rand domluvil, a zděšeně se rozhlížel na všechny strany. Uši měl přitisknuté k hlavě a třásly se mu. "Moje matka? Tady? Ona je tady?"
"Ne, není," řekl Perrin a Loial úlevou sklopil uši. "Zřejmě je ve Dvouříčí. Nebo před měsícem byla. Rand použil nějaký ten svůj způsob, jak pořád poskakuje sem a tam, a vzal ji a staršího Hamana - Co se děje?"
Loial si už zase sedal, ale při zmínce o starším Hamanovi ztuhl s ohnutými koleny. Zavřel oči a pomalou se posadil. "Starší Haman," zamumlal a rukou s tlustými prsty si přejel obličej. "Starší Haman a moje matka." Zadíval se na Perrina. Zadíval se na Randa. Tichým a poněkud příliš ledabylým hlasem se zeptal: "Byl s nimi ještě někdo?" No, na ogiera tichým hlasem, připomínalo to obřího čmeláka bzučícího ve veliké nádobě.
"Mladá ogierka jménem Erith," sdělil mu Rand. "Ty -" Dál se nedostal.
Loial se zaúpěním znovu vyskočil. Ze dveří a oken začali vykukovat sloužící, aby se podívali, co je to za hluk, a zase zmizeli, když uviděli Randa. Loial začal přecházet sem a tam, uši a obočí měl tak svěšené, až mu málem splývaly. "Manželka," zamumlal. "Nemůže to znamenat nic jiného. Ne s matkou a starším Hamanem. Manželka. Na svatbu jsem ještě moc mladý!" Rand skryl úsměv za dlaní. Loial byl možná na ogiera mladý, v jeho případě to však znamenalo, že je mu přes devadesát. "Ona mě odtáhne zpátky do Državy Šangtaj. Vím, že mi nedovolí cestovat s vámi, a já ještě nemám dost poznámek pro svou knihu. Ách, můžeš se usmívat, Perrine. Faile udělá, co jí řekneš." Perrin se začal dusit, sípal, dokud ho Rand nepraštil do zad. "U nás je to jiné," pokračoval Loial. "Považuje se za velmi hrubé, když manžel neudělá, co říká jeho žena. Velmi hrubé. Vím, že mě donutí usadit se, dělat něco důležitého a úctyhodného, jako zpívání stromům nebo..." Náhle se zamračil a přestal přecházet. "Říkal jsi Erith?" Rand kývl. Perrin zřejmě zase dýchal normálně, ale zlobně se na Loiala mračil s jistým zlomyslným pobavením. "Erith, dcera Ivy, dcery Alar?" Rand znovu kývl a Loial se svezl na své původní místo na roubení fontány. "Tu já ale znám. Pamatuješ si ji, Rande. Setkali jsme se v Državě Tsofu."
"Tohle jsem se ti právě snažil říct," vysvětloval Rand trpělivě. A taky nemálo pobaveně. "To ona říkala, že jsi hezký. A dala ti kytku, jak si vzpomínám."
"To možná řekla," zamumlal Loial na obranu. "Možná to udělala, já si nevzpomínám." Ale rukou zabloudil ke kapse plné knih. Rand by byl vsadil cokoliv, že má kytičku pečlivě vylisovanou. Ogier si odkašlal, tiše to zarachotilo. "Erith je moc krásná. Ještě jsem nikoho tak krásného neviděl. A je inteligentní. Velice pozorně poslouchala, když jsem jí vysvětloval Serdenovu teorii - totiž teorii Serdena, syna Koloma, syna Radlinova. Zapsal ji asi před šesti sty lety - když jsem jí vysvětloval jeho teorii o tom, jak Cesty..." Odmlčel se, když si všiml, jak se oba zubí. "No, ona poslouchala. Pozorně. Moc ji to zajímalo."
"Tím jsem si jistý," řekl Rand nezúčastněně. Zmínka o Cestách ho přiměla k zamyšlení. Většina bran byla poblíž držav, a jestli se dalo věřit Loialově matce a staršímu Hamanovi, tak Loial právě nějakou državu potřeboval. Ovšem, nemohl vzít Loiala blíž než na kraj. Do državy se nedalo usměrňovat o nic víc než uvnitř ní. "Poslouchej, Loiale. Chci postavit stráže ke všem branám a potřebuju někoho, kdo je nejen dokáže najít, ale taky přemluvit starší a získat jejich svolení."
"Světlo," zavrčel znechuceně Perrin. Vyklepal fajfku a podpatkem rozdrtil uhlíky o dlažbu. "Světlo! Mata pošleš čelit Aes Sedai, mě chceš vyklopit doprostřed války se Sammaelem a pár stovek dvouříčských mužů se mnou, i když jich pár znáš, a teď chceš poslat Loiala pryč, zrovna když právě dorazil. Světlo tě spal, Rande, koukni na něj! Potřebuje si odpočinout. Existuje někdo, koho nevyužiješ? Možná budeš chtít, aby šla Faile honit Moghedien nebo Semirhage. Světlo!"

V Randovi se vzedmul hněv, záchvat vzteku, z něhož se roztřásl. Žluté oči na něj ponuře zíraly, ale on pohled opětoval jako bouřkový mrak. "Využiju každého, koho musím. Sám jsi to řekl. Jsem, kdo jsem. A využívám i sebe, Perrine, protože musím. Stejně jako využiju každého, koho musím. Už nemáme na vybranou. Já, ty ani nikdo jiný!"
"Rande, Perrine," ozval se ustaraně Loial. "Jenom zachovejte klid, nerozčilujte se. Neperte se. Ne vy dva." Rukou o velikosti šunky oba neohrabaně poplácal po rameni. "Oba byste si měli nyní odpočinout v državě. Državy jsou velice mírné, velice uklidňující."
Rand civěl na Perrina a Perrin na oplátku na něj. Pořád ještě cítil jistý hněv, záchvěvy jako blesky v bouři, která nechce utichnout. Luis Therin znepokojeně mumlal někde v dálce. "Mrzí mě to," zabručel Rand a myslel to pro oba.
Perrin jen neurčitě mávl rukou, možná to znamenalo, že není zač se omlouvat nebo že omluvu přijímá, sám se ale neomluvil. Místo toho znovu otočil hlavu ke sloupům, ke dveřím, jimiž vstoupil Loial.
Znovu uběhla poměrně dlouhá doba, než běžící kroky zaslechl i Rand.
Na nádvoří se plnou rychlostí vřítila Min. Nevšímajíc si Loiala a Perrina, popadla Randa za ruce. "Přicházejí," funěla. "Právě jsou na cestě."
"Jenom klid, Min," řekl Rand. "Uklidni se. Už jsem si myslel, že si šly všechny lehnout jako - jak jsi říkala, že se jmenuje? Demira?" Pravdou bylo, že cítil značnou úlevu, ačkoliv dunivý a sípavý smích Luise Therina při zmínce o Aes Sedai zesílil. Po tři dny se Merana každé odpoledne objevovala se dvěma sestrami, pravidelně jako nejlepší hodinky, ale návštěvy před pěti dny náhle ustaly beze slova na vysvětlenou. Min neměla tušení proč. Rand si začal dělat starosti, jestli je jeho pravidla neurazila natolik, aby odešly.
Ale Min k němu úzkostlivě vzhlížela. Uvědomil si, že se žena třese. "Poslouchej mě! Je jich sedm, ne tři, a neposlaly mě, abych požádala o svolení nebo ti dala vědět nebo tak. Vyklouzla jsem před nimi a Růženka celou cestu cválala. Chtěly se dostat do paláce dřív, než by ses to dozvěděl. Zaslechla jsem, jak Merana mluví s Demirou, když nevěděly, že tam jsem. Chtějí se dostat do velkého sálu před tebou, abys ty musel přijít za nimi."
"Je tohle to tvoje vidění, co myslíš?" zeptal se klidně. Ženy, které umějí usměrňovat, mu ošklivě ublíží, říkala. Sedm! šeptal chraptivě Luis Therin. Ne! Ne! Ne! Rand si ho nevšímal. Víc nemohl dělat.
"Já nevím," supěla Min zoufale. Rand si překvapeně uvědomil, že se jí lesknou oči neprolitými slzami. "Myslíš, že bych ti to neřekla, kdybych to věděla? Já jenom vím, že přicházejí, a -"
"A není se čeho bát," přerušil ji důrazně. Aes Sedai ji musely opravdu vyděsit, aby měla Min slzy na krajíčku. Sedm, sténal Luis Therin. Sedm jich nezvládnu, ne najednou. Ne sedm. Rand pomyslel na tlouštíka-angrial a hlas se začal vytrácet. Přesto zněl pořád znepokojeně. Alespoň že mezi nimi nebyla Alanna. Rand ji cítil v dálce, nehýbala se, tedy rozhodně ne směrem k němu. Nebyl si jistý, jestli se ještě někdy odváží k ní přiblížit. "A nemám ani času nazbyt. Jalani?"
Baculatá mladičká Děva vykoukla zpoza sloupu tak náhle, že Loial prudce narovnal uši. Min jako by viděla ogiera poprvé v životě, i Perrina. Taky sebou trhla.
"Jalani," řekl Rand, "vyřiď Nandeře, že jdu do velkého sálu, kde zakrátko očekávám Aes Sedai."
Snažila se udržet klidnou tvář, avšak v náznaku spokojeného úsměvu vypadaly její buclaté tváře ještě baculatější. "Beralna už šla Nanderu informovat, Car'a'carne." Loial nad tím titulem zastříhal ušima.
"Tak řekni Sulin, aby mi do oblékárny za velkým sálem přinesla můj kabát. A Dračí žezlo."
Jalani se usmála otevřeně. "Sulin už běžela v těch svých mokřinských šatech rychle jako šedonosý zajíc, když si sedne na trny segade."
"V tom případě," prohlásil Rand, "mi můžeš do velkého sálu přivést mého koně." Mladé Děvě spadla brada, zvlášť když se Perrin a Loial rozřehtali z plných plic.
Min Randa praštila pěstí do žeber, až zachrčel. "Tohle není vůbec k smíchu, ty zabedněný ovčáku! Merana a ostatní se balily do šátků, jako by si braly zbroj. Teď mě poslouchej. Postavím se stranou za sloupy, takže ty mě uvidíš, ale ony ne, a jestli něco zahlídnu, dám ti znamení."
"Ty zůstaneš pěkně tady s Loialem a Perrinem," prohlásil Rand. "Nevím, jaké znamení bys mohla dát, abych mu rozuměl, a jestli tě ony uvidí jenom koutkem oka, tak poznají, žes mě varovala." Předvedla jeden z těch svých postojů ruce v bok a zamračený, mrzutě umíněný pohled s přivřenýma očima. "Min?"

K jeho překvapení si povzdechla a řekla: "Ano, Rande," poddajná jako máslo. Tohle v něm vždycky vzbudilo podezření, stejně jako když to udělala Elain nebo Aviendha, jenže teď neměl čas se v tom vrtat, jestli se měl do velkého sálu dostat před Meranou. Kývl a doufal, že nevypadá tak nejistě, jako se cítil. Napadlo ho, zda by neměl požádat Perrina a Loiala, aby ji tu zadrželi - tohle by milovala - a odklusal do oblékárny za velkým sálem s Jalani za patami, která si mumlala, jestli to s tím koněm měl být vtip. Sulin už na něj čekala se zlatem vyšívaným červeným kabátem a Dračím žezlem. Hlavice oštěpu si vysloužila pochvalné zabručení, ačkoliv by jí určitě připadala přijatelnější bez zelenobílých střapců, s řádně dlouhým ratištěm a bez řezeb. Rand se přesvědčil, že má angrial v kapse. Byl tam a on začal dýchat lehčeji, přestože Luis Therin pořád zřejmě úzkostně funěl.

Když Rand spěchal oblékárnou obloženou deštěním s vyřezávanými lvy do velkého sálu, zjistil, že všichni byli stejně rychlí jako Sulin. Po jedné straně trůnního pódia se tyčil Bael a na druhé stála Melain a klidně si upravovala tmavou loktuši. Ode dveří k pódiu byla rozestavěna stovka či víc Děv, klečících pod Nandeřiným pozorným dohledem na koleni, s oštěpy a puklíři, rohovinovými luky v pouzdrech na zádech a toulci plnými šípů u boků. Nad černými závoji byly vidět jenom jejich oči. Jalani se rychle připojila k jedné řadě. Za nimi se mezi silnými sloupy tlačili další Aielové, muži i Děvy, ačkoliv žádný zřejmě neměl kromě těžkého nože jinou zbraň. Hodně z nich se však tvářilo zachmuřeně. Vyhlídka na střet s Aes Sedai je rozhodně nemohla těšit, a nebylo to ze strachu z jediné síly. Ať už o nich teď Melain a ostatní moudré hovořily jakkoliv, většina Aielů měla v hlavě pevně zahnízděnou představu, že kdysi Aes Sedai zklamali. Bashere tu, samozřejmě, nebyl - byli s manželkou v jednom výcvikovém táboře - a nebyli tu ani žádní andorští šlechtici, kteří zaplnili palác. Rand si byl jistý, že Naean, Elenia, Lir a celá jejich banda se o tomhle shromáždění dozvěděli velice rychle. Audienci u trůnu si nikdy nenechali ujít, pokud je rovnou neposlal pryč. Jejich nepřítomnost mohla znamenat pouze to, že cestou k velkému sálu zjistili její důvod, a to znamenalo, že Aes Sedai jsou již v paláci.

Rand se vskutku teprve usadil na Dračím trůnu, s Dračím žezlem na koleni, když do velkého sálu vběhla zmateně se tvářící paní Harforová, což u ní bylo dost neobvyklé. Vytřeštila oči na něj i na Aiely a udiveně vyhrkla: "Poslala jsem sloužící všude, aby tě našli. Jsou tu Aes Sedai -" Dál se nedostala, protože se v širokých dveřích objevilo sedm Aes Sedai.

Rand najednou cítil, jak Luis Therin sáhl po saidínu, dotkl se angrialu, ale Rand ho převzal sám a držel ten zuřící proud ohně a ledu, špíny a nádhery, stejně tvrdě, jako svíral kus seanchanského oštěpu.

Sedm, mumlal Luis Therin temně. Řekl jsem jim tři a přijde jich sedm. Musím být opatrný. Ano. Opatrný.

Já jsem řekl tři! vyštěkl Rand vztekle na hlas mrtvého. Já! Rand al'Thor! Luis Therin se odmlčel, ale pak se zase ozvalo vzdálené mumlání.

Paní Harforová se nyní podívala z Randa na sedm žen v šátcích s třásněmi a očividně se rozhodla, že tohle není místo, kde by měla být. Aes Sedai se dostalo prvního pukrlete, Randovi druhého, a pak se vydala s dobře předstíraným klidem ven. Když však Aes Sedai vstoupily a vytvořily řadu, proklouzla za nimi přece jenom spěšněji.

Při každé ze tří návštěv přivedla Merana jiné Aes Sedai a Rand poznal všechny až na jedinou, od Faeldrin Harelly napravo, s tmavými vlasy spletenými do spousty copánků s blýskavými korálky, po rozložitou Valinde Nathenos nalevo se šátkem s bílými třásněmi a v bílých šatech. Všechny byly oděné v barvách svých adžah. Rand věděl, kdo musí být ta, již nepoznal. Ta měděná pleť označovala půvabnou krásku v tmavě bronzovém hedvábí jako Demiru Eriff, hnědou sestru, o níž Min hlásila, že leží v posteli. Nyní však stála uprostřed, o krok před ostatními, kdežto Merana byla mezi Faeldrin a obtloustlou Rafelou Cindal s kulatým obličejem, která dnes vypadala ještě vážněji, než když ji viděl před šesti dny s Meranou. Všechny se tvářily vážně.

Na chvíli se zarazily, klidně se na něj dívaly a Aielů kolem si nevšímaly, pak vypluly kupředu, nejdřív Demira, pak Seonid a Rafela, potom Merana a Masuri, takže vytvořily klín mířící přímo na Randa. Rand nepotřeboval cítit brnění, aby věděl, že uchopily saidar. S každým krokem vypadala každá žena o hodně vyšší než předtím.

Ony si myslí, že na mě udělají dojem, když spředou Mlžné zrcadlo? Nevěřícný smích Luise Therina přešel v šílené hihňání. Rand nepotřeboval jeho vysvětlení. Viděl kdysi Moirain dělat něco podobného. Asmodean to také nazýval Mlžným zrcadlem, a rovněž iluzí.

Melain si podrážděně upravila loktuši a hlasitě si odfrkla, ale Bael se náhle zatvářil, jako by, úplně sám, čelil útoku stovky bojovníků. Hodlal se jim postavit, nečekal však dobrý výsledek. Některé Děvy se rovněž vrtěly, dokud se na ně Nandera přes závoj nezamračila, čímž zarazila i tichounké přešlapování Aielů mezi sloupy.
Demira Eriff začala mluvit a bylo jasné, že i do toho je vpleteno usměrňování. Nekřičela, ale její hlas plnil velký sál a jako by přicházel odevšad. "Za těchto okolností bylo rozhodnuto, že mám promluvit za všechny. Dnes ti nehodláme ublížit, ale omezení, která jsme přijaly, aby ses cítil v bezpečí, musíme nyní odmítnout. Očividně ses nikdy nenaučil řádně ctít Aes Sedai. Musíš se to naučit teď. Odteď budeme přicházet a odcházet, jak se nám zlíbí, až na to, že pouze z naší volby tě budeme v budoucnu i nadále nejdříve informovat, kdy si s tebou budeme chtít promluvit. Své aielské pozorovatele kolem hostince musíš odvolat a nikdo nás nebude pozorovat ani sledovat. V budoucnu bude každá urážka Aes Sedai potrestána, ačkoliv ty, které musíme potrestat, jsou jako děti, a ty budeš zodpovědný za jejich bolest. Tak to musí být. Tak to bude. Věz, že my jsme Aes Sedai."
Když se klín zastavil před trůnem, Rand si všiml, že se na něj Melain zamračeně dívá, nepochybně přemítala, udělalo-li to na něj dojem. Pokud by neměl tušení, co se děje, tak by to na něj dojem možná udělalo. Nebyl si však jistý, že stejně není ohromený. Sedm Aes Sedai bylo dvakrát vyšších než Loial, možná ještě víc, hlavy jim sahaly téměř do poloviny výšky ke klenutému stropu s okny z barevných skel. Demira na něj shlížela, chladná a nevzrušená, jako by zvažovala, že ho sebere jednou rukou, a vypadala dost velká, aby to dokázala.
Randovi se podařilo nedbale opřít v křesle. Stiskl rty, když si uvědomil, že to vyžadovalo námahu, byť ne velkou. Luis Therin šveholil a vřískal, ale v dálce, něco o tom, že nemá čekat, že má udeřit hned. Demira položila důraz na některá slova, jako by měl pochopit jejich význam. Jaké okolnosti měla na mysli? Předtím jeho omezení přijaly, tak proč náhle to porušení úcty? Proč se najednou rozhodly, že nepotřebují, aby se cítil v bezpečí, a klidně mu začaly vyhrožovat? "Vyslankyně Věže v Cairhienu přijaly stejná omezení jako vy a očividně je to neurazilo." No, neurazilo. "Místo marných výhrůžek nabízejí dary."
"Ony nejsou my. Nejsou tady. My si tě kupovat nebudeme."
Opovržení v Demiřině hlase jej popíchlo. Randa zabolela ruka, jak pevně svíral Dračí žezlo. Jeho hněv měl ozvěnu u Luise Therina. Rand si náhle uvědomil, že se ten muž znovu snaží dosáhnout na pravý zdroj. Světlo tě spal! pomyslel si Rand. Chtěl je odstínit, ale promluvil Luis Therin a skoro zděšením funěl. Nejsi dost silný. Dokonce i s angrialem možná nebudeš dost silný, abys jich udržel sedm. Ty hlupáku! Čekal jsi moc dlouho! Je to moc nebezpečné!
Odstínit někoho nevyžadovalo tolik síly. S angrialem si Rand byl jistý, že dokáže udělat sedm štítů, i když ony už držely saidar, jenže kdyby se jedné podařilo štít prolomit... Nebo víc než jedné. Chtěl na ně udělat dojem svou silou, ne jim poskytnout příležitost ho přemoci. Existoval ale jiný způsob. Spletl jistým způsobem ducha, oheň a zemi a udeřil, skoro jako by je chtěl odstínit.
Jejich Mlžné zrcadlo se roztříštilo. Náhle tu před ním stálo jenom sedm obyčejných žen s ohromenými výrazy. Šok se však okamžitě ztratil za aessedaiovským klidem.
"Slyšel jsi naše požadavky," řekla Demira normálním hlasem, ale stejně velitelským tónem, skoro jako by se vůbec nic nestalo. "Očekáváme, že je splníš."
Rand proti své vůli vyvalil oči. Co musí udělat, aby jim dokázal, že se nenechá zastrašovat? Saidín v něm zuřil, vroucí vztek. Neodvažoval se ho propustit. Luis Therin teď šíleně vřískal a snažil se mu vydrápnout pravý zdroj ze sevření. Měl co dělat, aby se udržel. Pomalu vstal. Díky pódiu nad nimi čněl. Vzhlíželo k němu sedm nevzrušených aessedaiovských tváří. "Omezení platí," řekl tiše. "A ještě jedno přidávám. Odteď očekávám, že mi budete prokazovat úctu, kterou si od vás zasluhuji. Jsem Drak Znovuzrozený. Nyní smíte odejít. Audience skončila."
Chviličku tam stály, ani nemrkly, jako by mu chtěly ukázat, že na jeho rozkaz se nepohne jediný střevíček. Pak se Demira otočila, aniž by aspoň trochu sklonila hlavu. Když procházela kolem, připojily se k ní Seonid a Rafela, a pak postupně ostatní, všechny hladce proplouvaly sálem, beze spěchu, a ven ze dveří.
Když zmizely v chodbě, Rand sestoupil z pódia.

"Car'a'carn je zvládl dobře," řekla Melain dost hlasitě, aby ji slyšeli i v protějším rohu. "Musejí se popadnout za krk a naučit se, co je to čest, i když pro to budou plakat." Baelovi se nedařilo úplně zakrýt znepokojení, že slyší někoho takhle mluvit o Aes Sedai.
"Možná že je to způsob, jak zvládnout i moudré, ne?" zeptal se Rand a zmohl se na úsměv.
Melain ztišila hlas a důrazně si poposunula loktuši. "Nebuď úplný trouba, Rande al'Thore."
Bael se zachechtal, ačkoliv jeho manželka se na něj zlobně zamračila. Aspoň se zasmál. Randa však ten nepatrný žert příliš nerozveselil, a nebylo to kvůli tlumící prázdnotě. Skoro si přál, aby byl nechal Min přijít. Bylo tu příliš mnoho spodních proudů, kterým nerozuměl, a bál se, že některých si dokonce ani nevšiml. O co jim doopravdy šlo?
* * *
Min zavřela malé dveře oblékárny, opřela se o panel s vyřezávaným lvem a velmi zhluboka se nadechla. Pro Perrina přišla Faile, a jakkoliv Loial namítal, že Rand chtěl, aby zůstala na nádvoří, složil se před prostou pravdou, že Rand nemá právo ji nutit zůstávat kdekoliv. Jistě, kdyby měl Loial ponětí, co má za lubem, mohl by ji chytit pod paži - samozřejmě docela jemně - sedět dál na nádvoří a předčítat.
Problém byl, že ačkoliv slyšela všechno, moc toho neviděla, jenom vysokánské Aes Sedai, tyčící se nad trůnem. Musely usměrňovat, což dost zastíralo obrazy a aury, ale ona byla tak ohromená, že by si nevšimla, ani kdyby tam nějaké byly. Než se vzpamatovala, už nečněly a Demiřin hlas se neodrážel ze všech stran.
Kousajíc si spodní ret horečnatě přemýšlela. Viděla tu dva problémy. Za prvé, Rand a jeho žádost o úctu, ať už tím myslel cokoliv. Jestli čekal, že se mu bude Merana klanět až k zemi, tak se dost načeká, a zatím se mu rozhodně podařilo jim narovnat páteř. Musel existovat způsob, jak by to mohla urovnat, jenom kdyby věděla, jak na to. Druhým problémem byly Aes Sedai. Rand si zřejmě myslel, že je tu nějaký důvod k podráždění, který může ukončit tím, že si dupne. Min si nebyla jistá, jestli Aes Sedai jsou podrážděné, ale pokud ano, tak s určitostí věděla, že je to něco vážnějšího. Jediné místo, kde to mohla zjistit, však byla Růžová koruna.
V předních stájích si vyžádala Růženku a odklusala s ryzkou zpátky do hostince, kde ji předala stájníkovi s velkýma ušima spolu se žádostí, aby ji dobře vyhřebelcoval a nakrmil ovsem. Do paláce přicválala tryskem a Růženka si zasloužila nějakou odměnu za to, že pomáhala překazit Meraně a ostatním plán. Z toho, jak Rand mluvil - s chladným vztekem - si nebyla jistá, co by se bylo stalo, kdyby byl zjistil zčistajasna, že ho ve velkém sále očekává sedm Aes Sedai.
Šenk u Růžové koruny vypadal skoro stejně, jako když se předtím plížila ven kuchyní. U stolů posedávali strážci, někteří hráli domino či dámu, jiní si házeli kostkami. Když vstoupila, podívali se po ní téměř jako jeden, a jakmile ji poznali, vrátili se k tomu, co právě dělali. Paní Cinchonineová stála přede dveřmi do vinného sklípku - u Růžové koruny nebyly podél stěn šenku uskladněny žádné sudy piva či vína - s rukama zkříženýma na prsou a kyselým výrazem ve tváři. Strážci byli u stolů jedinými hosty a pravidlem bylo, že strážci příliš nepili. Na stolcích stály cínové korbele i poháry, ale Min neviděla, že by se jich někdo dotkl. Zahlédla muže, který by měl být ochoten jí něco prozradit.
Mahiro Shukosa seděl u stolu sám, skládal hlavolam a dva meče, které obvykle nosíval na zádech, měl na dosah opřené o zeď. S prošedivělými spánky a ušlechtilým nosem byl Mahiro pohledný takovým tím drsným způsobem, i když pouze žena, která by se do něj zamilovala, by tvrdila, že je krasavec. V Kandoru byl urozeným pánem. Navštívil vladařské dvory v téměř každé zemi, cestoval s menší knihovnou a při hazardních hrách vyhrával i prohrával se stejným milým úsměvem. Uměl recitovat básně a hrát na harfu a tanečník byl k pohledání. Zkrátka, kdyby nebyl Rafeliným strážcem, byl by to přesně ten druh mužů, jaký měla Min ráda, než potkala Randa. Vlastně je měla ráda pořád, pokud si jich všimla, když zrovna nemyslela na - Randa. Ať už to bylo dobře nebo ne, Mahiro ji bral způsobem, o němž byla Min přesvědčená, že je na Kandořana dost zvláštní, jako mladší sestru, která si občas potřebuje s někým popovídat a trochu poradit, aby si nesrazila vaz, zatímco bude sít divoké žito. Řekl jí, že má hezké nohy, nikdy ho ani nenapadne se jich dotknout a zlomí vaz každému muži, jenž by na ně pomyslel bez jejího svolení.
Obratně seskládal složité kousky železa na správné místo, postavil hlavolam k těm, které již poskládal, a než se Min posadila naproti němu, z další hromádky si vzal nový kousek. "Takže, cibulko," prohodil s

úsměvem„ jsi zpátky celá, nikdo tě neunesl ani si tě nevzal za ženu." Jednoho dne se ho Min hodlala zeptat, co to má znamenat. Tohle totiž říkal pokaždé.
"Stalo se něco, co jsem byla pryč, Mahiro?"
"Myslíš kromě toho, že se sestry vrátily z paláce a tvářily se jako bouřka na horách?" Jako obvykle, hlavolam se mu v rukou rozložil, jako by do něj usměrnil.
"Co je tak rozčílilo?"
"Zřejmě Al'Thor." Hlavolam se spojil stejně snadno a připojil se k hromádce odložených. Mahiro si také okamžitě vzal nový. "Na tenhle jsem přišel už před léty," svěřil se Min.
"Ale jak to, Mahiro? Co se stalo?"
Upřel na ni tmavé oči. Levhart by měl stejné oči jako Mahiro, kdyby byly skoro černé. "Min, roček, který strčí nos do špatné nory, by mohl skončit s ukousnutýma ušima."
Min sebou trhla. Byla to pravda, až moc. Takových hloupostí žena nadělá jen proto, že je zamilovaná.
"Tomu bych se právě ráda vyhnula, Mahiro. Jediný důvod, proč jsem tady, je nosit zprávy sem a tam mezi Meranou a palácem, ale přicházím sem a nemám ponětí, do čeho jdu. Nevím, proč se s ním sestry přestaly každý den scházet ani proč zase začaly, nebo proč jich tam šla dneska celá tlupa místo tří. Mohla bych skončit hůř než jen s ukousnutýma ušima, když se nic nedozvím. Merana mi nic neřekne. Neříká mi nic, jenom běž tam a udělej tohle. Alespoň náznak, Mahiro. Prosím."
Začal studovat hlavolam, nicméně Min věděla, že přemýšlí, protože propojené kousky hlavolamu se mu posouvaly v dlouhých prstech, ale žádný se neuvolnil.
Koutkem oka zahlédla nějaký ruch vzadu v šenku a pootočila hlavu, než úplně ztuhla. Z lázně vzadu vycházely dvě Aes Sedai, podle toho, jak vypadaly svěže. Když tyhle dvě viděla naposledy, bylo to před několika měsíci, než je poslaly ze Salidaru, protože Sheriam měla tušení, že Rand je někde v Aielské pustině. Tam také Bera Harkin a Kiruna Nachiman zamířily. Do Pustiny, ne do Caemlynu.
Nebýt bezvěké tváře, vypadala Bera jako selka, hnědé vlasy měla nakrátko zastřižené kolem hranatého obličeje, ale právě teď se tvářila zachmuřeně a odhodlaně. Kiruna, elegantní a sošná, vypadala každým coulem na to, čím byla, sestra arafelského krále a právoplatná mocná urozená dáma. Velké tmavé oči se jí leskly, jako by hodlala nařídit něčí popravu a pěkně si ji užít. Kolem obou se mihotaly obrazy a aury, jako to bývalo u strážců a Aes Sedai obvyklé. Jedna upoutala Mininu pozornost, když se zároveň zableskla kolem obou žen, hnědožlutá a temně purpurová. Barvy samotné nic neznamenaly, ale z té aury se Min zadrhl dech.
Stůl byl kousek od schodů, ale ani jedna žena se na Min nepodívala, když se vydaly nahoru. Ani v Salidaru jí nevěnovaly druhý pohled, a teď byly zaujaty hovorem.
"Alanna ho měla přivést k poslušnosti už dávno." Kiruna mluvila potichu, ale téměř otevřeně naštvaně. "Já bych to udělala. Až sem dorazí, tak jí to řeknu, a k Temnému s konvencemi."
"Měl by být uvázaný," souhlasila ledově Bera, "a to dřív, než v Andoru napáchá další škody." Byla Andořanka. "Já říkám, čím dřív, tím líp."
Když vypluly do schodů, Min si uvědomila, že na ni Mahiro civí. "Jak se sem tyhle dostaly?" zeptala se Min a překvapilo ji, že mluví úplně normálním hlasem. S Kirunou a Berou to bylo třináct do počtu. Třináct Aes Sedai. A to značila jejich aura.
"Sledovaly zprávy o al'Thorovi. Byly v půli cesty do Cairhienu, když se doslechly, že je tady. Já bych se jim vyhnul, být tebou, Min. Jejich gaidinové mi řekli, že nemají zrovna dobrou náladu." Kiruna měla čtyři strážce, Bera tři.
Min se zmohla na úsměv. Chtěla vystřelit z hostince, ale to by vyvolalo spoustu podezření, dokonce i u Mahira. "To zní jako dobrá rada. A co můj náznak?"
Mahiro na chvíli zaváhal, pak odložil hlavolam. "Nepovím ti, co to je nebo není, ale slůvko do správného ucha... Asi bys měla čekat, že al'Thor bude trochu rozčilený. Možná bys měla dokonce požádat, aby tvoje zprávy doručoval někdo jiný, snad jeden z nás." Myslel tím strážce. "Sestry se možná rozhodnou dát al'Thorovi menší lekci v pokoře. A to, cibulko, je možná o slovo víc, než jsem měl říct. Promyslíš si to, viď?"
Min nevěděla, jestli "menší lekce" bylo to, co se stalo v paláci, nebo to teprve mělo přijít, ale všechno zapadlo do sebe. A navíc ta aura. "Mně to taky připadá jako dobrá rada. Mahiro, jestli mě bude Merana

hledat, abych doručila nějakou zprávu, řekneš jí, že se příštích pár dní budu kochat Vnitřním Městem?"
"Dlouhá cesta," zasmál se, s laskavým posměchem. "Ještě si uženeš manžela, jestli si nedáš pozor."
Velkouchý podkoní na ni zazíral, když Min trvala na tom, že má vytáhnout Růženku z jejího stání a znovu ji nasedlat. Vyjela ze dvora krokem, ale jakmile ji první roh skryl před Růžovou korunou, pobodla kobylku patami a lidé jí museli uskakovat z cesty, když cválala k paláci, jak nejrychleji Růženka zvládala.
* * *
"Třináct," řekl Rand bezvýrazně, a už jenom to vyslovit stačilo, aby se mu Luis Therin znovu pokusil sebrat saidín. Byl to zápas beze slov s vrčící bestií. Když Min poprvé vyslovila, že v Caemlynu je ve skutečnosti třináct Aes Sedai, Randovi se jen tak tak podařilo popadnout jedinou sílu dřív, než to udělal Luis Therin. Randovi se po tvářích řinul pot. Na kabátci měl tmavé skvrny. Mohl se soustředit vždy jen na jednu věc. Udržet saidín z dosahu Luise Therina. Z té námahy mu začal cukat sval v obličeji. Pravá ruka se mu třásla.
Min přestala přecházet po jeho obývacím pokoji a stála celá napjatá. "Není tady jenom tohle, Rande," vyhrkla překotně. "To ta aura. Krev, smrt, jediná síla, tyhle dvě ženy a ty, na jednom místě, zároveň." Oči se jí znovu zaleskly, ale tentokrát jí slzy tekly po tvářích. "Kiruna a Bera tě nemají rády, ani trošku! Pamatuješ, co jsem viděla u tebe? Ženy, které dokážou usměrňovat, ti ublíží. To ty aury a třináctka a všechno, Rande. Je toho moc!"
Vždycky tvrdila, že její vidění se pokaždé vyplní, ačkoliv nikdy nepoznala, jestli ten den nebo za rok či za deset let, a kdyby zůstal v Caemlynu, mohlo by to být i dnes. Přestože Luis Therin jenom vrčel, Rand věděl, že chce udeřit na Meranu a ostatní dřív, než ony budou moci uhodit na něho. Vlastně se ten nápad Randovi nepříjemně líbil. Možná to byla jen shoda náhod, možná ta'veren zase měnil šance, tentokrát proti sobě, ale skutečnost zůstávala. Merana se rozhodla ho vyzvat právě v den, kdy počet Aes Sedai dosáhl třinácti.
Vstal a zaskočil do ložnice, jen na tak dlouho, aby si ze šatníku vyzvedl meč a připjal si opasek s Dračí přezkou. "Ty půjdeš se mnou, Min," sdělil jí, když si bral Dračí žezlo a vyrazil ke dveřím.
"Kam?" chtěla vědět, otírajíc si tváře kapesníčkem, nicméně vydala se za ním. Rand už byl mezitím na chodbě. Jalani vyskočila o chviličku dřív než Beralna, kostnatá rusovláska s modrýma očima a divokým úsměvem.
Když kolem byly pouze Děvy, Beralna na něho civěla, jako by zvažovala, jestli mu má prokázat velkou laskavost a udělat, co žádá, ale on se na ni sám ostře podíval. Díky prázdnotě zněl jeho hlas vzdáleně a chladně. Luis Therin už jenom tlumeně vzlykal, nicméně Rand se neodvážil povolit. Ne v Caemlynu. Ne nikde poblíž Caemlynu. "Beralno, najdi Nanderu a vyřiď jí, ať za mnou hned přijde do Perrinových komnat s tolika Děvami, kolik jich bude chtít vzít." Nemohl nechat Perrina tady, a nebylo to kvůli Mininu vidění. Až Merana zjistí, že Rand zmizel, jedna z nich by se docela dobře mohla spojit s Perrinem, tak jako to udělala Alanna jemu. "Možná se sem už nevrátím. Jestli některá uvidí Perrina, Faile nebo Loiala, tak jim řekněte, ať tam přijdou taky. Jalani, najdi paní Harforovou. Řekni jí, že potřebuju brk, inkoust a papír." Před odchodem musel napsat nějaké dopisy. Znovu se mu roztřásla ruka. Ještě dodal: "Hodně papíru. No? Honem! Honem!" Ženy si vyměnily pohled a rozběhly se. Rand se vydal na opačnou stranu a Min musela málem klusat, aby mu stačila.
"Rande, kam půjdeme?"
"Do Cairhienu." S prázdnotou kolem sebe to znělo hodně chladně, jako by ji udeřil do tváře. "Věř mi, Min. Neublížím ti. Dřív bych si uřízl ruku, než bych ti ublížil." Min nic neříkala a on se na ni konečně podíval a viděl, že k němu vzhlíží se zvláštním výrazem.
"To moc ráda slyším, ovčáku." Její hlas zněl stejně divně, jako se tvářila. Představa, že si pro něj jde třináct Aes Sedai, ji musela opravdu vyděsit, a nebylo divu.
"Min, jestli dojde na to, že se jim budu muset postavit, tak ti slibuju, že tě nějak dostanu mimo nebezpečí." Jak by se mohl nějaký muž postavit třinácti Aes Sedai? Při té myšlence se znovu s jekem vynořil Luis Therin.
K jeho překvapení Min ladně vytáhla nože z rukávů a otevřela pusu, ale čepele zase stejně rychle vrátila - musela cvičit - než promluvila. "Můžeš mě vodit za nos, v Cairhienu nebo kdekoliv jinde, ovčáku, ale

radši by ses měl zakopat hodně hluboko a hodně se snažit, jestli si myslíš, že mě někam pošleš." Z nějakého důvodu si byl jistý, že tohle původně říci nechtěla.
Když se dostal do Perrinových komnat, našel tam Rand hotové shromáždění. Na jedné straně seděli se zkříženýma nohama Perrin a Loial, pouze v košili, a pokuřovali z fajfky spolu s Gaulem, Kamenným psem, na něhož se Rand pamatoval z pádu Kamene. Na druhé straně seděla Faile, taky na podlaze, s Bain a Chiad, které taky byly v Kameni. Otevřenými dveřmi viděl Rand v další místnosti Sulin, převlékající postel. Škubala za povlečení, jako by je nejradši roztrhala na kusy. Když s Min vstoupili, všichni vzhlédli a Sulin přišla ke dveřím do ložnice.
Všichni začali pobíhat, když jim vysvětlil, že je v Caemlynu třináct Aes Sedai a co Min vyslechla, i když ne to, co viděla, protože někteří v místnosti to o ní věděli a někteří ne, on však nehodlal nikomu nic vykládat, pokud to Min neudělá první. Což neudělala. A taky jim, samozřejmě, neřekl nic o Luisi Therinovi. A ne to, že se bojí, co by se mu mohlo stát ve městě plném Aes Sedai, i kdyby zůstaly sedět na zadku. Ať si klidně myslí, že panikaří. Vlastně si nebyl jistý, že nepanikaří. Luis Therin mlčel, ale Rand ho cítil, jako rozhořčené oči, upírající se na něj ze tmy. Hněv a strach, a možná taky panika, se plazily zvenčí po prázdnotě jako velcí pavouci.
Perrin a Faile začali okamžitě balit a Bain a Chiad zakmitaly prsty a vzápětí ohlásily, že ony hodlají doprovázet Faile, načež Gaul prohlásil, že on doprovází Perrina. Rand nechápal, co se tu děje, ale mělo s tím nejspíš hodně společného to, že se Gaul na Bain a Chiad ani nepodíval a ony se nedívaly na něj. Loial odběhl, mumlaje si pro sebe, jako by si myslel, že Cairhienje mnohem dál od Dvouříčí než Caemlyn a jeho matka je vyhlášený chodec. Když se vrátil, měl pod paží zpola zavázaný ranec a přes rameno obrovské sedlové brašny, z nichž visely košile. Loial byl připravený okamžitě vyrazit. Sulin taky zmizela a vrátila se s rancem, který vypadal, že v něm jsou sbalené červenobílé šaty. S tváří zkroucenou do nesmyslně mírného výrazu na Randa zavrčela, že dostala rozkaz sloužit jemu a Perrinovi a Faile, a jenom ještěrka s úžehem by si mohla myslet, že to může splnit v Caemlynu, když oni budou všichni v Cairhienu. Dodala dokonce "můj pane Draku" tak, že to znělo jako nadávka, a udělala pukrle kupodivu jen s jedním klopýtnutím. Tohle ji zřejmě udivilo taky.
Nandera dorazila téměř zároveň s paní Harforovou, která nesla skříňku s psacími potřebami a několika brky s ocelovými hrotya zásobou inkoustu, papíru a pečetního vosku dobře na padesát dopisů. Jak se ukázalo, bylo to štěstí.
Perrin chtěl poslat zprávu Dannilu Lewinovi s příkazem, aby ho následoval se zbytkem dvouříčských mužů - taky nehodlal žádného nechat vydaného napospas Aes Sedai - a nakonec upustil od rozkazu, aby přivedl i Bode a ostatní dívky od Culainova psa, když jak Rand, tak Faile poukázali na to, že je Aes Sedai nenechají jít a s největší pravděpodobností dívky nebudou chtít odejít. S Perrinem nejednou hostinec navštívili, a dokonce i Perrin musel připustit, že holky hlavně netrpělivě touží po tom, aby se co nejdřív mohly stát Aes Sedai.
Faile sama musela napsat dva spěšné dopisy, matce a otci, aby si nedělali starosti, jak říkala. Rand nevěděl, který je určen komu, ale psala oba úplně jiným tónem, jeden načala snad půltucetkrát a pak papír vždycky roztrhala a nad každým slovem se mračila, druhý naškrábala napoprvé s úsměvem a pochichtáváním. Rand usoudil, že ten je míněn pro matku. Min napsala k Růžové koruně příteli jménem Mahiro a z nějakého důvodu považovala za důležité Randovi sdělit, že je to stařec, i když se přitom červenala. Dokonce i Loial se po chvilce váhání chopil brku. Svého vlastního brku, lidský by v jeho obrovské ruce úplně zmizel. Zapečetil papír a předal ho paní Harforové s ostýchavou žádostí, aby jej předala, pokud se naskytne příležitost. Palcem o velikosti tlusté klobásy zakryl většinu adresátova jména, uvedeného jak lidským, tak ogierským písmem, ale Rand s pomocí zraku posíleného jedinou silou rozeznal jméno "Erith". Přesto se netvářil, že by zde chtěl počkat a dát jí dopis sám.
Rand měl s psaním dopisů stejné potíže jako Faile, ale z jiných důvodů. Pot, jenž mu kapal z čela, rozpíjel inkoust a ruka se mu třásla tak, že musel kvůli kaňkám začínat několikrát. Přesně však věděl, co chce napsat. Taimovi posílal varování před třinácti Aes Sedai a důrazně mu opakoval, aby se od nich všichni drželi dál. A Meraně jiné varování a jistým způsobem i pozvání. Nemělo vůbec smysl, aby se snažil skrývat, Alanna ho nakonec dokáže najít všude na světě. Muselo to však být za jeho podmínek, pokud se mu to podaří.

Když dopisy konečně zapečetil - zelený pečetní kámen s vyřezávaným drakem vysloužil paní Harforové upřený pohled, který ona opětovala zcela mírně - obrátil se Rand k Nandeře. "Máš venku svých dvacet Děv?"
Nandera zvedla obočí. "Dvacet? Tvoje zpráva říkala tolik, kolik budu chtít, a že se už možná nevrátíš. Mám jich pět set, a bylo by jich víc, kdybych nestanovila hranici."
Rand jenom kývl. V hlavě měl ticho, až na své vlastní myšlenky, ale Luise Therina cítil uvnitř prázdnoty společně se sebou samým, čekal jako svinutý had. Teprve když všichni prošli průchodem do komnaty v Cairhienu a Rand nechal otvor zavřít, takže Alannu odřízl a zůstal jen nejasný pocit, že je někde na západě, teprve pak zřejmě Luis Therin odešel. Bylo to, jako kdyby ho zápas s Randem unavil a on odešel spát. Nakonec Rand vytlačil saidín, a s tím si uvědomil, jak ho ten zápas unavil. Loial ho musel odnést do jeho pokojů ve Slunečním paláci.
* * *
Merana tiše seděla u okna, zády k výhledu na ulici, s dopisem od Randa al'Thora v klíně. Znala jeho obsah nazpaměť.
Merano, začínal. Ne Merano Aes Sedai, dokonce ani Merano Sedai.

Merano,
jeden přítel mi kdysi řekl, že ve většině her v kostky se číslo třináct považuje za téměř stejně nešťastné, jako hodit Temného oči. Taky si myslím, že třináctka je nešťastné číslo. Jdu do Cairhienu. Smíš mě následovat, jak to půjde, ale ne víc než s pěti dalšími sestrami. Tak na tom budete stejně jako poselstvo z Bílé věže. Ponesu velmi nelibě, pokusíš-li se přivést víc. Už na mě znovu netlač. Nikomu nedůvěřuju.
Rand al'Thor
Drak Znovuzrozený

Ke konci tlačil na brk tak tvrdě, že málem protrhl papír. Poslední dvě řádky málem jako by napsal někdo jiný.
Merana seděla a mlčela. Nebyla sama. Zbytek poselstva, pokud se tomu tak ještě dalo říkat, seděl v křeslech u zdi s různými výrazy. Protivné bylo, že pouze Berenicia seděla mlčky jako ona, s baculatýma rukama složenýma v klíně, nakloněnou hlavou a pozorným pohledem v šedých očích. Neřekla ani slovo, pokud nebyla vyzvána. Faeldrin hovořila docela pyšně a kdykoliv se jí zachtělo, stejně tak Masuri a Rafela. Vlastně Seonid nevypadala o nic dychtivěji, seděla na krajíčku a často se odhodlaně usmála. Ostatní se chovaly spíš jako Valinde, téměř mírně. Byly tu všechny až na Verin a Alannu, a pro ně poslaly gaidina. Kiruna a Bera stály uprostřed místnosti a nedaly se přehlédnout.
"To, že někdo může poslat Aes Sedai takový dopis, mě znechucuje." Kiruna nekřičela, dařilo se jí mluvit zároveň chladně, klidně i působivě. V tmavých očích se jí však blýskalo. "Demiro, může tvůj informátor potvrdit, že al'Thor odešel do Cairhienu?"
"Cestování," mumlala Bera nevěřícně. "Pomyšlení, že to znovu objevil."
Barevné korálky ve Faeldřiných copech zacinkaly, jak přikývla. "Myslíme si, že to nemůže být nic jiného. Bude dobře nezapomínat, že je možná ještě silnější než Logain nebo Mazrim Taim."
"Copak se s Taimem nedá nic udělat?" Rafela, normálně mírná a milá, se tvářila dost přísně a její obvykle sladký hlas zněl studeně. "Ani ne dvacet mil od místa, kde sedíme, má aspoň stovku mužů, kteří dokážou usměrňovat - stovku!" Kairen důrazně přikývla, neřekla však nic.
"Musejí počkat," prohlásila Kiruna důrazně. "Světlo a čest, nevím, kolik sester bude třeba na zvládnutí tolika mužů. Důležitý je ale al"Thor, a toho zvládneme. Demiro?"
Demira samozřejmě čekala, že ostatní domluví. Teď lehce sklonila hlavu a řekla: "Vím jenom, že je pryč, zřejmě s větším počtem Aielů a možná i s Perrinem Aybarou."
Když Demira začala mluvit, do místnosti tiše proklouzla Verin. "O Perrinovi nemůže být pochyb. Poslala jsem Tomase, aby se podíval na tábor Dvouříčských. Zřejmě poslali dva muže do paláce pro Perrinova koně a koně jeho ženy. Ostatní nechali vozy a sluhy tady a už jedou k východu, jak nejrychleji to jde. Za Perrinovou Vlčí hlavou a Rudým orlem Manetherenu." Rty se jí zvlnily ve slabém úsměvu, jako by ji to pobavilo. Kairen očividně ne. Zalapala po dechu a stiskla rty do tvrdé čárky.

Meraně to taky nepřipadalo zábavné, ale v porovnání s ostatním to byla taková nepatrná maličkost. Slabý závan něčeho zkaženého, když už sedíte na hromadě odpadků. Pes, co na vás zaštěká, když už vás za sukně drží smečka vlků. Když si jen pomyslela, že si dělala tolik starostí s Verin, tolik se snažila. Verin se jejích plánů téměř nedotkla, jenom navedla Demiru, aby navrhla dnešní nešťastný střet. Bylo to provedeno docela obratně, Merana si byla jistá, že nikdo kromě šedé by si toho nevšiml. A přesto dokonce i s tím sama souhlasila. Zastrašit al'Thora - pokusit se ho zastrašit - bylo to nejmenší, co mohly udělat. Merana si dělala těžkou hlavu kvůli Verin a pak se objevily Kiruna a Bera, žádná neměla důvod ji poslouchat a obě byly silné přinejmenším jako Masuri, Faeldrin nebo Rafela.
"Tak to je shnilý tuřín hozený do guláše," zamumlala ponuře Bera. Kairen a další přikyvovaly na souhlas.
"Malý tuřín," ucedila Kiruna docela suše. Nyní přikývly skoro všechny, až na Meranu a Verin. Merana si tiše povzdechla. Verin sledovala Kirunu tím svým ptačím pohledem, s hlavou nakloněnou na stranu. "Co zdrželo Alannu?" chtěla vědět Kiruna, aniž by se obracela k někomu konkrétnímu. "Nechci všechno opakovat dvakrát."
Merana usoudila, že to začala sama, když se poddala Verin. Pořád byla hlavou delegace, všechny stále plnily její rozkazy, dokonce i Masura, Rafela a Faeldrin. Ale věděly to. Merana si nebyla jistá, zda se velení ujala Kiruna či Bera - to, že se jedna narodila na statku a druhá v paláci, nehrálo roli, s tím být Aes Sedai to nemělo nic společného - ale jednou věcí si byla jistá, totiž že se poselstvo kolem ní rozpadá. Něco takového by se nikdy nestalo, kdyby byla Bílá věž celá, kdy měla vyslankyně za sebou veškerou moc Věže a amyrlinina stolce, a nezáleželo na tom, jestli jí trvalo třicet let, než získala šátek, a má jen tak tak dost síly, aby ji neposlaly pryč. Teď byly jen sebrankou Aes Sedai, bezmyšlenkovitě zapadaly na přiměřená místa.
Jako by vyslovení jejího jména bylo povoláním, právě když Bera otevřela ústa, objevila se Alanna. Bera s Kirunou se k ní prudce otočily. "Al'Thor tvrdí, že odešel do Cairhienu," pravila Bera bez okolků. "Máš k tomu co dodat?"
Alanna se jim postavila pyšně, s nebezpečným leskem v očích. Koneckonců, mluvily o jejím strážci. "Je někde na východě. Víc nevím. Mohl by to být Cairhien."
"Když už se musíš spojit s nějakým mužem, aniž bys ho požádala o svolení," chtěla vědět Kiruna velitelským hlasem, "proč, pod Světlem nejsvětějším, jsi nepoužila pouto, abys ho ohnula podle své vůle? Ve srovnání s tím ostatním by to bylo jenom plácnutí přes ruku."
Alanna se pořád ještě pořádně neovládala. Skutečně jí do tváří vystoupila barva, podle toho, jak se jí blýskalo v očích, tak částečně hněvem, a zcela jistě částečně hanbou. "Copak vám to nikdo neřekl?" zeptala se, příliš ostře. "Asi na to nikdo nechce myslet. Já tedy rozhodně ne." Faeldrin a Seonid koukaly do země, a nebyly samy. "Snažila jsem se ho přinutit chvíli poté, co jsem se s ním spojila," pokračovala Alanna, jako by si ničeho nevšimla. "Pokoušela ses někdy vyvrátit dub holýma rukama, Kiruno? Tohle bylo zhruba stejné."
Kiruna jenom vykulila oči a pomalu se nadechla. Bera zamumlala: "To je nemožné. Nemožné."
Alanna zvrátila hlavu dozadu a zasmála se. S rukama v bok to vypadalo hodně opovržlivě, kvůli čemuž Bera stiskla rty a Kiruně se chladně zaleskly oči. Verin se na ně dívala a Meraně nepříjemně připomněla kosa koukajícího na žížaly. Verin se nějak dařilo poddávat se, aniž by se podvolila, ačkoliv Merana netušila, jak to vlastně dělá.
"S mužem, který může usměrňovat, se ještě nikdy nikdo nespojil," řekla Alanna, když se přestala chechtat. "Třeba to s tím má něco společného."
"Ať je to jak chce," prohlásila Bera důrazně. Pohled měla stejně důrazný. "Ať je to jak chce, pořád ho dokážeš najít."
"Ano," připojila se Kiruna. "Půjdeš s námi, Alanno." Alanna zamrkala, jako by se vzpamatovávala. Lehce sklonila hlavu na souhlas.
Nyní je čas, rozhodla se Merana. Jestli má udržet delegaci pohromadě, tak teď má poslední příležitost. Vstala a začala skládat al'Thorův dopis, aby nějak zaměstnala ruce. "Když jsem přivedla toto poselstvo do Caemlynu," začala, aby jim připomněla, že ona je ve velení. Díky Světlu, že se jí nechvěl hlas. "Měla jsem volnou ruku, nicméně bylo zřejmé, co je třeba vykonat, a my," aby jim připomněla, že ony jsou delegace, Jsme se do toho daly s očekáváním úspěchu. Al'Thora je třeba vypudit z Caemlynu, abychom

mohly navrátit Elain a zařídit její korunovaci, čímž bychom dostaly Andor neochvějně na svou stranu. AlThor nám pomalu začínal věřit, že mu neublížíme. A byly bychom ho donutily, aby nám prokazoval i příslušnou úctu. Dvě tři z nás, pečlivě vybrané, by byly přejaly Moirainino místo rádkyně a vedly ho. Včetně Alanny, samozřejmě."
"Jak víš, že nezabil Moirain?" přerušila ji Bera. "Jako se říká, že zabil i Morgasu."
"Slyšely jsme o její smrti povídat všechno možné," dodala Kiruna. "Někteří dokonce tvrdili, že umřela, když bojovala s Lanfear. Většina říkala, že když zemřela, byla sama s al'Thorem."
Merana se s námahou zarazila a neodpověděla. Kdyby dovolila, aby se ty hluboko zakořeněné instinkty uchytily drápkem, nakonec by ztratila všecko. "Všechno bylo v pořádku," pokračovala, "než jste vy dvě přijely. Vím, že jenom náhodou a jenom proto, že jste se řídily rozkazem ho najít, přesto díky vám činí náš počet třináct. Který muž al'Thorova druhu by neuprchl, jak nejrychleji by mohl, když by se doslechl o třinácti Aes Sedai pohromadě? Prostým faktem ale je, že cokoliv zhatilo naše plány, je to tvoje vina, Kiruno, a tvoje, Bero." Pak mohla jenom čekat. Pokud se jí podařilo získat alespoň nějakou morální převahu...
"Už jsi skončila?" zeptala se Bera chladně.
Kiruna byla ještě drzejší. Obrátila se k ostatním. "Faeldrin, ty půjdeš laskavě s námi do Cairhienu. A vy taky, Masuri, Rafelo."
Merana se třásla - zmačkala v pěsti složený dopis. "Copak to nevidíte?" vykřikla. "Mluvíte, jako byste mohly pokračovat jako předtím, jako by se nic nezměnilo. V Cairhienu je poselstvo od Elaidy z Bílé věže. Tak to musí al'Thor vidět. My jeho potřebujeme víc, než on potřebuje nás, a já se obávám, že on to ví!"
Na okamžik se na všech tvářích kromě Verininy objevilo zděšení. Verin jenom zamyšleně kývla a usmála se tím svým tajnůstkářským úsměvem. Ostatní na okamžik ohromeně kulily oči. Ta slova jako by stále zvonila ve vzduchu. My jeho potřebujeme víc, než on potřebuje nás. Nepotřebovaly tři přísahy, aby věděly, že je to pravda.
Pak důrazně prohlásila Bera: "Sedni si, Merano, a uklidni se." Merana se posadila dřív, než si to uvědomila. Stále se třásla a chtěla křičet, ale seděla tu a v rukou svírala al'Thorův dopis.
Kiruna se k ní schválně obrátila zády. "Seonid, ty, samozřejmě, půjdeš také. Další pár gaidinů se vždy může hodit. A Verin, myslím." Verin kývla, jako by to byla žádost. "Demiro," pokračovala Kiruna, "vím, že k němu chováš zášť, ale nechceme toho muže znovu vyděsit, a někdo musí nahnat tu neobyčejnou sbírku dívek z Dvouříčí do Salidaru. Valinde, Kairen a Berenicia s tím musejí Meraně pomoct."
Ostatní čtyři jmenované bez nejmenšího zaváhání zamumlaly na souhlas, ale Meranu zamrazilo. Delegace se nerozpadala, změnila se rovnou v prach.
"Já..." Odmlčela se, když na ni Bera a Kiruna upřely svůj zrak. A Masuri, Faeldrin a Rafela taky. Změnila se v prach a její autorita také. "Mohla by se vám hodit šedá," řekla chabě. "Určitě se bude vyjednávat a..." Znovu jí došla slova. Kdyby byla Věž celá, tohle by se nikdy nestalo.
"Demiro, ty doprovodíš holky do Salidaru," řekla Kiruna.
Merana seděla naprosto nehybně. Modlila se, aby už sněmovna zvolila amyrlin. Někoho hodně silného v jediné síle i v srdci. Aby se znovu staly tím, čím bývaly, bude to chtít novou Deanu, druhou Rashimu. Modlila se, aby je Alanna dovedla k al'Thorovi dřív, než uzná Elaidu. Potom už by je nezachránila dokonce ani druhá Rashima.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Pichláky

Rand strávil zbytek dne ve svých komnatách ve Slunečním paláci, většinou ležel v posteli, obrovském loži se čtyřmi hranatými sloupky z černého dřeva, silnějšími než jeho noha, a vyleštěnými tak, že se mezi klíny slonovinových intarzií leskly. Jako protiklad k pozlacenému předpokoji a hlavnímu pokoji byl nábytek v ložnici všechen z černého dřeva a slonoviny, byť o nic méně hranatý.
Sulin běhala sem a tam, natřásala mu polštáře a upravovala lněnou pokrývku, brumlala, že pokrývky na podlaze byly zdravější, přinesla mu mátový čaj, o nějž nepožádal, a punč, který nechtěl, dokud jí nerozkázal, aby toho nechala. "Jak můj pán Drak velí," zavrčela se sladkým úsměvem. Předvedla druhé dokonalé pukrle, ale vyrazila ven, jako by se nehodlala namáhat s otevíráním dveří.
Min s ním rovněž zůstala, seděla na žíněnce, držela ho za ruku a mračila se, až usoudil, že se bojí, že Rand umírá. Nakonec ji taky vyhnal ven, alespoň na tak dlouho, aby si mohl natáhnout tmavošedé roucho, které předtím vždycky nechával v šatníku. Našel tam ještě něco jiného, až úplně vzadu. Úzké nezdobené dřevěné pouzdro s flétnou, které mu daroval Tom Merrilin. Randovi to připadalo tak dávno. Posadil se k jednomu vysokému úzkému oknu a pokusil se hrát. Po tak dlouhé době to zprvu bylo spíš kvílení a odmlky než co jiného. Právě tyhle podivné zvuky přitáhly Min zpátky.
"Zahraj mi," vyhrkla a potěšením, nebo možná ohromením, se zasmála a samozřejmě se mu usadila na koleni, zatímco on se snažil s pramalým úspěchem vyloudit nějakou rozeznatelnou melodii. A takhle to vypadalo, když k nim vrazily moudré, Amys, Bair, Sorilea a asi tucet dalších. Min se, celá rudá, rychle vyškrábala na nohy a urovnávala si kabátec tak, až jste si mohli myslet, že se tady prali.
Bair a Sorilea byly u něj dřív, než se zmohl na slovo.
"Podívej se doleva," nařídila mu Sorilea, zvedla mu palcem víčko a přistrčila k němu ošlehaný obličej. "Teď doprava."
"Máš moc rychlý tep," zamumlala Bair, držíc mu kostnaté prsty na krku.
Nandera nejspíš vyslala Děvy, jakmile se mu podlomila kolena. Sorilea zřejmě rozehnala menší vojsko moudrých, které se hodlaly vrhnout na palác, a vzala s sebou jenom tuhle menší hordu. A Sorilea Nesorilea, zřejmě se všechny chtěly dostat u Car'a'carna na řadu. Když s Bair skončily, jejich místa zaujaly Amys a Colinda, hubená ženská s pronikavýma šedýma očima, která vypadala na střední věk, až na to, že měla stejně silnou osobnost jako Sorilea. To ale měla Amys taky a ještě spousta dalších. Štouchaly do něj, dloubaly, koukaly a nadávaly mu do tvrdohlavců, když odmítl skákat na místě. Zřejmě si opravdu myslely, že to udělá.
Min rovněž neprošla bez povšimnutí, zatímco se moudré střídaly u Randa, ostatní obklopily ji, kladly jí stovky otázek, všechny ohledně jejích vidění. Z čehož ona vykulila oči a zírala na ně a na Randa, jako kdyby uvažovala, jestli jí snad čtou myšlenky. Amys a Bair to vysvětlily - Melain si nedokázala nechat zprávu o holčičkách pro sebe - a místo toho, aby oči ještě víc vykulila, málem jí vypadly z důlků. Dokonce i Sorilea zřejmě přijala Melainin názor, že Min její schopnost staví více méně na roveň moudré, jelikož však moudré byly moudré - což v podstatě odpovídalo tomu, že Aes Sedai jsou Aes Sedai - musela všechno opakovat tolikrát, kolik bylo moudrých, protože ty, které se motaly kolem Randa, si chtěly být jisté, že jim nic neušlo.

Jakmile Sorilea a ostatní váhavě usoudily, že si potřebuje jenom odpočinout, a odešly s rozkazem, aby si odpočinul, Min se mu zase pohodlně usadila v klíně. "Ony mluví ve snech?" řekla potřásajíc hlavou. "To snad ani není možný, je to jako něco z příběhů." Zamračila se. "Jak je podle tebe Sorilea stará? A ta Colinda. Viděla jsem - Ne. Ne, s tebou to nemá nic společného. Možná na mě působí to horko. Když něco vím, tak to vím vždycky. Musí to být tím horkem." V očích jí poťouchle zasvitlo. Pomalu se naklonila blíž a našpulila rty k polibku. "Když je našpulíš takhle," zamumlala, když se skoro dotýkala jeho, "mohlo by to pomoct. V tom posledním kousku se skoro dal rozeznat ‚Kohout v bryndě'." Chvíli mu trvalo, než pochopil, clonila mu celý výhled, ale když mu to došlo, musel skutečně vypadal skvěle, protože ona se mu se smíchem zhroutila na prsa.
Zakrátko došla zpráva od Coiren, ptala se na jeho zdraví, doufala, že není nemocný, a ptala se, jestli by ho mohla se dvěma sestrami navštívit. Nabízela léčení, pokud by si to přál. Zatímco Rand zprávu četl, Luis Therin se zavrtěl, jako by se probouzel ze spánku, avšak jeho nejasné nespokojené mumlání se nedalo srovnávat s výbuchem vzteku v Caemlynu, a zřejmě zase usnul, když Rand dopis odložil.
Bylo to v ostrém protikladu k chování Merany. A připomnělo mu to, že se ve Slunečním paláci dopoledne nestane nic, aby to Coiren v plném znění nevěděla do západu slunce, jestli ne dřív. Poslal v odpověď zdvořilé poděkování za její přání a zdvořilé odmítnutí nabídky. Pořád se cítil unavený a chtěl mít všech pět pohromadě, než se zase setká s nějakou Aes Sedai. Aspoň částečně proto odmítl.
V tom samém dopise Rand také požádal o návštěvu Gawyna. S Elaininým bratrem se setkal jen jednou, ale měl ho rád. Gawyn ale nepřišel a ani neodpověděl. Rand smutně usoudil, že Gawyn věří těm příběhům o své matce. Těžko můžete po někom žádat, aby takové věci prostě přestal věřit. Kdykoliv na to pomyslel, dostal tak pochmurnou náladu, že dokonce i Min si zoufala, když se ho snažila povzbudit. Byl-li Rand v takové náladě, ani Perrin, ani Loial se nezdržovali v jeho blízkosti.
O tři dny později přišla od Coiren další žádost, stejně zdvořilá, a tři dny poté další, ale on se omluvil i nyní. Částečně to bylo kvůli Alanně. Cítil ji daleko a nejasně, ale s každou hodinou se blížila. Nebylo divu, Rand si byl jistý, že Merana Alannu vybere jako jednu ze šesti. Nehodlal si Alannu pustit blíž než na míli k tělu, rozhodně ne na dohled, ale řekl, že je postaví na roveň Coiren, a myslel to vážně. Takže Coiren bude muset mít ještě chvíli strpení. Kromě toho měl stejně moc práce.
Rychlá návštěva ve škole v bývalém Barthanesově paláci nakonec nebyla tak rychlá. Idrien Tarsinová znovu čekala ve dveřích, aby mu ukázala všechny možné vynálezy a objevy, často nesrozumitelné, a taky dílny, kde nyní různé nové radlice, brány a sekačky vyráběli na prodej, potíž však nastala s Heridem Felem. Nebo možná s Min. Felovi se myšlenky jako obvykle zatoulaly, jeho jazyk je následoval, a mužík očividně zapomněl, že tu Min je. Zapomněl na ni několikrát. Ale Rand ho ještě nestačil pořádně nasměrovat k tomu, co chtěl vědět, když si jí Fel náhle poprvé všiml a vyskočil jako splašený králík. Pak se jí neustále omlouval za zpola vykouřenou fajfku, kterou si jako obvykle zapomněl zapálit, neustále si oprašoval popel z mohutného teřichu a neustále si uhlazoval řídké šedé vlasy. Min se to očividně líbilo, ačkoliv proč se jí líbilo, že ten člověk zapomíná na její přítomnost, to Rand netušil. Dokonce Fela políbila na temeno, když se s Randem zvedli k odchodu, po čemž stařík zůstal jako opařený. Taky mu moc nepomohlo, když zjistil, co Fel vykoumal ohledně zámků na věznici Temného a o Poslední bitvě.
Příštího dne dostal noticku vmáčknutou na utržený růžek pergamenu.

Víra a řád dávají sílu. Musíš odklidit rum, než začneš stavět. Vysvětlím, až se příště uvidíme. Nevoď tu holku. Moc hezká.

Byl to spěšný škrabopis s podpisem vtištěným do rožku a Randovi nedával smysl. Když se ale snažil znovu spojit s Felem, stařík zjevně řekl Idrien, že se zase cítí být mladý, a odešel na ryby. Uprostřed sucha. Randa napadlo, že snad stařík nakonec přišel o rozum úplně. Min však ta poznámka rozhodně pobavila. Zeptala se, může-li si ji nechat, a on ji několikrát přistihl, jak se nad ní zubí.
Ať už Fel o rozum přišel nebo nikoliv, Rand se rozhodl, že příště přijde bez Min, ale pravdou bylo, že měl potíže ji sehnat, když ji potřeboval. Zřejmě trávila mnohem víc času s moudrými než s ním. Nechápal, proč ho to tak rozhořčuje, ale všiml si toho, že má sklony na lidi štěkat, když je Min mezi stany. Bylo dobře, že s ním nebývala častěji. Lidé by si toho všimli. Lidé by mluvili a divili by se. V

Cairhienu, kde všichni sluhové hráli vlastní verzi hry rodů, by mohlo být nebezpečné, kdyby si lidé začali říkat, nakolik je pro něj důležitá. Bylo dobře, že je pryč. Snažil se neštěkat.
On však Min potřeboval, aby se mu podívala na šlechtice, kteří za ním začali postupně přicházet a ptát se jej na zdraví - ta podlomená kolena musela vyvolat řeči - usmívali se a vyzvídali, jak dlouho hodlá setrvat v Cairhienu tentokrát, co má v plánu, smějí-li se ptát, a usmívali se ještě víc, bez ustání se usmívali. Jediný, kdo se na něj tak usilovně neusmíval, byl Dobraine, který si stále holil čelo jako voják a pruhy na kabátci měl odřené od kyrysu, který nechtěl nosit v paláci. A Dobraine byl tak mrzutý a kladl přesně ty samé otázky, že byl Rand skoro ještě šťastnější, když odcházel, než když odcházeli ostatní.
Min se dařilo být při audiencích, vmáčkla je mezi to, co prováděla u moudrých. Rand se nehodlal ptát. Potíž byla, jak ji udržet schovanou.
"Mohla bych prostě předstírat, že jsem tvoje markytánka," zasmála se Min. "Mohla bych se kolem tebe oviet a krmit tě hrozny - no, hrozinkama, už jsem nějakou dobu pořádnej hrozen neviděla - a ty bys mi mohl říkat můj malý drahoušku. Pak by se nikdo nedivil, proč tu jsem."
"Ne," štěkl a ona zvážněla.
"Opravdu si myslíš, že by po mně Zaprodanci šli jenom kvůli tomuhle?"
"Mohli by," řekl jí stejně vážně. "Temný druh jako Padan Fain by to udělal, jestli je ještě naživu. To bych se neodvážil riskovat, Min. V každém případě nedovolím, aby si o tobě tihle špinaví Cairhieňani mysleli něco takového, a ani Tairenové." Aielové, to bylo něco jiného. Podle nich bylo utahovat si z ní legrační, vlastně velice zábavné.
Min se rozhodně měnila nálada jako jarní počasí. Přešla rovnou z chmur k rozzářenosti, aniž se cokoliv objevilo mezi tím, jenom se usmívala. Aspoň dokud nezačala audience.
Paravánová stěna ze zlaceného mřížoví v rohu předpokoje byla zklamáním. Maringil před ní tmavýma, třpytivýma očima uhýbal tak nápadně, až Rand poznal, že obrátí Sluneční palác vzhůru nohama, aby zjistil, koho nebo co skrývala. Obývací pokoj byl lepší, kdy Min vyhlížela pootevřenými dveřmi z předpokoje, jenže ne u každého se během sezení s ním objevila aura nebo obraz, a to, co viděla tam i při tom, kdy se prostě procházela po chodbách, bylo bezútěšné. Maringil, bělovlasý, hubený jako tyčka a studený jako led, zemře ranou nožem. Colavaere, se spanilou tváří chladnou a vyrovnanou, jakmile zjistila, že Aviendha tentokrát s Randem není, zemře oběšením. Meilan, se špičatou bradkou a hladkým hlasem, zemře jedem. Na vznešených pánech Tearu si budoucnost vybere ještě těžší daň. Aracoma, Maraconna a Gueyama také potká krvavá smrt, Min si myslela, že v bitvě. Tvrdila, že u jedné skupiny lidí ještě nikdy neviděla tolikrát smrt.
Když pátého dne jejich pobytu v Cairhienu uviděla Gueyamův široký obličej pokrytý krví, bylo jí už tak špatně, až ji Rand přinutil lehnout si a nechal Sulin přinést vlhký hadřík na čelo. Tentokrát seděl na žíněnce on a držel za ruku ji. Svírala mu ruku velmi pevně.
Nepřestala si z něj však utahovat. Ve dvou případech si mohl být naprosto jistý, že bude poblíž, totiž když cvičil s mečem, procházel figury se čtyřmi nebo pěti nejlepšími šermíři, které našel mezi tairenskými a cairhienskými vojáky, a tehdy, když se s Rhuarkem či Gaulem přehazovali navzájem a snažili se jeden druhého kopnout do hlavy. Min mu vždycky nevyhnutelně přejela prsty po hrudi a udělala nějaký vtip o tom, že ovčáci se nepotí, poněvadž jsou zvyklí na to, že mají vlnu tak hustou jako jejich ovce, nebo něco podobného. Občas se jemňounce dotkla zpola zahojené, nikdy zcela nezhojené rány na boku, kolečka světle růžové tkáně, ale jinak růžové. O té nikdy nežertovala. Štípala ho do zadku - což bylo přinejmenším překvapivé, když byli kolem jiní lidé. Děvy a moudré se prohýbaly smíchy pokaždé, když nadskočil. Sulin se tvářila, že praskne, jak potlačovala smích - a při každé příležitosti se mu uhnízdila na klíně a líbala ho, dokonce vyhrožovala, že mu někdy v noci přijde do lázně umýt záda. Když předstíral, že pláče a koktá, smála se a tvrdila, že to nestačí.
Když do dveří strčila hlavu některá z Děv, aby někoho ohlásila, Min toho rychle nechala, zvlášť jestli měl přijít Loial, jenž nikdy nezůstával dlouho a celou dobu mluvil o královské knihovně, či Perrin, jenž se zdržel ještě kratší dobu a z nějakého důvodu vypadal pořád utahaněji. A zvlášť rychle vyskočila, byla-li návštěvníkem náhodou Faile. Když k tomu dvakrát došlo, tak si Min mezi knížkami, které měl Rand v ložnici, rychle našla něco ke čtení a otevřela knihu někde uprostřed, jako by si už delší dobu četla. Rand nechápal studené pohledy, jež si tyhle dvě ženy vyměňovaly. Nebyla to přesně řečeno nenávist, dokonce

ani nepřátelství ne, ale Rand soudil, že pokud si jedna nebo druhá dělala seznam těch, s nimiž nerada trávila čas, jméno té druhé by bylo mezi prvními.
Legrační bylo, že při druhé příležitosti Min sáhla po knize, z níž se vyklubal v kůži vázaný první svazek Esejů o rozumu od Darie Gahandové, kteroužto knihu považoval Rand za dost nestravitelnou a hodlal ji po Loialovi poslat zpátky do knihovny, až se příště zastaví. Min skutečně četla ještě chvíli po Faileině odchodu a přes všechno mračení a mumlání si ji té noci odnesla do svých pokojů v hostinských komnatách.
Pokud mezi Min a Faile vládl chladný nezájem, mezi Min a Berelain panovalo otevřené nepřátelství. Když druhého dne odpoledne Somara ohlásila Berelain, Rand si oblékl kabát a vyšel do předpokoje, kde se usadil do vysokého pozlaceného křesla na pódiu, než vyzval Somaru, aby ji pustila. Min však byla cestou do druhého pokoje pomalá. Berelain vklouzla dovnitř, krásná jako vždy, v měkkých modrých šatech s výstřihem hlubokým jako vždy - a oči jí padly na Min ve světle růžovém kabátci a spodcích. Dlouhou dobu Rand jako by ani neexistoval. Berelain si otevřeně prohlížela Min od hlavy k patě. Min zapomněla na celou komnatu. Dala si ruce v bok, stála tam s pokrčeným kolenem a sledovala Berelain stejně otevřeně. Usmály se na sebe. Randovi při tom vstávaly vlasy na hlavě. Nejvíc mu připomínaly dvě cizí kočky, které právě zjistily, že je někdo zavřel do malé místnosti. Min očividně usoudila, že teď už nemá smysl se schovávat, a tak došla - dovlnila se by bylo lepší slovo, protože se jí podařilo, že Berelainina chůze vedle její vypadala jako klučičí! - k Randovi a posadila se s nohou přes nohu, přičemž se neustále usmívala. Světlo, jak se tyhle ženské usmívaly.
Berelain se konečně obrátila k Randovi, roztáhla suknice a hluboce se mu poklonila. Rand uslyšel v hlavě Luise Therina, pobrukoval si a těšil se z pohledu na překrásnou ženu, která byla velmi velkorysá v předvádění svých předností. Rand také oceňoval, co vidí, i přesto, že ho napadlo, jestli by se neměl dívat stranou, dokud se zase nenarovná, ale na pódium se posadil z dobrého důvodu. Snažil se mluvit rozumně a důrazně.
"Rhuarkovi uklouzlo, že zanedbáváš své povinnosti, Berelain. Zdá se, že ses celé dny po mé poslední návštěvě schovávala ve svých komnatách. Rozuměl jsem, že si s tebou musel vážně pohovořit, aby tě přiměl vyjít ven." Rhuark to otevřeně neřekl, ale takový dojem Rand z jeho řeči získal. Berelain do tváří vystoupil karmín, z čehož Rand soudil, že trefil hřebík na hlavičku. "Víš, proč jsi tady ve velení ty a ne on. Ty máš poslouchat jeho rady, ne nechávat všechno na něm. Nepotřebuju, aby se Cairhieňané rozhodli, že se vzbouří, protože si budou myslet, že jsem do velení nad nimi ustanovil nějakého Aiela."
"Já jsem... měla starosti, můj pane Draku." Přes zaváhání a ruměnec mluvila vyrovnaně. "Od chvíle, co přišly Aes Sedai, rostou klepy jako houby po dešti. Smím se zeptat, kdo skutečně chceš, aby tu vládl?"
"Elain Trakandovna. Dědička Andoru. Nyní vlastně královna Andoru." Přinejmenším jí brzy bude.
"Nevím, které klepy máš na mysli, ale ty si hlavně lámej hlavu, jak srovnat Cairhieňany, a Aes Sedai nech na starosti mně. Elain ti bude vděčná za to, cos tu vykonala." Min si z jakéhosi důvodu hlasitě odfrkla.
"Ona je dobrá volba," pronesla Berelain zamyšleně. "Ji, myslím, Cairhieňané přijmou, snad dokonce i vzbouřenci v kopcích." To byla moc dobrá zpráva. Berelain byla všímavým soudcem politických proudů, možná stejně dobrým jako rozená Cairhieňanka. Zhluboka se nadechla a Luis Therin na okamžik přestal broukat. "Co se Aes Sedai týče... povídá se, že tě přišly doprovodit do Bílé věže."
"A já jsem říkal, nechej Aes Sedai mně." Ne že by Berelain nevěřil. Svěřil jí vládu nad Cairhienem, dokud na Sluneční trůn neusedne Elain, dokonce jí věřil, že o ten trůn neusiluje sama. Věděl však také, že čím míň lidí ví, že má s Aes Sedai nějaké plány, tím menší je šance, že Coiren zjistí, že myslí na víc než jen na její zlato a šperky.
Jakmile se za Berelain zavřely dveře, Min znovu popotáhla. Vlastně tentokrát spíš zafrkala. "Ráda bych věděla, proč se obtěžuje s nošením vůbec nějakých šatů. No, dřív nebo později dostane přes prsty. Neviděla jsem nic, co by ti bylo k užitku. Jenom muže v bílým, kvůli kterýmu padne na zadek. Některé ženské nemají žádný stud!"
To samé odpoledne jej požádala o peníze a zaměstnala celý oddíl švadlen, protože z Caemlynu odešla jen s tím, co měla na sobě, a ony jí začaly dodávat záplavu kabátců, spodků a blůz z hedvábí a brokátu všemožných barev. Některé blůzky měly hodně hluboký výstřih, dokonce hlubší než kabátec. A u některých spodků si Rand nebyl jistý, jak se do nich vlastně dostává. Taky každý den cvičila házení

nožem. Jednou viděl, jak jí Nandera a Enaila ukazují jejich způsob boje holýma rukama a nohama, jenž se výrazně lišil od toho, jak to dělali muži. Děvám se nelíbilo, že se dívá, a nechtěly pokračovat, dokud neodejde. Perrin by to možná pochopil, ale Rand se potisící rozhodl, že ženám prostě nerozumí a nikdy nebude.

Každý den chodil do Randových komnat Rhuark, nebo Rand chodil do pracovny, kterou Rhuark sdílel s Berelain. Randa potěšilo, že ji vidí tvrdě dřít nad zprávami o dodávkách zrní, přesunu uprchlíků a opravách škod po tom, co někteří Cairhieňané začali nazývat druhou aielskou válkou, i přes veškerou snahu označit to za shaidskou válku. Rhuark prohlásil, že se rozhodl ignorovat to, jak si Cairhieňané hrají, jak to nazýval, na ji'e'toh, ačkoliv pokaždé vrčel, když uviděl nějakou Cairhieňanku s mečem nebo mladého muže či ženu celé v bílém. Vzbouřenci zřejmě pořád seděli v kopcích a vyčkávali, jejich počty rostly, ale ti mu taky starosti nedělali. Jemu dělali starosti Shaidové a kolik oštěpů pořád každý den odcházelo na jih do Tearu. Zvědové, tedy ti, co se vrátili, hlásili, že Shaidové se na Rodovrahově Dýce vrtí. Nedalo se poznat, kterým směrem hodlají vytáhnout, ani kdy. Rhuark se taky zmínil o počtu Aielů, kteří se neustále poddávali bezútěšnosti a odhodili oštěpy, o počtu těch, kteří odmítli svléknout gai'šainskou bílou, když skončila jejich doba, dokonce i o těch několika málo, kteří stále mířili na sever, aby se připojili k Shaidům. Byl to důkaz jeho neklidu. Kupodivu byla ve stanech Sevanna, dokonce i ve městě samotném, a odešla den po Randově příchodu. Rhuark se o tom zmínil jen mimochodem.

"Nebylo by lepší ji chytit?" zeptal se Rand. "Rhuarku, já vím, že má být údajně moudrá, ale nemůže jí být, tak jak to chápu já. Nepřekvapilo by mě, kdyby se bez ní Shaidové začali chovat rozumně."

"O tom pochybuji," utrousil Rhuark. Seděl na podušce u stěny pracovny a bafal z fajfky. "Amys a ostatní si za Sevanninými zády vyměňují pohledy, ale přijímají ji jako moudrou. Když moudré říkají, že Sevanna je moudrá, tak taky je. Viděl jsem náčelníky, na které bych nepromarnil ani jediný měch s vodou, i kdybych stál mezi deseti tůněmi, ale přesto to byli náčelníci."

Rand si povzdechl a pustil se do prohlížení mapy rozložené na stole. Rhuark ji zřejmě vůbec nepotřeboval. Bez dívání dokázal pojmenovat kterýkoliv krajinný rys, který byl na mapě. Berelain seděla v křesle s vysokým opěradlem na druhé straně stolu, s nohama složenýma pod sebou a složkou s papíry v klíně. V ruce držela brk a na stolečku u křesla stál kalamář. Občas na něj pohlédla, ale kdykoliv si všimla, že se na ni dívá Rhuark, sklonila zase hlavu ke zprávám. Z nějakého důvodu se Rhuark zamračil pokaždé, když se na ni podíval, a ona se vždycky začervenala a umíněně vystrčila bradu. Občas se Rhuark zatvářil odmítavě, což nedávalo žádný smysl. Teď se přece o své záležitosti zase starala.

"Budeš muset přestat posílat oštěpy na jih," řekl nakonec Rand. Nelíbilo se mu to. Bylo nesmírně důležité, aby Sammael viděl, jak na něj míří to největší kladivo na světě, ale ne za cenu, že bude muset opět vyhánět Shaidy z Cairhienu. "Nevidím žádný jiný způsob."

Dny míjely a každý byl něčím vyplněn. Byli zde urození páni a paní, kteří se na sebe usmívali tak srdečně, až si byl Rand jistý, že pod povrchem proti sobě kují pikle. Moudré mu radily, jak jednat s Aes Sedai, ať už z Věže, či ze Salidaru. Vedle Amys a Bair vypadala Melain mírná. Ze Soriley mu tuhla krev v žilách. Mladí Cairhieňané se bouřili v ulicích proti Rhuarkovu zákazu soubojů. Rhuark to zvládl tím, že jim dal ochutnat, jaké to je doopravdy, když se z člověka stane gai'šain. Když seděli již celý den pod stráží nazí na slunci, trochu to jejich nadšení uhasilo, ale Rhuark nehodlal jít proti zvykům natolik, aby skutečně oblékl mokřiňany do bílého, a ti, které Rudé štíty pochytaly, se s celou věcí začali ve skutečnosti naparovat. Rand zaslechl Selindu, když velmi domýšlivým tónem říkala jiné mladé ženě s mečem a nakrátko zastřiženými vlasy, že nikdy skutečně nepochopí ji'e'toh, dokud ji nechytí Aielové. Bylo to velmi povznášející, ať už to znamenalo cokoliv.

Ale i přes Shaidy a urozence, moudré a pouliční bouře, přes to, že si nebyl jistý, jestli se Fel ještě někdy vrátí z ryb, byly ty dny... příjemné. Osvěžující. Možná to opravdu bylo jen proto, že byl po příchodu tak unavený. A možná to opravdu bylo jen ve srovnání s těmi posledními hodinami v Caemlynu, přesto to však zřejmě Luise Therina uklidnilo. Rand se dokonce přistihl, že ho baví, jak si z něj Min utahuje, natolik, že si jednou či dvakrát musel připomenout, že si z něj právě jen utahuje. Když byl v Cairhienu asi deset dní, začal uvažovat o tom, že by nebylo zase tak špatné strávit tu zbytek života. Samozřejmě věděl, že to nemůže vydržet.

Pro Perrina však těch deset dní vůbec nebylo příjemných. Zanedlouho vyhledal Loialovu společnost,

jenomže Loial našel svůj ráj v Královské knihovně, kde trávil větší část dne. Perrin rád četl a ty zdánlivě nekonečné místnosti zaplněné knihami až po vysoké klenuté stropy by se mu možná líbily, ale čenichala tu jedna Aes Sedai, štíhlá tmavovlasá žena, která téměř nemrkala. Zdánlivě si ho nevšímala, ale on Aes Sedai nijak zvlášť nevěřil ani před událostmi v Caemlynu. Když mu tedy byla Loialova společnost odepřena, chodil Perrin často na lov s Gaulem a párkrát i s Rhuarkem, s nímž se setkal v Kameni a jehož si oblíbil. Perrinovým problémem byla jeho manželka. Nebo možná Berelain. Nebo obě. Kdyby nebyl Rand tak zaneprázdněný, Perrin by jej byl požádal o radu. Všeobecnou. Rand znal ženy, ale byly tu věci, o nichž muž prostě nemohl jen tak z ničeho nic mluvit.

Začalo to hned první den, kdy v Cairhienu nebyli málem ani tak dlouho, aby jim ukázali jejich komnaty ve Slunečním paláci. Faile odešla s Bain a Chiad na pátrací výpravu a Perrin byl svlečený do pasu a umýval se, když náhle ucítil voňavku, ne těžkou, ale pro jeho nos dost silnou, a hřejivý hlas za ním řekl: "Vždycky jsem si myslela, že musíš mít krásná záda, Perrine."

Perrin se otočil tak rychle, že málem srazil stojan s umyvadlem. "Slyšela jsem, žes přišel s... manželkou?" Berelain stála ve dveřích do obývacího pokoje a usmívala se.

Ano, přišel. S manželkou, kterou by v nejmenším nepotěšilo, kdyby ho našla samotného a bez košile s jakoukoliv ženou v takovýchhle šatech. Zvláště ne s první z Mayene. Přetáhl si košili přes hlavu a sdělil Berelain, že Faile šla ven a že neví, kdy se vrátí, aby mohla přijímat návštěvy, a ji vystrkal do chodby tak rychle, jak jen dokázal, aniž by ji skutečně popadl a vynesl ven. Myslel si, že tím je to vyřízené. Berelain byla pryč a jemu se podařilo nazvat Faile manželkou šestkrát v šesti větách a dvakrát řekl, jak ji miluje. Berelain věděla, že je ženatý, věděla, že miluje svoji ženu, a tím by to mělo skončit.

Když se Faile po chvilce vrátila, udělala dva kroky do ložnice a začaly z ní páchnout žárlivost a vztek, pichlavé a ostré jako nůž, směs, z níž mu vždycky začalo téci z nosu. Perrin to nechápal. On Berelaininu voňavku stále cítil, ale on měl čich skoro stejně ostrý jako vlk. Faile ji rozhodně cítit nemohla. Bylo to zvláštní. Faile se usmála. Přes rty jí nepřešlo jediné nevhodné slovo. Byla milující jako vždy a dokonce ještě ohnivější než obvykle, nehty mu udělala hluboké šrámy na ramenou, což ještě nikdy neudělala. Poté si ve světle lampy prohlédla krvácející rány, nepříliš jemně ho kousla do ucha a zasmála se. "V Saldeii," zamumlala, "koňům děláme zářezy na uších, ale myslím, že tohle bude jako moje značka na tobě stačit." A celou dobu páchla žárlivostí a vztekem.

Kdyby to bylo všechno, záležitosti by se uklidnily. Faile vzplála žárlivostí jako výheň rozdmychaná vichřicí, přesto však vždycky uhasla stejně rychle, jakmile si uvědomila, že k ní nemá důvod. Ale tentokrát, druhý den ráno, ji zahlédl v chodbě, jak mluví s Berelain, a obě se usmívaly jako o závod. Zachytil poslední Berelainina slova, než se obrátila k odchodu. "Já vždy plním svoje sliby." Zvláštní poznámka, Perrin nechápal, proč po ní od Faile vyskočil ten kyselý, ostrý pach.

Zeptal se Faile, o jakýchže to Berelain mluvila slibech, a to možná byla ta chyba. Faile zamrkala - občas na jeho sluch zapomínala - a řekla: "Ani si nevzpomínám. Ona patří k těm ženským, co nadělají spoustu slibů, který pak nemůžou splnit." Na ramenou se mu objevila druhá řádka šrámů, a to ještě nebylo poledne!

Berelain ho začala pronásledovat. Zprvu na to takhle nemyslel. Ta žena s ním kdysi flirtovala, v Tearském Kameni, a docela mírně, Perrin si byl jist, že nic z toho nemyslela vážně, a navíc teď věděla, že je ženatý. Zdánlivě šlo jen o řadu náhodných setkání na chodbě, pár nevinných slůvek jen tak mimochodem prohozených. Po chvíli však pochopil, že buď to, že je ta'veren, úplně mění šance, nebo to Berelain zařídila, jakkoliv to vypadalo nepravděpodobné. Snažil se sám sebe přesvědčit, že je to směšné. Snažil se sám sebe přesvědčit, že si musí myslet, že je pohledný jako Will al'Seen. Will byl jediný muž, jakého kdy Perrin poznal, za nímž se ženské honily samy. Za Perrinem Aybarou rozhodně nikdy nepálily. Těch "náhodných" setkání však bylo přece jen trochu moc.

Vždycky se ho dotkla. Ne vtíravě, jenom na okamžíček spočinula prsty na jeho ruce, na paži, na rameni. Skoro to nestálo za povšimnutí. Třetího dne ho napadlo něco, z čeho se mu zježily vlasy na hlavě. Když krotíte koně, na němž se nikdy nejezdilo, začnete s lehkými doteky, dokud zvíře nepozná, že mu váš dotek neublíží. Potom přijde látková podložka pod sedlo a později sedlo. Uzda se vždycky dávala jako poslední.

Začal se děsit chvíle, kdy se k němu zpoza rohu donese vůně Berelainina parfému. Při prvním závanu

pokaždé zamířil na opačnou stranu, ale nemohl si na ni pořád dávat pozor. Například tu byla spousta naparujících se mladých cairhienských hlupáků, kteří chodili do paláce a ven. Většinou to byly ženy. Ženy s mečem! Neustále musel obcházet nějaké muže či ženy, kteří se mu schválně postavili do cesty. Dvakrát musel srazit nějakého chlapíka k zemi, když ho ten pitomec prostě nenechal projít kolem, ale pořád před ním tancoval sem a tam. Cítil se kvůli tomu bídně - Cairhieňané byli skoro všichni o hodně menší než on - ale s mužem, který drží ruku na jílci meče, prostě neriskujete. Jednou se o totéž pokusila jakási mladá žena, a poté, co jí sebral meč, ho otravovala tak dlouho, dokud jí ho nevrátil, což ji zřejmě šokovalo, načež za ním ječela, že nemá žádnou čest, dokud ji pár Děv s důraznou domluvou neodvedlo.
Další věcí bylo, že lidé věděli, že je Randův přítel. I kdyby nepřišel s ním, někteří Aielové a Tairenové si ho pamatovali z Kamene, a zpráva se rozšířila. Urození pánové a paní, jež nikdy předtím neviděl, se mu na chodbě představovali, a tairenští vznešení pánové, kteří se na něho v Tearu koukali svrchu, se k němu tady v Cairhienu hlásili jako ke starému příteli. Většina byla cítit strachem a ještě něčím, co nedokázal pojmenovat. Uvědomil si však, že všichni chtějí to samé.
"Obávám se, že pán Drak se mi se vším nesvěřuje, má paní," sdělil zdvořile ženě s chladnýma očima jménem Colavaere, "a pokud ano, určitě nečekáš, že poruším jeho důvěru." Její úsměv jako by přicházel z velké výšky. Zdálo se, že uvažuje, jak by jeho kůže vypadala jako předložka. Byla cítit zvláštně, její pach byl tvrdý a klidný a nějak... povýšený.
"Vážně nevím, co hodlá Rand udělat," řekl Meilanovi. Ten se na něj díval skoro stejně svrchu jako v Kameni, i přesto, že se usmíval skoro tolik jako Colavaere. Taky měl stejný pach, stejně silný. "Snad by ses ho měl zeptat sám."
"Kdybych to věděl, těžko bych to vykládal po celém městě," sdělil bělovlasé lasičce se spoustou zubů, chlapíkovi jménem Maringil. Tou dobou už ho pokusy z něj něco vytáhnout unavovaly. Maringil byl taky cítit, do puntíku stejně silně jako Colavaere či Meilan.
Z těchhle tří to bylo cítit mnohem dál než z kohokoliv jiného, byl to nebezpečný pach, Perrin to cítil v kostech, jako vršek laviny těsně před sesypáním.
Zatímco dával pozor na mladé hlupáky a měl už také plný nos toho pachu, nepoznal Berelain, dokud se nepřikradla dost blízko, že do něj vrazila. No, pravdou bylo, že se chodbami vznášela, labuť na hladké jezerní hladině, ale rozhodně měl pocit, že do něj vráží.
Zmínil se o Faile víckrát, než dokázal spočítat. Berelain ho zřejmě neposlouchala. Požádal ji, aby toho nechala. Berelain se ho zeptala, co tím přesně myslel. Řekl jí, ať ho nechá na pokoji. Berelain se zasmála, poplácala ho po tváři a zeptala se, s čím že to má přestat. A samozřejmě právě v téhle chvíli vyšla z boční chodby Faile, těsně předtím, než ucukl. Faile to muselo připadat, že ucukl, protože uviděl ji. Bez váhání se otočila na podpatku, ani nezrychlila, ani nezpomalila.
Perrin se za ní rozběhl, dohonil ji a šel vedle ní v utrápeném mlčení. Muž mohl těžko vysvětlovat, co musel, když byli v doslechu cizí lidé. Faile se celou cestu do jejich komnat příjemně usmívala, ale ach, ten pichlavý, pichlavý, pichlavý pach v jeho nose.
"Nebylo to tak, jak to vypadalo," řekl, jakmile se za nimi zavřely dveře. "No, bylo - Berelain mě poplácala po tváři -" Stále s úsměvem, ale temně se zamračila a mezi pichláky ostře zavál hněv. "- ale ona to prostě udělala. Já ji nepovzbuzoval, Faile. Prostě to udělala." Přál si, aby Faile něco řekla, ale ona jenom civěla. Měl dojem, že na něco čeká, ale na co? Dostal náhlé vnuknutí, a jako se to obvykle stávalo, když s ní mluvil, stáhlo se mu hrdlo. "Faile, mrzí mě to." Hněv byl jako břitva.
"Chápu," řekla stroze a odplula z místnosti.
Takže šlápl vedle oběma nohama, ačkoliv nechápal jak. Omluvil se, a dokonce ani neudělal nic, zač by se měl omlouvat.
Odpoledne vyslechl, jak se Bain a Chiad baví o tom, jestli mají Faile pomoci ho zmlátit. To tedy byl vrchol! Nedalo se poznat, jestli to navrhla Faile - byla dost divoká, ale takhle? - a přesto tušil, že ty dvě chtěly, aby je slyšel, což ho rozzlobilo. Jeho žena s nimi očividně probírala jejich soukromé záležitosti, věci, které měly zůstat mezi mužem a ženou, což ho rozhněvalo ještě víc. O jakých dalších soukromých věcech žvanila u čaje? Té noci, zatímco užasle přihlížel, si Faile přes horko oblékla silnou vlněnou noční košili. Když se ji, téměř nesměle, pokusil políbit na tvář, zamumlala, že měla těžký den, a obrátila se k němu zády. Byl z ní cítit vztek, dost ostrý, aby rozřízl ostří břitvy.

S tím pachem prostě nedokázal usnout, a čím déle tam ležel vedle ní a prohlížel si ve tmě strop, tím rozzlobenější byl. Proč tohle dělá? Copak nevidí, že miluje ji a jenom ji? Copak jí pořád dokola nedokazoval, že v životě nechce nic víc než ji navěky objímat? Byla snad jeho vina, že nějaká hloupá ženská má vrtochy a chce si zaflirtovat? Co měl dělat, kromě toho, že by ji přehnul přes koleno a naplácal jí, až by dostala rozum? Jenomže to už jednou udělal, když si myslela, že ho může praštit pěstičkou pokaždé, když chtěla na něco položit důraz. Z dlouhodobého hlediska mu to ublížilo víc než jí. Už pouhé pomyšlení na to, že se Faile něco stane, se mu nelíbilo. Chtěl s ní žít v míru. S ní a jenom s ní. Což byl důvod, proč šestého dne jejich pobytu v Cairhienu ležel ještě vzhůru, když se v oknech ukazovalo první šeré světlo svítání. Pokud věděl, v Kameni Berelain flirtovala s tuctem mužů. Ať už si ho vybrala jako kořist z jakéhokoliv důvodu, bude-li se jí vyhýbat dost dlouho, rozhodne se pro jiného. A jakmile si Berelain vybere jinou oběť, Faile přijde k rozumu. Zdálo se to jednoduché. Takže jakmile si mohl obléknout nějaké šaty, odešel najít Loiala, posnídal s ním a potom ho doprovodil do Královské knihovny. A jakmile tam uviděl štíhlou Aes Sedai a Loial mu řekl, že tu je každý den - Loial byl v přítomnosti Aes Sedai nesmělý, ale nevadilo by mu, i kdyby jich kolem bylo padesát - Perrin vyčenichal Gaula a zeptal se ho, jestli by si nechtěl jít zalovit. V kopcích poblíž města už moc králíků nebo vysoké nezbylo, a těch pár trpělo suchem tolik jako lidé, přesto je Perrinův nos mohl k nemalému počtu z nich dovést, pokud by jim skutečně šlo jen o maso. Perrin dokonce ani jednou nevytáhl šíp, přesto trval na tom, že zůstanou venku, dokud se Gaul nezeptal, jestli snad hodlá ve světle dorůstajícího měsíce lovit netopýry. Perrin občas zapomínal, že ostatní lidé v noci nevidí tak dobře jako on. Příštího dne lovil taky až do tmy, a pak každý další den.

Potíž byla v tom, že se mu jednoduchý plán zřejmě vymykal z rukou. První noc, když se vrátil do Slunečního paláce s nenapjatým lukem na rameni, příjemně unavený celodenním chozením, jenom náhodný závan vzduchu k němu přinesl Berelainin pach dřív, než vstoupil do hlavního vstupního sálu paláce. Pokynem ruky umlčel aielské strážné, proklouzl ke dveřím pro sloužící, kde se musel dotlouci jakéhosi chlapíka s krhavýma očima, aby ho pustil dovnitř. Příští noci čekala Berelain na chodbě před jeho komnatami. Musel se skoro do půlnoci schovávat za rohem, než se vzdala. Každou noc někde čekala, jako by mohla předstírat náhodné setkání, když už bylo vzhůru jenom pár sloužících. Bylo to holé šílenství, proč se nevrhne na někoho jiného? A každé noci, když se konečně s holínkami v ruce vkradl do ložnice, Faile spala v té zatracené tlusté noční košili. Dávno před šestou nocí, co vůbec nespal, byl ochoten přiznat, že to zpackal, ačkoliv stále nechápal jak. Vypadalo to tak zatraceně jednoduše. Chtěl jenom jediné slůvko od Faile, jediný náznak, co by měl říci nebo udělat. A dostalo se mu jenom skřípání vlastních zubů ve tmě.

Desátého dne Rand dostal žádost o přijetí od Coiren - stejně zdvořile sestavenou, jako byly první tři. Nějakou dobu jenom seděl a zamyšleně mnul silný smetanově bílý pergamen mezi palcem a ukazováčkem. Nedalo se poznat, jak daleko Alanna doopravdy je, ale když si porovnal, jak silně ji cítil prvního dne a jak silně nyní, myslel si, že bude tak v polovině cesty do Cairhienu. Bylo-li tomu tak, Merana opravdu nezahálela. To bylo dobře, chtěl, aby byla znepokojená. Kajícná, alespoň trošku, to by také pomohlo, ale stejně dobře mohl chtít modré z nebe. Byla přece Aes Sedai. Do Cairhienu dorazí nejdřív za deset dní, pokud budou pokračovat stejným tempem, což by měly zvládnout. Dost času, aby se ještě dvakrát setkal s Coiren, takže obě skupiny přijme třikrát. Ať si to Merana přebere, až dorazí. Nebude mít vůbec žádné výhody proti Bílé věži a nemusela vědět, že by radši strčil ruku do zmijího hnízda, než by se přiblížil k Věži, zvlášť když amyrlin byla Elaida. Ještě deset dní, a sní klidně vlastní boty, jestli uplyne dalších deset, než bude Merana souhlasit, že ho Salidar podpoří, beze všech těch nesmyslů, jak ho povedou a budou mu ukazovat cestu. Pak bude moci konečně obrátit svou plnou pozornost na Sammaela.

Když se Rand posadil, aby Coiren napsal, že na druhý den odpoledne může do Slunečního paláce přivést dvě své sestry, Luis Therin začal slyšitelně brumlat. Ano. Sammael. Tentokrát ho zabiju. Demandreda a Sammaela a všechny ostatní. Ano, to udělám.

Rand si ho skoro nevšímal.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Únos

Rand nechal Sulin, aby mu při oblékání přidržela kabát, z toho prostého důvodu, že by jí ho jinak musel vyrvat z rukou. Jako obvykle se na něj snažila kus oděvu narvat bez ohledu na podrobnosti, jako třeba kde má v té chvíli ruce. Výsledkem byl taneček v jeho ložnici. Luis Therin se řehnil šíleným potěšením, právě dost nahlas, aby ho bylo slyšet. Sammael, och ano, ale nejdřív Demandred. Úplně nejdřív se zbavím jeho, pak Sammaela. Och ano. Kdyby ten muž měl ruce, byl by si je mnul radostí. Rand si ho nevšímal.
"Buď uctivý," mumlala tiše Sulin. "Těm Aes Sedai v Caemlynu jsi neprokazoval dost úcty a vidíš, co z toho vzešlo. Moudré... Slyšela jsem moudré říkat věci... Musíš být uctivý. Můj pane Draku," dodala, jako by ji to teprve napadlo.
Konečně se mu podařilo obléknout si kabátec. "Už přišla Min?"
"Vidíš ji? Můj pane Draku?" Sebrala mu z červeného hedvábí neexistující chloupek a začala mu zapínat knoflíky. Bylo rychlejší ji nechat. "Min přijde, až přijde, jestli přijde. Sorilea s ní v táboře skončí, až s ní skončí." Náhle k němu ostře vzhlédla. "Co s ní chceš? Když tu jsou Aes Sedai, nebudeš chtít, aby tě štípala do zadku." Dnes odpoledne žádné skryté úsměvy. "Můj pane Draku."
Dalo mu práci se nemračit. Vše šlo tak dobře a teď tohle. Sorilea věděla, že dneska Min potřebuje víc než při jakékoliv předchozí audienci. Příležitost podívat se na Coiren a další dvě Elaidiny vyslankyně si nemohla nechat ujít. Sorilea slíbila, že ji pošle zpátky. Rand poodešel, ale Sulin ho následovala a pořád mu něco dělala s knoflíky. "Sulin, chci, abys zašla do Sorileina stanu. Najdi Min a přiveď ji sem. Žádné

otázky, Sulin. Prostě to udělej."
Podařilo se jí zároveň se usmát i zaskřípat zuby. "Jak můj pán Drak velí." Při ladném pukrleti roztáhla doširoka červenobílé suknice a sklonila hlavu na půl cesty k podlaze.
"Jak dlouho?" zeptal se, když se otočila k odchodu. Nebylo třeba říkat co. Z jejího zaváhání bylo zřejmé, že pochopila.
Nakonec promluvila, klidně a důrazně, vůbec nebručela. "Dokud se moje hanba nevyrovná jejich." Chvíli se mu dívala zpříma do očí, jako zastara, byť měla delší vlasy, ale stejně rychle se maska vrátila. "Jestli mě můj pán Drak omluví, musím běžet, jestli mám splnit jeho rozkaz." A taky se rozběhla, zvedla si suknice až ke kolenům a vyrazila z místnosti. Rand potřásl hlavou a poslední knoflíky si zapnul sám. Pravdou bylo, že se cítil dobře. Vadila mu jen ta věc s Min. Sorilea mu dala slovo. Min mu dala slovo. Jakmile odrazí Coireniny nevyhnutelné otázky, jako jestli se rozhodl vrátit s ní do Tar Valonu, sedne si s Min a... Nebyl si jistý, co by měl udělat. Ale Alanna už byla zase o den blíž. Chvilku bude poslouchat Coiren a pak si půjde na hodinku zacvičit s mečem.
Demandred, prskal Luis Therin. Tak on chce Ilienu? Jako obvykle ho pomyšlení na Ilienu rozplakalo, začal kvílet. Ilieno! Och Světlo, Ilieno!
Rand si do předpokoje přinesl Dračí žezlo. Napadlo ho, co si asi přinese Coiren. Posadil se do vysokého křesla na pódiu, aby pořád nepřecházel sem a tam. Dokonce ani ne kvůli Aes Sedai. Kvůli Min. Věděla, že ji potřebuje. Věděla to.
Konečně se dveře otevřely natolik, aby dovnitř vklouzla jedna žena, byla to však Chiad, ne Min. "Aes Sedai jsou tady, Car'a'carne." Titul vyslovila škrobeně, pořád si nebyla jistá, že je náčelníkem náčelníků mokřiňan, a vlastně si ani nebyla jistá, jak v něm má vidět syna Děvy.
Rand kývl, narovnal se a Dračí žezlo si opřel o koleno. "Pošli je dál." Důrazně si o tom s Min promluví. Trávit všechen čas s moudrými.
Coiren vplula dovnitř jako baculatá, domýšlivá labuť. Následovala ji Galina a ještě jedna žena s havraními vlasy, tvrdýma očima a tváří Aes Sedai. Dnes byly všechny v odstínech šedé. Usoudil, že si barvu vybraly, protože na ní nebyl vidět prach. K jeho překvapení služebné, jimž z ramen visely lehké pláště proti prachu, znovu přišly za Aes Sedai, celý tucet se prohýbal pod tíhou dvou dost velkých, mosazí obitých truhlic. Některé z mladších žen se na něj podívaly, většina však klopila hlavy, jak se soustředily na břemena, nebo možná ze strachu.
Rand málem ohrnul rty, než se vzpamatoval. Ony si opravdu myslely, že si ho můžou koupit.
"Škoda, že tu dnes není tvoje zelená sestra," řekla Galina.
Rand se na ni podíval. Všechny tři Aes Sedai ho napjatě sledovaly. Jak mohly vědět o Alanně?
Neměl však čas na přemýšlení. Vzápětí ho zabrněla kůže.
Vzplál v něm vztek a Luis Therin se rozčílil rovněž. Rand popadl saidín, téměř ho Luisi Therinovi vyrval ze chřtánu. Po okraji prázdnoty se převaloval hněv a opovržení, když se zlostně zamračil na Coiren, Galinu a tu třetí, ať se jmenovala jakkoliv. Coiren měla měkkou bradu odhodlaně vystrčenou. Druhé dvě se usmívaly, dychtivě a vůbec ne příjemně. Byly stejně hloupé jako Merana a ta její banda.
Štít, který vklouzl mezi něj a pravý zdroj, byl jako když se uzavře stavidlo. Proud saidínu ustal, zůstala po něm jen špína. Kromě toho vzduch kolem něj, od kotníků ke krku, jako by zhoustl. Z toho štítu mu málem vypadly oči z důlků. To přece není možné. Žádné tři ženy ho nemohly odříznout od pravého zdroje, když už jednou uchopil saidín, pokud by nebyly silné jako Semirhage nebo Mesaana nebo... Sáhl po pravém zdroji a narazil na tu neviditelnou kamennou zeď, ach jak tvrdou. Luis Therin vrčel jako šelma, bušil a zoufale se oháněl. Jeden z nich by měl na saidín dosáhnout, měl by dokázat prorazit blokem, který držely jen tři.
Blok byl na místě jen chvilku, když se jedna ze služek postavila vedle Galiny a Randovi se vytratila krev z obličeje. Zkoumaly ho čtyři páry očí ve čtyřech bezvěkých tvářích.
"Je velká škoda, že to došlo takhle daleko." Tím klidným hlasem mohla Coiren promlouvat spíš ke shromáždění než k jednomu muži. "Opravdu moc jsem chtěla, abys do Tar Valonu přišel o své vlastní vůli, ale je zřejmé, že jsi nás chtěl jen vodit za nos. Asi jsi byl ve spojení s těmi bídnými hlupačkami, které uprchly poté, co byla utišena ta ženská Sanche. Vážně jsi věřil, že ti mohou něco nabídnout? Proti Bílé věži?" Skutečně mluvila, jako by ji zklamal.

Mohl pohnout jedině očima. Sklouzl pohledem ke služebným, které se hemžily kolem jedné truhlice. Otevřely ji a vyndaly mělký podnos. Některé ty tváře vypadaly prostě mladé, ale ostatní... Byl si jist, že všechny jsou Aes Sedai, těch pět mladých žen bylo právě dost mladých, aby ještě nezískaly ten bezvěký vzhled, pět se jich na něho podívalo a ukolébalo jeho podezření, zatímco ostatní skrývaly své tváře. Patnáct Aes Sedai. Když se třináct propojilo a utkalo štít, žádný muž ho nedokázal prorazit, a dvě ho spoutaly. Třináct, aby ho... Luis Therin s řevem uprchl.
Galina Randovi vytáhla z ruky Dračí žezlo a potřásla nad ním hlavou. "Teď tomu velím já, Coiren." Dokonce se na něj ani nepodívala, stejně dobře mohl být kusem nábytku. "Bylo dohodnuto, že pokud dojde na tohle, ujme se velení červené adžah." Podala Dračí žezlo druhé černovlasé ženě v šedém a řekla: "Někam to dej, Katerino. Pro amyrlin by to mohl být zábavný suvenýr."
Červené adžah. Randovi se po tvářích řinul pot. Kdyby jen teď vstoupily Děvy, moudré, Sulin, kdokoliv, kdo by mohl vzbouřit palác. Třináct Aes Sedai, a červené adžah ve velení. Kdyby dokázal otevřít ústa, byl by vyl.
* * *
Když se otevřely dveře, Bain překvapeně vzhlédla - Rand al'Thor přijal Aes Sedai teprve před chvilkou - a když uviděla služebné vynášející truhlice, automaticky odvrátila zrak. Jedna černovlasá Aes Sedai se před ní rozkročila a Bain se spěšně narovnala z dřepu. Už věděla, co si vybrat z příběhu, který jí ostatní Děvy vyprávěly v Caemlynu, o věcech, které kdysi znali jenom náčelníci a moudré, ale tahle tmavooká žena jako by věděla všechno o tom, jak Aielové kdysi dávno zklamali. Upírala oči na Bain, takže si Aielka jen nejasně uvědomovala druhou černovlasou Aes Sedai stojící před Chiad, stejně jako tu nabubřelou, odvádějící chodbou ženy s truhlicemi. Bain přemítala, jestli ji Aes Sedai stojící před ní nehodlá kvůli aielskému zklamání zabít. Kdyby to měly v úmyslu, určitě by začaly zabíjet dřív - určitě to věděly - ale tmavé oči téhle ženy se leskly tak tvrdě, že musely předpovídat smrt. Bain se nebála zemřít, jen doufala, že si předtím stačí zahalit tvář.
"Mladý pán al'Thor je asi zvyklý přicházet a odcházet z Cairhienu, kdykoliv se mu zamane," sdělila jí Aes Sedai hlasem tvrdým jako kámen. "Nejsme zvyklé, aby od nás někdo tak hrubě odešel. Jestli se v příštích dnech vrátí do paláce, vrátíme se také. Pokud ne... I naše trpělivost má hranice." Odplula, ona i ta druhá, za ženami s truhlicemi.
Bain si vyměnila pohled s Chiad a spolu vběhly do komnat Randa al'Thora.
* * *
"Co tím myslíš, že je pryč?" chtěl vědět Perrin. Loialovi se zatřásly uši, ale oči klopil na hrací desku stejně upřeně jako Faile. Byla cítit... Perrin se v té změti pachů nevyznal. Chtělo se mu z ní hryzat se do rukou.
Nandera jenom pokrčila rameny. "Občas to dělá." Vypadala docela klidně, ruce měla založené a tvář klidnou, byla však cítit podrážděním, pach připomínal malé kudlibabky. "Vyklouzne pryč, aniž by mu alespoň jedna Děva hlídala záda, občas i na půl dne. Myslí si, že to nevíme. Myslela jsem, že bys mohl vědět, kam odešel." Něco v jejím hlase Perrina ujistilo, že pokud to zjistí, hodlá jej následovat.
"Ne," povzdechl si. "Nemám tušení."
"Dávej pozor na hru, Loiale," zamumlala Faile. "Ten kámen určitě nechceš dát semhle."
Perrin si znovu povzdechl. Dnes se rozhodl zůstat a držet se pořád Faile po boku. Dřív nebo později s ním začne mluvit, a kromě toho ho Berelain určitě nechá na pokoji, když bude se svou ženou. No, aspoň Berelain ho opravdu nechala být, jenže jakmile si Faile uvědomila, že nepůjde na lov, odchytila Loiala dřív, než mohl uprchnout do knihovny, a od té doby hráli nekonečné hry dámy. Mlčky, z praktických důvodů. Perrin si přál být tam, kde byl Rand, ať to bylo kdekoliv.
* * *
Rand ležel na zádech v posteli a zíral na silné stropní trámy sklepa, aniž je skutečně vnímal. Postel nebyla velká, ale byly na ní dvě péřové matrace, polštáře nacpané husím peřím a kvalitní lněné povlečení. Byla tu ještě pevná židle a stolek, prosté, ale pěkně vyrobené. Randa bolely svaly, jak ho sem nesly nacpaného v truhlici. S pomocí jediné síly ho snadno ohnuly a hlavu mu vmáčkly mezi kolena. Obyčejné provazy stačily, byl z něj balík.
Skřípění kovu o kov ho přimělo otočit hlavu. Galina použila velký železný klíč, aby otevřela mřížku v železné kleci, která obklopovala postel, stolek a židli. Prošedivělá žena s vrásčitou tváří strčila ruce do

klece jen na tak dlouho, aby dovnitř vsunula podnos zakrytý látkou, pak doslova odskočila dozadu. "Hodlám tě do Věže dopravit ve zdraví, pokud to ovšem půjde," řekla zcela chladně, když zamykala mřížku. "Jez, nebo tě nakrmíme."
Rand znovu obrátil oči k trámům. Kolem klece sedělo na židlích šest Aes Sedai a udržovalo nad ním štít. Rand se držel v prázdnotě pro případ, že by uklouzly, ale na přehradu se nevrhal. Když ho strčily do klece, zkoušel to. Některé se smály, ty, které si toho vůbec všimly. Teď se místo toho nesměle natahoval k zuřícímu saidínu, bouři ohně a ledu stále těsně mimo dohled, za rohem. Natáhl se a ucítil, že ho od pravého zdroje odděluje neviditelná stěna, sklouzl po ní, jako by se snažil najít kraj. Našel však místo, kde jako by se zeď měnila v šest bodů. Bránily mu stejně účinně, ale bylo jich šest, ne jeden, a rozhodně to byly body.
Jak dlouho tady je? Usadila se na něm šedá bezútěšnost, halící čas, halící ho do apatie. Byl tu dost dlouho, aby začal mít hlad, ale v prázdnotě to byl vzdálený pocit, a dokonce i vůně horkého guláše a teplého chleba, linoucí se zpod plátna, v něm nevzbudila zájem. Vstát byla příliš velká námaha. Zatím se kolem klece střídalo dvanáct Aes Sedai, a ani jednu z nich neviděl předtím, než vstoupila do sklepa. Kolik jich bylo v domě? To mohlo být důležité později. Kde je ten dům? Netušil, jak daleko ho odtáhly v té truhle, většinu cesty se kodrcal na voze nebo káře. Proč zapomněl na Moirainininu radu? Nevěř žádné Aes Sedai, ani trošičku. Šest Aes Sedai usměrnilo dost saidaru, aby udržely štít, že by ho venku měla vycítit každá žena, která dokáže usměrňovat. Potřeboval jen, aby kolem po ulici prošla Amys či Bair a začala být zvědavá. Musely se divit, kam se poděl, když Coiren odešla z paláce. Pokud byla venku nějaká ulice. Potřeboval jen...
Znovu sáhl na štít, jemně, aby si toho nevšimly. Šest bodů. Šest slabých bodů, určitě. To muselo něco znamenat. Přál si, aby Luis Therin znovu promluvil, ale v hlavě měl pouze vlastní myšlenky, klouzající po prázdnotě. Šest bodů.
* * *
Spěchajíc zešeřelou ulicí kolem šedého kamenného domu, kde přebývaly Aes Sedai, Sorilea jen tak tak vycítila, že uvnitř ještě usměrňují. Jenom to cítila, protože sama dokázala usměrňovat jen tak tak, ale to nebyl důvod, proč si toho nevšímala. Usměrňovaly tu dnem i nocí od svého příjezdu, takže kvůli tomu žádná moudrá neplýtvala časem. Sorilea teď rozhodně musela přemýšlet o důležitějších věcech. V paláci zabijáků stromů začínaly být Děvy podrážděné kvůli Randu al'Thorovi. Mumlaly, že tentokrát bude mít Car'a'carn co vysvětlovat, až se vrátí. Sorilea žila o hodně déle než kterákoliv z Děv, o hodně déle než kterákoliv z moudrých, slabá v síle nebo ne, a byla znepokojená. Jako většina mužů, Rand al'Thor odcházel, kdykoliv se mu zachtělo, kamkoliv se mu zachtělo - muži v tom byli jako kočky - ale tentokrát ve chvíli, kdy se vytratil, zmizela někde mezi stany a palácem i Min. Sorilea neměla ráda shody náhod, ať už se jich kolem Car'a'carna dělo kdovíkolik. Přitáhla si loktuši, jak ji náhle zamrazilo, a spěchala dál k táboru.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Tkaniva síly

Muži, sedící kolem stolu v šenku U tulačky, byli hlavně místní. Ti, kteří měli dlouhé vesty, je měli z křiklavě barevného hedvábí, často brokátové, přes světlé košile s nabíranými rukávy. Prsteny měli s granáty a perlami, kruhové náušnice zlaté, ne pozlacené, a na hlavicích zakřivených nožů za pasem se jim třpytily měsíční kameny a safíry. Několik mužů mělo přes ramena přehozené hedvábné kabátce se stříbrnými či zlatými řetězy mezi úzkými klopami s vyšívanými květinami či zvířaty. Kabátce vypadaly velmi podivně - byly příliš malé, aby se daly obléknout, byly míněny jen jako pláštěnka - ale jejich nositelé měli u pasu kromě zakřivené dýky i dlouhý úzký meč a vypadali stejně dychtiví jedno či druhé použít, kvůli nevhodnému slůvku, nevhodnému pohledu či jenom proto, že na to zrovna měli chuť.
Byla to nejrůznější sebranka. Dva murandští kupci se zakřivenými kníry a s těmi směšnými vousky do špičky na bradě, Domanec s vlasy pod ramena a tenkými kníry, který měl zlatý náramek, těsný zlatý nákrčník a velkou perlu v levém uchu. Snědý Atha'an Miere v jasně zeleném kabátci s potetovanýma rukama a dvěma noži za červenou šerpou, Taraboňan s průhledným závojem, zakrývajícím husté kníry a téměř i ústa, a spousta jiných cizinců, kteří mohli být odkudkoliv. Ale úplně každý muž měl před sebou jistou hromádku mincí, ačkoliv její velikost se různila. Tak blízko k Tarasinskému paláci přitahovala Tulačka hosty se zlatem na rozhazování.
Mat zachřestil pěti kostkami v koženém pohárku a pak je hodil na stůl. Zastavily se na dvou korunách, dvou hvězdách a kalichu. Slušný vrh, nic lepšího. Jeho štěstí přicházelo ve vlnách a právě teď byla vlna zřejmě nízko, což znamenalo, že přinejlepším vyhrál jen asi polovinu vrhů. Zatím se mu podařilo prohrát desetkrát za sebou, což u něj bylo hodně neobvyklé kdykoliv. Kostky přebral modrooký cizinec s tvrdým úzkým obličejem, jenž asi měl spoustu peněz na rozhazování i přes prostý hnědý kabát.
Vanin se naklonil a pošeptal Matovi do ucha: "Už jsou zase venku. Tom říkal, že pořád neví, jak to dělají." Mat se na tlouštíka zamračil, až ten se narovnal rychleji, než se u někoho tak rozměrného zdálo možné.
Mat spolkl polovinu melounového punče, co měl v poháru, a zamračil se na stůl. Zase! Modrooký muž hodil, kostky se kutálely po stole a zastavily se na třech korunách, růži a tyči. Kolem stolu se po jeho vítězném vrhu ozvalo mumlání.
"Krev a popel," zamumlal Mat. "Příště sem nakráčí Dcera Devíti měsíců a vyžádá si mě." Modrooký chlapík se zakuckal přípitkem vítězi. "Ty to jméno znáš?" zeptal se ho Mat.
"Punč se mi nalil do špatný dírky," odvětil muž měkkým, šišlavým přízvukem, který Mat nepoznal. "Jaké že to bylo jméno?"
Mat zvedl ruce, aby ho uklidnil. Už viděl začít souboj kvůli větší hlouposti. Shrnul svoje zlato a stříbro do kapsy kabátu a vstal. "Končím. Světlo vám všem žehnej." Všichni u stolu požehnání zopakovali, dokonce i cizinci. Lidé v Ebú Daru byli zdvořilí.
Dopoledne ještě příliš nepokročilo a šenk už byl docela plný. Další hra v kostky vyvolala bouři smíchu i sténání. Dva mladší synové paní Ananové pomáhali šenkýřkám roznášet pozdní snídaně. Hostinská sama seděla vzadu u bílých kamenných schodů bez zábradlí a na všechno dohlížela spolu s mladší, hezčí ženou, jíž se ve velkých černých očích vesele blýskalo, jako by znala vtip, který neznal nikdo jiný. Tvář měla dokonale oválnou, lemovanou lesklými černými vlasy, a hluboký výstřih šedých šatů s červeným páskem poskytoval vábný pohled. Když se usmála na Mata, pobavení v jejích očích zesílilo.
"S tvým štěstím, urozený pane Cauthone," řekla paní Ananová, "by se tě měl můj manžel zeptat, kam má poslat svoje rybářské čluny." Z nějakého důvodu mluvila velmi suše.

Mat titul přijal bez mrknutí. V Ebú Daru by urozeného pána vyzval jen málokdo, pokud by taky nebyl šlechtic. Pro něj to byly čistě počty. Urozených pánů bylo mnohem méně než obyčejných lidí, což znamenalo menší šanci, že se do něj někdo pokusí vrazit nůž. Přesto musel v posledních deset dnech nakřápnout tři hlavy. "Obávám se, že v takových věcech moje štěstí nefunguje, paní."
Olver se vedle něj zjevil jako kouzlem. "Můžem jít na koňský dostihy, Mate?" dožadoval se dychtivě.
Přispěchala Frielle, prostřední dcera paní Ananové, a popadla chlapce za ramena. "Omlouvám se, urozený pane Cauthone," vyhrkla úzkostlivě. "Prostě mi utekl. Světlá pravda, to udělal." Brzy se měla vdávat - přiléhavý stříbrný nákrčník pro svůj svatební nůž už nosila kolem krku - dobrovolně se přihlásila, že bude hlídat Olvera, a se smíchem vykládala, jak chce šest vlastních kluků. Mat tušil, že začíná doufat v dcerky.
Matův zamračený pohled si však vysloužil Nalesean, scházející ze schodů. Byl natolik tvrdý, že Tairena na místě zastavil. Byl to Nalesean, kdo přihlásil Vichra do dvou dostihů s Olverem jako jezdcem - tady závodili chlapci - a Mat se nedozvěděl ani ň, dokud nebylo po všem. Že Vichr dokázal, že svoje jméno nenosí nadarmo, celé věci příliš nepomohlo. Dvě vítězství Olverovi zavdala chuť na další. "To není tvoje vina, paní," řekl Mat Frielle. "Strč ho do sudu, když budeš muset, s mým požehnáním."
Olver po něm vrhl obviňující pohled, ale o chvíli později se otočil, aby po Frielle vrhl drzý pohled, který se naučil Světlo ví kde. S jeho velkýma ušima a širokou pusou to vypadalo podivně, z něj nikdy nebude švarný junák. "Budu sedět jako myška, když se budu moct dívat do tvých očí. Máš překrásné oči."
Frielle v sobě měla hodně ze své matky, a nebyla to jenom podoba. Sladce se zasmála a štípla ho pod bradičkou, až se zapýřil. Její matka a mladší žena s velkýma očima se usmívaly do stolu.
Mat potřásl hlavou a vyrazil do schodů. Musel si s chlapcem promluvit. Nemohl se takhle usmívat na každou ženu, kterou potká. A vykládat ženě, že má překrásné oči! V jeho věku! Mat nevěděl, kde to Olver sebral.
Když dohonil Naleseana, Tairen pronesl: "Zase vyklouzly pryč, co." Nebyla to otázka, a když Mat kývl, trhl se za špičatou bradku a zaklel. "Seženu chlapy, Mate."
Nerim pobíhal po Matově pokoji a hadrem utíral stůl, jako kdyby ho pokojské už ráno neoprášily. Bydlel vedle v menším pokojíku s Olverem a Tulačku opouštěl zřídkakdy. Prohlašoval, že Ebú Dar je prostopášný a necivilizovaný.
"Pán jde ven?" zeptal se Nerim dost žalostně, když si Mat bral klobouk. "V tomhle kabátě? Obávám se, že na rameni je od včera skvrna od vína. Byl bych ho sebral, kdyby si můj pán dnes ráno ten kus oděvu ve spěchu nevzal, a na rukávu je díra - myslím, že od nože - kterou bych byl zašil."
Mat ho nechal, aby mu přinesl šedý kabátec s vyšitými stříbrnými spirálami na manžetách a vysokém límci, a podal mu zlatem vyšívaný zelený, který měl na sobě.
Na tomhle kompromisu se usnesli. Mat snese Nerimův sklíčený výraz a ponuré poznámky a nechá ho nosit, čistit a podávat mu věci, které si klidně mohl vzít sám. Nerim na oplátku souhlasil, zdráhavě, že ho nebude skutečně oblékat.
Mat zkontroloval, zda má nože v rukávech, pod kabátem a také v ohrnutých manžetách holínek, oštěp nechal opřený v rohu vedle nenapjatého luku, a vyšel před hostinec. Oštěp zřejmě přitahoval pitomce, kteří se chtěli prát, jako med přitahuje vosy.
I s kloboukem se Matovi začal řinout pot po tvářích v okamžiku, kdy vykročil ze stínu a poměrného chládku hostince. Dopolední slunce by za normálních časů odpovídalo poledni v plném létě, ale náměstí Mol Hara bylo plné lidí. Zprvu Mat jen stál a mračil se na Tarasinský palác. Když Juilin a Tom hlídali uvnitř a Vanin venku, jak se jim podařilo odejít, aniž by je někdo viděl? Takhle mizely skoro každý den.
Když se to stalo potřetí, poslal Mat muže, aby hlídali každý východ z téhle zatracené hromady bílého kamene a omítky, a svoje místa zaujímali před rozedněním. S Matem a Naleseanem jich bylo právě akorát. Nikdo neviděl ani chlup, ale dopoledne přišel Tom a hlásil, že ženy někam zmizely. Starý kejklíř byl zřejmě s rozumem v koncích a málem si rval kníry. Mat věděl, co se děje. Dělaly mu to naschvál.
Nalesean a ostatní čekali v zachmuřeném, zpoceném hloučku. Nalesean hladil jílec meče, jako by jen čekal na příležitost, až ho bude moci použít.
"Dneska se podíváme za řeku," řekl Mat. Několik Rudých paží si vyměnilo znepokojené pohledy. Muži slyšeli ty povídačky.

Vanin přešlápl a potřásl hlavou. "Jen plejtvání časem," prohlásil bez obalu. "Urozená paní Elain by na takový místo nikdy nešla. Ta aielská ženská možná, nebo Birgitte, ale ne urozená paní Elain."
Mat na chvíli zavřel oči. Jak se Elain podařilo tak rychle zničit dobrého chlapa? Pořád doufal, že když bude dost dlouho mimo její vliv, Vanin se zase spraví, ale začínal ztrácet naději. Světlo, jak urozené dámičky nesnášel. "No, když je nenajdeme dneska, můžeme na Rahad zapomenout - budou tam trčet jako namalovaný drozdi v hejnu kosů - jenže já je chci najít, i kdyby se schovávaly pod postelí v Jámě smrti. Hledejte po dvojicích, jako obvykle, a hlídejte si záda. Teď najděte někoho, kdo nás přepraví přes řeku. Ať shořím, doufám, že všichni převozníci neprodávají ovoce na lodích Mořského národa."
* * *
Elain ulice připadala stejná jako v Tel'aran'rhiodu, cihlové domy pět šest poschodí vysoké, ohozené loupající se omítkou, stojící těsně u sebe a tyčící se nad nerovným dlážděním. Jenomže v tuhle denní dobu, když jim nad hlavou žhnulo zlaté slunce, stíny zmizely i z nejužších průchodů. Všude bzučely mouchy. Jediným rozdílem oproti světu snů bylo prádlo visící z oken, lidé - teď jich v ulicích samozřejmě nebylo tolik - a zápach, velmi silný, odpudivý smrad hniloby, díky němuž se snažily nedýchat moc zhluboka. Naneštěstí v Rahadu vypadaly všechny ulice stejně.
Elain položila Birgitte ruku na rameno, aby ji zastavila, a zahleděla se na ošklivou hromadu cihel, kde z oken viselo zašlé prádlo. Někde uvnitř plakalo dítě. Dům měl správný počet poschodí, šest. Elain si byla jistá, že to bylo šest. Nyneiva trvala na pěti.
"Myslím, že bychom tu neměly jen tak postávat a čučet," podotkla tiše Birgitte. "Lidi se koukají."
Nebyla to tak docela pravda, to si jenom Birgitte dělala kvůli ní starosti. Pyšně si tu vykračovali muži bez košil, často v otrhaných vestách, a slunce se jim odráželo od mosazných kruhů náušnic, mosazných prstenů s barevnými sklíčky, nebo se povalovali jako psisko, které by mohlo zavrčet a kousnout. Vlastně stejné to bylo i se ženami, obvykle v odrbaných šatech a se šperky z mosazi a skla. Každý měl za pasem zakřivený nůž a často i prostý pracovní nůž.
Pravdou bylo, že se na ni a Birgitte nikdo nepodíval podruhé, ačkoliv Birgittina tvář, uměle zestárlá, často působila až vyzývavě a ona sama byla na ebúdarskou ženu příliš vysoká. Tohle totiž lidé viděli, díky ne zrovna snadnému tkanivu vzduchu a ohně, které Elain převrátila a sama zavázala. Když se Elain podívala na Birgitte, viděla ženu s nepatrnými vráskami v koutcích černých očí a černé, prošedivělé vlasy. Převlek byl tím snazší, čím víc se držela toho, jak osoba vypadala ve skutečnosti, takže vlasy, které Birgitte splývaly na záda, na čtyřech místech stažené potrhanou zelenou stuhou, byly o hodně delší, než je nosily Ebúdarky, ale ona si Elain vlasy taky neostříhala a nikomu to zřejmě nevadilo. Byl to dokonalý převlek, jenom si přála, aby se nemusela taky potit. Díky ještě složitějšímu tkanivu ducha, maskujícímu schopnost ženy usměrňovat, Elain cestou z paláce dnes ráno prošla přímo kolem Merilille. Nosila je ještě teď, na druhém břehu řeky totiž nejednou zahlédly Vandene a Adeleas.
Jejich oděvy samozřejmě součástí tkaniva nebyly, měly na sobě skutečné obnošené vlněné šaty s rozedranou výšivkou na rukávech a kolem úzkého výstřihu. Košile a punčochy měly rovněž z vlny a přinejmenším Elain svědily. Oděvy jim opatřila Tylin, spolu se spoustou rad a svatebními noži v bílé pochvě. Vdané ženy zřejmě byly obtěžovány méně než svobodné, a vdovy, které odmítaly další sňatek, ze všech nejméně. Také hodně pomáhal věk. Šedovlasou bábu nikdo na souboj nevyzve, i když Elain v její pravé podobě by mohl.
"Myslím, že bychom měly jít," řekla Elain a Birgitte vykročila před ní, s rukou na noži za hrubým pásem z hnědého sukna, a otevřela nenatřené dveře. Za dveřmi byla šerá chodba s hrubými dvířky po stranách a vzadu vedlo strmé úzké schodiště z oštípaných cihel. Elain si ani nevydechla úlevou.
Bílé pochvy nebo ne, vstoupit do domu, kam nepatříte, byl tady jeden z jistých způsobů, jak se zaplést do souboje na nože. Stejně tak kladení otázek a zvědavost. Tylin radila, aby to nedělaly, ale prvního dne navštěvovaly jen hostince, označené zde pouze modrými dveřmi, kde chtěly vykládat, že vykupují věci ze starých skladišť, které by pak opravovaly a znovu prodávaly. Elain se spojila s Birgitte a Nyneivu poslala s Aviendhou, aby tak propátraly větší území. Šenky tu byly tmavé, ponuré, a Birgitte ji vystrkala i z druhého, jejž navštívily, s dýkou v ruce právě včas, než začaly vážné potíže. Podruhé Elain nakratičko usměrnila a podrazila nohy dvěma ženám, které se za nimi hnaly na ulici. Přesto si byla Birgitte jistá, že je někdo po zbytek dne sledoval. Nyneiva a Aviendha měly stejné potíže, kromě toho sledování. Navíc

Nyneiva jednu ženu praštila stoličkou. Takže vypustily i neškodné otázky a doufaly, že se za dveřmi nestřetnou s nožem.
Birgitte vylezla do schodů první, ačkoliv se často ohlížela přes rameno. Pach připravovaných jídel se mísil se všeobecným smradem Rahadu a vznikala skutečně odporná směs. Dítě přestalo plakat, jenže někde začala hulákat jakási žena. Ve třetím poschodí, právě když vstoupily do chodby, otevřel dveře muž s mohutnými rameny. Birgitte se na něj zamračila a on zvedl ruce dlaněmi k nim a vycouval z chodby pryč. Cestou za sebou zavřel dveře. Nahoře, kde by mělo být skladiště, pokud tohle byl ten správný dům, seděla ve dveřích na stoličce vyzáblá ženština v hrubé lněné košili, chytala i ten nepatrný vánek, který tu foukal, a brousila přitom dýku. Otočila k nim hlavu a ruka s čepelí se zastavila. Když pomalu couvaly zpátky po schodech, pořád se na ně dívala, a drsné šustění kovu o kámen se ozvalo teprve, když byly úplně dole. Tady si Elain konečně vydechla úlevou.
Byla velmi ráda, že Nyneiva nepřijala její sázku. Deset dní. Byla optimistická a hloupá. Tohle byl jedenáctý den od jejího vychloubání, jedenáct dní, kdy si několikrát myslela, že je večer na stejné ulici, kde byla ráno, jedenáct dní bez jediné stopy vedoucí k míse. Občas zůstaly v paláci, jenom aby si pročistily hlavu. Aspoň že Vandene a Adeleas také neměly štěstí. Pokud Elain věděla, v Rahadu by nikdo s Aes Sedai neprohodil dobrovolně ani dvě slůvka. Jakmile si lidé uvědomili, co jsou zač, vytratili se. Elain viděla, jak se Adeleas snaží bodnout dvě ženy, nepochybně aby obraly hlupačku procházející se po Rahadu v hedvábných šatech, a když je hnědá sestra zvedla s pomocí pramenů vzduchu a nacpala do okna o dvě poschodí výš, nebyla už na dohled ani živá duše. No, ona nedovolí, aby tyhle dvě našly její mísu a vyfoukly jí ji před nosem.
Když byly zpátky na ulici, dostalo se jí další připomínky, že v Rahadu jsou horší věci než zklamání a zoufalství. Přímo před ní vyskočil ze dveří štíhlý muž se zakrvácenou hrudí a nožem v ruce a okamžitě se otočil, aby čelil dalšímu muži, jenž jej následoval. Druhý muž byl vyšší a těžší a po tváři mu tekla krev. Začali kolem sebe kroužit, jeden druhému se dívali do očí a ruce s noži se jim jen míhaly. Objevil se menší dav čumilů, jako by vyskočili z dlažby. Nikdo nepřiběhl, nikdo však nešel dál.
Elain a Birgitte přešly na kraj ulice, ale neodešly. V Rahadu by to přilákalo pozornost, což bylo to poslední, po čem toužily. Zapadnout znamenalo dívat se, ale Elain se podařilo zaostřit za oba rváče, takže viděla pouze rozmazané, rychle se pohybující skvrny, dokud pohyb náhle neustal. Elain zamrkala a podívala se. Muž se zakrvácenou hrudí se naparoval, zubil se a mával čepelí, z níž kapala krev. Větší muž ležel jen asi dvacet kroků od ní, tváří na dláždění, a drsně kašlal.
Elain se pohnula zcela mimoděk - její nepatrná schopnost léčit byla lepší než nic, když člověk mohl vykrvácet k smrti, a do Jámy smrti s tím, co si zdejší lidé mysleli o Aes Sedai - ale než udělala druhý krok, klečela u ležícího nějaká žena. Byla o něco starší než Nyneiva, v modrých šatech s červeným páskem v poněkud lepším stavu než většina šatů v Rahadu. Elain ji zprvu považovala za milenku umírajícího, zvlášť když vítěz souboje zvážněl. Nikdo neodcházel. Všichni mlčky přihlíželi, když muže převrátila na záda.
Elain sebou trhla, když žena, místo aby mu něžně otřela krev ze rtů, vytáhla z váčku cosi, co připomínalo hrst bylin, a spěšně mu některé nacpala do úst. Než mu sundala ruku z obličeje, obklopila ji záře saidaru a ona začala tkát prameny k léčení mnohem obratněji, než by to zvládla Elain. Muž zalapal po dechu dost silně, aby vyplivl většinu listí, otřásl se - a zůstal nehybně ležet s pootevřenýma očima upřenýma do slunce.
"Příliš pozdě, zdá se." Vstala a otočila se k hubeňourovi. "Musíš říct Masikově ženě, žes jí zabil manžela, Barisi."
"Ano, Asro," odpověděl Baris pokorně.
Asra se k němu i k mrtvému otočila zády a lidé se před ní rozestoupili, aby mohla projít. Když procházela kousek od Elain a Birgitte, všimla si na ní Elain dvou věcí. Jednou byla její síla. Elain to schválně vyzkoušela. Čekala dost velkou sílu, ale Asru by nikdy nepustily ani ke zkoušce na přijatou. Léčení muselo být jejím nejsilnějším nadáním - možná jediným, protože Asra musela být divoženka - a častým používáním hodně vybroušené. Druhou věcí, jíž si Elain povšimla, byla její tvář. Nebyla opálená, jak si myslela původně. Asra byla zcela jistě Domanka. Co pod Světlem dělala domanská divoženka v Rahadu?

Elain by ji asi následovala, kdyby ji Birgitte neodtáhla na druhou stranu. "Poznala jsem ten výraz ve tvých očích, Elain." Birgitte pátrala v ulici, jako by čekala, že někdo z kolemjdoucích je bude poslouchat. "Nevím, proč chceš pronásledovat tu ženskou, ale lidi si jí tu zřejmě váží. Zastavíš ji, a budeš nejspíš čelit víc nožům, než dokážeme zvládnout."

Byla to prostá pravda, stejně jako skutečnost, že do Ebú Daru nepřišla hledat domanské divoženky. Položila Birgitte ruku na loket a kývla ke dvěma mužům, kteří právě vyšli zpoza rohu. V modrém kabátě se saténovými pruhy vypadal Nalesean každým coulem jako tairenský pán. Prošívaný kabát měl zapnutý až ke krku a zpocený obličej se mu leskl skoro tolik jako naolejovaná bradka. Mračil se na každého, kdo se na něj byť jen podíval, tak, že už by se určitě zapletl do souboje, kdyby pořád nehladil jílec meče, jako by se na nějaký souboj těšil. Mat se, na druhou stranu, vůbec nemračil. Pyšně si vykračoval, a nebýt toho, že se tvářil rozladěně, mohl se docela dobře bavit. Kabátec měl rozepnutý, klobouk stažený hluboko do čela a kolem krku ten svůj šátek, takže vypadal, jako by celou noc prolézal putyky, což taky možná dělal. Ke svému úžasu si uvědomila, že na něj celé dny ani nepomyslela. Svrběly ji ruce, aby se dostala k jeho ter'angrialu, ale mísa byla mnohem důležitější.

"Předtím mě to vůbec nikdy nenapadlo," zamumlala Birgitte, "ale myslím, že z těch dvou je Mat nebezpečnější. N'Shar v Mameris. Ráda bych věděla, co dělají na tomhle břehu Eldar."

Elain na ni vytřeštila oči. Co kde? "Nejspíš už na druhém břehu vypili všechno víno. Vážně, Birgitte, byla bych moc ráda, kdyby ses plně soustředila na to, co máme na práci." Tentokrát se nezeptá.

Když Mat a Nalesean prošli kolem, Elain je znovu pustila z hlavy a začala si prohlížet ulici. Byla by krása získat mísu už dnes. A nejen proto, že až sem příště půjdou, bude s sebou mít Aviendhu. Začínala ji mít ráda - i přes nesmírně podivné poznámky o Randovi a o nich dvou, nesmírně! - ale ona měla sklony povzbuzovat ženy, které byly připravené tasit nůž. Aviendha snad byla dokonce zklamaná, že muži klopili zrak, když na ně civěla, místo aby vytáhli čepel, jako by to udělala žena!

"Tenhle," řekla Elain a ukázala. Nyneiva nemohla mít s těmi pěti poschodími pravdu. Nebo ano? Elain doufala, že Egwain našla nějaké řešení.

* * *

Egwain trpělivě čekala, než se Logain napije vody. Jeho stan nebyl tak velký jako domek v Salidaru, ale pořád byl větší než většina v táboře. Muselo tady být místo pro šest sester sedících na stoličkách a udržujících nad ním štít. Egwainin návrh, aby ho zavázaly, se setkal se zděšením a téměř opovržením. Nikdo ji nebyl ochoten podpořit, zvlášť teď, poté, co pozvedla čtyři ženy na Aes Sedai bez zkoušení či hole přísah, a možná k tomu nedojde nikdy. Siuan řekla, že to neudělají. Zvykem bylo šest sester, ačkoliv pokud byl o tolik slabší jako Siuan a Leana, určitě by ho udržely kterékoliv tři sestry v táboře, a dobrým zvykem bylo, že štít nad mužem je třeba udržovat, ne zavázat. Jediná lampa vydávala nevalné světlo. Egwain a Logain seděli na poduškách rozložených na kobercích.

"Ať to pochopím," řekl Logain, když odložil cínový kalich. "Ty chceš vědět, co si já myslím o al'Thorově amnestii?" Některé sestry si poposedly, možná proto, že vynechal oslovení "matko", ale spíš proto, že se jim tento námět nelíbil.

"Ano, chci znát tvoje myšlenky. Určitě na to musíš mít nějaký názor. V Caemlynu s ním bys určitě získal čestné místo. Tady můžeš být každou chvíli zkrocený. Takže. Říkáš, že ses šílenství bránil šest let. Jaká je, podle tebe, naděje, že muži, kteří přišli za ním, si povedou stejně dobře?"

"Ony mě opravdu chtějí znovu zkrotit?" Mluvil tiše, raněným a rozzlobeným tónem. "Přidal jsem se k vám. Udělal jsem všechno, oč jste požádaly. Nabídl jsem, že složím libovolnou přísahu, kterou si řekneš."

"Sněmovna brzy rozhodne. Některé by byly nejradši, kdybys nějak vhodně zemřel. Když bude Aes Sedai vyprávět tvůj příběh, všichni budou vědět, že Aes Sedai nemůže lhát. Ale já si myslím, že toho se bát nemusíš. Ať se stane cokoliv, pořád můžeš sloužit a dopomoct ke zničení červeného adžah, jak si přeješ."

Logain vyskočil do kleku a prskl a ona ve chviličce popadla saidar a bezpečně ho obalila prameny vzduchu. Sestry, které ho odstiňovaly, do štítu vkládaly veškerou svou sílu - další zvyk, k odstínění muže musíte použít všechnu svou sílu do posledního ždibce - ale některé by mohly své tkanivo rozdělit a jedna by mohla část odklonit do něj, kdyby si myslely, že by jí mohl ublížit. Nechtěla riskovat, že mu ublíží.

Prameny ho držely vkleče, jenomže on si jich zřejmě nevšímal. "Chceš vědět, co si myslím o al'Thorově amnestii? Kéž bych teď byl s ním! Světlo vás všecky spal! Udělal jsem všechno, co jste si řekly! Světlo vás spal všechny!"
"Uklidni se, pane Logaine." Egwain dost překvapilo, že mluví tak klidně. Srdce jí prudce bušilo, ačkoliv rozhodně ne ze strachu z něj. "Tohle ti odpřisáhnu. Nikdy ti neublížím a nikdy nedovolím, aby ti ublížily ty, které jdou za mnou, pokud to jen trochu půjde a pokud se neobrátíš proti nám." Vztek se mu vytratil z tváře a nahradila ho strnulost. Poslouchal ji? "Ale sněmovna udělá, co rozhodne. Už ses uklidnil?"
Unaveně kývl a ona prameny rozpustila. Svezl se zpátky na zem a na ni se ani nepodíval. "Promluvím si s tebou o tý amnestii, až se trochu sebereš. Tak za den za dva." Znovu krátce kývl a nevzhlédl.
Když vycházela do šera, dva strážci, stojící venku na stráži, se jí uklonili. Aspoň gaidinům nezáleželo na tom, že jí je osmnáct, přijatá pozvednutá na Aes Sedai jenom proto, že byla pozvednutá na amyrlin. Pro strážce byla Aes Sedai Aes Sedai a amyrlin amyrlin. Přesto si vydechla, teprve když byla dost daleko, aby ji neslyšeli.
Tábor byl poměrně velký, stany pro stovky Aes Sedai, přijaté a mladší novicky a služebnictvo se táhly lesem a všude byli koně a káry a povozy. Ve vzduchu bylo silně cítit připravované večerní jídlo. Kolem ohňů se rozvalovalo vojsko Garetha Brynea. Většina jeho mužů bude spát na zemi, ne ve stanech. Tak zvaná Banda Rudé ruky tábořila necelých deset mil na sever odsud. Talmanes nikdy nedovolil, aby se vzdálenost zvětšila či zmenšila o víc než míli, ve dne v noci, ne za celých dvě stě mil cesty. Už teď jí sloužil podle plánu, jak radily Siuan a Leana.
Oddíl Garetha Brynea se šestnáctého dne po odchodu ze Salidaru rozrostl. Dvě vojska, pomalu pochodující na sever Altarou, očividně k sobě nechovající otevřené přátelství, přitahovala pozornost. Šlechtici sháněli své odvedence, aby se spojili se silnějším z nich. Pravda, žádný z těch urozených pánů a paní by nesložil přísahu, jakou složil, kdyby věděl, že na jejich území k žádné velké bitvě nedojde. Pravda, kdyby se mohli svobodně rozhodnout, jeden každý z nich by odjel ve chvíli, kdy by si uvědomil, že Egwaininým cílem je Tar Valon, ne vojsko Dračích spřísahanců. Ale oni ty přísahy složili, přinejmenším nějaké amyrlin, před Aes Sedai, které se nazývaly věžová sněmovna, s dalšími stovkami přihlížejících. Porušení takové přísahy člověka pronásledovalo. Kromě toho, dokonce i kdyby Egwainina hlava v Bílé věži skončila na kůlu, nikdo z nich si nemyslel, že by Elaida někdy zapomněla, že přísahali. Lapení ve spojenectví, do něhož se ani dostat nemuseli, a v jakés takés věrnosti, budou tudíž nejohnivějšími z jejích stoupenců. Jejich jediná cesta z pasti a ve zdraví vedla k tomu, že Egwain v Tar Valonu skončí se štólou kolem krku.
Siuan a Leana k tomu byly odhodlané. Egwain si nebyla jistá, co vlastně cítí. Kdyby existoval nějaký způsob, jak Elaidu odstranit bez krveprolévání, byla by po něm skočila. Jenomže ji žádný nenapadal.
Po večeři, skopovém, tuřínech a něčem, co raději příliš zblízka nezkoumala, Egwain odešla do svého stanu. Nebyl největší v táboře, ale rozhodně největší, jaký obývala jedna osoba. Byla tam Chesa, čekala, aby jí pomohla se svlékáním, celá překypovala novinkou, že od komorné jedné altarské urozené paní získala něco z nejlepšího lněného plátna, jaké si jen lze představit, mlžnou látku, ze které budou ty nejchladivější košile, jaké si jen lze představit. Egwain Chesu často nechávala spát u sebe ve stanu, přestože slamník a pokrývky se Chesině postýlce nemohly rovnat. Dneska večer ji poslala pryč, jakmile byla připravená jít si lehnout. Být amyrlin opravňovalo k několika privilegiím - třeba vlastní stan pro komornou. Jako třeba spát v noci sama, když bylo třeba.
Egwain ještě nebyla dost unavená, aby šla spát, ale to nevadilo. Uspat se bylo prosté. Cvičily ji aielské chodící ve snu. Vstoupila do Tel'aran'rhiodu...
...a stála v pokoji, který po tak krátkou dobu býval její pracovnou v Menší věži. Stůl a křesla ovšem zůstaly. Nábytek si s sebou neberete, když vytáhnete s vojskem. Ve světě snů působilo prázdným dojmem každé místo, ale ta, která byla skutečně prázdná, působila tímto dojmem ještě silněji. Menší věž už působila... dutě.
Náhle si uvědomila, že má kolem krku ovinutou amyrlininu štólu. Nechala ji zmizet právě včas. O chvíli později tu byly Nyneiva a Elain, Nyneiva stejně pevná jako Egwain, Elain mlžnatá. Siuan se zdráhala přepustit původní prstenový ter'angrial, bylo třeba jí to ostře přikázat. Elain na sobě měla zelené šaty, přes ruce jí spadala záplava krajky a krajka jí lemovala i úzký, nicméně překvapivě hluboký výstřih, v

kterém byl vidět nožík visící na těsném zlatém nákrčníku, jehož jílec jí spočíval mezi ňadry a tvořily ho převážně perly a ohnivé opály. Elain zřejmě vždy okamžitě přejímala místní módu, ať už se ocitla kdekoliv. Nyneiva, jak se dalo čekat, měla pevné dvouříčské vlňáky, tmavé a prosté.
"Úspěch?" zeptala se Egwain s nadějí.
"Ještě ne, ale to přijde." Elain mluvila tak optimisticky, až Egwain málem vykulila oči. Aby mluvila takhle, musela se skutečně snažit.
"Jsem si jistá, že už to dlouho nepotrvá," přidala se Nyneiva ještě nadšeněji. Musely tlouci hlavami o zeď.
Egwain si povzdechla. "Snad byste se měly znovu připojit ke mně. Jsem si jistá, že tu mísu za pár dní najdete, ale pořád musím myslet na ty řeči." Uměly se o sebe postarat. Věděla to a byla by to skvělá myšlenka pronášená nad jejich hroby. Siuan tvrdila, že žádný z příběhů, které slyšely, není přehnaný.
"Ach ne, Egwain," namítala Nyneiva. "Ta mísa je moc důležitá. To přece víš. Všechno se uvaří ve vlastní šťávě, jestli ji nenajdem."
"A kromě toho," dodávala Elain, "do jakých potíží bychom se mohly dostat? Každou noc spíme v Tarasinském paláci, pro případ, že jsi zapomněla, a i když z nás Tylin není nadšená, pořád si s ní můžeme promluvit." Teď měla jiné šaty, střih se nezměnil, ale látka byla drsná a obnošená. Nyneiva měla téměř stejný oděv, jen její nůž neměl na jílci víc než devět deset skleněných korálků. To rozhodně nebyly šaty do paláce. Horší, snažila se vypadat nevinně. Nyneiva v tom neměla žádný cvik.
Egwain to nechala plavat. Mísa byla důležitá, ony se o sebe uměly postarat a Egwain velmi dobře věděla, že nehledají v Tarasinském paláci. Skoro to nechala plavat. "Využíváte Mata, že je to tak?"
"My -" Náhle si Elain uvědomila, co má na sobě, a trhla sebou. Avšak z nějakého důvodu ji skutečně polekal ten malý nůž. Vyvalila bulvy, popadla jílec, hromadu velkých červených a bílých skleněných korálků, a celá se zapýřila. O chvíli později tu stála v zeleném hedvábném andorském šatu s vysokým límcem.
Legrační bylo, že Nyneiva si uvědomila, co má na sobě, vzápětí po Elain a zareagovala stejně. Přesně. Snad až na to, že jestli Elain zrudla jako slunce při západu, Nyneivin ruměnec by vydal za dva západy. Ve dvouříčských šatech byla dřív, než se převlékla Elain.
Elain si odkašlala a bez dechu vyhrkla: "Mat je docela užitečný, tím jsem si jistá, ale nesmíme mu dovolit, aby se nám pletl do cesty, Egwain. Víš, jaký je. Ale můžeš si být jistá, že jestli uděláme něco nebezpečného, budeme ho mít s sebou i se všemi jeho vojáky, aby na nás dal pozor." Nyneiva mlčela a tvářila se kysele. Možná si vzpomněla na Matovu hrozbu.
"Nyneivo, nebudeš na Mata moc tlačit, viď?"
Elain se zasmála. "Egwain, ona na něj vůbec netlačí."
"To je prostá pravda," přisadila si rychle Nyneiva. "Neřekla jsem mu křivýho slova od tý doby, co jsme přijeli do Ebú Daru."
Egwain pochybovačně kývla. Mohla by se téhle věci dobrat až na dno, ale to by trvalo... Pohledem se přesvědčila, že se její štóla nevrátila, a uviděla jenom skvrnu, kterou ani sama nepoznala.
"Egwain," ozvala se Elain, "už sis promluvila s chodícími ve snu?"
"Ano," přidala se Nyneiva. "Vědí, co je tu za problém?"
"Mluvila jsem s nimi." Egwain si ztěžka povzdechla. "Vážně to nevědí."
Byla to zvláštní schůzka, tehdy před několika dny, začala tím, že našla Baiřiny sny. Bair a Melain se s ní setkaly v Tearském Kameni. Amys řekla, že Egwain už učit nebude, a nepřišla. Zprvu se Egwain cítila divně. Nedokázala se přimět k tomu, aby jim řekla, že je Aes Sedai, natož amyrlin, bála se, že by to mohly považovat za další lež. Tenkrát rozhodně s objevující se štólou potíže neměla. A pak tu bylo její toh k Melain. Nanesla to, myslíc celou dobu na to, kolik mil v sedle bude muset příštího dne urazit, ale Melain překypovala radostí, že bude mít dcerky - opěvovala Minina vidění - takže nejen okamžitě prohlásila, že Egwain k ní žádné toh nemá, ale taky řekla, že jednu holčičku pojmenuje Egwain. Aspoň malé potěšení po dni plném prázdného řečnění a rozčilování.
"Řekly," pokračovala, "že o nikom, kdo by se snažil znovu najít něco s pomocí potřeby, když už to jednou našel, neslyšely. Bair si myslela, že je to něco jako snažit se sníst to samý... jabko podruhý."
Stejné motai, řekla Bair přesně. Motai byl druh ponravy žijící v Pustině. Bylo docela sladké a křupavé -

dokud Egwain nezjistila, co doopravdy jí.
"Chceš říct, že prostě nemůžeme jít zpátky do skladiště?" Elain si povzdechla. "Doufala jsem, že něco děláme špatně. No dobrá. Najdeme ji i tak." Zaváhala a znovu se jí změnily šaty, ačkoliv si toho zřejmě nevšimla. Pořád byly andorské, ale červené, a po rukávech a živůtku se jim šplhali stříbrní lvi. Královniny šaty i bez toho, že by jí na rudozlatých kudrnách spočívala Růžová koruna. Ale královniny šaty s těsným živůtkem a hlubším výstřihem, než by měla andorská královna mít. "Egwain, říkaly něco o Randovi?"
"Zřejmě je v Cairhienu a poflakuje se po Slunečním paláci." Egwain se podařilo sebou netrhnout. Ani Bair, ani Melain nebyly příliš vstřícné, ale Melain cosi temně mumlala o Aes Sedai, zatímco Bair prohlašovala, že by se všechny měly pravidelně třískat holí. Ať už říkala Sorilea cokoliv, prostý výprask by měl stačit. Egwain se silně obávala, že se Meraně nějak podařilo šlápnout hodně vedle. Aspoň že vyhodil Elaidiny vyslankyně. Podle jejího názoru si s nimi nevedl zdaleka tak dobře, jak si myslel. "Je s ním Perrin. A Perrinova manželka! Oženil se s Faile!" To vyvolalo vzrušení. Nyneiva prohlásila, že Faile je pro něj až moc dobrá, ale řekla to se širokým úsměvem. Elain doufala, že budou šťastní, ale z nějakého důvodu to znělo pochybovačně. "Je tam taky Loial. A Min. Teď už chybí jenom Mat a my tři."
Elain si hryzla spodní ret. "Egwain, předala bys... zprávu moudrým pro Min? Vyřiď jí..." Zaváhala a zamyšleně si kousala ret. "Vyřiď jí, že doufám, že dokáže mít Aviendhu ráda stejně tolik, jako má ráda mě. Vím, že to zní divně," zasmála se. "Je to naše soukromá věc." Nyneiva se na Elain dívala stejně divně jako Egwain.
"Ovšemže. Ale nebudu s nima nějakou dobu mluvit." Nemělo to celkem smysl, když stejně odmítaly mluvit o Randovi. A byly nepřátelské k Aes Sedai.
"Ach, tak to je dobře," prohlásila Elain rychle. "Vážně to není důležité. No, když nemůžeme použít potřebu, tak musíme použít nohy, a v Ebú Daru mě ty moje právě teď docela bolí. Jestli vám to nevadí, tak se vrátím zpátky do svého těla a pořádně se prospím."
"Jdi napřed," řekla Nyneiva. "Přijdu zpátky za chviličku." Když Elain zmizela, obrátila se k Egwain. Taky se jí změnily šaty, a Egwain si myslela, že moc dobře ví proč. Byly světle modré, s hlubokým výstřihem. Ve vlasech měla květiny a do copu vpletené stužky, jako kdyby se doma chystala ke svatbě. Egwain s ní cítila. "Neslyšelas něco o Lanovi?" zeptala se Nyneiva tiše.
"Ne, Nyneivo, neslyšela. Mrzí mě to. Ráda bych ti řekla něco lepšího. Vím, že je pořád naživu, Nyneivo. A vím, že tě miluje tolik, jako ty miluješ jeho."
"Jasně že je naživu," prohlásila Nyneiva stroze. "Nic jinýho si nepřipouštím. Chci, aby byl můj. On je můj a já mu prostě nedovolím umřít."
Když se Egwain probudila, u její postele seděla Siuan, kterou ve tmě viděla jen nejasně. "Je to vyřízený?" zeptala se Egwain.
Siuan obklopila záře, když kolem nich dvou setkala docela malou ochranu proti odposlouchávání. "Ze šesti sester ve službě, začínajících o půlnoci, mají strážce jen tři, a ti gaidinové budou hlídat venku. Donesou jim mátový čaj s menším doplňkem, který by neměli poznat podle chuti."
Egwain na chvíli zavřela oči. "Dělám správnou věc?"
"Ty se ptáš mě?" Siuan se zakuckala. "Já udělala, cos mi rozkázala, matko. Radši bych skočila do hejna hladových pilounů, než bych pomohla tomu muži utýct, kdyby to bylo na mně."
"Ony ho zkrotí, Siuan." Egwain už s ní tohle probírala, ale potřebovala si to zopakovat kvůli sobě, aby se přesvědčila, že nedělá chybu. "Dokonce ani Sheriam už Carlinyu neposlouchá, a Lelaine a Romanda na to tlačí. Tohle, nebo někdo opravdu udělá to, co naznačuje Delana. Já vraždu nedovolím! Když nemůžeme nějakého muže odsoudit a popravit, nemáme žádný právo jeho smrt zařídit. Nenechám ho zavraždit a nenechám ho zkrotit. Jestli Merana opravdu šlápla Randovi na kuří oko, tak by to bylo jako přilívat olej do ohně. Jenom bych byla ráda, kdyby šel k Randovi a připojil se k němu, místo aby prostě utekl Světlo ví kam a prováděl Světlo ví co. Aspoň tak by mohla být nějaká kontrola nad tím, co udělá."
Zaslechla, jak si Siuan ve tmě poposedla.
"Vždycky jsem si myslela, že ta štóla váží asi tolik jako tři dobří chlapi," poznamenala Siuan tiše. "Amyrlin dělá jen pár snadných rozhodnutí, a v ještě méně případech si může být jistá. Děláš, co musíš, a jestli uděláš chybu, zaplatíš cenu. Občas máš i pravdu."
Egwain se usmála. "Mám dojem, že jsem to už slyšela." Po chvíli ji veselí přešlo. "Zařiď, ať při odchodu

nikoho nezraní, Siuan."
"Jak přikazuješ, matko."
* * *
"To je strašné," zamumlala Nisao. "Jestli to vejde ve známost, odsouzení bude zcela stačit, aby tě poslaly do vyhnanství, Myrelle. A mě s tebou. Před čtyřmi sty lety to možná bylo běžné, ale dneska to tak nikdo brát nebude. Někteří to nazvou zločinem."
Myrelle byla ráda, že už měsíc zašel. Zakrylo to její škleb. Léčení by zvládla i sama, ale Nisao studovala, jak léčit nemoci duše, věci, jichž se jediná síla nemohla dotknout. Myrelle si nebyla jistá, jestli se to považuje za nemoc jako takovou, ale zkusí každý nástroj, který by mohl fungovat. Nisao mohla říkat, co chtěla. Myrelle věděla, že by si radši usekla ruku, než by se vzdala téhle příležitosti, pokračovat ve studiu.
Cítila ho tam ve tmě, jak se blíží. Byly kus od tábora, daleko od vojáků, kolem byly jen řídce rostoucí stromy. Cítila ho od chvíle, kdy na ni přešlo jeho pouto, zločin, kvůli kterému se Nisao tak starala. Pouto strážce předané z jedné Aes Sedai na druhou bez jeho souhlasu. Nisao měla pravdu v jedné věci. Musejí to udržet v tajnosti, jak nejdéle to půjde. Myrelle cítila jeho rány, některé se skoro zahojily, jiné byly téměř čerstvé. Přicházel za ní stejně jistě, jako že balvan svržený z vrcholku hory se musí skutálet do údolí. Ale taky neudělal jediný krok stranou od bitvy. Cítila v dálce jeho cestu a krev. Jeho krev. Přes Cairhien a Andoru, Murandy a teď Altaru, kraji zamořenými vzbouřenci a darebáky, lupiči a Dračími spřísahanci, mířil přímo k ní jako šíp na cíl, prosekával si cestu mezi ozbrojenými muži, kteří se mu do ní postavili. Dokonce ani on nemohl projít nepoznačen. Spočetla si v hlavě jeho zranění a žasla, že je ještě naživu.
Nejdřív uslyšela kroky koně, pravidelný klapot kopyt, a teprve pak ve tmě rozeznala vysokého vraného válečného hřebce. Jezdec byl jako sama tma. Musel mít svůj plášť. Kůň se zastavil dobře padesát kroků od ní.
"Nemělas posílat Nuhela a Croie, aby mě našli," zavolal neviditelný jezdec drsným hlasem. "Skoro jsem je zabil, než jsem poznal, co jsou zač. Avare, můžeš vylézt zpoza toho stromu." Napravo jako by se pohnula tma. Avar měl také svůj plášť a nečekal, že ho jezdec zahlédne.
"Tohle je šílené," zamumlala Nisao.
"Mlč," sykla Myrelle. Hlasitěji zavolala: "Pojď ke mně." Kůň se nepohnul. Vlčák tesknící za svou mrtvou paní nepřišel dobrovolně k nové paničce. Jemně spletla prameny ducha a dotkla se té jeho části obsahující její pouto. Muselo to být jemné, jinak by si toho všiml, a pouze Stvořitel věděl, jaký výbuch by mohl následovat. "Pojď ke mně."
Tentokrát se kůň pohnul a muž při posledních krocích seskočil. Byl vysoký a v měsíčním světle vypadala jeho hranatá tvář jako vyřezaná z kamene. Pak stál před ní, tyčil se nad ní, a když Myrelle vzhlédla do studených modrých očí Lana Mandragorana, uviděla v nich smrt. Světlo jí pomáhej. Jak ho má udržet naživu dost dlouho?

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Svátek světel

Lidé tančící v ulicích Cairhienu Perrina rozčilovali. Projít mezi nimi bylo téměř nemožné. Řada tanečníků se propletla za jeho zády za chlapíkem s velkým nosem a bez košile, hrajícím na flétnu. Poslední v řadě poskakovala kulatá ženuška, která se vesele smála a sundala ruku z pasu muže před sebou, aby se pokusila přitáhnout Perrina za sebou. Perrin zavrtěl hlavou, a buď ji jeho žluté oči vyděsily, nebo se tvářil skutečně tak ponuře, jak se cítil, poněvadž spolkla své veselí a nechala se řadou vést. Ohlížela se po něm přes rameno, dokud jej nezakryl dav. Jakási prošedivělá žena, stále pohledná, s barevnými pruhy na šedých hedvábných šatech do poloviny pasu, popadla Perrina štíhlýma rukama kolem krku a hladově se k němu natahovala pro polibek. Zatvářila se překvapeně, když ji jemně uchopil v podpaždí a odstavil ji z cesty. Vrazila do něho skupinka mužů a žen v jeho věku, poskakujících do rytmu tamburínek, vesele se smáli a tahali ho za kabát. Nevšímali si toho, že vrtí hlavou, dokud nakonec jednoho z mužů tvrdě neodstrčil a na ostatní nezavrčel jako vůdčí vlk smečky. Smích na okamžik zmizel ve vykuleném úžasu, ale vzápětí už zase řvali a snažili se napodobit jeho vrčení, než odskotačili a zmizeli v davu.

Byl první den Svátku světel, nejkratší den v roce, poslední den v roce, a město oslavovalo tak, že si to Perrin neuměl představit. Ve Dvouříčí se bude rovněž tancovat...! Cairhieňané byli zřejmě rozhodnutí si vynahradit rok usedlého života ve dvou dnech oslav. Majetek šel do stoupy a s ním i všechny přehrady mezi obyčejnými lidmi a šlechtici, alespoň na veřejnosti. Zpocené ženy v prostém drsném plátně se chytaly upocených mužů v tmavém hedvábí s barevnými pruhy a tahaly je do tance. Muži v povoznických kabátech roztáčeli ženy, které měly na šatech barevné pruhy někdy i do pasu. Muži s nahou hrudí se polévali vínem a taky všechny, kdo byli poblíž. Očividně mohl každý muž políbit kteroukoliv ženu a obráceně, a dělali to s velkou chutí všude, kam se Perrin podíval. Snažil se nedívat příliš pozorně. Některé urozené paní s vlasy vyčesanými do složitých kuželů z kudrlinek byly pod lehkými plášti, které se ani nesnažily držet, do pasu nahé. Mezi obyčejnými lidmi se jen málo z žen, jež si svlékly blůzky, obtěžovalo nějak zakrývat, jen měly rozpuštěné vlasy, a málokdy příliš dlouhé. Polévaly sebe i ostatní vínem stejně bláznivě jako muži. Bouřlivý smích se svářel s tisícem různých melodií, hrálo se na píšťaly, bubny a rohy, citery, vihuely a dulcimery.

Ženský kroužek z Emondovy Role by dostal hysterický záchvat a vesnická rada mrtvici, ale nemravné hrátky Perrinovo podráždění jen trochu přiživovaly. Nandera říkala pár hodin a Rand už byl pryč šest dní. Min buď odešla s ním, nebo zůstávala u Aielů. A nikdo zřejmě nic nevěděl. Až na někoho jménem Sorilea byly moudré stejně vyhýbavé jako Aes Sedai, když už se Perrinovi občas podařilo dostat některou do kouta. Sorilea mu drze řekla, ať se stará o svou ženu a nestrká nos do věcí, do kterých mokřiňanům nic není. Jak Sorilea věděla, že má s Faile potíže, to Perrin netušil, ale bylo mu to jedno. Cítil, že ho Rand potřebuje, jako svrbění pod kůží, každý den silněji. Nyní šel z Randovy školy, posledního místa, které ho napadlo, ale všichni tam pili, tančili a pelešili se jako zbytek Cairhienu. Jako hlavu školy mu označili ženskou jménem Idrien, ale když se mu s nemalými obtížemi a za nemalých rozpaků podařilo přerušit její líbání s mužem dost mladým, aby mohl být její syn, na dost dlouho, aby se jí zeptal, řekla mu jen, že by možná mohl něco vědět chlapík jménem Fel, načež se ukázalo, že Fel tancuje se třemi mladými ženami, jež mohly být jeho vnučkami. Se všemi třemi zároveň. Fel si málem nevzpomínal ani na to, jak se jmenuje, což za daných okolností nebylo divu. Světlo spal Randa! Odešel beze slova, když věděl o Mininých viděních, věděl, že bude Petřina zoufale potřebovat. Dokonce i Aes Sedai to zřejmě znechutilo. Právě dnes ráno Perrin zjistil, že už před třemi dny vyrazily k Tar Valonu, s tím, že nemá smysl zůstávat dál. Co má Rand za lubem? Z toho svrbění by Perrin nejradši do něčeho kousl. Když dorazil zpět do Slunečního paláce, hořely všechny lampy a svíčky byly všude, kam se nějaká dala postavit. Chodby se třpytily jako drahokamy na slunci. Ve Dvouříčí by byl také každý dům osvětlený, svítila by každá lampa i svíčka až do východu slunce příštího dne. Většina palácových sloužících byla venku v ulicích, a těch pár, kteří zůstali, se zjevně smálo, tancovalo a zpívalo, stejně jako pracovalo. Dokonce i tady byly některé ženy obnažené do pasu, dívky právě tak dost staré, aby si ve

Dvouřící mohly zaplést copy, i prošedivělé báby. Aielové v chodbách se zatvářili znechuceně, když si toho všimli, avšak pravda byla, že si toho nevšímali zrovna často. Zvlášť Děvy zuřily, ačkoliv Perrin tušil, že to nemá nic společného s obnaženými Cairhieňankami. Děvy byly od Randova odchodu jako kočky s vytaženými drápky.
Perrin pro změnu procházel chodbami otevřeně. Skoro si přál, aby do něj Berelain vrazila. Hlavou mu proletěla představa, jak ji drží za krk v zubech a třese s ní, až bude připravená utéci s ocasem staženým mezi nohama. Možná naštěstí se do svých komnat dostal, aniž z ní viděl jediný chlup.
Faile málem vzhlédla od hrací desky, když vstoupil. Perrin si byl jistý, že to udělala. Stále z ní vycházel žárlivý pach, ale nebyl nejsilnější, hněv byl silnější, byť ne nejhorší, a nejsilnější byl tupý, nevýrazný odér, v němž poznal zklamání. Proč byla kvůli němu zklamaná? Proč s ním nemluvila? Jediné slovo, které by něco naznačilo, které by vrátilo všechno k tomu, co bylo předtím, a on by byl na kolenou a přijal vinu za všechno, co by mu chtěla hodit na hlavu. Jenomže ona jenom položila černý kámen a zamumlala: "Jsi na řadě, Loiale. Loiale?"
Loial neklidně stříhal ušima a svěsil dlouhé obočí. Ogierové možná neměli zvlášť dobrý čich - no, o nic lepší než Faile - ale Loial dokázal vycítit náladu tam, kde by si žádný člověk ničeho nevšiml. Když byli Perrin a Faile ve stejné místnosti, Loial vypadal, že mu je do pláče. Teď si jenom povzdechl, znělo to, jako když jeskyní věje vítr, a položil bílý kámen na značku, kde by měl chytit do pasti většinu Faileiných kamenů, pokud by si nedala pozor. Nejspíš si toho všimne, protože byli s Loialem vyrovnaní hráči, mnohem lepší než Perrin.
Ve dveřích do ložnice se objevila Sulin s polštářem v náručí a na Faile s Perrinem se zamračila. Její pach Perrinovi připomněl vlčici, jež už má plné zuby všech štěňat, které ji při hře hryžou do ocasu. Taky z ní byly cítit starosti. A kupodivu obavy. Ačkoliv proč by mělo být divné, že z bělovlasé služebné jsou cítit obavy - i když měla tak ošlehanou zjizvenou tvář jako Sulin - to Perrin nechápal.
Perrin sebral knihu v kožené vazbě, usadil se v křesle a svazek otevřel. Přesto nezačal číst, dokonce ani knihu pořádně nevnímal, vlastně ani nevěděl, co si vybral. Zhluboka se nadechl a snažil se soustředit jen na Faile. Zklamání, hněv, žárlivost a pod tím, dokonce i pod slaboučkou čerstvě bylinkovou vůní jejího mýdla, byla ona. Perrin ji hladově vdechoval. Jediné slovo, víc říkat nemusela.
Když se ozvalo zaklepání na dveře, Sulin vyrazila z ložnice, mrskla červenobílými suknicemi a zlobně se zamračila na Perrina, Faile i Loiala, jako by přemítala, proč neodpoví někdo z nich. Když uviděla Dobraina, ohrnula pysk zcela nepokrytě - od chvíle, co Rand odešel, to dělala dost často - ale pak se zhluboka nadechla, jako by se chtěla uklidnit, a viditelně se přinutila k téměř podlézavé mírnosti. Její hluboké pukrle by se hodilo i pro krále, který si rád hraje taky na kata, a tam zůstala, s tváří málem u podlahy. Náhle se roztřásla. Pach hněvu se rozplynul a dokonce i starosti přemohl pach připomínající tisíce tenoučkých, jako jehla ostrých třísek. Perrin už z ní stud cítil předtím, ale tentokrát by řekl, že by mohla studem zemřít. Cítil hořkosladký pach, který ženy vydávaly, když se rozplakaly z přemíry citů.
Dobraine se na ni samozřejmě ani nepodíval. Místo toho upřel zapadlé oči na Perrina. Tvářil se vážně, dokonce přísně. Čelo měl vyholené a napudrované. Z Dobraina nebyla cítit ani kapka alkoholu a taky se nezdálo, že by tancoval. Když se s ním Perrin sešel jednou předtím, byl cítit suchou ostražitostí. Ne obavami, ale jako by procházel hustým lesem plným jedovatých hadů. Ten pach byl dnes desetkrát silnější. "Milost tě provázej, urozený pane Aybaro," řekl Dobraine a sklonil hlavu. "Smím si s tebou pohovořit o samotě?"
Perrin odložil knihu na podlahu vedle křesla a ukázal muži do křesla naproti. "Světlo na tebe sviť, urozený pane Dobraine." Když chtěl být ten muž formální, mohl být Perrin taky. Existovaly ale hranice. "Ať už chceš říct cokoliv, moje žena to může slyšet. Nemám před ní žádná tajemství. A Loial je můj přítel."
Ucítil na sobě Failein pohled. Náhle jej téměř přemohl její pach. Z nějakého důvodu si ho spojoval s její láskou k němu. Když byla nejněžnější nebo když byly její polibky nejohnivější, to aroma jej téměř přemáhalo. Napadlo ho, že řekne Dobrainovi, aby odešel - a Loialovi a Sulin rovněž, když byla Faile cítit takhle, určitě by se mu podařilo nějak všechno napravit - ale Cairhieňan už si sedal. "Muž, jenž může věřit své ženě, urozený pane Aybaro, je provázen větší milostí, než může znamenat majetek." Přesto se na ni Dobraine chvíli díval, než pokračoval. "Dneska se v Cairhienu stala dvě neštěstí. Ráno byl nalezen

mrtev v posteli urozený pán Maringil, zjevně se jedná o jed. A chvilku poté urozený pán Meilan zřejmě padl na ulici za oběť čepeli lupiče. Během Svátku světel je to velmi neobvyklé."
"Proč nám to vykládáš?" zeptal se Perrin pomalu.
Dobraine rozhodil rukama. "Ty jsi přítel pána Draka a on tady není." Zaváhal, a když pokračoval, mluvil nuceně. "Včera v noci Colavaere večeřela s hosty z menších rodů. Byli tam členové rodin Daganred, Chuliandred, Annallin, Osiellin a dalších. Samy o sobě jsou malé, ale je jich hodně. Předmětem jednání bylo spojenectví s rodem Saighan a také podpora Colavaere při usilování o Sluneční trůn. Tu schůzku se nijak nesnažila utajit." Znovu se odmlčel a Perrina zvažoval pohledem. Ať už Dobraine viděl cokoliv, zřejmě si myslel, že je nutné bližší vysvětlení. "Tohle je velmi zvláštní, protože jak Maringil, tak Meilan chtěli trůn pro sebe a jeden i druhý by ji udusil jejím vlastním polštářem, kdyby to zjistil."
Konečně Perrin pochopil, ačkoliv ne to, proč při tom Dobraine potřebuje tak třískat do křoví okolo. Přál si, aby se ozvala Faile. V těchhle věcech uměla chodit mnohem lépe než on. Koutkem oka na ni dohlédl, skláněla hlavu nad hrací deskou a úkosem ho sledovala. "Jestli si myslíš, urozený pane Dobraine, že Colavaere spáchala zločin, měl bys zajít za... za Rhuarkem." Chtěl říci Berelain, ale i tak od Faile zachytil slabý pach žárlivosti.
"Za tím aielským divochem?" prskl Dobraine. "To je lepší jít za Berelain, i když jen o trochu. Připouštím, že ta mayenerská holka ví, jak řídit město, ale podle ní je každý den Svátkem světel. Colavaere by ji nechala nařezat a uvařit s papričkami. Ty jsi přítel Draka Znovuzrozeného. Colavaere -" Tentokrát se zarazil, protože si konečně uvědomil, že do místnosti bez klepání vplula Berelain s něčím dlouhým a úzkým, zabaleným v pokrývce, v náručí.
Perrin zaslechl cvaknout dveře a při pohledu na ni, s poodhaleným poprsím, dostal takový vztek, že skoro zapomněl na všechno ostatní. Ta ženská si přijde sem, aby pokračovala ve svém flirtování před jeho manželkou? Zuřivost ho zvedla na nohy, dunivě tleskl. "Ven! Ven, ženská! Ven, hned! Nebo tě vyhodím a vyhodím tě tak daleko, že se dvakrát odrazíš!"
Berelain sebou při prvním slově trhla tak, že pustila své břemeno a s vykulenýma očima couvla, ačkoliv neodešla. Při posledním slově si Perrin uvědomil, že na něj všichni zírají. Dobraine se tvářil bezvýrazně, ale táhl se od něj úžas, ostrý pach mezi nevýraznými. Loial měl uši postavené a bradu málem na prsou. A Faile, s tím chladným úsměvem... Perrin to vůbec nechápal. Vlny žárlivosti očekával, když byla Berelain přímo tady v místnosti, ale proč z ní byla stejně silně cítit bolest?
Náhle Perrin uviděl, co Berelain pustila. Pokrývka se odhrnula a byl vidět Randův meč a opasek s Dračí přezkou. Odešel by Rand bez nich? Perrin si rád věci nejdřív pořádně promyslel. Když člověk spěchal, mohl lidem ublížit, aniž by to tak myslel. Ale meč, který tu ležel, byl jako zásah bleskem. Rychlost byla při práci v kovárně hloupá a lajdácká, ale teď se Perrinovi zježily všechny chlupy na těle a hluboko v hrdle zavrčel.
"Ony ho unesly!" zakvílela náhle Sulin ke zděšení ostatních. Zvrátila hlavu, zavřela oči a sténala do stropu. "Aes Sedai unesly mého prvního bratra!" Líce se jí leskly slzami.
"Uklidni se, dobrá ženo," zarazila ji důrazně Berelain. "Jdi vedle a uklidni se." K Perrinovi a Dobrainovi dodala: "Nesmíme jí dovolit rozšířit tu zprávu -"
"Ty mě nepoznáváš," přerušila ji náhle Sulin divoce, "v těchhle šatech a s delšími vlasy. Ještě jednou o mně promluvíš, jako bych tady nebyla, a já ti udělám, co jsem slyšela, že ti udělal Rhuark v Tearském Kameni a měl udělat i teď."
Perrin si vyměnil zmatené pohledy s Dobrainem a Loialem, dokonce i s Faile, než ucukla pohledem. Berelain, na druhou stranu, střídavě bledla a rudla. Bylo z ní cítit čiré pokoření, svraštělé a ponižující. Sulin došla ke dveřím a rozrazila je dřív, než se někdo stačil pohnout. Alespoň Dobraine se k tomu chystal, ale žlutovlasá mladá Děva, procházející kolem, ji zahlédla a pobaveně se usmála. "Utři si obličej, Luaine," štěkla Sulin. Zřejmě pohybovala rukama, ačkoliv to lidé za ní nemohli vidět. Luaine se okamžitě přestala šklebit. "Vyřiď Nandeře, že musí okamžitě přijít sem. A Rhuarkovi. A přines mi cadin'sor a nůžky, abych si mohla slušně ostříhat vlasy. Utíkej, ženská! Jsi Far Dareis Mai, nebo Shae'en M'taal?"
Žlutovlasá Děva vyrazila pryč a Sulin se se spokojeným kývnutím vrátila do pokoje a práskla za sebou dveřmi. Faile civěla s otevřenou pusou.
"Milost nás provázej," zavrčel Dobraine. "Ona Aielům nic neřekne, ta ženská se musela zbláznit. Můžeme

se rozhodnout, co jim řekneme, až ji svážeme a dáme jí roubík." Pohnul se, jako by to chtěl udělat, dokonce z kapsy kabátce vytáhl zelený šátek, ale Perrin ho chytil za ruku.
"Ona je Aielka, Dobraine," podotkla Berelain. "Děva oštěpu. Té livreji nerozumím." Kupodivu si varovné zamračení od Sulin vysloužila Berelain.
Perrin pomalu vydechl. A on chtěl před Dobrainem tu bělovlasou stařenku chránit. Cairhieňan se na něj tázavě podíval a pozvedl ruku se šátkem. Očividně pořád dával přednost poutům a roubíku. Perrin se postavil mezi ty dva a zvedl Randův meč.
"Chci si být jistý." Náhle si uvědomil, že se takhle dostal velmi blízko k Berelain. Ta znepokojeně pokukovala po Sulin a přistoupila k Perrinovi blíž, jako by u něj hledala ochranu, ale byla cítit odhodláním, ne nejistotou. Byla cítit jako lovec. "Nerad dělám unáhlený závěry," prohlásil Perrin a šel se postavit vedle Faileina křesla. Ne rychle, prostě muž, který se jde postavit ke své ženě. "Tenhle meč doopravdy nic nedokazuje." Faile vstala a obeplula stůl, aby se mohla na hrací desku podívat přes Loialovo rameno. No, spíš přes jeho loket. Berelain také vykročila, k Perrinovi. Pořád vrhala ustrašené pohledy na Sulin, aniž by byla v nejmenším cítit strachem, a zvedla ruku, jako by ho chtěla uchopit za loket. Popošel za Faile a snažil se vypadat nenápadně. "Rand říkal, že když si dá pozor, tři Aes Sedai mu nemůžou ublížit." Faile proplula kolem druhé strany stolu zpátky ke svému křeslu. "Slyšel jsem, že si k sobě nikdy nepustil víc než tři." Berelain sledovala soucitnými pohledy jeho a ustrašenými Sulin. "Řekl mi, že v den, kdy odešel, za ním šly jenom tři." O něco rychleji popošel za Faile. Ta vyskočila z křesla a vrátila se k Loialovi. Loial měl hlavu v dlaních a tiše sténal, tedy tiše na ogiera. Berelain už šla po Perrinovi, velké oči měla vykulené, dokonalý obraz ženy hledající ochranu. Světlo, ale že byla cítit odhodlaně!
Perrin se k ní prudce otočil a strčil jí do prsou tak tvrdě, až vykvíkla. "Zůstaň, kde jsi!" Náhle si uvědomil, kde přesně jeho ruka spočinula, a prudce ucukl, jako by se spálil. Podařilo se mu ale mluvit dál tvrdě. "Zůstaň tam!" Couvl a mračil se dost silně, aby pod jeho pohledem praskla kamenná zeď. Chápal, proč má plný nos Faileiny žárlivosti, ale proč, proč, proč z ní byla ještě víc cítit bolest?
"Jen málokterý muž mě donutí poslouchat," zasmála se měkce Berelain, "ale myslím, že ty jsi jedním z nich." Její tvář a tón - a co bylo ještě důležitější, její pach - zvážněly. "Šla jsem hledat do komnat pána Draka, protože jsem se bála. Všichni vědí, že Aes Sedai přišly, aby ho doprovodily do Tar Valonu, a já nemohla pochopit, proč se vzdaly. Mne samotnou navštívilo ne méně než deset různých sester a radily mi, co bych měla dělat, až se on s nimi vrátí do Věže. Byly si zřejmě velmi jisté." Zaváhala, a ačkoliv se na Faile nepodívala, Perrin získal dojem, že zvažuje, má-li před ní něco říci. Kvůli Dobrainovi váhala rovněž, ale spíš kvůli Faile. Pach lovce se vrátil. "Získala jsem silný dojem, že bych se měla vrátit do Mayene, a pokud ne, mohla bych tam být doprovozena."
Sulin si cosi zamumlala, ale Perrin jasně slyšel. "Rhuark je hlupák. Kdyby byla opravdu jeho dcera, neměl by čas dělat nic jiného, protože by ji pořád tloukl."
"Deset?" ozval se Dobraine. "Já dostal jenom jednu. Měl jsem dojem, že je zklamaná, když jsem jasně řekl, že jsem odpřisáhl věrnost pánu Drakovi. Ale deset nebo jedna, klíčem je Colavaere. Ona ví stejně dobře jako všichni ostatní, že pán Drak chce Sluneční trůn pro Elain Trakandovnu." Zamračil se. "Tedy vlastně Elain Damodredovnu. Taringail měl trvat na tom, aby se Morgasa vdala za Damodreda, místo aby se sám přiženil k Trakandům. Ona ho potřebovala natolik, že by to byla udělala. No, Elain Trakandovna, nebo Damodredovna, má na trůn stejně velký nárok jako kdokoliv jiný, daleko větší než Colavaere, přesto jsem přesvědčený, že Colavaere nechala Maringila a Meilana zabít, aby si cestu k trůnu zabezpečila. A to by se neopovážila, kdyby si myslela, že se pán Drak někdy vrátí."
"Tak proto." Berelain zvrásnila čelo maličká rozčilená vráska. "Mám důkaz, že nechala sluhu, aby dal Maringilovi jed do vína - byla neopatrná, a já si s sebou přivedla dva dobré lovce zlodějů - ale nevěděla jsem proč." Lehce sklonila hlavu jako poděkování za Dobrainův obdivný pohled. "Bude za to viset. Pokud existuje nějaký způsob, jak dostat pána Draka zpátky. Pokud ne, obávám se, že se všichni budeme muset starat o to, abychom zůstali naživu."
Perrin sevřel ruku na pochvě meče z kančí kůže. "Dostanu ho zpátky," zavrčel. Dannil a ostatní dvouříčtí muži ještě nemohli být dál než v polovině cesty do Cairhienu, když s sebou měli vozy. Byli tu však vlci. "I kdybych měl jít sám, dostanu ho zpátky."

"Sám ne," prohlásil Loial temně, jako když se drtí kámen. "Nikdy ne sám, když jsem tady já, Perrine." Náhle rozpačitě zastříhal ušima. Když někdo viděl, jak se chová udatně, vždy ho to uvedlo do rozpaků. "Koneckonců, moje kniha neskončí moc dobře, když bude Rand ve vězení ve Věži. A těžko můžu psát o jeho záchraně, když tam nebudu."
"Nepůjdeš sám, ogiere," řekl Dobraine. "Zítra můžu mít pět set jezdců, kterým věřím. Co zvládneme proti šesti Aes Sedai, to netuším, ale já své přísahy dodržuji." Podíval se na Sulin a zamnul šátek, který stále držel. "Jak daleko ale můžeme věřit divochům?"
"Jak daleko můžem věřit zabijákům stromů?" chtěla vědět Sorilea tvrdým hlasem, když bez zaklepání vstoupila. Byl s ní Rhuark, s ponurým pachem, a Amys, příliš mladou tvář, neuvěřitelně rámovanou bílými vlasy, měla chladnou jako Aes Sedai, a Nandera, páchnoucí vražedným vztekem, s rancem šedohnědozelené látky.
"Vy to víte?" zeptal se užasle Perrin.
Nandera hodila ranec Sulin. "Už dávno jsi měla uznat, žes svoje toh splnila. Skoro čtyři a půl týdne, celý měsíc a půl. Dokonce i gai'šainové říkají, že jsi příliš pyšná." Obě ženy zmizely v ložnici.
Jakmile Perrin promluvil, doneslo se k němu od Faile podráždění. "Znaková řeč Děv," zamumlala, příliš tiše, aby ji zaslechl někdo kromě něj. Perrin se na ni vděčně podíval, ale ona se zdánlivě soustředila na hrací kameny. Proč se nezúčastní? Dávala mu dobré rady a on by vděčně přijal každou, kterou by byla ochotná poskytnout. Položila kámen a zamračila se na Loiala, který se soustředil na Perrina a ostatní.
Perrin se ovládl, aby nezavzdychal, a klidně řekl: "Je mi jedno, kdo komu věří. Rhuarku, ty jsi ochotný poslat Aiely proti Aes Sedai? Je jich šest. Sto tisíc Aielů by je ale mohlo zarazit." Číslo, které vypustil z úst, ho zarazilo - deset tisíc mužů již tvořilo nezanedbatelné vojsko - ale o těchto počtech mluvil Rand, a když Perrin viděl v kopcích aielský tábor, uvěřil mu. K jeho překvapení bylo z Rhuarka cítit váhání.
"Tolik nepůjde," řekl kmenový náčelník pomalu a odmlčel se, než pokračoval. "Dnes ráno dorazili běžci. Shaidové vytáhli se silou na jih od Rodovrahovy Dýky do srdce Cairhienu. Mám asi dost lidí, abych je zastavil - zřejmě nepřicházejí všichni - ale kdybych vzal tolik oštěpů ze země, tak všechno, co jsme dokázali, by přišlo vniveč. Přinejmenším by Shaidové dávno před naším návratem tohle město vyplenili. Kdo může říct, jak daleko by zašli, dokonce do cizích zemí, a kolik lidí by odvedli s tvrzením, že jsou gai'šainové." Při posledních slovech z něj bylo silně cítit opovržení, ale Perrin vůbec nepochopil, o čem mluví. Co záleželo na tom, kolik země bude nutné znovu dobýt - nebo dokonce na tom, kolik lidí zemře, i když tohle pomyšlení přicházelo jen váhavě, s bolestí - proti tomu, že Randa, Draka Znovuzrozeného, uvězní v Tar Valonu?
Sorilea si Perrina prohlížela. Oči moudrých Perrinovi často připomínaly oči Aes Sedai, měl dojem, že je zvážen do lotu a změřen do coulu. Sorilein pohled v něm vyvolával pocit, že ho rozkládá jako rozbitý pluh, potěžká každý hřebík a prozkoumá ho, aby zjistila, jestli by ho měla opravit nebo nahradit. "Řekni mu všechno, Rhuarku," vyjela ostře.
Amys položila Rhuarkovi ruku na loket. "Má právo to vědět, stíne mého srdce. Je to Randa al'Thora skoro-bratr." Hlas měla něžný, ale cítit byla odhodláním.
Rhuark se pozorně podíval na moudré a opovržlivě na Dobraina. Nakonec se narovnal do celé své výšky. "Můžu vzít jenom Děvy a siswai'aman." Z jeho tónu a pachu bylo cítit, že by raději i ztratil paži, než řekl tohle. "Příliš mnoho ostatních by si s Aes Sedai s oštěpy nezatančilo." Dobraine pohrdlivě zkřivil ret.
"Kolik Cairhieňanů bude bojovat proti Aes Sedai?" zeptal se Perrin tiše. "Šest Aes Sedai, a my nemáme nic než ocel." Kolik Děv a těch sis-cosi dokáže Rhuark sebrat? Nezáleželo na tom. Pořád tu byli vlci. Kolik vlků zemře?
Dobraine narovnal ret. "Já, vznešený pane Aybaro," řekl škrobeně. "Já a mých pět set, i kdyby těch Aes Sedai bylo šedesát."
Dokonce i Sorilein smích zněl tvrdě. "Neboj se Aes Sedai, zabijáku stromů." Náhle, ke všeobecnému zděšení, před ní ve vzduchu zatančil plamínek. Ona umí usměrňovat!
Když se pustili do plánování, nechala plamínek zmizet, ale Perrin na to nezapomínal. Malý, slabě se mihotající, nějak však byl vyhlášením války, silnějším než hlas trub, války na nože.
* * *
"Když budeš spolupracovat," prohodila Galina konverzačním tónem, "budeš mít mnohem příjemnější

život."
Dívka mrzutě opětovala její pohled a poposedla si na stoličce, byť pořád cítila bolest. Silně se potila, ačkoliv neměla kabátec. Ve stanu muselo být horko. Galina na teplotu okolí občas úplně zapomínala. Nikoliv poprvé se zamyslela nad touhle Min nebo Elmindredou nebo jak se vlastně jmenovala doopravdy. Když ji Galina viděla poprvé, měla na sobě klučičí šaty a byla ve společnosti Nyneivy z al'Mearů a Egwain z al'Vereů. A rovněž Elain z rodu Trakandů, avšak ty první dvě byly svázány s al'Thorem. Podruhé patřila Elmindreda k těm ženám, které Galina nenáviděla, vyparáděná a uvzdychaná, a v podstatě pod osobní ochranou Siuan Sanche. Jak mohla být Elaida tak hloupá, že jí dovolila opustit Věž, to si Galina neuměla představit. Co má ta holka v hlavě? Možná ji Elaida nedostane hned. Když ji ve Věži vhodně použije, mohla by ta holka Galině pomoci chytit Elaidu do sítě jako vlaštovku. Přes všechno, co povídala Alviarin, se Elaida stávala jednou z těch silných, schopných amyrlin, jež pevně držely v rukou všechny otěže. Dostat ji do klece, to by Alviarin určitě oslabilo. Kdyby ji vhodně využila právě teď...
Vycítila změnu v pramenech a prudce se narovnala. "Promluvím si s tebou znovu, až budeš mít víc času si to promyslet, Min. A přemýšlej o tom, za kolik slz stojí nějaký chlap."
Když byla venku, vyštěkla Galina na podsaditého strážce, jenž tu hlídal. "Tentokrát ji hlídej pořádně." Carilo nebyl na stráži, když včera v noci došlo k tomu střetu, ale gaidinové byli už tak dost rozmazlení. Když už museli existovat, mělo by se s nimi zacházet jako s vojáky a šmytec.
Nevšímajíc si jeho úklony, odplula od stanu hledajíc Gawyna. Od chvíle, kdy byl al'Thor lapen, byl mladý muž jakoby duchem nepřítomný a až příliš zamlklý. Galina nehodlala dovolit, aby bylo všechno zničeno, protože Gawyn bude chtít pomstít svou matku. Zahlédla ale Gawyna sedět na koni na kraji tábora, kde mluvil s hloučkem těch kluků, co si říkali Molodci.
Dnes z nutnosti zastavili dřív a odpolední slunce vrhalo dlouhé stíny na stany a vozy u cesty. Tábor byl obklopen zvlněnou plání a nízkými kopečky, v dohledu bylo jen pár hájků, většinou řídkých a malých. Třicet tři Aes Sedai se sluhy - a strážci, devět bylo zelených, jen třináct červených a zbytek bílých, z Alviarinina bývalého adžah - potřebovalo hodně prostoru i bez Gawyna a jeho vojáků. Značný počet sester postával venku nebo vyhlížel ze stanů, neboť ucítily to, co Galina. Pozornost se soustředila na sedm Aes Sedai, šest jich sedělo na stoličkách kolem mosazí obité truhlice postavené tam, kde na ni ještě dopadalo co nejvíc paprsků zapadajícího slunce. Sedmá byla Erian. Od chvíle, kdy al'Thora včera v noci strčily zpátky do truhly, příliš se od ní nevzdalovala. Jakmile byli venku z Cairhienu, dovolily mu vylézt, ale Galina usoudila, že Erian bude chtít, aby zbytek cesty absolvoval v té truhle. Zelená se k ní otočila, jakmile se Galina přiblížila. Erian byla obvykle celkem hebká, bledou tvář měla dokonale oválnou, jenže nyní měla červené líce, jako téměř bez ustání od včerejší noci, a krásné tmavé oči měla zarudlé. "Znovu se pokoušel prorazit štítem, Galino." Díky hněvu promísenému s opovržením nad mužskou hloupostí zněl její hlas drsně. "Musí být znovu potrestaný. A já chci být ta, kdo ho potrestá."
Galina zaváhala. Mnohem lepší by bylo potrestat Min. To by al'Thora utišilo. Rozhodně dost zuřil, když viděl, jak ji včera v noci trestaly za její výbuch, k němuž na oplátku došlo, když viděla, jak trestají jej. Celý střet vznikl, když al'Thor zjistil, že Min je v táboře, poté, co ji jeden ze strážců po setmění neopatrně pustil na procházku, místo aby ji nechal zavřenou ve stanu. Kdo by si pomyslel, že al'Thor, odstíněný a v obklíčení, dostane takový záchvat šílenství. Nejen že se pokusil prorazit skrz štít, ale holýma rukama zabil jednoho strážce a několik jich vážně zranil jeho mečem, jednoho dokonce tak vážně, že při léčení zemřel. A to všechno ve chvilce, než sestry překonaly šok a svázaly ho s pomocí jediné síly.
Galina sama by byla sebrala ostatní červené sestry a už dávno al'Thora zkrotila. Jelikož to však bylo zakázáno, raději by ho dopravila do Věže bez škrábnutí, dokud se bude chovat zdvořile. Přesto jí záleželo hlavně na účelnosti, a účelné by bylo přivést sem Min a nechat ji znovu kvičet a brečet před ním, aby poznal, že její bolest způsobil on. Jenže náhodou oba mrtví strážci patřili právě Erian. Většina sester bude mít pocit, že na to má právo. A Galina sama chtěla, aby se illiánská zelená s tváří panenky své zuřivosti zbavila co nejdřív. Mnohem lepší bude po zbytek cesty obdivovat její porcelánovou tvář neposkvrněnou.
Galina kývla.

* * *

Rand zamrkal, když do truhly náhle proniklo světlo. Nemohl si pomoci, aby sebou netrhl. Věděl, co přichází. Luis Therin mlčel. Rand se držel prázdnoty jen tak tak, přesto si až příliš dobře uvědomoval, jak jeho ztuhlé svaly sténají, když ho narovnaly. Zaťal zuby a snažil se nezavírat oči, i když měl pocit, že je jasno jako v poledne. Vzduch byl nádherně svěží. Propocená košile se mu lepila na tělo, pot z něj jen tekl. Nedržely ho žádné provazy, ale za žádnou cenu by nedokázal udělat jediný krok. Kdyby ho nepřidržovala jediná síla, byl by upadl. Dokud si nevšiml, jak nízko je slunce, neměl nejmenší ponětí, jak dlouho tam byl, s hlavou vtlačenou mezi kolena, v kaluži vlastního potu.

Slunce si však všiml jen letmo. Jeho oči nevyhnutelně přitáhla Erian ještě dřív, než se před ním rozkročila. Malá štíhlá žena k němu vzhlížela, oči plné vzteku, a on sebou málem znovu trhl. Na rozdíl od včerejší noci nic neřekla, rovnou začala.

První neviděná rána ho zasáhla mezi lopatky, druhá do prsou, třetí zezadu přes stehna. Prázdnota se roztříštila. Vzduch. Jenom vzduch. Tak to znělo měkčeji. Každá rána však byla jako úder bičem, který drží paže silnější než mužská. Než začala, od ramen po kolena byl jedna modřina. Věděl o nich a necítil je tak slabě, jak by si přál. Dokonce i uvnitř prázdnoty mu bylo do pláče. Poté, co prázdnota zmizela, by vyl.

Místo toho zaťal zuby. Občas mu mezi nimi uniklo zachrčení, a když se to stalo, Erian zdvojnásobila úsilí, jako by chtěla víc. Odmítal jí udělat radost. Nemohl se přestat při každé ráně třást, ale víc jí toho nedá. Upíral oči do jejích a odmítal odvrátit zrak, zamrkat.

Zabil jsem svou Ilienu, zasténal Luis Therin pokaždé, když rána přistála.

Rand měl vlastní litanii. Bolest mu projela hrudí. Tohle vzejde z toho, když věříš Aes Sedai. Po zádech mu přeběhl oheň. Už nikdy, ani trošku, ani maličko. Jako říznutí břitvou. Tohle vzejde z toho, když věříš Aes Sedai.

Myslely si, že ho dokážou zlomit. Myslely si, že ho můžou přinutit, aby se k Elaidě doplazil! Donutil se udělat to nejtěžší, co kdy v životě udělal. Usmál se. Úsměv se objevil pouze na rtech, a přesto se díval Erian do očí a usmál se. Ta vyvalila oči a zasyčela. Rány začaly pršet ze všech stran najednou.

Svět tvořila jen bolest a oheň. Nic neviděl, jenom cítil. Bolest a peklo. Z nějakého důvodu si uvědomoval, jak se mu ruce v neviditelných poutech třesou, ale soustředil se jen na to, aby udržel pusu zavřenou. Tohle vzejde - Nebudu křičet! Nebudu kři-! Už nikdy, ani tro-! Ani trošičku, ani maličko! Už nik-! Ne! Nikdy ne-! Nikdy! Nikdy! NIKDY!

Nejdřív začal vnímat vzduch. Vzduch, jenž lapavě nasával chřípím. Celé tělo ho bolelo - cítil se jako jediný plamen - ale výprask skončil. Přišlo to skoro jako šok, když si to uvědomil. Skončilo něco, o čem byl částečně přesvědčen, že nikdy neskončí. Ochutnal krev a uvědomil si, že ho bolí čelisti skoro stejně jako zbytek těla. Dobrá. Nekřičel. Svaly v obličeji měl stažené v křeči. I kdyby chtěl otevřít ústa, dalo by mu to práci.

Zrak se mu vrátil poslední, a když k tomu došlo, napadlo ho, jestli snad nemá z bolesti halucinace. Mezi Aes Sedai stála skupinka moudrých, upravovaly si loktuše a dívaly se na Aes Sedai s veškerou nadutostí, na jakou se vzmohly. Když usoudil, že jsou skutečné - pokud si nepředstavoval, že Galina mluví s jednou z jeho představ - první ho napadla záchrana. Moudré nějak... To nebylo možné, ale jak by... Potom poznal ženu, která mluvila s Galinou.

Sevanna se vydala k němu a kypré, chamtivé rty měla zvlněné v úsměvu. Z té překrásné tváře, rámované vlasy jako utkanými ze zlata, k němu vzhlížely světle zelené oči. Rand by raději hleděl do tváře vzteklého vlka. V tom, jak stála, lehce se předkláněla a ramena měla stažená dozadu, bylo něco divného. Dívala se mu do očí. Náhle, jakkoliv by to bolelo, mu bylo do smíchu. Byl by se smál, kdyby si byl jistý, že z otevřených úst dostane nějaký zvuk. Tady byl, zajatec, ztlučený skoro k smrti, modřiny už nabíhaly, pot ho pálil, a žena, která ho jistě nenáviděla, která mu nejspíš kladla za vinu smrt svého milence, se snažila zjistit, jestli se jí podívá do výstřihu!

Pomalu mu přejela prstem přes hrdlo - vlastně tak daleko přes hrdlo, kam dosáhla - jako by si představovala, že mu uřezává hlavu. Vhodné, vzhledem ke Couladinově osudu. "Viděla jsem ho," řekla se spokojeným vzdechem a zachvěla se radostí. "Dodržely jste svou část dohody a já dodržím svou."

Pak ho Aes Sedai znovu ohnuly a s hlavou mezi koleny ho nacpaly zpátky do truhly, kde skončil v kaluži

potu. Víko se zavřelo a jej obklopila tma.
Teprve pak otevřel ústa a dlouze, roztřeseně si vydechl. Nebyl si jistý, jestli i teď nezačne plakat. Světlo, byl celý jako v ohni!
Co tady dělá Sevanna? Jaká dohoda? Ne. Bylo moc dobré vědět, že mezi Věží a Shaidy existuje nějaká dohoda, ale hlavu si kvůli tomu bude lámat později. Teď měl starosti s Min. Musí se osvobodit. Ony jí ublížily. Ta představa byla tak pochmurná, že téměř utlumila bolest. Téměř.
Znovu se dostat do prázdnoty byla dřina jako brodit se bažinou, ale nakonec byl obklopen prázdnotou a natáhl se k saidínu... Jen aby zjistil, že tam je Luis Therin stejně rychle jako on, jako dva páry rukou sápající se po něčem, co může chytit jen jeden pár.
Světlo tě spal! Rand zavrčel ve své hlavě. Světlo tě spal! Kdybys tak jen jednou pracoval se mnou místo proti mně!
Ty pracuj se mnou! odsekl Luis Therin.
Rand šokem málem pustil prázdnotu. Tentokrát nemohlo dojít k omylu. Luis Therin ho slyšel a odpověděl. Mohli bychom pracovat společně, Luisi Therine. Nechtěl s tím mužem spolupracovat. Chtěl ho dostat ze své hlavy. Byla tu však Min. A do Tar Valonu zbývalo jen několik dní cesty. Byl si jistý, že jestli ho dostanou až tam, už nikdy žádnou šanci nedostane. Nikdy.
Odpověděl mu nejistý, chápavý smích. Potom: Společně? Další smích, a tenhle byl úplně šílený. Společně, ať jsi kdokoliv. A hlas i pocit cizí přítomnosti zmizely.
Rand se zachvěl. Klečel tam, ke kaluži potu, v níž měl namočenou hlavu, přidával další, a třásl se. Pomalu znovu sáhl po saidínu... A samozřejmě narazil na štít. Ten stejně hledal. Pomalu, velmi jemně, si hledal cestu k místu, kde se tvrdá plocha náhle měnila v šest měkkých bodů.
Měkké, řekl s funěním Luis Therin. Protože jsou tady. Udržují nárazník. Tvrdé, kdyby je zavázaly. Když jsou měkké, nemůžu udělat nic, ale kdyby je zavázaly, dokázal bych je rozvázat. Časem. Odmlčel se na tak dlouho, až si Rand myslel, že zase zmizel, a pak zašeptal: Jsi skutečný? A pak byl opravdu pryč.
Rand nesměle hmatal po štítu k šesti bodům. K šesti Aes Sedai. Časem? Kdyby ho zavázaly, což neudělaly ani jednou za... Kolik to bylo? Šest dní? Sedm? Osm? Nezáleželo na tom. Nemohl si dovolit čekat příliš dlouho. Každý den se dostával blíž k Tar Valonu. Zítra se pokusí znovu prorazit. Bylo to jako tlouci holýma rukama do kamene, ale tloukl vší silou. Zítra, až ho Erian zbičuje - byl si jistý, že to bude ona - se na ni zase usměje, a až bolest dostoupí vrcholu, bude křičet. Příštího dne se o štít jen otře, jen natolik, aby to ucítily, ale jenom to, a pak už ne, ať už ho potrestají nebo ne. Možná bude prosit o vodu. Ráno mu trochu daly, ale už měl zase žízeň. I kdyby mu dovolily pít víc než jednou denně, žebrání by odpovídalo. Jestli bude i pak v truhlici, mohl by prosit i o to, aby ho pustily ven. Myslel si, že v ní bude. Nebyla velká naděje, že by ho ven pustily dřív, než si budou úplně jisté, že se poučil. Křečovitě stažené svaly se zachvěly při představě, že další dva tři dny stráví nacpaný tady. Nemohl se vůbec pohnout, byl však unavený. Dva tři dny a budou si jisté, že je zlomený. Bude se tvářit ustrašeně a vyhýbat se pohledu do očí. Troska, kterou můžou bezpečně propustit z truhlice. Důležitější však bude, troska, kterou nebudou muset tak pozorně hlídat. A pak se třeba rozhodnou, že není potřeba, aby štít hlídalo šest Aes Sedai, nebo že by ho mohly zavázat nebo... nebo něco. Potřeboval skulinku. Cokoliv!
Byla to zoufalá myšlenka, ale uvědomil si, že se směje, a nemohl přestat. A nemohl ani přestat sahat po štítu, slepec zoufale hmatající po kusu hladkého skla.
* * *
Galina se za odcházejícími Aielankami mračila, dokud nepřekonaly návrší a nezmizely za kopcem. Jedna každá z těchto žen kromě Sevanny samotné dokázala usměrňovat, některé byly docela silné. Sevanna se nepochybně cítila v bezpečí ve společnosti asi tuctu divoženek. Zábavná představa. Tyhle divošky byly pěkně nedůvěřivá banda. Za pár dní je využije znovu, při druhé části Sevanniny "dohody". K žalostné smrti Gawyna Trakanda a větší části jeho Molodců.
Vrátila se do tábora a našla Erian pořád stát nad truhlicí s al'Thorem.
"On brečí, Galino," vyhrkla ohnivě. "Slyšíš ho? On bre -" Náhle jí z očí vyhrkly slzy, prostě tam stála, tiše vzlykala a ruce zatínala do sukní.
"Pojď do mého stanu," řekla Galina, aby ji uklidnila. "Mám tam borůvkový čaj a dám ti na čelo studený mokrý hadr."

Erian se přes slzy usmála. "Děkuji, Galino, ale nemůžu. Rashan a Bartol na mě budou čekat. Bojím se, že oni trpí víc než já. Nejenže cítí, jak trpím já, ale trpí, protože vědí, že já trpím. Musím je uklidnit."
Vděčně Galině stiskla ruku a odplula.
Galina se zamračila na truhlu. Al'Thor zřejmě brečel, to, nebo se smál, a o tom ona silně pochybovala. Podívala se za Erian, která právě mizela ve stanu strážců. Al'Thor bude brečet. Do Tar Valonu jim zbývaly přinejmenším dva týdny. Odteď, ať bude Erian chtít nebo ne, bude trestán každý den ráno a večer. Až ho přivede do Bílé věže, políbí Elaidě prsten, bude mluvit, když bude osloven, a bude klečet v rohu, když o něj nebude zájem. S přimhouřenýma očima si šla vypít borůvkový čaj o samotě.
* * *
Když vstoupily do většího háje, Sevanna se obrátila k ostatním a říkala si, jak je pozoruhodné, že dokáže na stromy pomyslet tak lhostejně. Než překročila Dračí stěnu, nikdy tolik stromů neviděla. "Viděly jste všechno, co používaly, aby ho udržely?" zeptala se a mluvila tak, aby to znělo, jako kdyby řekla "taky" místo "všechno".
Therava se podívala na ostatní, jež přikývly. "Můžeme setkat všechno, co udělaly ony," potvrdila Therava.
Sevanna kývla a nahmátla malou kamennou krychličku se složitými řezbami, již nosila ve váčku. Ten zvláštní mokřiňan, jenž jí krychli dal, tvrdil, že by ji měla použít teď, když je al'Thor zajatcem. Dokud se na něj nepodívala, chtěla to udělat. Teď se rozhodla krychli zahodit. Byla vdova po náčelníkovi, který vstoupil do Rhuideanu, a po muži, který se nazýval náčelníkem, aniž vykonal návštěvu ve městě. Teď bude manželkou samotného Car'a'carna. Každý aielský oštěp bude patřit jí. Na prstě ještě cítila al'Thorův krk, kde přejela čáru, kterou vytvoří obojek, jejž mu nasadí.
"Je čas, Desaine," řekla.
Desaine samozřejmě překvapeně zamrkala a pak měla čas jen zaječet, než se ostatní pustily do práce. Desaine se spokojila s tím, že reptala na Sevannino postavení. Sevanna svůj čas využila lépe. Kromě Desaine stála jedna každá z přítomných žen pevně za ní a víc jí po boku.
Sevanna se velmi pozorně dívala, co ostatní moudré dělaly. Jediná síla ji fascinovala, všechny ty věci prováděné tak zázračně, tak bezpracně, a velmi důležité bylo, že bude naprosto jasné, že to, co udělaly Desaine, bylo možné provést pouze s pomocí jediné síly. Považovala za velmi pozoruhodné, že lidské tělo lze rozebrat na kusy a přitom vyteče tak málo krve.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Poselství

Když druhého dne Svátku světel ze slunce zbýval na obzoru jen malý kousek, ulice Cairhienu již byly plné hýřilů. Vlastně se po celou noc úplně nevyprázdní. Oslavy měly nádech posedlosti a jen málokdo si všímal muže s kudrnatým plnovousem, zachmuřenou tváří a sekerou u boku, jedoucího na vysokém ryzákovi dokonale přímými ulicemi dolů k řece. Někteří se podívali na jeho společníky. Aielové nyní byli docela běžní, ačkoliv když začaly oslavy, z ulic se vytratili, ne každý den však člověk mohl v Cairhienu zahlédnout ogiera, vyššího než jezdec na koni, a zvlášť ne ogiera se sekerou přes rameno, přičemž topor sekery byl skoro tak dlouhý, jako byl ogier vysoký. Vedle ogiera vypadal vousáč téměř vesele. Na

lodích na Alguenye byly zapálené všechny lucerny - včetně lodi Mořského národa, která vyvolala tolik řečí už kvůli tomu, že vůbec připlula do Cairhienu, že tady kotvila tak dlouho a přitom se téměř nestýkala s pobřežím. Podle řečí, které Perrin zaslechl, Mořský národ neschvaloval zábavu ve městě ještě víc než Aielové, a Perrin měl dojem, že Gaul umře zděšením pokaždé, když uviděl, jak se muž a žena líbají. Jestli žena měla živůtek nebo ne, to Gaulovi nedělalo zdaleka takové starosti jako to, že se líbají tam, kde je bylo možné vidět.

Do řeky se mezi vysokými hradbami přístavu táhla dlouhá kamenná mola a u nich kotvily čluny všech velikostí a tvarů, včetně převozních prámů, na nichž se mohl přepravit jeden i padesát koní, ale Perrin na žádném neviděl víc než jednoho muže. Když se dostal k širokému plavidlu bez stěžně, šest či sedm sáhů dlouhému, uvázanému ke kamenným pacholatům, přitáhl ryzákovi otěže. Plavidlo mělo spuštěnou nakládací rampu. Na palubě seděl na obráceném koši šedovlasý tlouštík bez košile se šedovlasou ženou, která měla na náprsence šatů barevné pruhy, na kolenou.

"Chceme přes řeku," řekl Perrin hlasitě a snažil se dívat jenom natolik, aby viděl, jestli se dvojice rozpletla. Nerozpletla. Perrin hodil na palubu andorskou korunu a cinknutí kulaťoučké mince o palubu přimělo tlouštíka otočit hlavu. "Chceme přes řeku," zopakoval Perrin a pohazoval si v dlani druhým zlaťákem. Po chvíli přihodil další.

Převozník si olízl rty. "Budu muset ještě najít veslaře," zamumlal s pohledem upřeným na Perrinovu ruku. Perrin si povzdechl a vytáhl z váčku další dvě mince. Vzpomínal si na dobu, kdy by mu vypadly oči, kdyby měl jen jediný takový peníz.

Převozník vyskočil, šlechtična dopadla se zaduněním na zadek. Muž se vyškrábal po rampě a funěl, že to bude jenom chvilička, můj pane, jenom chvilička. Žena se na Perrina podívala velmi káravě a odplula do přístavu s důstojností, kterou poněkud narušovalo to, že si třela pozadí. Než však došla příliš daleko, zvedla si suknice a hbitě se připojila ke skupince tanečníků poskakujících na nábřeží. Perrin zaslechl, jak se směje.

Trvalo to déle než chviličku, avšak příslib zlata očividně stačil, protože zanedlouho se převozník vrátil s dost chlapy, aby zvládli dlouhá vesla. Když plavidlo vyplulo na řeku, Perrin stál na palubě a hladil ryzáka po nose. Ještě se nerozhodl, jaké mu dá jméno. Zvíře pocházelo ze stájí Slunečního paláce. Bylo dobře okované, mělo bílé punčošky na předních nohou a vypadalo na vytrvalce, ačkoliv Tanečníkovi se rovnat nemohlo.

Na jedné straně měl pod podpínkou zasunutý nenapjatý dvouříčský luk a vepředu mu na vysokém sedle visel toulec šípů, vyvažující dlouhý, úzký a úhledně zabalený ranec na druhé straně. Randův meč. Faile balík zavázala a beze slova mu jej předala. Když si uvědomil, že ho nepolíbí, a obrátil se k odchodu, něco řekla.

"Jestli padneš," zašeptala, "převezmu tvůj meč."

Nebyl si jistý, jestli chtěla, aby ji slyšel. Její pach tvořila taková změť, že se v tom vůbec nevyznal. Věděl, že by se měl soustředit na to, co má v úmyslu, ale Faile se mu pokaždé nenápadně vkradla do myšlenek. V jednu chvíli si byl jist, že chtěla ohlásit, že pojede s ním, a srdce se mu stáhlo. Perrin tušil, že kdyby to byla udělala, nedokázal by jí to odmítnout - ani tohle, ani cokoliv jiného po tom, jak moc jí ublížil - ale před sebou měl šest Aes Sedai a krev a smrt. Perrin věděl, že kdyby Faile zemřela, zešílel by. Tahle chvíle nastala, když Berelain prohlásila, že při tomto honu povede svou mayenerskou okřídlenou gardu. Naštěstí chvíle rychle pominula, byť zvláštním způsobem.

"Jestli opustíš město, které ti Rand al'Thor svěřil do rukou," prohlásil tiše Rhuark, "kolik řečí z toho povstane? Jestli pošleš všechny svoje oštěpy, kolik řečí? Co vzroste s těch příběhů?" Znělo to jako rada, ale zase ne tak docela. V hlase kmenového náčelníka se ozývalo něco, díky čemu to bylo mnohem silnější.

Berelain se na něj zadívala, byla cítit umíněností, a hlavu držela vysoko zdviženou. Umíněnost pomalu vyprchala a ona zamumlala: "Občas si myslím, že je tu příliš mnoho mužů, kteří mohou..." Slyšet to mohl jenom Perrin. S úsměvem promluvila nahlas, podivuhodně královským tónem. "To je moudrá rada, Rhuarku. Myslím, že ji poslechnu."

Nejpozoruhodnější však byl způsob, jak se jejich pachy prolínaly, Rhuarkův a její. Perrinovi připomínali vlka a dospívající štěně. Shovívavý otec milující svou dceru a ona jej, ačkoliv ji občas musí štípnout do

nosu, aby se chovala slušně. Důležitější však bylo, že Perrin viděl, jak se Faile z očí vytrácí odhodlání. Co si počne? Dožije-li se toho, že ji znovu uvidí, co si počne?
Zpočátku dělali hrubě oblečení veslaři, občas dokonce bez košil, drsné vtipy, nijak nepřátelské, o tom, jak zlato rozhodně nestojí za to, co si nechávají ujít. Jak po palubě přecházeli sem a tam s vesly, smáli se a každý prohlašoval, že tancovali nebo se líbali s urozenou dámou. Jeden vytáhlý hubený chlapík s velkou bradou dokonce tvrdil, že měl na koleni tairenskou šlechtičnu, než přišel na Manalovo zavolání, ale nikdo mu nevěřil. Perrin rozhodně ne. Tairenští muži se jedním okem podívali na to, co se děje, a po hlavě se vrhli do oslavování. Tairenské ženy se na to jedním okem podívaly a zavřely se doma se strážnými u dveří.
Smích a vtipy dlouho nevydržely. Gaul stál co možná nejblíž středu prámu a mírně vytřeštěné oči upíral na protější břeh, navíc stál málem na špičkách, jako by byl připravený skočit. Bylo to samozřejmě jenom kvůli vodě okolo, ale veslaři to nemohli vědět. A Loial, opírající se o sekeru s dlouhým toporem, již našel ve Slunečním paláci, s čepelí, připomínající čepel obrovské dřevorubecké sekery, zdobně cizelovanou, stál jako socha a jeho široký obličej vypadal jako vytesaný ze žuly. Převozníci zavřeli pusu a dřeli se s vesly, co měli sil. Na pasažéry se skoro nepodívali. Když přívoz konečně přirazil ke kamennému molu na západním břehu Alguenyi, Perrin dal majiteli - když se nad tím zamyslel, tak doufal, že je to majitel - zbytek zlata a navíc hrst stříbrňáků, aby je rozdal veslařům, aby je odměnil za to, že je Loial s Gaulem tak vyděsili. Tlouštík si peníze vzal, odskočil a uklonil se přes svůj objem tak hluboko, že se hlavou málem dotkl kolen. Gaul s Loialem možná nebyli jediní s děsivým výrazem.
Za nábřežím stály obrovské budovy bez oken, obklopené dřevěným lešením. Kámen byl zčernalý a na mnoha místech ležely hromady rumu. Sýpky byly vypáleny před nějakým časem při pouličních nepokojích a teprve se začínaly opravovat, avšak v ulicích lemujících sýpky a stáje, skladiště a ohrady pro vozy, nebylo živé duše. Jeden každý z těch, kdo tu obvykle pracovali, byl ve městě. V dohledu nebyl nikdo, teprve po nějaké době vyjeli z boční ulice dva muži.
"Jsme připravení, pane Aybaro," hlásil Havien Nurelle dychtivě. Růžovolící mladík, o hodně vyšší než jeho společník, vypadal v červeně omalovaném kyrysu a přílbě s dlouhým červeným pérem vyfintěně. Dokonce byl cítit dychtivostí a mládím.
"Už jsem si skoro myslel, že nepřijedete," zamumlal Dobraine. Byl bez přílby, měl ocelí vyztužené rukavice a otlučený kyrys, na němž byly pozůstatky kdysi bohatého zlacení. Podíval se na Perrina a dodal: "Pod Světlem, nemyslel jsem to neuctivě, urozený pane Aybaro."
"Čeká nás daleká cesta," řekl Perrin a otočil ryzáka. Kliďas? Co si počne s Faile? Randova potřeba se mu zahryzla pod kůži. "Mají na nás teď čtyři dny." Pobodl koně patami a kliďas vyrazil rovnoměrným krokem. Dlouhý hon, nebylo by vhodné zchvátit koně. Ani Loial, ani Gaul neměli potíže s nimi udržet krok.
Nejširší z rovných ulic se náhle změnila v Tarvalonskou silnici - cairhienskou Tarvalonskou silnici, neboť byly i další - široký pás udusané hlíny, vinoucí se severozápadním směrem mezi zalesněnými pahorky, nižšími než byly ty, na nichž stálo město. Po míli cesty se k nim v lese připojily dvě stovky mužů z mayenerské okřídlené gardy a pět set ozbrojenců rodu Taborwin, všichni na nejlepších koních, jaké našli.
Mayenerové měli všichni červené kyrysy a barbuty, které jim kryly i šíji, a na kopích měli červené fábory. Mnoho z nich se tvářilo dychtivě jako Nurelle. Menší Cairhieňané měli kyrysy a kapalíny jako otevřené zvony, takže byly vidět tvrdé tváře, přílby i kyrysy však měli často zprohýbané. Na kopí neměli ozdoby, ačkoliv tu a tam se na krátké tyčce objevoval tuhý čtverec látky, modrý se dvěma stříbrnými kosočtverci, Dobrainův con, označující důstojníky či menší pány rodu Taborwin. Z nich se žádný dychtivě netvářil, jen zachmuřeně. Oni už viděli boj. V Cairhienu tomu říkali "vidět vlka".
Perrinovi z toho bylo do smíchu. Čas na vlky ještě nepřišel.
Bylo již skoro poledne, když z lesa vyklusal malý hlouček Aielů a seběhl ze svahu na silnici. Vedle Rhuarka klusaly dvě Děvy, Nandera, a jak si Perrin po chvíli uvědomil, Sulin. V cadin'soru vypadala docela jinak, bílé vlasy měla ostříhané na ježka, jen na temeni zůstal delší pramen. Vypadala... přirozeně... což se jí v livreji nikdy nepodařilo. Přišly s nimi Amys a Sorilea s loktušemi přehozenými přes lokty, chřestící náramky a náhrdelníky ze zlata a slonoviny. Na svahu si držely bachraté suknice, ale

ostatním bez problémů stačily.
Perrin sesedl a šel s nimi v čele před ostatními. "Kolik?" bylo vše, co řekl.
Rhuark se podíval na Gaula a Loiala, kráčející v předsunutém zástupu vedle Dobraina a Nurelleho na koních. Možná dokonce ani Perrin by na takovou vzdálenost nic nezaslechl, přes klapání kopyt, cinkání postrojů a vrzání sedel, Rhuark nicméně mluvil potichu. "Pět tisíc mužů z různých společenstev, o něco víc než pět. Nemohl jsem jich přivést moc. Timolan má už tak podezření, že s ním nepůjdu proti Shaidům. Obávám se, že jestli se rozšíří zpráva, že Aes Sedai drží Car'a'carna, bezútěšnost nás spolkne všechny." Nandera a Sulin zároveň hlasitě zakašlaly, zamračeně se na sebe podívaly a Sulin, celá rudá, odvrátila zrak. Rhuark po nich hodil pohledem - byl cítit rozčilením - a zamumlal: "Taky mám skoro tisíc Děv. Kdybych nezaťal pěst, přiběhly by za mnou snad všecky s pochodní, aby světu ohlásily, že Rand al'Thor je v nebezpečí." Náhle mu ztvrdl hlas. "Každá Děva, kterou přistihnu, jak nás sleduje, zjistí, že jsem myslel vážně, co jsem řekl."
Sulin a Nandera zrudly, ruměnec na sluncem osmahlých tvářích působil překvapivě.
"Já -" začaly obě zároveň. Znovu si vyměnily zamračené pohledy a Sulin odvrátila zrak s tváří ještě nachovější. Perrin si nevzpomínal, že by se Bain a Chiad, jediné dvě Děvy, které skutečně znal, pořád tak červenaly. "Slíbila jsem," procedila Nandera škrobeně, "a každá Děva dala slovo. Stane se, jak náčelník velí."
Perrin si zakázal ptát se, co je to bezútěšnost, právě jako se nezeptal, jak Rhuark dostal Aiely přes Alguenyu bez přívozu, když voda, kterou nedokázali překročit suchou nohou, byla jediná věc na světě, která Aiela dokázala zarazit. Velmi rád by to věděl, ale odpověď nebyla důležitá. Šest tisíc Aielů, pět set Dobrainových ozbrojenců a dvě stě mužů okřídlené gardy. Proti šesti Aes Sedai, jejich strážcům a asi pěti stovkám strážných by to mělo stačit. Jenomže. Aes Sedai držely Randa. Když mu položí nůž na krk, odváží se někdo zvednout ruku?
"Jsou tu taky devadesát čtyři moudré," připojila Amys. "Ty nejsilnější v jediné síle." Tohle vyslovila váhavě - Perrin měl dojem, že aielské ženy jen nerady přiznávají, že mohou usměrňovat - ale ona pokračovala. "Nepřivedly bychom jich tolik, ale všechny chtěly jít." Sorilea si odkašlala a tentokrát se zapýřila Amys. Zeptá se na to Gaula. Aielové se tolik lišili od lidí, které znal. Zřejmě se začínají červenat, když zestárnou. "Sorilea nás vede," dokončila Amys a starší žena si odfrkla, znělo to nesmírně spokojeně. Rozhodně byla cítit spokojeně.
Perrin se zarazil jenom tak tak, aby nepotřásal hlavou. Co věděl o jediné síle, se dalo nacpat do náprstku a ještě by zbylo místo na tlustý palec, ale viděl, co dokážou Verin a Alanna, a viděl plamínek, který udělala Sorilea. Jestli patřila k nejsilnějším mezi moudrými, tak si nebyl jist, zda těch šest Aes Sedai nezabalí všech čtyřiadevadesát moudrých do rance. V této chvíli by však neodehnal ani myš polní.
"Musejí mít náskok tak sedmdesát osmdesát mil," řekl. "Možná dokonce sto, jestli hodně spěchají. Musíme jet, jak nejrychleji to půjde." Když znovu nasedal, Rhuark a ostatní Aielové už klusali zpátky na kopec. Perrin zvedl ruku a Dobraine dal jezdcům znamení, že se jede dál. Perrina ani nenapadlo, proč muži, kteří byli dost staří, aby mohli být jeho otcem, a ženy dost staré na jeho matku, muži a ženy uvyklí velení, vlastně poslouchají jeho.
Uvažoval však, staral se kvůli tomu, jak rychle se dokážou pohybovat. Aielové v cadin'sorech udrží krok s koňmi, to věděl, přesto si nejdřív dělal hlavu kvůli moudrým v sukních, některé byly stejně staré jako Sorilea. Sukně nesukně, bílé vlasy nebílé vlasy, dokázaly jít stejně rychle jako ostatní, udržely krok se zvířaty a přitom v malých hloučcích rozmlouvaly.
Silnice vepředu byla prázdná, během Svátku světel a pár dní před ním nikdo necestoval, pokud neměl tak naléhavé záležitosti k vyřízení jako Perrin. Slunce šplhalo k nadhlavníku a kopce byly stále nižší. Než se za soumraku utábořili, Perrin odhadl, že urazili asi pětatřicet mil. Dobrá denní cesta. O polovinu víc, než zvládnou Aes Sedai, pokud by nechtěly zabít spřežení ve vozech. Už si nedělal starosti, jestli je dokážou dohonit předtím, než dorazí do Tar Valonu, jenom s tím, co udělá, až je dohoní.
Ležel v pokrývkách, hlavu měl opřenou o sedlo, a usmíval se na ubývající čtvrtku měsíce. Kdyby byly aspoň nějaké mraky, noc by nebyla zdaleka tak jasná. Byla dobrá noc pro lov. Dobrá noc pro vlky.
V duchu vytvořil obraz. Kosmatý mladý divoký býk, s rohy lesknoucími se v ranním sluníčku jako leštěný kov. Palcem obtáhl sekeru ležící vedle něj, s ošklivě zakřivenou čepelí a ostrým hrotem. Ocelové

rohy Mladého býka. Takhle ho vlci nazývali.
V duchu se volně toulal, vyslal svůj obraz do noci. Kolem budou nějací vlci a ti budou vědět o Mladém býkovi. Zpráva o člověku, jenž je schopen mluvit s vlky, musela krajem proběhnout jako závan větru. Slýchal příběhy od uprchlíků, kteří přicházeli do Dvouříčí. Ti zase slyšeli příběhy o mužích měnících se ve vlky, příběhy, jimž věřil jen málokdo, příběhy, jež se vyprávěly pro pobavení dětí. Tři lidé však tvrdili, že znali muže, kteří se stali vlky a běhali s nimi po lesích, a i když podrobnosti Perrinovi nepřipadaly správné, znepokojený způsob, jakým se dva z nich vyhýbali pohledu do jeho žlutých očí, byl jistým potvrzením pravdivosti jejich slov. Ti dva, žena z Tarabonu a muž z Almothské pláně, by za noci ani za nic nevyšli ven. Taky mu z nějakého důvodu pořád dávali česnek, který Perrin s chutí pojídal. Už se však nesnažil najít další takové, jako byl sám.
Cítil vlky a začínala k němu přicházet jejich jména. Dva měsíce a Lesní požár a Starý jelen, a do hlavy mu proudily tucty dalších. Nebyla to jména jako taková, nýbrž představy a pocity. Mladý býk byl na vlky ještě velmi jednoduché jméno. Dva měsíce ve skutečnosti znamenaly tmou zahalené jezero, hladké jako led, ve chvíli, než se zvedne větřík, s příchutí podzimu ve vzduchu, kdy jeden měsíc v úplňku visí na obloze a druhý se odráží ve vodě tak dokonale, že se nedá poznat, který z nich je pravý. A to bylo ořezané až na kost.
Nějakou dobu si jenom vyměňovali jména a pachy. Pak si Perrin pomyslel: Hledám lidi, kteří jsou přede mnou. Aes Sedai a muže, s koňmi a vozy. Tedy, přesně tohle si nepomyslel, to dá rozum, stejně jako Dva měsíce nebyl jen dva měsíce. Lidé byli "dvounožci" a koně "tvrdotlapí čtyřnožci". Aes Sedai byly "dvounožky, které se dotýkají větru, co pohybuje sluncem a rozdmýchává oheň". Vlci neměli oheň rádi a na Aes Sedai si dávali pozor ještě víc než na obyčejné lidi. Udivovalo je, že nepozná Aes Sedai. Oni brali jejich schopnosti za stejně dané jako to, že Perrin dokáže najít po čichu bílého koně ve stádě vraníků, tedy rozhodně nic, co by stálo za zmínku, a rozhodně nic, co by se dalo jasně vysvětlit.
V hlavě jako by mu noční obloha zavířila, náhle se klenula nad táborem s vozy, stany a ohni. Nevypadaly úplně správně - vlkům na lidech zrovna moc nezáleželo, takže vozy a stany působily matně a táborové ohně nebezpečně hučely a koně vypadali chutně - a tohle přecházelo z vlka na vlka, než se obraz dostal až k Perrinovi. Tábor byl větší, než Perrin čekal, ale Lesní požár neměla nejmenší pochybnosti. Její smečka právě teď obcházela širokým obloukem místo, kde byly "dvounožky, které se dotýkají větru, co pohybuje sluncem a rozdmýchává oheň". Perrin se pokoušel zjistit, kolik jich je, ale vlci neměli pro čísla pochopení. Kolik věcí kde je si sdělovali tím, že ukázali, kolik jich viděli, a jakmile Lesní požár a její smečka vycítily Aes Sedai, nehodlaly se přiblížit.
Na Jak daleko? dostal lepší odpověď, zase přecházela z vlka na vlka, i když si ji musel rozluštit. Lesní požár tvrdila, že by mohla zaběhnout na kopec, kde se zatrpklý vlk jménem Půlocas a jeho smečka krmili na jelenovi, a měsíc by se přitom pohyboval takhle daleko po obloze a pod tímhle úhlem. Půlocas se mohl dostat ke Králičímu nosu - očividně velmi mladému a zuřivému samci - a měsíc by se zatím posunul takhle daleko pod jiným úhlem. A tak dál, až se to dostalo ke Dvěma měsícům. Dva měsíce zachovával důstojné mlčení, vhodné pro starého samce s nosem víc bílým než šedým. On a jeho smečka byli od Perrina asi míli a bylo by urážlivé myslet si, že nevědí přesně, kde sedí.
Perrin si to přebral, jak nejlíp mohl, a přišel s číslem šedesát či sedmdesát mil. Zítra dokáže poznat, jak rychle se k nim blíží.
Proč? To byl Půlocas, jméno se předávalo spolu s pachem.
Perrin zaváhal, než odpověděl. Tohohle se děsil. Měl k vlkům stejný vztah jako k lidem z Dvouříčí. Mají v kleci Stínobijce, pomyslel si nakonec. Takhle vlci nazývali Randa, ale Perrin netušil, jestli Randa považují za důležitého.
Zděšení, které mu zaplnilo mysl, jako odpověď stačilo, avšak noc vzápětí naplnilo vytí, vzdálené i blízké, vytí naplněné hněvem a strachem. V táboře začali koně ustrašeně řičet a podupávat, jak se vzpírali proti provazům. Muži je honem běželi uklidnit a další vyhlíželi do tmy, jako by čekali, že se na jejich zvířata vrhne velká smečka.
Přijdeme, odpověděl Půlocas nakonec. Jenom to, a pak odpovídaly další, smečky, s nimiž Perrin mluvil, a smečky, které jenom mlčky poslouchaly dvounožce, který uměl mluvit, jako mluví vlci. Přijdeme. Nic víc.

Perrin se obrátil a usnul a zdálo se mu, že je vlk běžící nekonečnou pahorkatinou. Příštího rána nebylo po vlcích ani stopy - dokonce ani Aielové nehlásili, že by nějakého zahlédli - ale Perrin je cítil, bylo jich několik set a další byli na cestě.
Země se v příštích čtyřech dnech srovnala do zvlněné pláně, kde si nejvyšší pahorek málem nezasloužil název kopec, aspoň ne ve srovnání s tím, čím projížděli za Alguenyou. Les prořídl a přešel v louky, tráva byla hnědá a spálená, jen tu a tam se objevilo pár stromů. Řeky a potoky, které přecházeli, málem ani nesmočily koňům kopyta, a ani předtím, než se smrskly na úzké proužky protékající v korytech z vysušeného bláta a kamení, skoro nestály za řeč. Vlci Perrinovi každou noc hlásili, co mohli, o Aes Sedai vepředu, což nebylo moc. Smečka, kterou vedla Lesní požár, Aes Sedai hezky z dálky sledovala. Ale jedna věc začala být zřejmá. Perrin každého dne urazil tolik, co první den, a pokaždé ukousl deset mil z náskoku, který Aes Sedai měly. Ale až je dožene, co pak?
Než se každou noc ozvali vlci, Perrin se posadil k Loialovi a tiše spolu rozmlouvali a pokuřovali fajfku. Perrin chtěl hlavně mluvit o tom, co udělají, až Aes Sedai dohoní. Dobraine si očividně myslel, že by měli zaútočit a padnout, když budou dělat, co jen půjde. Rhuark jenom řekl, že musí počkat, aby viděl, nač slunce zítra posvítí, a že všichni muži se musí probudit ze sna, což se moc nelišilo od toho, co říkal Dobraine. Loial byl možná na ogiera mladý, ale pořád mu bylo devadesát. Perrin měl tušení, že Loial přečetl víc knih, než on sám kdy viděl, a často přišel s nějakou překvapivou informací o Aes Sedai.
"Existuje několik knih o tom, jak Aes Sedai zacházejí s muži, kteří umějí usměrňovat." Loial se přes fajfku zamračil. Hlavička jeho fajfky, s vyřezávanými lístky, byla velká jako obě Perrinovy pěsti. "Elora, dcera Amar, dcery Couřiny, napsala Muže ohně a ženy vzduchu za prvních dní vlády Artuše Jestřábí křídlo. A Ledar, syn Shandina, syna Koimalova, napsal Spis o mužích, ženách a jediné síle mezi lidmi teprve asi před třemi sty lety. Tihle dva jsou, myslím, nejlepší. Zvlášť Elora, psala ve stylu... Ne, zkrátím to." Perrin o tom pochyboval. Stručnost se mezi Loialovými přednostmi vyskytovala zřídkakdy, když mluvil o knížkách. Ogier si odkašlal. "Podle věžového práva musí být muž dopraven do Věže k soudu, než ho zkrotí." Loial chvíli divoce stříhal ušima a zachmuřeně věšel dlouhé obočí, ale pak Perrina poplácal po rameni, aby ho utěšil. "Neumím si představit, že by to chtěly udělat, Perrine. Slyšel jsem, jak mluvily o tom, že ho budou ctít, a on je Drak Znovuzrozený. Ony to vědí."
"Ctít?" opáčil Perrin tiše. "Možná ho nechají spát v hedvábí, ale vězeň je pořád vězeň."
"Jsem si jistý, že s ním zacházejí slušně, Perrine. Jsem si tím jistý." Ogier rozhodně nemluvil s jistotou a jeho vzdech zněl jako vítr v údolí. "A dokud nedorazí do Tar Valonu, je v bezpečí. Elora a Ledar - a ještě několik dalších spisovatelů - se shodují v tom, že na zkrocení muže je třeba třinácti Aes Sedai. Já ale pořád nechápu, jak ho chytily." Obracel obrovskou hlavu v otevřeném údivu. "Perrine, Elora i Ledar říkají, že když Aes Sedai najdou muže s velikou silou, vždycky se jich sejde třináct, aby ho lapily. Ách, zapsali příběhy o čtyřech či pěti z nich a oba se zmiňují o Caraighan - vlekla jednoho muže do Věže skoro dva tisíce mil poté, co zabil oba její strážce - ale... Perrine, psali i o Jurianovi Kamenném luku a Guairu Amalasanovi. O Raolinovi Zhoubci Temného a taky Davianovi, ale starosti mi dělají ostatní." Tihle čtyři byli kdysi dávno, před příchodem Artuše Jestřábí křídlo, nejmocnější mezi muži, kteří si říkali Drak Znovuzrozený. "Juriana Kamenný luk se pokusilo chytit šest Aes Sedai a on tři zabil a zbytek chytil sám. Šest se jich pokusilo chytit Amalasana, jednu zabil a dvě další utišil. Rand je určitě stejně silný jako Kamenný luk nebo Amalasan. Je jich před námi opravdu jenom šest? Hodně by to vysvětlovalo."
Možná ano, Perrina to však neuklidnilo. Třináct Aes Sedai by mohlo odrazit útok, který by mohl Perrin podniknout, i bez jejich strážců a strážných. Třináct Aes Sedai by mohlo vyhrožovat, že Randa zkrotí, jestli Perrin zaútočí. Určitě by to neudělaly - věděly, že Rand je Drak Znovuzrozený, věděly, že tu musí být pro Poslední bitvu - mohl to však Perrin riskovat? Kdo věděl, proč Aes Sedai dělají cokoliv? Nikdy se nedokázal přimět uvěřit i těm Aes Sedai, které se snažily tvářit jako přítelkyně. Vždycky měly svá tajemství, a jak si mohl být muž jistý, když je cítil, jak mu chodí za zády, ať už se mu do obličeje usmívaly sebevíc? Kdo mohl říci, co nějaká Aes Sedai udělá?
Pravdou bylo, že Loial nevěděl moc, co by mohlo pomoci, až přijde ten den, a kromě toho ho mnohem víc zajímalo povídání o Erith. Perrin věděl, že u Faile nechal dva dopisy, jeden adresovaný své matce a druhý Erith, aby je doručila, až to půjde, pokud by se mu něco stalo. Přičemž se Loial mohl přetrhnout, jak ji ujišťoval, že se nic takového nestane. Vždycky si dělal hrozné starosti, když někomu způsobil

starosti. Perrin taky zanechal dopis pro Faile. Amys ho odnesla a nechala u moudrých, které zůstaly v táboře.
"Je tak krásná," zamumlal Loial s pohledem upřeným do noci, jako by ji viděl před sebou. "Má tak jemný obličej, přitom ale silný. Když se jí podívám do očí, jako bych neviděl nic jiného. A její uši!" Náhle sám prudce zastříhal ušima a rozkašlal se. "Prosím," zalapal po dechu, "zapomeň, že jsem se zmínil... Neměl jsem mluvit o... Však víš, že nejsem hrubec, Perrine."
"Už jsem na to zapomněl," odrušil Perrin chabě. Její uši?
Loial chtěl vědět, jaké to je být ženatý. Ne že by se chtěl nějak rychle ženit, jak rychle dodal. Byl ještě příliš mladý a nebyl připravený vést usedlý život a neopouštět domovskou državu, kromě návštěvy v jiné, na čemž bude jeho žena jistě trvat. Byl jenom zvědavý, nic víc než to.
A tak Perrin mluvil o svém životě s Faile, jak ho přesadila do jiné půdy dřív, než si to uvědomil. Kdysi bývalo jeho domovem Dvouříčí, nyní byl jeho domov tam, kde byla Faile. Při pomyšlení na to, že čeká, zrychlil krok. V její přítomnosti se v místnosti rozsvítilo, a když se usmála, všechny potíže ustoupily. Ovšem, nemohl mluvit o tom, jak se mu při pomyšlení na ni rozpálí krev nebo jak se mu při pohledu na ni rozbuší srdce - neslušelo by se to - a rozhodně se nehodlal zmiňovat o potížích, které mu dělala. Co měl dělat? Byl opravdu připravený kleknout na kolena, ale železné semínko umíněnosti v něm vyžadovalo, aby ona nejdřív pronesla to slovíčko. Kdyby tak jen řekla, že chce, aby věci byly jako dřív.
"A co její žárlivost?" zeptal se Loial, a teď se rozkašlal Perrin. "Jsou takové všechny ženy?"
"Žárlivost?" opáčil Perrin důrazně. "Faile není žárlivá. Kde jsi na to přišel? Ona je dokonalá."
"Ovšemže je," vydechl Loial mdle a upíral oči na svou fajfku. "Nemáš ještě nějaký dvouříčský tabák? Mně už zbývá jenom nějaké ostré cairhienské listí."
Kdyby šlo všechno tak hladce, cesta by byla v podstatě klidná, přestože to bylo pronásledování. Ve zvlněné krajině nepotkali živou duši. Slunce bylo jako roztavené zlato, vzduch byl rozpálený jako v peci a na bezmračné modré obloze často kroužila káňata. Vlci, kteří nechtěli, aby se jim lidé courali po revíru, naháněli jeleny k silnici v takovém počtu, že jich bylo dokonce víc, než potřebovala i tak početná skupina, a nebylo ani vzácným jevem vidět pyšného jelena se svými laněmi a několika špičáky stát klidně u cesty, všem jasně na dohled. Existovalo však jedno staré rčení: "Jediný úplně klidný člověk je člověk bez pupku."
Ciarhieňané samozřejmě nebyli z Aielů nadšení, často se na ně mračili nebo nad nimi otevřeně ohrnovali nos. Dobraine nejednou zamumlal něco o tom, že jsou proti přesile dvanáct na jednoho.
Vážil si jejich bojové zdatnosti, ale jistým způsobem si takové nebezpečné vlastnosti vážíte i u smečky vzteklých vlků. Aielové se nemračili ani neohrnovali nos, prostě dávali jasně najevo, že Cairhieňané nestojí za pozornost. Perrina by nijak nepřekvapilo, kdyby se jeden z nich pokusil projít skrz některého Cairhieňana, protože by prostě odmítal připustit, že tam je. Rhuark říkal, že žádné potíže nebudou, dokud si zabijáci stromů s něčím nezačnou. Dobraine tvrdil, že žádné potíže nebudou, pokud se mu ti divoši nebudou plést do cesty. Perrin by byl měl rád jistotu, že se nezačnou zabíjet ještě předtím, než vůbec zahlédnou Aes Sedai držící Randa.
Doufal, že by Mayenerové mohli tvořit mezi těmito dvěma skupinami jakýsi most, ačkoliv občas se přistihl, že toho lituje. Vojáci v červených kyrysech dobře vycházeli s menšími muži v prosté zbroji - a Mayenerové také dobře vycházeli s Aiely. Kromě v aielské válce, Mayenerové s Aiely nikdy nebojovali. Dobraine se docela spřátelil s Nurellem, často se dělili o večeři, a Nurelle začal pokuřovat s různými Aiely. Zvláště s Gaulem. A z toho vzcházely potíže.
"Mluvil jsem s Gaulem," prohodil Nurelle dost nesměle. To bylo čtvrtého dne cesty a on přijel od Mayenerů a zařadil se vedle Perrina v čele zástupu. Perrin poslouchal jen na půl ucha. Lesní požár dovolila jednomu z mladších vlků své smečky připlížit se blíž k Aes Sedai, když ráno vyrážely na cestu, a on Randa nespatřil. Každý vlk zřejmě věděl, jak Stínobijec vypadá. Přese všechny nedostatky toho, co Ranní oblaka viděl, měly všechny vozy až na jeden plátěnou střechu na obručích. Rand byl nejspíš na některém voze a v mnohem větším pohodlí než Perrin, jemuž se po krku řinul pot. "Vyprávěl mi o bitvě u Emondovy Role," pokračoval Nurelle, "a o tvém dvouříčském tažení. Urozený pane Aybaro, byl bych velice poctěn, kdybych o těch bitvách slyšel od tebe."
Perrin se prudce narovnal v sedle a pořádně se na chlapce vedle sebe podíval. Ne, nebyl to chlapec, i

když měl růžové tvářičky a upřímnou tvář. Nurelle byl určitě aspoň tak starý jako sám Perrin. Ale byl cítit nadšením, lehce se chvěl... Perrin málem zasténal. Tenhle pach znal od chlapců doma, ale aby ho uctíval jako hrdinu muž jeho vlastního věku, bylo málem víc, než dokázal unést.
Kdyby však tohle bylo nejhorší, vůbec by mu to nevadilo. Čekal, že se Aielové s Cairheiňany nebudou milovat. Měl čekat, že mladý muž, který nikdy nebyl v boji, bude vzhlížet k někomu, kdo bojoval s trolloky. Starosti mu dělaly věci, které nemohl předvídat. Nepředvídatelné vás mohlo kousnout do kotníku, když jste to nejméně čekali, a on si nemohl dovolit ani nejmenší rozptýlení.
Až na Gaula a Rhuarka měl kolem spánků každý Aiel uvázaný pruh červené látky s černobílým kotoučem na čele. Perrin je viděl v Cairhienu a v Caemlynu, ale teprve teď se zeptal Gaula a potom Rhuarka, jestli to je označení siswai'aman, o nichž Rhuark mluvil, a oba se snažili předstírat, že nevědí, o čem Perrin mluví, jako by ty červené pásky u pěti tisícovek mužů neviděli. Perrin se dokonce zeptal muže, jenž byl zřejmě ve velení pod Rhuarkem, Uriena, Reyna z klanu Dvě věže, s nímž se Perrin setkal kdysi dávno, ale Urien zřejmě taky nerozuměl. No, Rhuark řekl, že může přivést pouze siswai'aman, takže tak na ně Perrin myslel, i když netušil, co to znamená.
Věděl však, že by mohlo dojít ke značným potížím mezi siswai'aman a Děvami. Když se někteří muži dívali na Děvy, zachytil Perrin závan žárlivosti. Když se některé Děvy dívaly na siswai'aman, jejich pach mu připomínal vlčici, jež se krčí nad mrtvolou jelena a nehodlá k němu pustit nikoho ze smečky, i kdyby se měla vším tím masem udávit. Neuměl si představit proč, ale bylo to tu, a ostré.
Tohle se možná časem vyřeší. Jiné věci byly jisté. První dva dny po odchodu z města Sulin i Nandera popošly dopředu obě, kdykoliv Rhuark řekl něco ohledně Děv. Sulin pokaždé couvla, celá rudá, ale příště tam byla zas, a pokaždé. Druhého večera, když byl postaven tábor, se pokusily navzájem zabít holýma rukama.
Aspoň tak to Perrinovi připadalo, kopaly do sebe, tloukly do sebe pěstmi, třískaly sebou o zem a kroutily si pažemi, až si byl Perrin jist, že praskne nějaká kost - až se té, která byla v nevýhodě, podařilo osvobodit švihem či ranou. Rhuark ho zarazil, když se je pokusil zastavit, a tvářil se překvapeně, že to vůbec chce udělat. Seběhlo se hodně Cairhieňanů a Mayenerů, dívali se a uzavírali sázky, ale jediný Aiel se na souboj nepodíval, dokonce ani moudré ne.
Nakonec Sulin přimáčkla Nanderu k zemi s oběma rukama bolestně zkroucenýma za zády. Popadla Nanderu za vlasy a třískala jí hlavou o zem, až upadla do bezvědomí. Dlouhou dobu tam starší žena stála a dívala se na poraženou. Pak si Sulin přehodila bezvládnou Nanderu přes rameno a odpotácela se s ní.
Perrin usoudil, že odteď bude mluvit Sulin, tak tomu ale nebylo. Pořád byla tady, ale potlučená Nandera odpovídala na Rhuarkovy otázky a přebírala velení, zatímco stejně potlučená Sulin mlčela, a když Nandera Sulin požádala, aby něco udělala, ta bez váhání poslechla. Perrin se mohl jen škrábat na hlavě a uvažovat, jestli skutečně viděl boj skončit tak, jak to vypadalo.
Moudré vždy kráčely v různě velkých skupinkách, jejichž členky se neustále vyměňovaly. Koncem prvního dne si Perrin uvědomil, že všechno to přebíhání se doopravdy soustřeďuje kolem dvou žen, Soriley a Amys. Koncem druhého dne si byl jistý, že obě trvají na naprosto odlišných hlediscích. Všechny moudré se hrozně mračily a chmuřily. Amys začala ustupovat pomaleji a méně se červenala. Když se Rhuark občas podíval na svou ženu, byl cítit úzkostí, jenomže to byla jediná známka toho, že vůbec něco viděl. Při stavbě třetího tábora Perrin zpola čekal, že uvidí souboj Sulin a Nandery, zopakovaný moudrými.
Místo toho si ženy vzaly měch s vodou, poodešly stranou, posadily se na zem a sundaly si přeložené šátky, které jim držely vlasy. Perrin je pozoroval v měsícem prozářené noci, dokud si neodešel lehnout, ale držel se dost daleko, aby nic ani náhodou nezaslechl, ony však jenom popíjely vodu a hovořily.
Příštího rána se zbytek moudrých stále přeskupoval sem a tam, ale než dlouhý zástup urazil tři míle, Perrin si uvědomil, že se všechno soustředí kolem Soriley. Občas s Amys zašly na kraj cesty, aby si promluvily, ale už se nikdo nemračil. Kdyby byly vlky, Perrin by byl řekl, že vyzyvatel vůdce smečky byl poražen, podle jejich pachů však nyní Sorilea přijímala Amys téměř jako sobě rovnou, což se k vlkům vůbec nehodilo.
Sedmého dne na cestě, když dopoledne projížděli pod již pálícím sluncem, si lámal hlavu, jaké překvapení mu Aielové připraví příště, lámal si hlavu, jestli se Aielové a Cairhieňané budou od sebe držet

dál ještě další den, a co asi udělá, až za tři čtyři dny dohoní Aes Sedai.
Všechno zmizelo při poselství od Půlocasa. Objevila se velká skupina mužů - a možná i žen, vlci měli občas problémy rozlišit lidské samce od samic - jen pár mil na západ a rychle mířila stejným směrem jako Perrin. Právě letmý obraz dvou praporců, za nimiž skupina jela, Petřina zburcoval.
Okamžitě byl obklopen lidmi, přihnali se Dobraine a Nurelle, Rhuark a Urien, Nandera a Sulin, Sorilea a Amys. "Jeďte dál," nařídil jim a otočil Kliďase k západu. "Možná potkáme pár přátel, kteří se k nám přidají, ale nesmíme ztrácet čas."
Oni poslechli, ale nenechali ho jet samotného. Než ujel čtvrt míle, už měl za zadkem tucet okřídlených gardistů a stejně tolik Cairhieňanů, přinejmenším dvacet Děv pod velením Sulin a stejně tolik siswai'aman v čele s prošedivělým mužem se zelenýma očima a tváří, kterou snad používal k lámání kamene. Perrina jenom překvapilo, že tu nejsou jedna dvě moudré.
"Přátelé," mumlala si Sulin jenom tak pro sebe, klusajíc vedle jeho třmene. "Přátelé, co se najednou bez varování objeví, a on najednou ví, že jsou tady." Vzhlédla k němu a promluvila hlasitěji. "Nerada bych tě viděla, jak zase zakopáváš o polštář a padáš na nos."
Perrin potřásl hlavou a přemítal, jaké další klacky jí poskytl, zatímco se maskovala za služku. Aielové prostě byli zvláštní.
Podle slunce jel skoro hodinu, vlci ho vedli rovně jako šíp letící na cíl, a když vyjel na nízké návrší, nepřekvapilo ho, když asi dvě míle před sebou uviděl jezdce v dlouhém dvojstupu, dvouřičtí muži s jeho vlastní korouhví s červenou vlčí hlavou, vlnící se v lehkém vánku. Překvapily ho však ženy, které byly s nimi - napočítal jich devět - a značný počet mužů, již jistě nepocházeli z Dvouříčí. Zuby zaťal kvůli druhému praporci. Rudý orel Manetherenu. Už ani nevěděl, kolikrát jim říkal, aby ho netahali z Dvouříčí. Jedna z mála věcí, které doma nedokázal zarazit pouhým naznačením, byla vyvěšování téhle vlajky. Nicméně nedokonalé vlčí poselství o praporcích ho na ni připravilo.
Muži jej a jeho společníky samozřejmě rychle zahlédli. V tlupě bylo několikero dobrých očí. Přitáhli otěže a čekali, někteří si sundali luky ze zad, velké dvouřičské luky, které dokázaly člověka zabít i na tři sta kroků, někdy víc.
"Nikdo nepůjde přede mě," prohlásil Perrin. "Až mě poznají, nebudou střílet."
"Zdá se, že žluté oči vidí daleko," ucedila Sulin. Hodně ostatních se na něj zvláštně podívalo.
"Prostě se držte za mnou," povzdechl si Perrin.
Když přijel blíž k čelu zvláštního oddílu, muži začali sklánět luky, které předtím zvedli, a šípy vraceli do toulců. Perrin si s potěšením všiml, že mají Tanečníka, a s menším potěšením, že vedou i Vlaštovku. Faile by mu nikdy neodpustila, kdyby dovolil, aby se její vrance něco stalo. Bude dobré mít zpět svého bělouše, ale možná si nechá i Kliďase. Pán může mít dva koně. Dokonce i pán, kterému možná nezbývá víc než čtyři dny života.
Ze zástupu Dvouříčských vyjel Dannil, který si hřbetem ruky uhlazoval husté kníry, Aram a ty ženy. Perrin poznal bezvěké tváře Aes Sedai ještě dřív, než rozeznal Verin a Alannu, neboť obě jely až vzadu. Ostatní neznal, ale byl si jistý, kdo to je, byť ne, jak se sem dostaly. Devět. Devět Aes Sedai by mohlo být za tři čtyři dny užitečných, ale nakolik jim může důvěřovat? Bylo jich devět a Rand jim řekl, že ho smí následovat jen šest. Perrina napadlo, která z nich je asi Merana, jejich vůdkyně.
Aes Sedai s hranatým obličejem, která pod svou bezvěkostí vypadala jako selka, promluvila dřív, než stačil Dannil otevřít pusu. Seděla na mohutné hnědé klisně. "Tak ty jsi Perrin Aybara. Pán Perrin, bych měla říct. Hodně jsem o tobě slyšela."
"Překvapuje mě, že tě potkáváme tady," pravila jiná nadutá, i když krásná, žena chladně, "v tak divné společnosti." Jela na tmavém valachovi s ohnivým pohledem. Perrin by se byl vsadil, že zvíře je cvičené jako válečný kůň. "Mysleli jsme, že už určitě budeš před námi."
Perrin si jich nevšímal a obrátil se k Dannilovi. "Ne že by mě to netěšilo, ale jak jste se sem dostali?"
Dannil se podíval na Aes Sedai a pak si začal zuřivě hladit kníry. "Vyjeli jsme, jaks říkal, urozený pane Perrine, a tak rychle, jak to šlo. Totiž, nechali jsme tam vozy a všecko, poněvadž jsi zřejmě musel mít důvod, žes odešel tak rychle. Pak nás dohonily Kiruna Sedai a Bera Sedai a ostatní a říkaly, že Alanna dokáže najít Randa - totiž pána Draka - a jelikož jsi šel s ním, tak jsem si byl jistej, že budeš s ním, ať už je kdekoliv, a nemohli jsme vědět, jestli jsi už odešel z Cairhienu, a..." Zhluboka se nadechl. "A stejně,

zdá se, že měly pravdu, co, pane Perrine."
Perrin se zamračil a uvažoval nad tím, jak ho mohla Alanna najít. Ale musela to dokázat, jinak by Dannil a ostatní nebyli tady.S Verin se obě držely vzadu spolu se štíhlou ženou s oříškovýma očima, která hodně vzdychala.
"Jsem Bera Harkin," prohlásila žena s hranatou tváří, "a tohle je Kiruna Nachiman." Ukázala na svou povýšenou společnici. Ostatní zřejmě zatím nebylo třeba představovat. "Povíš nám, proč jsi tady, když mladý al'Thor - pán Drak - je několik dní cesty na sever?"
Nepotřeboval dlouho přemýšlet. Jestli se těch devět Aes Sedai bude chtít připojit k těm vepředu, tak je v podstatě nemohl zastavit. Devět Aes Sedai na jeho straně však... "Drží ho v zajetí. Aes Sedai jménem Coiren a nejmíň pět dalších ho vezou do Tar Valonu. Nebo aspoň chtějí. Já je hodlám zastavit." To vyvolalo značné zděšení, Dannil vyvalil oči a Aes Sedai začaly všechny mluvit najednou. Aram byl jediný, na koho to zřejmě neudělalo dojem, ale jemu zřejmě příliš nezáleželo na ničem kromě Perrina a svého meče. Pach od Aes Sedai byl přes jejich klidné tváře samé rozhořčení a strach.
"Musíme je zastavit, Bero," ozvala se žena s vlasy spletenými do tarabonských cůpků ve chvíli, kdy bledá Cairhieňanka na hubené hnědé kobyle řekla: "Nesmíme dovolit, aby ho měla Elaida, Bero."
"Šest?" řekla žena s oříškovýma očima. "Šest by ho zajmout nedokázalo. Tím jsem si jistá."
"Říkala jsem vám přece, že je zraněný." Alanna málem brečela. Perrin znal její pach natolik dobře, aby ho rozeznal mezi ostatními. Byla cítit bolestí. "Říkala jsem to." Verin mlčela, ale byla cítit vztekem - a strachem.
Kiruna přelétla Perrinův oddíl opovržlivým pohledem. "Tak ty chceš zastavit Aes Sedai s těmihle, mladý muži? Verin neříkala, že jsi trouba."
"Mám pár dalších na Tarvalonský silnici," odtušil suše.
"Tak se k nám smíte připojit," sdělila mu Kiruna, jako by dělala ústupek. "To bude v pořádku, Bero, že?" Bera kývla.
Perrin nechápal, proč ho Kirunin přístup tak štve, ale nyní nebyla vhodná chvíle, aby si to promýšlel. "Taky tu mám tři stovky dvouříčských lučištníků, které hodlám vzít s sebou." Jak mohla Alanna vědět, že je Rand zraněný? "Vy, Aes Sedai, můžete jet s náma."
Rozhodně se jim to nelíbilo. Odjely o pár kroků stranou, aby si to probraly - dokonce ani Perrin nic nezaslechl, musely nějak používat jedinou sílu - a chvíli měl dojem, že pojedou samy.
Nakonec přišly, ale Bera a Kiruna jely celou cestu k silnici po jeho boku, každá na jedné straně, a střídavě mu vykládaly, jak je celá situace nebezpečná a delikátní a že nesmí udělat nic, čím by mohl mladého al'Thora ohrozit. Bera si alespoň občas vzpomněla nazvat Randa Drakem Znovuzrozeným. Jednu věc mu daly docela jasně najevo, totiž že Perrin nesmí udělat ani krok bez toho, aniž by se jich nejdřív nezeptal. Bera začala být trochu rozčilená, že jí její slova neopakuje. Kiruna řekla, že to chápe tak, že je řekl. Perrin začal přemýšlet, jestli snad neudělal chybu, když je požádal, aby jely s sebou.
Jestli sbírka Aielů, Mayenerů a Cairhieňanů, pochodující po silnici, udělala na Aes Sedai nějaký dojem, nedaly to nijak najevo. Přidaly však svou trošku do bublajícího kotlíku. Mayenery a Cairhieňany zřejmě přítomnost devíti Aes Sedai a šestnácti strážců rozveselila, a málem se klaněli a šoupali nohama, kdykoliv se některá z žen přiblížila. Děvy a siswai'aman, na druhou stranu, na Aes Sedai hleděli hrozivě, pokud se netvářili, jako by čekali, že je ty ženy rozšlápnou. Moudré se tvářily stejně klidně jako Aes Sedai, ale Perrin od nich cítil vlny čiré zuřivosti. Až na hnědou jménem Masuri si Aes Sedai moudrých zprvu nevšímaly, ale poté, co byla Masuri v dalších dnech nejméně dvacetkrát odmrštěna - byla vytrvalá, ale moudré se Aes Sedai vyhýbaly tak uhlazeně, až si Perrin myslel, že to musejí dělat instinktivně - poté začaly Bera a Kiruna a všechny ostatní po moudrých pokukovat a neustále mluvily za neviditelnou přehradou, která Perrinovi bránila vyslechnout, co říkají.
Byl by je poslouchal, kdyby mohl. Skrývaly víc než jenom řeči o Aielankách. Například Alanna mu odmítala prozradit, jak ví, kde je Rand - "Tato informace by spálila každou mysl kromě Aes Sedai," řekla mu, chladná a záhadná, ale čpěla z ní úzkost a bolest - a nepřiznala dokonce ani to, že řekla, že je nějak zraněný. Verin s ním skoro nepromluvila, jenom všechno pozorovala těma svýma tmavýma ptačíma očima, s tajuplným úsměvem, přesto vydávala vlny zoufalství a hněvu. Podle pachu by Perrin řekl, že v čele stojí Bera nebo Kiruna. Myslel si, že Bera, ačkoliv to bylo těsné a občas se na chvíli vyměnily. Bylo

těžké nechat se přesvědčit o opaku, přestože jedna či druhá s ním každý den jela dobrou hodinu a opakovala v obměnách původní "radu", a všeobecně předpokládaly, že tady velí ony. Nurelle si to zřejmě myslel taky, přijímal jejich rozkazy, aniž jen mrkl na Perrina, a Dobraine se na něj zprvu jenom podíval. Celý den a půl Perrin soudil, že Merana zůstala v Caemlynu, takže ho polekalo, když slyšel, jak onu štíhlou ženu s oříškovýma očima oslovují tímhle jménem. Rand řekl, že vede poselstvo ze Salidaru, ale, přestože se Aes Sedai navenek tvářily jako sobě rovné, Perrin si ji označil jako slabou vlčici ve smečce. V jejím pachu převažovala tupá odevzdanost a úzkost. Nebylo divu, že si Aes Sedai nechávají tajemství pro sebe, to bylo jasné, ale on hodlal zachránit Randa z rukou Coiren a té její bandy, a byl by rád, kdyby měl aspoň náznak, jestli ho nebude muset zachraňovat i před Kirunou a jejími kamarádkami. Aspoň že byl zase pohromadě s Dannilem a ostatními, i když se k Aes Sedai chovali skoro stejně hrozně jako Mayenerové a Cairhieňané. Dvouřičtí muži byli tak rádi, že ho vidí, že jen málokterý zabrblal, když jim nařídil, aby Rudého orla schovali. Perrin si byl jistý, že ho nakonec zase vytáhnou, ale Dannilův bratranec Ban, jenž vypadal skoro přesně stejně jako Dannil, až na špičatý nos a dlouhé tenké kníry po domanském způsobu, prapor pečlivě složil a dal ho do sedlové brašny. Bez praporců však samozřejmě nejeli. Například tu byla jeho vlastní červená vlčí hlava. Kdyby jim nařídil, aby sbalili i tuhle korouhev, mohli by ho neposlechnout, a díky tomu, jak se Kiruna tvářila chladně a opovržlivě, ho dokonce chtěl ukazovat. Ale kromě toho Dobraine a Nurelle taky vytáhli praporce, když už byl jeden venku. Ne vycházející slunce Cairhienu ani zlatého jestřába Mayene. Oba si přinesli Randovu zástavu, červenozlatého draka na bílé a černobílý kotouč na karmínové. Aielům na tom zřejmě nezáleželo a Aes Sedai se zatvářily velice studeně, ale byly to vhodné prapory, vedoucí muže do boje.

Desátého dne, když bylo slunce v polovině cesty k vrcholu své denní dráhy, byl Perrin zachmuřený i přes praporce a dvouřičské muže a Tanečníka pod sebou. Brzy po poledni by měli dohonit vozy Aes Sedai, jenže on pořád nevěděl, co dělat pak. Tehdy přišlo od vlků poselstvo. Pojď hned. Mnoho dvounožců. Mnoho, mnoho, mnoho! Pojď hned!

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Dumajské studny

Gawyn se snažil soustředit na krajinu. Jel v čele zástupu. Tenhle zvlněný terén s roztroušenými hájky byl právě dost plochý, abyste si mysleli, že vidíte do dálky, ačkoliv ve skutečnosti některé z dlouhých hřebenů a nízkých pahorků nebyly zdaleka tak nízké, jak vypadaly. Vítr dneska zvedal oblaka prachu a prach taky mohl hodně schovat. Dumajské studny ležely jenom kousek od silnice napravo, tři kamenné studny v malém háji. Sudy s vodou potřebovaly naplnit, a budou to nejméně čtyři dny, než se dostanou k dalšímu potvrzenému zdroji vody, pokud pramen Alianelle nevyschl, ale Galina nenařídila zastavit. Snažil se dávat pozor na to, na co měl, ale nemohl.
Čas od času se otočil v sedle a ohlédl se na dlouhého hada, na vozy, táhnoucí se po silnici, kolem nichž popojížděli Aes Sedai a strážci. Sloužící, kteří se nevezli na vozech, šli pěšky. Většina Molodců byla vzadu, kam je poslala Galina. Neviděl ten jeden vůz uprostřed zástupu, kolem něhož vždycky jelo šest Aes Sedai, ten, který neměl plachtu. Byl by al'Thora zabil, kdyby mohl, z tohohle se mu ale dělalo špatně. Dokonce i Erian se toho druhého dne již odmítala zúčastnit, a Světlo vědělo, že měla důvod. Galina však byla umíněná.
Gawyn upřel oči odhodlaně dopředu a dotkl se Egwainina dopisu v kapse kabátce, kde ho měl pečlivě zabalený do několika vrstev hedvábí. Jenom pár slov, že ho miluje, že musí odejít. Nic víc. Četl si ho pětkrát i šestkrát za den. O jeho slibu se vůbec nezmíníla. No, on proti al'Thorovi nehnul prstem. Když se dozvěděl, že je zajatec, ohromilo ho to, navíc se to doslechl až po několika dnech. Musí ji nějak přesvědčit, aby to pochopila. Slíbil jí, že proti němu nezvedne ruku, a neudělá to, i kdyby měl zemřít, ale ani nezvedne ruku, aby mu pomohl. To musí Egwain pochopit. Světlo, musí.
Po obličeji mu stékal pot, rukávem si vytřel oči. S Egwain nemohl udělat nic, jen se modlit. Mohl ale udělat něco s Min. Nějak to musí dokázat. Nezasloužila si, aby ji dotáhly do Věže jako zajatce. Tomu neuvěří. Kdyby ji jen strážci přestali na chviličku tolik hlídat, mohl by...
Náhle si uvědomil, že po silnici k vozům cválá kůň, zdánlivě bez jezdce, a od kopyt se mu zvedají oblaka prachu. "Jisao," nařídil, "řekni vozkům, ať zastaví. Hale, vyřiď Rajarovi, ať připraví Molodce." Muži beze slova otočili koně a odcválali. Gawyn čekal.
Byl to ocelově šedý valach Benjiho Dalfora, a když se přiblížil, Gawyn uviděl Benjiho, zhrouceného v sedle, držel se valachovy hřívy. Kůň skoro proběhl kolem, než Gawyn zachytil otěže.
Benji otočil hlavu, aniž se narovnal, a vzhlédl ke Gawynovi skelným zrakem. Kolem úst měl krev a jednou rukou si svíral břicho, jako by se chtěl udržet pohromadě. "Aielové," zamumlal. "Tisíce. Ze všech stran, myslím." Náhle se usmál. "Dneska je chladno, co -" Z úst mu vytryskla krev a on přepadl na silnici a nehybné oči upřel do slunce.
Gawyn otočil hřebce a odcválal k vozům. Na Benjiho bude čas později, pokud někdo z nich přežije. Galina mu vyrazila vstříc, lněný plášť proti prachu za ní vlál a tmavé oči jí ve vážné tváři zuřivě plály. Ode dne, kdy se al'Thor pokusil o útěk, byla vzteky bez sebe pořád. "Kdo si myslíš, že jsi, nařídit vozům zastavit?" chtěla vědět.
"Blíží se k nám ze všech stran tisíce Aielů, Aes Sedai." Podařilo se mu mluvit zdvořile. Vozy konečně zastavovaly a Molodci se řadili, ale vozkové netrpělivě popotahovali za opratě, sloužící se ovívali a rozhlíželi se kolem sebe a Aes Sedai žvanily se strážci.
Galina opovržlivě zkřivila rty. "Ty hlupáku. To jsou nepochybně Shaidové. Sevanna řekla, že nám poskytne doprovod. Jestli ale pochybuješ, vezmi Molodce a přesvědč se sám. Tyhle vozy pojedou dál k Tar Valonu. Je čas, aby ses přesvědčil, že tady dávám rozkazy já, ne -"
"A co když to nejsou tvoji zkrocení Aielové?" Tohle nebylo v posledních několika dnech poprvé, kdy navrhla, aby vedl zvědy sám. Gawyn tušil, že kdyby to udělal, našel by Aiely, a ne krotké. "Ať je to kdokoliv, zabili jednoho z mých mužů." Nejméně jednoho, venku bylo pořád šest zvědů. "Třeba bys

měla zvážit možnost, že to jsou al'Thorovi Aielové, kteří ho přišli zachránit. Až na nás začnou plivat, bude pozdě."
Teprve tehdy si uvědomil, že huláká, ale Galinin hněv ve skutečnosti ustoupil. Podívala se na silnici, kde ležel Benji, potom pomalu kývla. "Možná by protentokrát byla na místě opatrnost."
* * *
Rand namáhavě dýchal. Vzduch v truhle byl hustý a horký. Naštěstí už nic necítil. Každou noc ho spláchly vědrem vody, ale to se pořádné koupeli nemohlo rovnat, a nějakou dobu poté, co za ním každé ráno zavřely a zajistily víko, zápach po dalším dni na plném slunci útočil na jeho nos. Udržet prázdnotu dalo práci. Byl celý pokrytý strupy, každý coul kůže od ramen po kolena ho pálil, ještě než se ho dotkl pot, a těch deset tisíc plamenů se mihotalo na pokraji prázdnoty a snažilo se ji pohltit. Zpola zahojená rána v boku v dálce pobolívala a prázdnota kolem něj se při každém bodnutí bolesti zachvěla. Alanna. Cítil Alannu. Blízko. Ne. Nesměl plýtvat časem přemýšlením o ní. Dokonce i kdyby se vydala za ním, šest Aes Sedai by ho nedokázalo osvobodit. Pokud by se nerozhodly připojit ke Galině. Žádná důvěra. Už nikdy nebude důvěřovat žádné Aes Sedai. A stejně si to nejspíš jen představoval. Občas si tady představoval věci, studený větřík, procházku. Občas nedokázal myslet na nic jiného a měl halucinace, že se volně prochází. Jenom prochází. Hodiny ztracené, když byl čas důležitý. Namáhavě dýchal a hmatal po ledově hladké přehradě, která ho oddělovala od pravého zdroje. Znovu a znovu se drápal po těch šesti měkkých bodech. Měkkých. Nedokázal přestat. Snaha byla důležitá.
Tma, sténal Luis Therin v hlubinách jeho hlavy. Už ne tmu. Už ne. Pořád a pořád dokola. Ale nebylo to tak zlé. Rand si ho tentokrát prostě nevšímal.
Náhle zalapal po dechu. Truhlice se pohybovala, hlasitě skřípala po dně vozu. To už je noc? Mimoděk sebou trhl, tělo měl plné naběhlých modřin. Než ho nakrmí, polejou a nacpou jako husu, aby se vyspal, jak to jen půjde, zase ho zmlátí. Dostane se ale ven z krabice. Kolem něho nebyla úplná tma, spíš tmavá šeď. Uzoučká škvírka kolem víka dovnitř propouštěla trochu světla, ačkoliv ji nemohl vidět, když měl hlavu vraženou mezi kolena, a jeho očím trvalo každý den stejně dlouho, než se přizpůsobily něčemu kromě tmy, stejně jako jeho nosu, než otupěl. Přesto musela být noc.
Když se truhlice naklonila, nemohl si pomoci a zasténal. Neměl kam sklouznout, ale posunul se, takže se ve svalech bolavých tak, že už to snad ani víc nešlo, projevil nový tlak. Jeho maličká kobka dopadla tvrdě na zem. Brzy otevřou víko. Kolik dní strávil ve žhnoucím slunci? Kolik nocí? Přestal to počítat. Která z nich to bude tentokrát? Před očima se mu točily obličeje. Poznačil si jednu každou ženu, když u něj přišla na řadu. Teď to byla změť, pamatovat si, která přišla kde nebo kdy, si prostě nedokázal. Věděl ale, že ho Galina, Erian a Katerina tlučou nejčastěji, byly jediné, které viděl víc než jednou. Ty tváře mu před očima zářily divokým světlem. Jak často chtěly slyšet, jak křičí?
Náhle mu došlo, že nyní už by měla být truhla otevřená. Hodlaly ho tu nechat celou noc a potom zítra přijde slunce a - Svaly měl příliš potlučené a bolavé, aby se dokázal pohnout, přesto se však zoufale vzepřel. "Pusťte mě ven!" vykřikl chraptivě. Zaškrábal prsty za zády, marně. "Pusťte mě ven!" zavřískl. Měl dojem, že slyší ženský smích.
Chvíli plakal, ale pak slzy vyschly ve vzteku jako hořící hranice. Pomoz mi, štěkl na Luise Therina. Pomoz mi, zasténal ten muž. Světlo, pomoz mi.
Rand temně zamumlal a začal poslepu hmatat po hladké ploše k šesti měkkým bodům. Dřív nebo později ho pustí ven. Dřív nebo později uvolní stráž. A až to udělají... Dokonce ani nevěděl, kdy se začal drsně smát.
* * *
Perrin po břiše vylezl na kopeček a vyhlédl přes vrcholek na scénu jako z Temného snů. Vlci ho slušně varovali před tím, co má čekat, jenže jejich varování ve srovnání se skutečností bledlo. Asi míli od místa, kde ležel pod pálícím sluncem, obrovská hemžící se masa Shaidů úplně obklíčila něco, co vypadalo jako kruh vozů a lidí uprostřed hájku kousek od silnice. Hodně vozů hořelo, plameny tančily. Do řad Aielů létaly ohnivé koule, velké jako pěst i jako balvan, plameny vyšlehávaly a měnily ve chvilce tucty bojovníků v živé pochodně. Z bezmračné oblohy sjížděly blesky a vyhazovaly do vzduchu hlínu a postavy v cadin'sorech. Avšak stříbrné šípy blesků zasahovaly i vozy a od Aielů létal oheň. Většinou tenhle oheň náhle uhasí či vybuchl před cílem, mnohé blesky se náhle zarazily, ale i když průběh bitvy mluvil maličko

ve prospěch Aes Sedai, Shaidové museli nakonec zvítězit díky pouhým počtům.
"Tam dole musejí být dvě tři stovky usměrňujících žen, pokud ne víc." Na Kirunu, ležící vedle něj, to zřejmě udělalo dojem. Sorilea, za zelenou sestrou, rozhodně vypadala užasle. Z moudré byly cítit starosti. Ne strach, ale starosti. "Ještě nikdy jsem neviděla tolik tkaniv pohromadě," pokračovala Aes Sedai. "Myslím, že v táboře je přinejmenším třicet sester. Přivedl jsi nás do vřícího kotle, mladý Aybaro."
"Čtyřicet tisíc Shaidů," zamumlal Rhuark ponuře po Perrinově druhém boku. Dokonce byl ponuře i cítit. "Nejmíň čtyřicet tisíc, a není to velká útěcha vědět, proč jich na jih neposlali víc."
"Pán Drak je tam dole?" zeptal se Dobraine, hledící přes Rhuarka. Perrin kývl. "A ty tam chceš jít a dostat ho ven?" Perrin znovu kývl a Dobraine si povzdechl. Byl cítit odevzdaností, ne strachem.
"Půjdeme tam, urozený pane Aybaro, ale nevěřím, že se dostaneme ven." Tentokrát kývl Rhuark.
Kiruna se na muže podívala. "Uvědomujete si, že nás není dost. Devět. I kdyby ty vaše moudré dokázaly opravdu nějak účinně usměrňovat, není nás dost, abychom se jim vyrovnaly." Sorilea si hlasitě odfrkla, ale Kiruna upírala oči dolů.
"Tak se otočte a jeďte na jih," poradil jí Perrin. "Já nedovolím, aby Randa dostala Elaida."
"To je dobře," odtušila Kiruna s úsměvem. "Protože já taky ne." Perrin by byl rád, kdyby mu z jejího úsměvu nenaskakovala husí kůže. Samozřejmě kdyby viděl zlobný pohled, který po ní hodila zezadu Sorilea, naskočila by mu nejspíš husí kůže i z ní.
Perrin pokynul těm dole a Sorilea a zelená sestra sklouzly dost nízko, aby se mohly narovnat. Pak se rozběhly na opačnou stranu.
Neměli až tak dobrý plán. Došlo na to, že se nějak dostanou k Randovi, nějak ho osvobodí a pak budou doufat, že není zraněný příliš vážně, aby mohl udělat průchod pro tolik lidí, kolik jich unikne s ním, než se buď Shaidům, nebo Aes Sedai z tábora podaří je pozabíjet. Menší problémy, bezpochyby, pro hrdinu z příběhu nebo vyprávění kejklíře, ale Perrin by byl moc rád, kdyby byl čas pro nějaké plánování, ne jen pro to, co s Dobrainem a Rhuarkem sfoukli, kdy kmenový náčelník běhal, co měl sil, mezi jejich koňmi. Čas však nebyl jediná věc, jíž se mu nedostávalo. Nedalo se určit, zda věžové Aes Sedai dokážou zadržet Shaidy aspoň na další hodinu.
První vyrazili dvouříčtí muži a okřídlená garda, byli rozdělení do dvou setnin, jednu obklopovali opěšalé moudré, druhou Aes Sedai a strážci na koních. Objeli kopec zleva a zprava. Dannil je nechal, aby znovu vyvěsil Rudého orla, navíc k Rudé vlčí hlavě. Rhuark se ani nepodíval na Amys, která šla kousek od Kirunina tmavého valacha, ale Perrin ho zaslechl mručet: "Kéž znovu společně uvidíme vycházet slunce, stíne mého srdce."
Na konci měli Mayenerové a Dvouříčtí krýt moudré a Aes Sedai při ústupu, nebo to možná bude obráceně. V každém případě se Beře a Kiruně plán moc nelíbil. Velice chtěly být tam, co Rand.
"Jsi si jistý, že nepojedeš, vznešený pane Aybaro?" ptal se Dobraine ze sedla. Pro něj představa boje pěšmo odpovídala trestu.
Perrin poplácal sekeru, kterou měl pověšenou u pasu. "Tohle se ze sedla moc použít nedá." Byla to pravda, ale on hlavně nechtěl vést Tanečníka nebo Kliďase do toho, co je čekalo dole. Lidé se mohli rozhodnout, že se vrhnou doprostřed víru ostré oceli a smrti. On rozhodoval za své koně, a dneska se rozhodl, že nevezme žádného. "Třeba mi půjčíš třmen, až přijde čas." Dobraine zamrkal - Cairhieňané pěšáky moc nepoužívali - ale pochopil a kývl.
"Je čas, aby pištci zahráli do tance," ozval se Rhuark a zvedl si černý závoj přes obličej, ačkoliv dneska žádní pištci nebudou, což se některým Aielům nelíbilo. Mnohým Děvám se nelíbilo, že si musí kolem paže ovázat pruh červené látky, aby se pro mokřiňany odlišily od shaidských Děv. Zřejmě si myslely, že by je měl každý na pohled rozeznat.
Černě zahalené Děvy a siswai'aman se rozběhli v širokém zástupu dolů z kopce a Perrin došel s Dobrainem k místu, kde již v čele Cairhieňanů stál Loial, který svíral oběma rukama sekeru a uši měl přitisknuté k hlavě. Byl tu i Aram, opěšalý, s obnaženým mečem. Bývalý Cikán se temně usmíval v očekávání věcí příštích. Dobraine mávl rukou za Randovými dvěma korouhvemi a ozvalo se vrzání sedel, jak se malý lesík pěti set kopiníků připojil k Aielům.
V bitvě nedošlo k žádné změně, což Perrina překvapilo, dokud si neuvědomil, že uběhla teprve chvilka, co se díval naposled. Jemu to připadalo jako dlouhá doba. Mohutný dav Shaidů se stále tlačil dovnitř,

vozy stále hořely, možná víc než předtím, z oblohy stále létaly blesky a objevovaly se ohnivé koule. Dvouříčtí muži už byli skoro na místě spolu s Mayenery, Aes Sedai a moudrými, pohybovali se beze spěchu přes zvlněnou pláň. Perrin by je byl zadržel, aby jim dal lepší šanci k útěku, až na něj přijde čas, ale Dannil trval na tom, že se musejí dostat aspoň na tři sta kroků, aby byly jejich luky k něčemu, a Nurelle stejně naléhal, že se nebudou držet zpátky. Dokonce i Aes Sedai, o nichž si byl Perrin jistý, že stačí, aby byly natolik blízko, že uvidí na nepřítele, trvaly na svém. Žádný ze Shaidů se zatím neotočil. Aspoň žádný neukazoval na hrozbu, jež se pomalu blížila. Nikdo se neobracel, aby jim čelil. Všichni se zřejmě upínali na dobytí kruhu vozů, uskakovali před ohněm a blesky, a pak se znovu vrhali dopředu. Stačilo by, aby se ohlédl jen jeden jediný, ale peklo vepředu je plně upoutávalo.
Osm set kroků. Sedm set. Dvouříčtí sesedli a popadli luky. Šest set. Pět. Čtyři.
Dobraine tasil meč a zvedl ho nad hlavu. "Za pána Draka, Taborwiny a vítězství!" zařval a jeho křik zopakovalo pět set kopiníků, sklánějících kopí.
Perrin měl jen tak tak čas popadnout Dobraina za třmen, než se Cairhieňané vyřítili kupředu. Loialovy dlouhé nohy stačily koňským. Perrin klusal vedle Dobrainova koně a nechal se jím táhnout. Vyslal myšlenku. Přijďte.
Ze země pokryté hnědou trávou, zdánlivě prázdné, se najednou zvedla tisícovka vlků, hubených hnědých planinských vlků i některých z jejich tmavších, těžších lesních bratranců - vyřítili se a vrhli se na záda Shaidů ve chvíli, kdy z oblohy nad nimi začaly pršet dvouříčské šípy. Do vzduchu vyletěla i druhá salva. Se šípy sjížděly nové blesky, zahořely nové ohně. Zahalení Shaidové se obraceli, aby se bránili vlkům, a měli jen chvilku, aby si uvědomili, že zvířata nejsou jedinou hrozbou, než do nich uhodil pevný klín Aielů spolu s kladivem cairhienských kopiníků.
Perrin uvolnil sekeru, sťal Shaida, jenž mu stál v cestě, a padlého přeskočil. Musejí se dostat k Randovi, na tom záviselo všechno. Loialova sekera vedle něj se zvedala a padala a prosekávala cestu. Aram se svým mečem jako by tančil a smál se, když sekal do všeho, co bylo v dohledu. Nebyl čas myslet na nic jiného. Perrin pracoval se sekerou metodicky. Jako by štípal dříví, ne sekal do masa. Snažil se nevidět tryskající krev, i když mu karmínova sprška postříkala obličej. Musel se dostat k Randovi. Prosekával si prostě cestu ostružiním.
Soustředil se pouze na muže před sebou - myslel na ně jako na muže, i když výška napovídala, že by to mohly být Děvy. Nebyl si jistý, jestli by se dokázal rozmáchnout zakrvácenou půlměsičnou čepelí, kdyby si připustil, že se napřahuje na ženu - soustředil se, ale před očima mu přebíhaly i jiné věci, jak si prosekával cestu kupředu. Stříbřitý blesk vyhodil do vzduchu postavy oděné v cadin'sorech, některé měly šarlatovou pásku na čele, jiné ne. Další střela srazila Dobraina z koně. Cairhieňan se hned vyškrábal na nohy a rozehnal se mečem. Oheň obklopil hlouček Cairhieňanů a Aielů, muži i koně se změnili ve vřískající pochodně, tedy ti, co ještě mohli vřískat.
Tyhle věci mu probíhaly před očima, ale on si je nepřipouštěl. Před ním byli jenom muži, ostružiní, které je třeba prosekat sekerou, jeho a Loialovou, a Aramovým mečem. Pak uviděl něco, co jeho soustředění narušilo. Vzpínající se kůň, jehož jezdce strhávají ze sedla a zároveň mu do těla vjíždí aielský oštěp. Jezdec měl červený kyrys. A byli tu další okřídlení gardisté, celý hlouček, bodajících kopími, Nurellemu vlálo péro nad hlavou. O chvíli později zahlédl Kirunu, s tváří klidnou a nezaujatou, nesoucí se jako královna bitev stezkou, kterou jí prosekávali její tři strážci, a oheň, jenž jí vyletoval z rukou. A byla tu Bera, a o kus dál Faeldrin, Masuri a... Co, pod Světlem, dělají tady? Co tady vůbec dělají? Měly zůstat s moudrými!
Odněkud se ozvalo duté zadunění - jako hromobití - proniklo i hlukem bitvy, řevem a jekem. O chvíli později se necelých dvacet kroků od něho objevil pruh světla, jenž proťal několik mužů a koní jako obrovská břitva, načež se rozšířil v průchod. Z něj vyskočil muž v černém kabátci s mečem v ruce a padl k zemi se shaidským oštěpem v břiše, ale o chvíli později vyskočilo osm devět dalších, než průchod zmizel, kteří kolem padlého muže utvořili kruh mečů. Víc než mečů. Někteří ze Shaidů, kteří se na ně vrhli, padli čepelí, ale víc jich prostě vzplálo plamenem. Hlavy jim vybuchovaly jako melouny, jež z výšky dopadnou na kámen. Perrin měl dojem, že asi sto kroků za nimi zahlédl další kruh mužů v černých kabátech, obklopený ohněm a smrtí, ale neměl čas se divit. Shaidové se stahovali i kolem něj.
Postavili se zády k zádům s Loialem a Aramem a zoufale se kolem sebe oháněli zbraněmi. Teď se

postupovat nedalo. Měli co dělat, aby se vůbec udrželi na místě. Krev Perrinovi bušila v hlavě a slyšel sám sebe, jak lapá po dechu. Slyšel funět i Loiala, znělo to jako obrovské měchy. Perrin čepelí odrazil bodající oštěp, hrotem prosekl dalšího Aiela při rubovém seku, rukou zachytil hlavici, nevšímaje si krvavé rány, kterou mu způsobila, a proťal zahalenou tvář. Nemyslel si, že se ještě dlouho udrží. Každou částí svého já se soustředil na to, aby zůstal naživu ještě o chviličku déle. Skoro každou částí. V koutku mysli si držel obraz Faile a smutnou myšlenku, že se jí nebude moci omluvit za to, že se nevrátí.

* * *

Bolestivě zkroucený v truhle, lapající po dechu, Rand hmatal po štítu mezi sebou a pravým zdrojem. Prázdnotou se neslo sténání, temná zuřivost a spalující strach klouzaly po jejím okraji. Už si vůbec nebyl jistý, co je jeho a co Luise Therina. Náhle mu zamrzl dech. Šest bodů, ale jeden teď ztvrdl. A pak druhý. Třetí. V uších mu zazněl drsný smích. Po chvíli si ale uvědomil, že se směje on. Pak ztvrdl i čtvrtý uzel. Čekal a snažil se potlačit něco, co nepříjemně připomínalo šílené hihňání. Poslední dva body zůstaly měkké. Tlumené pochichtávání utichlo.

Ucítí to, sténal Luis Therin zoufale. Ony to ucítí a zavolají ostatní zpátky.

Rand si olízl popraskané rty stejně suchým jazykem. Všechna šťáva zřejmě přešla do potu, který ho zaplavoval a pálil v ranách. Jestli se pokusí a neuspěje, už nikdy druhou šanci nedostane. Nemohl čekat. Možná už stejně žádnou další příležitost mít nebude.Opatrně poslepu hmatal po čtyřech tvrdých bodech. Nic tam nebylo, stejně jako nemohl vidět nebo cítit samotný štít, ale nějak cítil kolem té nicoty, cítil její tvar. Jako uzly. Mezi provazem v uzlu bylo vždycky místo, jakkoliv pevně byl utažený, mezery menší než vlásek, kam se dostal pouze vzduch. Pomalu, tak pomalu, šátral v jedné z těch mezer, tlačil se do nekonečně malého prostoru mezi tím, co tam zřejmě vůbec nebylo. Pomalu. Za jak dlouho se ostatní vrátí? Jestli se toho znovu ujmou dřív, než najde cestu tím mučivým bludištěm... Pomalu. A najednou ucítil pravý zdroj, jako kdyby se o něj otřel špičkou prstu. Saidín byl pořád mimo dosah - štít stále držel - ale cítil naději stoupající v Luisi Therinovi, a vzrušení. Dvě Aes Sedai stále držely svou část přehrady, stále věděly, co dělá.

Rand by neuměl vysvětlit, co udělal vzápětí, ačkoliv Luis Therin mu vysvětlil jak. Vysvětlil mu to mezi svými šílenými představami, mezi záchvaty vzteku a kvílení kvůli ztracené Ilieně, mezi blábolením, že si zaslouží zemřít, a řvaním, že jim nedovolí, aby ho odřízly. Bylo to, jako by sevřel něco, co protáhl uzlem, sevřel to, jak nejpevněji dokázal. Uzel odolával. Rozechvěl se. A potom se rozletěl. Zůstalo jich jenom pět. Přehrada se ztenčila. Cítil, jak slábne. Neviditelná stěna, kterou nyní tvořilo jen pět řad cihel místo šesti. Dvě Aes Sedai to musely ucítit taky, ačkoliv možná zcela přesně nepochopily, co se stalo nebo jak.

Prosím, Světlo, ne teď. Ještě ne.

Rychle, téměř až překotně zaútočil postupně na zbývající uzly. Ztratil se druhý. Štít slábl. Nyní to bylo rychlejší, jako by se učil cestu skrz, přestože to pokaždé bylo jiné. Jeden uzel zmizel a místo něj se objevil třetí měkký bod. Aes Sedai možná nevěděly, co dělá, ale nehodlaly tam jen tak sedět se založenýma rukama, zatímco štít stále slábl. Rand, nyní skutečně zoufalý, se vrhl na další uzel. Musel ho rozvázat, než ke štítu přijde čtvrtá sestra. Čtyři by ho možná dokázaly zadržet, ať by udělal cokoliv. Málem s pláčem se dral složitým vinutím, klouzal mezi nicotou. Horečnatě sevřel a roztříštil třetí uzel. Štít zůstal, nyní ho však držely jen tři. Kdyby se jen dokázal pohnout dost rychle.

Když sáhl po saidínu, neviditelná přehrada tam byla pořád, ale už nepřipomínala kámen ani cihly. Když zatlačil, poddávala se, ohýbala se pod jeho tlakem, ohýbala se stále víc. Náhle se před ním roztrhla jako zetlelá látka. Naplnila ho jediná síla a on se zároveň podíval na ty tři měkké body a nemilosrdně je rozdrtil pěstí z ducha. Kromě toho pořád mohl usměrňovat jen tam, kde viděl, a viděl jen matně vnitřek truhly, tedy to, co z ní mohl vidět, když měl hlavu vraženou mezi kolena. Ale ještě než skončil s pěstí z ducha, usměrnil vzduch. Truhlice se s hlasitým prásknutím rozletěla na třísky.

Volný, vydechl Luis Therin, a byla to ozvěna Randovy vlastní myšlenky. Volný. Nebo to možná bylo obráceně.

Za to zaplatí, zavrčel Luis Therin. Jsem Jitřní pán.

Rand věděl, že teď musí konat ještě rychleji, konat rychle a surově, ale nejdřív se musel snažit, aby se vůbec dokázal pohnout. Svaly tlučené dvakrát denně, ani nevěděl jak dlouho, a každý den nacpané do truhly, ty svaly protestovaly, když zaťal zuby a pomalu se zvedl na kolena. Protesty byly vzdálené, jako

bolest v těle někoho jiného, ale nedokázal se pohybovat rychleji, bez ohledu na to, jak silný se díky saidínu cítil. Prázdnota tlumila emoce, ale snažilo se do ní procpat něco blízkého panice.
Byl v lesíku a mezi větvemi téměř bez listí pronikaly široké sluneční paprsky. Lekl se, když si uvědomil, že je ještě den, dokonce možná poledne. Musel konat, brzy přijdou další Aes Sedai. Dvě ležely opodál, zřejmě v bezvědomí, jedna měla na čele ošklivou krvácející ránu. Třetí, hranatá žena, klečela, zírala do prázdna, oběma rukama si držela hlavu a ječela. Třísky a kousky truhlice se jí zřejmě vůbec nedotkly. Žádnou z nich nepoznal. Na okamžik zalitoval, že neutišil ani Galinu, ani Erian - nebyl si jistý, jestli to vůbec chtěl udělat. Luis Therin dlouze vykládal, jak hodlá odříznout jednu každou z těch, které ho uvěznily, Rand doufal, že je to jeho vlastní nápad, jakkoliv uspěchaný - okamžik, a uviděl na zemi pod kousky truhlice ležet další postavu. V růžovém kabátci a spodcích.
Hranatá žena se na něj nepodívala a nepřestala vřískat, ani když ji srazil na nízké roubení studny, když se plazil kolem. Zoufale přemýšlel, proč nikdo na její vřískot neodpovídá. V půlce cesty k Min si uvědomil blesky létající po obloze a ohnivé koule, vybuchující mu nad hlavou. Ucítil hořící dřevo, uslyšel křik a jek mužů, řinčení kovu, bitevní vřavu. Nezáleželo mu na tom, jestli je to třeba samotný Tarmon Gai'don. Jestli zabil Min... Jemně ji převrátil na záda.
Vzhlédly k němu velké tmavé oči. "Rande," vydechla. "Ty žiješ. Bála jsem se podívat. Hrozně to zadunělo a všude lítaly kusy dřeva a já poznala část truhly a..." Po tvářích se jí začaly řinout slzy. "Myslela jsem, že tě... Bála jsem se, že jsi..." Spoutanýma rukama si otřela tváře a zhluboka se nadechla. Kotníky měla rovněž svázané. "Rozvážeš mě, ovčáku, a uděláš jeden z těch svých průchodů někam pryč odsud? Nebo se nenamáhej s rozvazováním. Jenom si mě přehoď přes rameno a běž."
Rand obratně spletl oheň a rozdělil provazy, které ji držely. "Není to tak prosté, Min." Vůbec tohle místo neznal. Průchod, který by otevřel odsud, by mohl vést kamkoliv, pokud by se vůbec otevřel. O hranice prázdnoty se otíraly bolest a únava. Nebyl si jistý, kolik jediné síly dokáže natáhnout. Náhle si uvědomil, že cítí, jak všude kolem něj někdo usměrňuje saidín. Mezi stromy, za hořícími vozy, viděl Aiely bojovat se strážci a Gawynovými zeleně oděnými vojáky, zatlačovaly je oheň a blesky Aes Sedai, ale oni přesto zase přicházeli. Taim ho nějak našel a přivedl s sebou asha'manské vojáky a Aiely. "Ještě nemůžu odejít. Myslím, že pro mě přišli přátelé. Neboj se, ochráním tě."
Strom na kraji lesíka rozštípl zubatý stříbřitý záže, dost blízko, aby se Randovi zježily vlasy. Min sebou trhla. "Přátelé," zamumlala a mnula si zápěstí.
Pokynul jí, aby zůstala stát na místě - kromě té jedné zbloudilé střely vypadal lesík nedotčený - ale když se zvedl na nohy, ona byla u něj a z boku ho podpírala. Když se potácel ke kraji lesíka, byl jí za podporu vděčný, ale přinutil se narovnat, přestal se o ni opírat. Jak by mohla věřit, že ji ochrání, když ji potřeboval, aby sebou neplácl na zem? Rukou se opřel o kmen stromu rozraženého bleskem, trochu to pomohlo. Ze dřeva stoupaly proužky dýmu, avšak ohněm nechytilo.
Vozy tvořily velký kruh kolem stromů. Někteří sluhové se snažili udržet koně pohromadě - tahouni byli všichni zapražení - ale většina se někde choulila v naději, že se vyhnou tomu běsnění snášejícímu se shora. Pravdou bylo, že, až na tu jednu střelu, ostatní mířily na vozy a bojující muže. Možná i na Aes Sedai. Všechny seděly na koních mimo dosah vířících oštěpů a mečů a ohně, ale ne zase příliš daleko, a některé se zvedaly ve třmenech, aby lépe viděly.
Rand vzápětí zahlédl Erian, štíhlou a tmavovlasou na světle šedé klisně. Luis Therin zavrčel a Rand udeřil téměř bez přemýšlení. Když to udělal, ucítil zklamání druhého muže. Duch ji odstínil, jen nepatrný odpor mu prozradil, že se prořízl jejím spojením se saidarem, a ve chvíli, kdy zavázal štít, ji palicí ze vzduchu srazil v bezvědomí ze sedla. Jestli se rozhodne ji utišit, chtěl, aby věděla, kdo to udělal a proč. Jedna Aes Sedai na kohosi zařvala, aby se o Erian postaral, ale ke stromům se nikdo nepodíval. Žádná z nich nemohla cítit saidín, myslely si, že ji srazil někdo z bojujících.
Rand zapátral též mezi ostatními ženami na koních a zastavil se u Kateriny, otáčející dlouhonohého ryzáka sem a tam, a kamkoliv se podívala mezi Aiely, tam vzplanul oheň. Duch a vzduch, a bezvládně se složila, jedna noha jí uvízla ve třmeni.
Ano, smál se Luis Therin. A teď Galinu. Tuhle chci obzvlášť dostat.
Rand pevně zavřel oči. Co to dělá? To Luis Therin chtěl tyhle tři tak moc, že nedokázal myslet na nic jiného. Rand jim chtěl oplatit, co mu udělaly, ale kolem se bojovalo, muži umírali, zatímco on hledal

konkrétní Aes Sedai. Nepochybně umíraly také Děvy.
Srazil další Aes Sedai, dvacet kroků po Katerinině levici, duchem a vzduchem, a pak došel k vedlejšímu stromu a složil na zem Sarene Nemdahl, v bezvědomí a odstíněnou. Pomalu klopýtal kolem kraje lesíka a neustále útočil jako kapesní zloděj. Min se už vzdala, nebránila mu, ačkoliv byla připravená ho zachytit.
"Ony nás uvidí," zamumlala. "Jedna z nich se otočí a uvidí nás."
Galina, vrčel Luis Therin. Kdepak je?
Rand si ho nevšímal, a Min taky ne. Padla Coiren a dvě další, jejichž jména neznal. Musel udělat, co se dá.
Aes Sedai netušily, co se děje. Kolem kruhové hradby vozů padaly sestry z koní jako kuželky. Ty, které byly ještě při vědomí, se rozestoupily a snažily se pokrýt celý okruh; v tom, jak ovládaly koně a ve zdvojené zuřivosti, s níž náhle mezi Aiely zažíhaly oheň a práskaly blesky z oblohy, byla náhle vidět úzkost. Muselo to být něco zvenčí, ale Aes Sedai padaly a nevěděly jak a proč.
Jejich počet se snižoval a účinky se začínaly projevovat. Čím dál méně blesků náhle zasyčelo ve vzduchu a zmizelo a víc jich práskalo do řad strážců a vojáků. Méně ohnivých koulí se ztrácelo nebo vybuchovalo dřív, než zasáhlo vozy. Aielové se začali tlačitdo mezer mezi vozy a některé vozy převrhli. Ve chvilce byli černě zahalení Aielové všude a zavládl zmatek. Rand se užasle rozhlížel.
Strážci a zeleně odění vojáci bojovali v hloučcích s Aiely a Aes Sedai se obklopily ohnivým deštěm. Ale rovněž tu bojovali Aielové s Aiely, muži se šarlatovými páskami siswai'aman na čele a Děvy s červenými pruhy přivázanými na pažích bojovali s Aiely bez červené látky. A najednou se mezi vozy ocitli cairhienští kopiníci ve zvonových přílbách a Mayenerové v červených kyrysech, útočící na Aiely stejně jako na strážce. To se konečně úplně zbláznil? Uvědomil si Min, která se k němu tiskla a třásla se. Byla skutečná. To, co viděl, muselo být taky skutečné.
Klusem k němu vyrazil asi tucet Aielů, každý vysoký jako on či vyšší. Neměli na sobě žádnou červenou. Zvědavě se na ně díval, až, když byli na krok od něj, jeden zvedl obrácený oštěp jako palici. Rand usměrnil a na dvanácti bojovnících vyrazil oheň. Sežehnutá pokroucená těla se mu zhroutila k nohám.
Náhle asi deset kroků od něj přitahoval svému rezavému hřebci otěže Gawyn, v ruce měl meč, a za ním jela přibližně dvacítka mužů v zelených kabátech. Chvíli se na sebe dívali a Rand se modlil, aby nemusel ublížit Elaininu bratrovi.
"Min," zachrčel Gawyn, "můžu tě odsud dostat."
Min vyhlédla Randovi přes rameno a zavrtěla hlavou. Držela se ho tak pevně, že si nebyl jistý, jestli by ji ze sebe dokázal dostat, i kdyby chtěl. "Já zůstávám s ním, Gawyne. Gawyne, Elain ho miluje."
S jedinou silou v sobě Rand viděl, jak jezdci zbělely klouby na jílci. "Jisao," pravil hluše. "Seber Molodce. Prosekáme se odsud." Jestli předtím mluvil hluše, nyní zněl jeho hlas mrtvě. "Al'Thore, jednoho dne tě uvidím umírat." Pobodl hřebce a odcválal. On i jeho muži všichni křičeli: "Molodci!" z plných plic a ze všech stran se k nim prosekávali další muži v zelených kabátech.
Před Randem vyskočil muž v černém kabátě, podíval se za Gawynem a země vybuchla v zášlehu ohně a spršky hlíny, což srazilo půl tuctu koní, právě když dorazili k vozům. Rand viděl, jak se Gawyn chvilku kymácí v sedle, než srazil černě oděného muže kyjem ze vzduchu. Mladého muže s tvrdou tváří, který na něj ze země zaprskal, nepoznal, ale měl na vysokém límci meč i draka a byl plný saidínu.
V okamžení se tu objevil Taim, jemuž se po rukávech černého kabátu šplhali modrozlatí draci, a podíval se na ležícího. Na límci neměl ani jeden špendlík. "Draka Znovuzrozeného bys přece neuhodil, Gedwyne," pronesl zároveň měkce i odhodlaně a muž s tvrdým výrazem se vyškrábal na nohy a s pěstí na srdci pozdravil.
Rand se podíval k místu, kde předtím byl Gawyn, ale viděl jen velkou skupinu mužů se stříbrným kancem na praporci, prosekávající si cestu hlouběji do masy Aielů, a další zeleně odění muži bojovali, aby se dostali blíž k nim.
Taim se obrátil k Randovi s tím svým skoroúsměvem na rtech. "Za daných okolností doufám, že mi nebudeš mít za zlé, že jsem porušil tvůj rozkaz ohledně střetu s Aes Sedai. Měl jsem důvod navštívit Cairhien a..." Pokrčil rameny. "Vypadáš hrozně. Dovolíš mi -" Lehce zkřivil rty, ale zase je narovnal, když Rand před jeho nataženou rukou couvl a Min stáhl s sebou. Držela se ho pevněji než předtím.
Luis Therin začal jako obyčejně blábolit o zabíjení, což dělal vždy, když se Taim objevil, šíleně kecal o

Zaprodancích a o tom, že zabije každého, ale Rand ho přestal poslouchat, ohradil ho jako bzučící mouchu. Byl to trik, který se naučil v truhlici, když neměl na práci nic jiného než hmatat po štítu a naslouchat hlasu ve své hlavě, který byl většinou úplně šílený. Přesto, i bez Luise Therina, nechtěl, aby ho léčil tento muž. Pomyslel si, že kdyby se ho Taim dotkl prostřednictvím jediné síly, jakkoliv lehce, zabil by ho.

"Jak si přeješ," prohlásil muž s orlím nosem trpce. "Myslím, že mám tábor zabezpečený."

Vypadalo to tak. Všude na zemi ležela těla, ale jen na pár místech uvnitř kruhu vozů se ještě bojovalo. Celý tábor náhle obklopila kupole ze vzduchu a kouř z ohňů stoupal k otvoru ponechanému nahoře. Nebyla to jedna pevná tkanina ze saidínu. Rand viděl, kde se jednotlivá tkaniva dotýkají navzájem, takže tvořila celistvou kupoli. Pomyslel si, že pod kupolí je tak dvě stě mužů v černých kabátcích. Do přehrady narazilo krupobití blesků a ohně a neškodně se odrazilo. Obloha samotná jako by praskala a hořela. Neustále se ozýval řev. Děvy s červenými pruhy na rukávech a siswai'aman stáli podél hradby, již nemohli vidět, spolu s Mayenery a Cairhieňany, z nichž mnozí již byli také opěšalí. Na druhé straně na neviditelnou přehradu, která je dělila od nepřítele, hledě-li natlačení Shaidové a občas do ní bodali oštěpy či se na ni vrhali. Oštěpy se zastavily, těla se odrazila.

Uvnitř kupole utichaly poslední boje, jak se Rand rozhlížel kolem. Pod dohledem hrstky červeně označených mužů a Děv si odzbrojení Shaidové s netečnými tvářemi svlékali šaty. Byli zajatí v bitvě, takže budou rok a den nosit bílý oděv gai'šainů, i kdyby se Shaidům nějak podařilo tábor dobýt. Cairhieňané a Mayenerové hlídali velký hlouček rozzlobených strážců a Molodců, mezi nimiž bylí promísení ustrašení sluhové. Hlídačů bylo téměř tolik jako zajatců. Téměř tucet Aes Sedai byl odstíněn stejným počtem asha'manů s mečem a drakem na límci. Aes Sedai vypadaly nemocné a vyděšené. Rand tři z nich poznal, ačkoliv Nesune byla jediná, u které znal jméno. Žádného z asha'manských žalářníků nepoznal. Některé ženy, které Rand odstínil a srazil do bezvědomí, položili k vězenkyním. Několik z nich se již začínalo probírat, zatímco černě odění vojáci a zasvěcení tahali s pomocí saidínu další a pokládali je do řady. Pár z nich vytáhlo dvě bezvládné Aes Sedai a hranatou ženu z houští. Žena pořád ještě vřískala. Když je přidaly k hloučku, některé Aes Sedai se prudce otočily a začaly vrhnout.

Byly tu i další Aes Sedai, obklopené strážci, pod dohledem mužů v černých kabátcích, ačkoliv nebyly odstíněné, a na asha'many pohlížely se stejným neklidem jako na ženy pod stráží. Také civěly na Randa a očividně by za ním přišly, nebýt asha'manů. Rand se na ženy zlobně zamračil. Byla tady Alanna. Neměl halucinace. Všechny její společnice sice nepoznal, ale bylo jich dost. Dohromady jich bylo devět. Devět. Náhle za prázdnotou propukl vztek a muší bzučení Luise Therina zesílilo.

V té chvíli ho ani nepřekvapilo, když uviděl, jak k němu klopýtá Perrin, se zakrvácenou tváří a vousem, a za ním kulhá Loial s obrovskou sekerou a chlapík s ohnivým pohledem, který v kabátě s červenými pruhy vypadal jako Cikán, až na to, že nesl meč s čepelí celou od krve. Rand se málem rozhlédl kolem, jestli zde někde není Mat. Zahlédl Dobraina, opěšalého, s mečem v jedné a Randovou karmínovou zástavou v druhé ruce. K Perrinovi se připojila Nandera, která si spustila závoj, a další Děva, kterou Rand málem nepoznal. Byl velice rád, že zase vidí Sulin v cadin'soru.

"Rande," vydechl Perrin, "díky Světlu, jsi ještě naživu. Chtěli jsme, abys nám udělal průchod, abychom se odsud dostali, ale vše se to rozpadlo. Rhuark a většina Aielů jsou pořád tam venku mezi Shaidy, i většina Mayenerů a Cairhieňanů, a nevím, co se stalo s chlapama z Dvouříčí ani s moudrýma. Měly s nima zůstat Aes Sedai, ale..." Opřel sekeru čepelí o zem a s funěním se opřel o topor. Vypadal, že by bez opory mohl upadnout.

Podél bariéry se objevovali muži na koních, Aielové s červenými páskami a Děvy s rudými pruhy na pažích. Přehrada je taky zadržela venku. Kdekoliv se objevili, obklopili je Shaidové a pohltili je.

"Odstraňte okamžitě tu kupoli," nařídil Rand. Perrin si, ze všech věcí, vydechl úlevou. Copak si myslel, že Rand nechá pozabíjet vlastní lidi? Ale Loial si vydechl taky. Světlo, co si o něm mysleli? Min ho začala hladit po zádech a tiše něco mumlala, aby ho uklidnila. Z nějakého důvodu se na ni Perrin podíval velice překvapeně.

Taim byl možná taky překvapený, ale rozhodně se mu neulevilo. "Můj pane Draku," řekl sevřeným hlasem, "řekl bych, že tam venku je pořád několik set shaidských žen a některé, zdá se, nejsou bezvýznamné. A to nemluvím o několika tisících Shaidů s oštěpy. Pokud opravdu nechceš zjistit, jestli jsi

nesmrtelný, tak radím počkat několik hodin, až toto místo poznáme natolik dobře, abychom mohli vytvořit průchody s trochou jistoty, kam povedou, a potom odejít. V boji prostě dochází ke ztrátám. Já dneska ztratil několik vojáků, devět mužů, které bude těžší nahradit než libovolný počet odpadlých Aielů. Ať už tam venku zemře kdokoli, zemře pro Draka Znovuzrozeného." Pokud by věnoval pozornost Nandeře a Sulin, mohl umírnit tón a pečlivěji volit slova. Děvy si vyměnily poznámky znakovou řečí. Tvářily se, že by ho klidně na místě srazily k zemi.

Perrin se narovnal, žluté oči upíral na Randa, zároveň odhodlaně i nervózně. "Rande, i kdyby se Dannil a moudré drželi v povzdálí, jak měli nařízeno, dokud budou vidět tohle, neodejdou." Ukázal na kupoli, kde oheň a blesky vytvářely souvislou vrstvu světla. "Když tady budeme sedět pár hodin, Shaidové se dřív nebo později obrátí proti nim, pokud to už neudělali. Světlo, Rande! Dannil a Ban a Wil a Tell... Amys je tam venku a Sorilea a...! Světlo tě spal, Rande, už jich pro tebe umřelo víc, než vůbec tušíš!" Perrin se zhluboka nadechl. "Aspoň pusť ven mě. Třeba se dostanu tak daleko a můžu jim říct, že jsi naživu a že se můžou stáhnout, než je pozabíjejí."

"My dva se můžeme dostat ven," ozval se tiše Loial a potěžkával svou obrovskou sekeru. "Dva budou mít větší šanci." Cikán se jenom usmíval, ale vypadalo to skoro dychtivě.

"Nechám v bariéře kus otevřít," začal Taim, ale Rand ho prudce přerušil.

"Ne!" Ne kvůli lidem z Dvouříčí. Nemohl vypadat, že si kvůli nim dělá starosti, stejně jako ne kvůli moudrým. Pravdou bylo, že kvůli nim si dělal menší starosti. Amys je tady? Moudré se nikdy bitev neúčastnily. Procházely bez obtěžování bitvami i krevními mstami. Když pro něj přišly, porušily zvyk, pokud ne zákon. Raději by nechal Perrina vrátit se do toho víru, než je opustil. Ale nemohlo to být kvůli moudrým ani kvůli Dvouříčským. "Sevanna chce moji hlavu, Taime. Asi si myslela, že ji dostane dneska." Nečitelnost, již prázdnota dodávala jeho hlasu, byla příhodná. Zřejmě to však dělalo starosti Min. Hladila ho po zádech, jako by ho chtěla uklidnit. "Chci jí ukázat, že udělala chybu. Řekl jsem ti, abys udělal zbraně, Taime. Ukaž mi, jak skutečně nebezpečné jsou. Rozežeň Shaidy. Zlom je."

"Jak přikazuješ." Pokud byl Taim předtím škrobený, teď byl jako kámen.

"Vztyčte mou zástavu tak, aby byla vidět," přikazoval Rand. Alespoň ji uvidí všichni, kteří obklíčili tábor. Možná se moudré a Dvouříčtí stáhnou, až ji uvidí.

Když Taim odešel, Loial znepokojeně zastříhal ušima a Perrin chytil Randa za ruku. "Viděl jsem, co dělají, Rande. To je..." I přes krev na tváři a sekeře mluvil znechuceně.

"Co chceš, abych udělal?" zeptal se Rand. "Co můžu dělat?"

Perrin si povzdechl. "Já nevím. Ale nemusí se mi to líbit."

"Grady, zvedni praporec Světla!" zavolal Taim a díky jediné síle jeho hlas zahřměl. Na pramenech vzduchu sebral Jur Grady Dobrainovi z rukou karmínovou zástavu a zvedl ji až těsně k otvoru na vrcholu kupole. Kolem ní vzplál oheň a proletěl blesk, když se v kouři stoupajícím z hořících vozů objevila zářivá červená. Rand hodně mužů v černých kabátcích poznal, ale kromě Jura jich jen pár znal jménem. Byli tady Damer, Fewin a Eben, Jahar a Torvil. Z nich měl pouze Torvil na límci draka.

"Asha'mani, vytvořit bojovou frontu!" zařval Taim.

Muži v černých kabátcích vyběhli a postavili se mezi bariéru a ostatní, všichni, až na Jura a ty, kteří dávali pozor na Aes Sedai. Kromě Nesune, jež pozorně všechno sledovala, se věžová banda ochable sesula na kolena a na muže, kteří je odstínili, se ani nepodívaly, a dokonce i Nesune pořád vypadala, že začne zvracet. Salidarská skupina většinou chladně pozorovala asha'many, kteří ji strážili, i když občas mrkla po Randovi. Alanna hleděla jen na něj. Uvědomil si, že ho lehce zasvrběla kůže. Aby to z té dálky ucítil, muselo se chopit saidaru všech devět žen. Doufal, že mají dost rozumu, aby neusměrnily. Ledově se tvářící muži kolem nich drželi saidín, byli ho plní až k prasknutí a vypadali stejně napjatí jako strážci hladící své meče.

"Asha'mani, zvednout bariéru o dva sáhy!" Na Taimův rozkaz se spodek kupole zvedl ze země. Překvapení Shaidové, kteří tlačili na něco, co nemohli vidět, popadali. Okamžitě se vzpamatovali a černě zahalená masa se hrnula dopředu, ale měli čas jen na jeden krok, než Taim zvolal: "Asha'mani, zabít!" Přední řada Shaidů vybuchla. Jinak se to popsat nedalo. Postavy v cadin'sorech se rozletěly na kusy ve sprše krve a tkáně. Prameny saidínu sahaly do husté mlhy a bleskurychle přebíhaly od těla k tělu, a další řada Shaidů zemřela, pak další a ještě jedna, jako by bojovníci nabíhali do ohromného mlýnku na maso.

Rand, hledící na ten masakr, polkl. Perrin se předklonil a zvracel na prázdný žaludek. Rand ho naprosto chápal. Další řada zemřela. Nandera si dala ruku před oči a Sulin se odvrátila. Zkrvavené pozůstatky lidských bytostí začaly vytvářet hradbu.
Tohle nevydržel nikdo. Mezi dvěma smrtícími zášlehy se Shaidové vepředu náhle snažili dostat na opačnou stranu, drali se zpátky mezi válečníky, kteří se chtěli dostat dopředu. Meloucí se změť začala vybuchovat a pak už ustupovali všichni. Ne, utíkali. Déšť ohně a blesků, bušící do kupole, zmírnil.
"Asha'mani," zazvonil Taimův jasný hlas, "valivý prstenec země a ohně!"
Pod nohama Shaidů nejblíž k vozům najednou ve fontáně ohně a hlíny vybuchla zem a rozhazovala lidi na všechny strany. Těla ještě letěla vzduchem a ze země vyšlehly další plameny a další, a prstenec se rozšířil kolem vozů a pronásledoval Shaidy na padesát kroků, na sto, na dvě stě. Kolem teď vládla jen panika a smrt. Bojovníci odhazovali oštěpy a puklíře. Kupole už byla čistá, jen kouř ještě stoupal z hořících vozů.
"Dost!" Hluk výbuchů pohltil Randův křik stejně snadno jako jekot mužů. Spletl prameny stejně, jak je použil Taim. "Dost, Taime!" Jeho hlas udeřil jako hrom.
Ještě jeden prstenec vybuchl a Taim zavolal: "Asha'mani, konec!"
Na okamžik jako by panovalo neuvěřitelné, až ohlušující ticho. Randovi zvonilo v uších. Pak zaslechl sténání a vřískání. V hromadách mrtvých se svíjeli ranění. A za nimi prchali Shaidové, nechávajíce za sebou roztroušené hloučky siswai'aman a Děv s pruhy červené látky, Cairhieňany a Mayenery, z nichž někteří ještě seděli na koních. Ti, téměř zdráhavě, začali přicházet k vozům, někteří Aielové si snímali závoje. Jelikož měl Rand zrak posílený jedinou silou, rozeznal Rhuarka, kulhal a jedna ruka mu bezvládně visela, ale byl na nohou. A hodný kus za ním šla velká skupina žen v tmavých bachratých suknicích a světlých jupkách, s doprovodem mužů v dvouříčských kabátech s dlouhými luky v rukou. Byli příliš daleko, aby rozeznal obličeje, ale z toho, jak Dvouříčtí kulili oči na prchající Shaidy, byli ohromení jako kdokoliv jiný.
Rand pocítil nesmírnou úlevu, ačkoliv ne dost velkou, aby se mu pořád neobracel žaludek. Min mu tiskla tvář do košile a plakala. Pohladil ji po vlasech. "Asha'mani," ještě nikdy nebyl raději, že mu prázdnota vysává z hlasů pocity, "vedli jste si dobře. Blahopřeji, Taime." Otočil se, aby se už nemusel dívat na ta jatka, a skoro neslyšel jásot "Pán Drak!" a "asha'mani!", který vycházel z hrdel černě oděných mužů.
Když se otočil zpátky, uviděl Aes Sedai. Merana byla až vzadu, ale Alanna stála téměř těsně u něj, se dvěma Aes Sedai po boku, které nepoznal.
"Vedl sis dobře," řekla z dvojice ta s hranatou tváří. Selka, s bezvěkou tváří a očima, jež se jen tak tak držely vážnosti, nevšímala si asha'manů okolo. Nápadně si jich nevšímala. "Jsem Bera Harkin a toto je Kiruna Nachiman. Přišly jsme tě zachránit - s Alanninou pomocí -" tohle očividně dodala, jelikož se Alanna náhle zamračila, "ačkoliv se zdá, že jsi nás skoro nepotřeboval. Přesto, počítá se úmysl a -"
"Vaše místo je u nich," řekl Rand a ukázal na Aes Sedai, odstíněné a pod stráží. Třiadvacet jich viděl, a Galina mezi nimi nebyla. Bzučení Luise Therina zesílilo, ale on odmítal poslouchat. Teď nebyl čas na šílené vztekání.
Kiruna se pyšně narovnala. Ať už byla cokoliv, rozhodně nebyla selka. "Zapomínáš, kdo jsme. Ony s tebou možná zacházely špatně, ale my -"
"Já nikdy na nic nezapomínám, Aes Sedai," pronesl Rand chladně. "Řekl jsem, že vás smí přijít šest, ale napočítal jsem devět. Řekl jsem, že na tom budete stejně jako vyslankyně Věže, a za to, že vás přišlo devět, taky budete. Ony jsou na kolenou, Aes Sedai. Kleknout!"
Hleděly na něj chladné, přísné tváře. Cítil, jak asha'manové připravují štíty z ducha. Kiruně se ve tváři objevil vzdor, rovněž Bere a ostatním. Randa a Aes Sedai obstoupily kruhem dva tucty mužů v černých kabátcích.
Taimův skoroúsměv připomínal skutečný úsměv nejvíc, co u něj Rand viděl. "Klekněte a přísahejte věrnost pánu Drakovi," pronesl Rand tiše, "nebo vás nechám kleknout."
Jak už to u příběhů bývá, šířil se i tento, přes Cairhien a na sever a na jih, s kupeckými karavanami a formany i s prostými poutníky klevetícími v krčmách. Jak už to u příběhů bývá, měnil se i tento s každým vyprávěním. Aielové se obrátili proti Draku Znovuzrozenému a zabili ho, u Dumajských studní nebo jinde. Ne, Aes Sedai Randa al'Thora zachránily. Právě Aes Sedai ho zabily - ne, zkrotily ho - ne, unesly ho do Tar Valonu, kde strádal v žaláři pod Bílou věží. Nebo zase kde před ním poklekla sama amyrlin.

Na příběh bylo dost neobvyklé, že většina lidí věřila něčemu, co se hodně blížilo pravdě.
V den ohně a krve zavlála nad Dumajskými studnami rozervaná vlajka s prastarým symbolem Aes Sedai.
V den ohně a krve a jediné síly, jak předpovídalo proroctví, neposkvrněná Věž, Věž zlomená, ohnula koleno před zapomenutým znamením.
Prvních devět Aes Sedai odpřisáhlo věrnost Draku Znovuzrozenému a svět se navždy změnil.

Epilog – odpověď

Muž se zastavil jenom na tak dlouho, aby spočinul rukou na dvířkách nosítek, a zmizel, jakmile Falion převzala zprávu z jeho prstů. Na její zaklepání dva nosiči vykročili málem dřív, než chlapík v livreji Tarasinského paláce zmizel zpátky v hustém davu na náměstí.
Na malém čtverečku papíru stálo jediné slov. Pryč. Zmačkala papírek v pěsti. Nějak zase vyklouzly, aniž by je její lidé v paláci zahlédli. Měsíce marného pátrání ji přesvědčily, že zde žádný poklad angrialů není,

ať už věřila Moghedien čemukoliv. Dokonce ji napadlo, že vyzpovídá moudrou ženu nebo dvě. Jedna z nich by mohla vědět, kde to je, pokud to existovalo. A koně by mohli létat. Tady, v tomto mizerném městě, ji drželo pouze to, že když jeden z Vyvolených vydá rozkaz, vy poslechnete, dokud ho nezmění. Cokoliv jiného byla zkratka ke smrti. Když tu ale byly Elain a Nyneiva... V Tanchiku zničily úplně všechno. Ať byly či nebyly hotové sestry - jakkoliv to vypadalo nemožně - Falion nehodlala brát jejich přítomnost jako shodu náhod. Možná tu ten poklad byl. Poprvé byla ráda, že si jí Moghedien nevšimla od chvíle, kdy jí před mnoha měsíci v Amadicii vydala rozkazy. I když to vypadalo, že ji opustila, mohla to být příležitost pozvednout se v očích Vyvolené. Ty dvě by ji ještě mohly dovést k pokladu, a pokud ne, pokud tu žádný poklad nebyl... Moghedien se zřejmě o Elain a Nyneivu zajímala osobně. Kdyby je dostala, bylo by to rozhodně lepší než neexistující angrialy.

Zaklonila se a nechala se ukolébat pohupováním nosítek. Tohle město nenáviděla - když byla novicka, přišla sem jako uprchlice - ale třeba tahle návštěva nakonec skončí příjemně.

* * *

Sedě ve své pracovně, Herid koukal do své fajfky a uvažoval, jestli má po ruce prostředky, jak ji zapálit, když pode dveřmi proklouzl gholam. Samozřejmě i kdyby Fel dával pozor, nejspíš by tomu nevěřil, a jakmile byl gholam v místnosti, jen pár lidí by mělo nějakou šanci.

Když do Felovy pracovny později přišla Idrien, zírala na to, co bylo nepříliš úhledně naskládáno na podlaze u stolu. Hodnou chvíli jí trvalo, než si uvědomila, co to je, a pak omdlela, než dokázala vykřiknout. Ačkoliv mnohokrát slyšela, že někoho roztrhali na kusy, doteď to ještě nikdy neviděla na vlastní oči.

* * *

Jezdec na vršku otočil koně, aby se naposledy podíval na Ebú Dar, lesknoucí se bíle ve slunci. Dobré město k vyrabování, a podle toho, co zjistil od místních lidí, budou se bránit, takže urození povolí rabování. Budou se bránit, ale on doufal, že ostatní špehové přinesou taky zprávy o nejednotnosti, jakou viděl i on. Odpor nepotrvá dlouho, když takzvaná královna ovládá jen kousíček země, a tak se spojovaly nejlepší možnosti. Otočil koně a vyjel k západu. Snad už brzy přijde Návrat a s ním i Dcera Devíti měsíců. To rozhodně bude největší znamení vítězství.

* * *

Ležíc potmě na zádech, Moghedien hleděla upřeně na strop maličkého stanu, který měla pro sebe jako jedna z amyrlininých služek. Občas zaskřípala zuby, ale jakmile si to uvědomila, okamžitě toho nechala. Velice nepříjemně si uvědomovala obojek a'damu těsně kolem krku. Tahle Egwain z al'Vereů byla tvrdší než Elain nebo Nyneiva, snášela méně a vyžadovala více. A když předala náramek Siuan nebo Leaně, zvlášť Siuan... Moghedien se zachvěla. Takhle by to určitě vypadalo, kdyby náramek mohla nosit Birgitte.

Stanová chlopeň se odsunula a dovnitř vniklo jen tolik měsíčního světla, aby viděla, že dovnitř vstoupila žena.

"Kdo jsi?" chtěla vědět Moghedien drsně. Když pro ni posílali v noci, ať už přišel kdokoliv, vždycky si přinesl lucernu.

"Říkej mi Aran'gar, Moghedien," odpověděl pobavený hlas a ve stanu vykvetlo světýlko.

Její vlastní jméno přilepilo Moghedien jazyk na patro. To jméno tady znamenalo smrt. Snažila se promluvit, říci, že se jmenuje Marigan, když si náhle skutečně uvědomila to světlo. Malou zářící bílou kouli visící ve vzduchu kousek od její hlavy. S a'damem na krku nemohla bez dovolení udělat víc než na saidar pomyslet, ale pořád cítila, když ho někdo usměrnil, viděla spletené sítě. Tentokrát necítila nic, neviděla nic. Jenom maličkou kuličku čistého světla.

Zírala na ženu, která si říkala Aran'gar, a konečně ji poznala. Halima, pomyslela si. Údajně tajemnice jedné z přísedících. Rozhodně ale žena, byť vypadala tak, jako by ji navrhl muž. Žena. Ale ta světelná kulička musel být saidínl "Kdo jsi?" Hlas se jí mírně třásl a překvapilo ji, že vůbec mluví tak klidně.

Žena se na ni usmála - velmi pobaveně se usmála - a usadila se vedle ní na kavalec. "Už jsem ti to řekla, Moghedien. Jmenuji se Aran'gar. Když budeš mít štěstí, to jméno se v budoucnu naučíš. Teď mě pozorně poslouchej a na nic se neptej. Povím ti, co potřebuješ vědět. Za chvíli ti sundám ten hezoučký náhrdelníček. Až to udělám, zmizíš tak rychle a tiše, jako to udělal Logain. Jestli ne, tak tady zemřeš. A

to by byla škoda, protože jsi právě této noci povolána do Shayol Ghulu."
Moghedien si olízla rty. Povolání do Shayol Ghulu. To mohlo znamenat věčnost v Jámě smrti či nesmrtelnost a vládu nad světem či cokoliv mezi tím. Byla jenom malá naděje, že bude jmenována Nae'blisem, ne, když Veliký pán věděl dost o tom, jak strávila poslední měsíce, aby poslal někoho, kdo by ji osvobodil. Přesto to bylo povolání, jež nemohla odmítnout. A přinejmenším to znamenalo konec a'damu. "Ano. Sundej to. Půjdu okamžitě." Stejně nemělo smysl otálet. Byla silnější než kterákoliv žena v táboře, ale nehodlala poskytnout kruhu třinácti příležitost.
"Myslela jsem si, že to budeš vidět takhle," Halima - či Aran'gar - se zvučně zasmála. Dotkla se obojku, lehounce sebou trhla a Moghedien se znovu zamyslela nad ženou, jež očividně usměrňovala saidín, a dotek toho, co mohlo ublížit jen muži, který mohl usměrňovat, jí ublížil, jakkoliv maličko. Pak byl obojek dole a žena si ho chvatně nacpala do váčku. "Běž, Moghedien. Hned."
* * *
Když se Egwain dostala ke stanu a strčila do něj hlavu a lucernu, našla jenom zmuchlané pokrývky. Pomalu se stáhla.
"Matko," poskakovala za ní Chesa, "neměla bys chodit po nocích venku. Noční vzduch je špatný vzduch. Jestli chceš Marigan, mohla jsem ti ji zavolat."
Egwain se rozhlédla pozorně kolem. Cítila, jak obojek povolil, a cítila zášleh bolesti, což znamenalo, že se propojení dotkl muž, který může usměrňovat. Většina lidí už spala, ale několik jich pořád sedělo venku u nízko hořících ohňů a někteří byli také opodál. Mělo by být možné najít muže, jenž vstoupil do "Mariganina" stanu.
"Myslím, že utekla, Cheso," řekla. Chesa celou cestu zpátky do Egwainina stanu rozzlobeně bručela cosi o ženách, které opustí svou paní. Přece to nemohl být Logain, nebo ano? Nemohl se vrátit, nemohl to vědět. Nebo mohl?
* * *
Demandred klečel v Jámě smrti a pro jednou mu bylo lhostejné, že Shaidar Haran pozoruje jeho třesavku tím bezokým, chladným pohledem. "Nevedl jsem si snad dobře, Veliký pane?"
Demandredovu hlavu naplnil smích Velikého pána.
* * *
Neposkvrněná Věž se zlomí a ohne koleno před zapomenutým znamením. Moře se vzbouří a bouřková mračna se seberou neviděna.
Za obzorem se rozhoří skryté ohně a hadi se usadí na prsou.
Co bylo povýšeno, bude svrženo, co bylo svrženo, bude pozvednuto. Příkaz hoří, aby mu pročistil cestu.

Dračí proroctví
přeložil Jeorad Manyard,
guvernér provincie Andor,
pro nejvyššího krále Artuše Pendrag Tanrealla

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku.

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho začátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho záznamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se datuje od konce válek a oslavuje domnělé osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenával každý rok jako Svobodný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, zabíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávající léta Nové éry (NE), se používá v současné době.

a'dam: Nástroj sloužící k ovládání ženy, který dokáže usměrňovat, a použít ho může pouze žena, která sama umí usměrňovat, či žena, která se usměrňování může naučit, na žádnou ženu, která usměrňovat nedokáže, nefunguje. Vytváří propojení mezi dvěma ženami. Seanchanská verze se skládá z obojku a náramku propojených vodítkem, vše ze stříbřitého kovu. Je-li se ženou skrze a'dam propojen muž, s největší pravděpodobností skončí oba mrtví. Když se muž, který dokáže usměrňovat, a'damu, který má na sobě žena, ježsama může usměrňovat, jen dotkne, výsledkem může být silná bolest. Viz též propojení; Seanchané.
adžah: Společenství Aes Sedai, je jich sedm a rozlišují se podle barev: modré adžah, červené adžah, bílé adžah, zelené adžah, hnědé adžah, žluté adžah a šedé adžah. Všechny Aes Sedai, kromě amyrlin, jsou členky jednoho z adžah. Každé se při užívání jediné síly řídí vlastní filozofií a má s Aes Sedai vlastní cíle. Červené adžah zaměřují veškerou energii na hledání a krocení mužů, kteří se pokoušejí ovládnout sílu. Hnědé adžah upustilo od vměšování se do světských záležitostí a cele se oddalo získávání vědomostí, zatímco bílé adžah se většinou vystříhá světa i světských vědomostí a oddává se otázkám filozofie a pravdy. Zelené adžah (během trollockých válek nazývané bojové adžah) se připravuje na Tarmon Gai'don, žluté se soustřeďují na studium léčení a modré sestry se zabývají světskými záležitostmi a právem. Šedé jsou vyjednavačky, hledající soulad a souhlas. Pověsti o černých adžah, oddaných službě Temnému, jsou oficiálně a důrazně popírány.
Aes Sedai: Vládkyně jediné síly. Od Časů šílenství jedinými Aes Sedai, co přežily, byly ženy. Lidé jim nedůvěřují a bojí se jich, dokonce je nenávidí. Je jim kladeno za vinu Rozbití světa a tvrdí se o nich, že se pletou do státních záležitostí. Zároveň se jen málo vládců obejde bez poradkyň Aes Sedai, dokonce i v zemích, kde takové spojení musí být udržováno v tajnosti. Po několika letech usměrňování jediné síly získává Aes Sedai bezvěký vzhled, takže i Aes Sedai, která by mohla být babičkou, nevykazuje známky stárnutí, snad až na pár šedivých vlasů. Viz též adžah; amyrlinin stolec; Rozbití světa.
Aielové: Lid z Aielské pustiny. Zuřivý a tvrdý. Než zabijí, zakrývají si obličej. Smrtelně nebezpeční válečníci se zbraní i holýma rukama, nikdy by se nedotkli meče. Do bitvy je provázejí dudáci taneční hudbou a Aielové bitvu nazývají "tanec" nebo "tanec oštěpů". Jsou rozděleni do dvanácti kmenů: Chareen, Codarra, Daryne, Goshien, Miagoma, Nakai, Reyn, Shaarad, Shaido, Shiande, Taardad a Tomanelle. Každý kmen je rozdělen do klanů. Občas se hovoří o třináctém kmeni, Kmeni, jenž není, kmeni Jenn, jehož příslušníci postavili Rhuidean. Každý ví, že Aielové údajně zklamali Aes Sedai a byli za tento hřích vykázáni do Aielské pustiny, a pokud Aes Sedai ještě někdy zklamou, budou zničeni. Viz též Aielská pustina; Aielská válečná společenstva; bezútěsnost; gai'šain; Rhuidean.
Aielská pustina: Drsná, rozervaná krajina téměř bez vody východně od Páteře světa. Aiely také nazývaná Trojí země. Zatoulá se sem jen pár cizinců, protože Aielové jsou ve válečném stavu se všemi ostatními lidmi a cizince nevítají. Pouze formani, kejklíři a Tuatha'ani mají zaručen volný průchod, i když se Aielové vyhýbají veškerému styku s Tuatha'any, které nazývají "Ztracení". Není známa žádná mapa Aielské pustiny.
aielská válečná společenstva: Všichni aielští válečníci jsou členy jednoho z dvanácti válečných

společenstev. Jsou to Černé oči (Seia Doon), Orlí bratři (Far Aldazar Din), Běžci úsvitu (Rahien Sorei), Nože v ruce (Sovin Nai), Horští tanečníci (Hama N'dore), Noční oštěpy (Cor Darei), Kamenní psi (Shae'en M'taal), Rudé štíty (Aethan Dor), Děvy oštěpu (Far Dareis Mai), Hromoví chodci (Sha'mad Conde), Pravé krve (Tain Shari) a Hledači vody (Duahde Mahdi'in). Každé společenstvo má své vlastní zvyky a některé zvláštní povinnosti. Například Rudé štíty fungují jako policie. Kamenní psi bývají často používáni jako zadní stráž při ústupu, kdežto Děvy zase jako zvědové. Kmeny Aielů na sebe často pořádají nájezdy a bojují mezi sebou, ale členové stejného společenstva nikdy nebojují proti sobě, i když tak činí jejich kmeny. Takto vždy existuje kontakt mezi kmeny, i když právě vedou otevřenou válku. Viz též Aielové; Aielská pustina; Far Dareis Mai.

aielská válka: (976-78 NE) Když cairhienský král Laman podťal avendoralderu, čtyři kmeny překročily Páteř světa. Aielové vyloupili a vypálili hlavní město Cairhienu i mnoho menších měst a vesnic a střet se rozšířil i do Andoru a Tearu. Obvyklý názor je, že Aielové byli nakonec poraženi v bitvě pod Zářícími hradbami před Tar Valonem, ale ve skutečnosti v té bitvě padl Laman, a když Aielové dokončili to, proč přišli, znovu se vrátili za Páteř. Viz též avendoraldera; Cairhien; Páteř světa.

Altara: Stát na pobřeží Bouřlivého moře, ačkoliv ho popravdě řečeno sjednocuje jen o málo víc než právě to jméno. Lidé Altary se nejdřív považují za obyvatele toho kterého města či vesnice nebo za poddané toho kterého urozeného pána či paní, a teprve pak, pokud vůbec, za Altařany. Málokterý šlechtic platí daně koruně či jí slouží víc než jen sliby, a i ty jsou často jen vágní. Vládce Altary (v současné době je to královna Tylin Quintara z rodu Mitsobarů) je málokdy víc než prostě nejmocnější šlechtic v zemi, a občas dokonce ani to ne. Větrný trůn má tak malou moc, že nejeden mocný urozenec ohrnul nos nad tím, že by na něj měl usednout, i když by byl mohl.

amyrlinin stolec: (1.) Nejvyšší představená Aes Sedai. Doživotně ji volí věžová sněmovna, nejvyšší rada Aes Sedai, sestávající ze tří představených (zvaných přísedící, jako např. "přísedící za zelené adžah") každého adžah. Amyrlinin stolec je pro Aes Sedai, aspoň teoreticky, nejvyšší autoritou. Její hodnost se společensky rovná králi či královně. O něco méně uctivé oslovení je prostě amyrlin. (2.) Trůn, na němž sedává nejvyšší představená Aes Sedai.

Amys: Moudrá z Držby Chladné skály, která umí chodit ve snech. Aielanka z klanu Devět údolí Taardad Aielů. Manželka Rhuarka, sestra-žena Lian, která je správkyní střechy Držby Chladné skály, a sestra-matka Aviendze.

Andor: Bohatý stát, jenž se, přinejmenším na mapě, táhne od pohoří Oparů k řece Erinin, ačkoliv moc královen již po několik pokolení nesahá dál na západ než k řece Manetherendrelle. Viz též dědička.

angrial: Pozůstatek z věku pověstí, který každému, kdo je schopen použít jedinou sílu, umožňuje zvládnout větší část síly, než je pro něj samotného bezpečné. Některé byly vyrobeny tak, aby je mohly používat ženy, jiné pro muže. Pověsti o angrialu, který by mohli používat jak muži, tak ženy, nebyly nikdy potvrzeny. O jejich výrobě již není nic známo. Zůstalo jich jen velice omezené množství. Viz též usměrňování; sa angrial; ter'angrial.

Arad Doman: Stát u Arythského oceánu. V současné době rozerván občanskou válkou a zároveň boji proti těm, kteří se prohlásili za stoupence Draka Znovuzrozeného, a proti Tarabonu. Většina domanských kupců jsou ženy, a rčení "nechat muže obchodovat s Domankou" znamená dělat něco velice nemoudrého. Domanské ženy jsou vyhlášené - či spíše nechvalně známé - svou krásou, svůdností a pohoršujícím odíváním.

Artuš Jestřábí křídlo: Bájný král, Artuš Pendrag Tanreall. Vládl v letech 943-994 SR. Sjednotil všechny země západně od Páteře světa a několik zemí za Aielskou pustinou. Poslal dokonce svá vojska přes Arythský oceán (992 SR), ale spojení s nimi bylo přerušeno po jeho smrti, jež vyvolala stoletou válku. Ve znaku měl zlatého jestřába v letu. Viz též stoletá válka.

Atha'an Miere: Viz Mořský národ.

avendoraldera: Strom rostoucí ve městě Cairhienu, odnož avendesory. Tato odnož byla darem od Aielů v roce 566 NE i přesto, že se nedochoval žádný záznam, že mezi Aiely a avendesorou existuje nějaké spojení.

Bair: Moudrá z klanu Haido Shaarad Aielů. Chodí ve snech. Nemůže usměrňovat. Viz též chození ve snech.

bělokabátníci: Viz děti Světla.
Berelain sur Pendrag: První z Mayene, Světlem požehnaná, obránkyně Vln, hlava rodu Paeron. Překrásná a svéhlavá mladá žena, zkušená vladařka. Viz též Mayene.
bezútěsnost: Termín, kterým Aielové označují účinek, jaký na mnohé z nich mělo zjištění, že jejich předkové nebyli vždycky zuřiví válečníci, ale přísní pacifisté, kteří byli během Rozbití světa a v následujících letech donuceni se bránit. Mnozí mají pocit, že právě tímto zklamali Aes Sedai. Někteří pak odhodili oštěpy a utekli. Jiní odmítli svléknout gai'šainskou bílou, i když jim služba již skončila. Ještě další popírají, že je to pravda, a s tím také popírají, že Rand al'Thor je skutečný Car'a'carn. Ti se buď vracejí do Aielské pustiny, nebo se odcházejí připojit k Shaidům, již proti němu stojí. Viz též Aielové; Aielská pustina; Car'a'carn; gai'šain.
Bílá věž: Středisko a srdce moci Aes Sedai, umístěné ve středu velkého ostrovního města Tar Valonu.
Birgitte: Hrdinka z pověstí a příběhů, vyhlášená svou krásou téměř tolik jako svou chrabrostí a zručností při lukostřelbě. Nosí prý stříbrný luk a stříbrné šípy, s nimiž nikdy nechybí. Jedna z hrdinů, kteří přicházejí na zavolání Valerského rohu. Vždy je spojena s hrdinným šermířem Gaidalem Cainem. Až na svou krásu a umění lukostřelby není skutečná Birgitte té z příběhů vůbec podobná. Viz též Valerský roh.
Bryne, Gareth: Bývalý hlavní kapitán královniny gardy v Andoru. Královnou Morgasou poslán do vyhnanství. Je považován za největšího z žijících generálů. V erbu rodu Bryneů je divoký tur s Růžovou korunou Andoru kolem krku. Osobním znakem Garetha Brynea jsou tři pětihroté zlaté hvězdy.
cadin'sor: Oděv aielských válečníků. Kabátec a spodky v hnědých a šedých odstínech, které splývají se skalami nebo stíny, doplněné měkkými, po kolena vysokými botami přivazovanými tkanicemi. Ve starém jazyce "pracovní oděv", ačkoliv je to samozřejmě nepřesný překlad.
Cairhien: Stát u Páteře světa a jeho hlavní město. Město bylo za aielské války vypáleno a vydrancováno, podobně jako mnoho jiných měst a vesnic. Sedláci následně opouštěli statky poblíž Páteře světa, takže bylo nezbytné dovážet obilí. Zavraždění krále Galldriana (998 NE) vyústilo v občanskou válku o následnictví na Slunečním trůnu, kdy byla přerušena dodávka obilí a nastal hladomor. Město oblehli Shaidové, někteří lidé to začali nazývat druhá aielská válka. Toto obležení rozehnali jiní Aielové pod velení Randa al'Thora. Na vlajce Cairhienu je v modrém poli vycházející zlaté slunce. Viz též aielská válka.
Callandor: Meč, jenž není mečem, Meč, jehož se nelze dotknout. Křišťálový meč kdysi držený v Tearském Kameni. Velice silný sa'angrial, jejž může používat muž. Jeho vynesení z komnaty zvané Srdce Kamene bylo, spolu s pádem Tearského Kamene, jedním z nejdůležitějších znamení příchodu Draka Znovuzrozeného a toho, že se blíží Tarmon Gai'don. Rand al'Thor jej vyzvedl a znovu do Srdce vrátil a zarazil do kamene. Viz též Drak Znovuzrozený; sa'angrial; Tearský Kámen.
Carridin, Jaichim: Inkvizitor ruky Světla, vysoký důstojník dětí Světla a temný druh.
Deana Aryman: Amyrlin, jež zachránila Bílou věž před pohromou, kterou jí způsobila Bonwhin, když se pokusila ovládnout Artuše Jestřábí křídlo. Narozená circa 920 SR ve vsi Salidar v Eharonu, 992 SR byla z modrého adžah povýšena na amyrlin. Přisuzují se jí zásluhy za to, že přesvědčila Sourana Maravaile, aby po Artušově smrti zrušil obléhání Tar Valonu (jež se začalo 975 SR). Deana vrátila Věži její prestiž a věří se, že v čase své smrti 1084 SR, po pádu z koně, právě téměř přesvědčila šlechtice válčící o pozůstaky říše Jestřábího křídla, aby přijali vedení Bílé věže jako prostředku k nastolení jednoty v zemi. Viz též amyrlinin stolec; Artuš Jestřábí křídlo.
dědička: Titul následnice andorského Lvího trůnu. Nemá-li královna dceru, přechází trůn na královninu nejbližší pokrevnou příbuznou. Neshody ohledně toho, kdo přesně je nejbližší pokrevná příbuzná, několikrát vedlo k zápasům o moc, z nichž poslední byl "boj o nástupnictví" - tak se nazývá v Andoru, jinde pak "třetí válka o andorské nástupnictví" - jenž na trůn přivedl Morgasu z rodu Trakandů.
děti Světla: Společenství držící se přísné, asketické víry, nemá svazky s žádným státem a je odhodláno porazit Temného a zničit všechny temné druhy. Založeno během stoleté války na obranu víry před rostoucím počtem temných druhů, během války se vyvinulo v plně vojenskou organizaci. Jsou naprosto nesmlouvaví v otázkách víry a jsou přesvědčeni, že pouze oni znají pravdu a právo. Aes Sedai a všechny, kdož je podporují, považují za temné druhy. Neuctivě se jim přezdívá bělokabátníci. Ve znaku mají ve stříbrném poli zlatý sluneční kotouč. Viz též Tazatelé.

divoženka: Žena, která se naučí usměrňovat jedinou sílu sama a přežije krizi, což dokáže pouze jedna ze čtyř. Takové ženy se obvykle obrní a odmítají si uvědomit, co dělají, ale když se podaří tyto přehrady rozbít, stávají se divoženky jedněmi z nejmocnějších usměrňovatelek. Termín se často používá jako urážka.
Dračí proroctví: Poměrně málo známá, mimo kruhy vzdělanců zřídkakdy zmiňovaná proroctví, o nichž pojednává Karaethonský cyklus, předpovídají, že Temný bude opět osvobozen. A že Luis Therin Telamon, Drak, se znovu zrodí, aby mohl vybojovat Tarmon Gai'don, Poslední bitvu proti Stínu. Podle proroctví zachrání svět - a rozbije ho znovu. Viz též Drak.
Drak: Jméno, pod nímž byl znám Luis Therin Telamon za války Stínu, což se událo asi před třemi tisíci lety. Během šílenství, které postihlo muže Aes Sedai, Luis Therin zabil každou žijící osobu, jíž v žilách kolovala jeho krev, stejně jako všechny, které miloval, a tak si získal jméno Rodovrah. Viz též Drak Znovuzrozený; Dračí proroctví.
Drak, falešný: Jméno dané různým mužům, kteří se prohlásili za Draka Znovuzrozeného. Někteří dokonce začali války, které zachvátily mnoho států. Během staletí to většinou byli muži neschopní usměrňovat jedinou sílu, ale několik jich to dokázalo. Nicméně všichni buď zmizeli, nebo byli lapeni či zabiti, aniž by naplnili proroctví týkající se Draka. Mezi těmi, kteří jedinou sílu usměrňovat dokázali, byli nejsilnější Raolin Zhoubce Temného (335-36 PR), Jurian Kamenný luk (asi 1300-1308 PR), Davian (SR 351), Guair Amalasan (SR 939-43), Logain (997 NE) a Mazrim Taim (998 NE). Viz též Drak Znovuzrozený.
Drak Znovuzrozený: Podle Dračích proroctví muž, který je znovu zrozeným Luisem Therinem Rodovrahem. Většina lidí, ne však všichni, uznávají, že Rand al'Thor je Drakem Znovuzrozeným. Viz též Dračí proroctví; Drak, falešný; Drak.
država: Ogierská domovina. Veliké množství držav bylo od Rozbití světa úplně opuštěno. Jsou nějakým způsobem, který již nikdo nezná, chráněny, takže v nich Aes Sedai nemohou vůbec usměrňovat jedinou sílu, dokonce ani vycítit existenci pravého zdroje. Pokusy ovládnout jedinou sílu z vnější strany državy nemají naprosto žádný vliv uvnitř hranic državy. Do državy žádný trollok nevstoupí, pokud není poháněn, a dokonce i myrddraal to udělá pouze v případě nejvyšší nouze, i to však pouze váhavě a s odporem. Dokonce ani temní druzi, pokud jsou Temnému skutečně oddáni, se v državě necítí dobře.
Elaida do Avriny a'Roihan: Aes Sedai, původně z červeného adžah, nyní povýšena na amyrlinin stolec. Kdysi radila královně Morgase z Andoru. Občas je schopná věštění.
Fain, Padan: Kdysi forman obchodující ve Dvouříčí a temný druh, byl přetvořen v Shayol Ghulu nejen k tomu, aby byl schopen nalézt mladého muže, jenž se měl stát Drakem Znovuzrozeným, jako lovecký pes hledá kořist pro lovce, ale také mu byla tato potřeba vkořeněna. Z bolesti tohoto procesu se ve Fainovi zrodila nenávist jak k Temnému, tak k Randu alThorovi. Když sledoval al'Thora, setkal se s duší Mordetha lapenou v Shadar Logothu, a tato duše se pokusila převzít Fainovo tělo. Ale vzhledem tomu, co z Faina udělali, výsledkem je sloučenina, jež je většinou Fainem a jež má mnohem větší schopnosti, než oba muži měli původně, ačkoliv jim Fain ještě plně nerozumí. Většina lidí cítí strach z myrddraalova pohledu. Myrddraalové cítí strach z Fainova pohledu.
Far Dareis Mai: Ve starém jazyce doslova "Děva oštěpu". Aielské válečné společenstvo, které na rozdíl od ostatních přijímá pouze ženy a jenom ženy. Děva se nesmí vdát a zůstat nadále ve spolku, ani nesmí bojovat těhotná. Každé dítě, které se Děvě narodí, je dáno jiné ženě na vychování tak, aby se nikdo nedozvěděl, kdo je jeho matkou ("Nesmíš patřit žádnému muži, ani žádný muž nesmí patřit tobě, ani dítě. Oštěp je tvým milencem, tvým dítětem a tvým životem.") Viz též Aielové; aielská válečná společenstva.
gaidin: Ve starém jazyce "bratr bitvy". Titul používaný Aes Sedai pro strážce. Viz též strážce.
gai'šain: Ve starém jazyce "zaslíben míru v bitvě", což je asi nejpřesnější možný výklad. Od Aiela, jenž během bitvy či nájezdu padne do zajetí jiného Aiela, vyžaduje ji'e'toh, aby rok a den pokorně a poslušně sloužil tomu či té, kdo ho zajal, nedotkl se žádné zbraně a nespáchal žádné násilí. Moudrá, kovář, dítě či žena s dítětem pod deset let nesmí být jati jako gai'šainové.
Galad: urozený pán Galadedrid Damodred: Nevlastní bratr Elain a Gawyna, s nimiž má stejného otce, Taringaila Damodreda. Ve znaku má svislý okřídlený stříbrný meč.
Gawyn z rodu Trakandů: Syn královny Morgasy, Elainin bratr, jenž se stane jejím prvním knížetem mečů,

až Elain nastoupí na trůn. Ve znaku má stříbrného kance.
Hraniční státy: Státy kolem Velké Morny: Saldeia, Arafel, Kandor a Shienar. Jejich dějiny jsou dějinami nepřetržitých nájezdů a válek proti trollokům a myrddraalům. Viz též Velká Morna.
hra rodů: Jméno pro pletichaření, intrikánství a manipulování s lidmi kvůli získání výhod pro ten který rod. Velmi se při ní oceňuje delikátnost, kdy, ve snaze získat jedno, člověk zdánlivě usiluje o něco jiného, a když dosáhne svého cíle s nejmenší možnou námahou. Také známa jako velká hra rodů a občas i pod svým jménem ve starém jazyce daes dae'mar.
hrůzopáni: Ti muži a ženy, kteří byli schopni usměrňovat jedinou sílu a přešli za trollockých válek na stranu Stínu, kde se stali veliteli vojů trolloků, myrddraalů a temných druhů. Méně vzdělanými lidmi občas zaměňováni se Zaprodanci.
chození ve snech: Aielský výraz pro činnosti, kdy je žena schopna vstoupit do Tel'aran'rhiodu, vykládat sny a mluvit s jinými lidmi v jejich snech. Aes Sedai ten termín používají také, hovoří o snílcích, ale jen zřídka. Viz též nadání; Tel'aran'rhiod.
lllian: Velký přístav v Bouřlivém moři, hlavní město státu stejného jména.
jediná síla: Síla získávaná z pravého zdroje. Velká většina lidí je úplně neschopná se naučit jedinou sílu usměrňovat. Jen velice málo lidí je možné usměrňování naučit, a ještě méně se jich s touto schopností rodí. Těch pár se nemusí nic učit, mohou se dotknout pravého zdroje a usměrňovat sílu, ať už chtějí, či nikoliv, snad si ani neuvědomují, co dělají. Tato vrozená schopnost se obvykle projeví při dospívání. Pokud ji dotyčného někdo nenaučí ovládat nebo se to nenaučí sám (což je nesmírně obtížné a uspěje jen jeden ze čtyř lidí), potká ho jistá smrt. Od Času šílenství není vůbec žádný muž schopen usměrňovat sílu, aniž by nakonec úplně nezešílel, a to i když se sílu naučí ovládat, až nakonec zemře na zhoubnou chorobu, kdy trpící shnije zaživa - choroba je způsobena, stejně jako šílenství, tím, že Temný svým dotekem poskvrnil saidín. Viz též Aes Sedai; usměrňování; pravý zdroj.
jednotky délky: 30 coulů = 9 dlaní = 1 krok; 2 kroky = 1 sáh; 1000 sáhů = 1 míle; 4 míle = 1 legue.
jednotky hmotnosti: 10 uncí = 1 libra; 10 liber = 1 kámen; 10 kamenů = 1 centnýř; 10 centnýřů = 1 tuna.
Juilin Sandar: Lovec zlodějů z Tearu.
kejklíř: Potulný vypravěč příběhů, hudebník, pěvec, akrobat a bavič. Poznají se podle zvláštního pláště s mnoha různobarevnými záplatami, většinou účinkují po vsích a menších městech.
kolo času: Čas je kolo se sedmi paprsky, každý paprsek značí jeden věk. Jak se kolo otáčí, věky přicházejí a odcházejí, každý zanechá vzpomínky, které vyblednou do pověstí, pak do mýtů, a ve chvíli, kdy onen věk znovu nadejde, jsou již dávno zapomenuty i ty. Vzor věků je pokaždé, když daný věk nastane, trochu jiný a pokaždé projde větší změnou.
krocení: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou muže, který dokáže usměrňovat jedinou sílu. Toto je nezbytné, protože každý muž, který sílu dokáže usměrňovat, zešílí kvůli poskvrnění saidínu a ve svém šílenství pomocí síly napáchá zcela určitě strašlivé věci. Muž po zkrocení stále cítí pravý zdroj, ale nemůže se ho dotknout. Pokud dojde k nějakým duševním poruchám před zkrocením, jsou nyní díky zkrocení pod kontrolou, ale nejsou jím vyléčeny, je-li však zkrocení provedeno dostatečně brzy, je možné jím odvrátit smrt. Avšak muž, který je zkrocen, nevyhnutelně přestává chtít žít. Ti, jimž se nepodaří spáchat sebevraždu, stejně během jednoho či dvou let umírají. Viz též jediná síla; utišování.
Lan; al'Lan Mandragoran: Strážce připoutaný k Moirain. Nekorunovaný král Malkieru, státu pohlceného Mornou v roce, kdy se narodil (953 NE), dai šan (pán bitvy) a poslední žijící malkierský šlechtic. V šesti letech začal vést osamocenou válku s Mornou a Stínem, v níž pokračoval, dokud se s ním jako se svým strážcem nespojila Moirain v roce 979 NE. Viz též strážce; Moirain.
Lini: Chůva urozené paní Elain a předtím Elaininy matky Morgasy, stejně jako Morgasiny matky. Žena s ohromnou vnitřní silou, úžasným postřehem a velikou zásobou pořekadel.
Logain: Muž, jenž se kdysi prohlásil za Draka Znovuzrozeného. Lapen poté, co zanesl válku do Ghealdanu, Altary a Murandy, byl převezen do Bílé věže a zkrocen, později uprchl ve zmatku po sesazení Siuan Sanche. Muž, jehož ještě čeká velká sláva.
Manetheren: Jeden z deseti států, které vytvořily Druhou úmluvu, a také hlavní město tohoto státu. Jak město, tak stát byly úplně zničeny za trollockých válek. Ve znaku měl Manetheren červeného orla v letu.

Viz též trollocké války.
Mayene: Městský stát v Bouřlivém moři, který obklopuje a v historii utiskoval Tear. Vládcové Mayene si říkají "první", což kdysi znamenalo první urozený pán či paní. První tvrdí, že jsou potomky Artuše Jestřábí křídlo. Titul druhý či druhá, kdysi patřící pouze jedné osobě, v posledních asi čtyři sta letech drželo až devět lidí. Znakem Mayene je zlatý jestřáb v letu na modrém poli.
Mazrim Taim: Falešný Drak, jenž způsobil chaos v Saldeii, dokud nebyl poražen a zajat. Nejenže je schopen usměrňovat, ale také je údajně velice silný. Viz též Drak, falešný.
Melain: Moudrá z klanu Jhirad Goshien Aielů. Chodí ve snech. Poměrně silná v ovládání jediné síly. Provdána za Baela, kmenového náčelníka Goshienů. Sestra-žena Dorindhy, správkyně střechy Držby Kouřové prameny. Viz též chození ve snech.
Merrilin Tom: Ne zcela obyčejný kejklíř a poutník. Viz též kejklíř.
Moirain: Aes Sedai z modrého adžah. Narozená v roce 956 NE v královském paláci v Cairhienu. Poté, co v roce 972 NE vstoupila do Věže jako novicka, její vzestup byl přímo střemhlavý, už po třetím roce byla pozdvižena mezi přijaté a na hotovou Aes Sedai pouze po dalších třech letech na konci aielské války. Od té doby začala pátrat po mladém muži, jenž se (podle Gitary Moroso, Aes Sedai s darem věštění) narodil během bitvy pod Zářícími hradbami na svazích Dračí hory a který se stane Drakem Znovuzrozeným. Právě ona vyvedla Randa al'Thora, Mata Cauthona, Perrina Aybaru a Egwain z al'Vereů z Dvouříčí. Zmizela v Cairhienu uvnitř ter'tangrialu při rvačce s Lanfear a zcela zjevně tak zabila sebe i Zaprodankyni.
Morgasa: Z milosti Světla královna Andorská, obránkyně říše, také ochránkyně lidu, hlava rodu Trakandů. Nyní je ve vyhnanství a považována za mrtvou, mnozí lidé si myslí, že ji zavraždil Drak Znovuzrozený. Ve znaku má zlaté klíče. Znakem rodu Trakandů je pak stříbrný klenák.
Morna: Viz Velká Morna.
Mořský národ: Správněji Atha'an Miere, Lid moře. Uzavření lidé Obývají ostrovy v Arythském oceáně a Bouřlivém moři, na břehu tráví jen málo času a většinu života žijí na svých lodích. Většinu zá mořského obchodu obstarávají lodě Mořského národa.
moudrá: Mezi Aiely jsou moudré ženy vybrané jinými moudrými a cvičené v léčbě, bylinkách a dalších věcech, asi jako vědmy. Mají velkou autoritu a zodpovědnost, stejně jako velký vliv u klanových i kmenových náčelníků, ačkoliv je muži často obviňují, že strkají nos, kam nemají. Hodně moudrých dokáže více méně usměrňovat a najdou každou aielskou ženu s vrozenou jiskrou a většinu těch, které se to dokážou naučit. O tom, že moudré umějí usměrňovat, se mezi Aiely ze zvyku nemluví. Také ze zvyku se moudré vyhýbají styku s Aes Sedai ještě důsledněji než ostatní Aielové. Moudré stojí mimo všechny krevní msty a boje a podle ji'e'toh jim nesmí nikdo ublížit či je nějak ohrožovat. Kdyby se moudrá zúčastnila bitvy, bylo by to velké porušení zvyků a tradice. Tři žijící moudré chodí ve snu, a kromě jiného mají schopnost vstoupit do Tel'aran'rhiodu a hovořit s jinými lidmi v jejich snech. Viz též chození ve snu; Tel'aran'rhiod.
myrddraalové: Tvorové Temného, velitelé trolloků. Pokřivení potomci trolloků, u nichž se opět projevuje lidský materiál použitý při stvoření trolloků, ale jsou pošpinění zlem, jež stvořilo trolloky. Sice nemají oči, nicméně vidí ve dne i v noci jako orel. Mají určitou moc, jež vyvěrá z Temného, včetně schopnosti vyvolat pohledem ochromující strach a schopnosti zmizet všude tam, kde je nějaký stín. Jedna z jejich mála známých slabostí je, že jen váhavě překonávají vodní toky. V zrcadle se odrážejí jen nejasně a rozmazaně. V různých zemích jsou známi pod různými jmény, například půllidé, bezocí, stínomilové, číhači, přízraky a mizelci.
nadání: Schopnost používat jedinou sílu v daných oblastech. Ovládání jednotlivých nadání se velmi liší od jednoho jedince k druhému a málokdy má vztah k tomu, jak silný je dotyčný jedinec v ovládání jediné síly. Existují hlavní nadání, z nichž nejznámější a nejrozšířenější je léčení. Dalším příkladem je oblačné tančení, totiž ovládání počasí, a zemské zpívání, zahrnující ovládání pohybů země, například zabránění či vyvolání zemětřesení nebo lavin. Existují také menší nadání, která nemívají jména, jako je schopnost vidět ta'veren nebo zdvojit šance pozměňující účinek ta'veren, ačkoliv jen na velmi malé a omezené rozloze, vzácněji větší než čtvereční loket. Mnohá nadání jsou nyní známa jen podle jména a občas jen nejasného popisu. Některá, jako cestování (schopnost přenést se z jednoho místa na druhé, aniž by dotyčný musel

překonávat mezilehlý prostor), jsou teprve nyní znovuobjevována. Jiné, jako třeba věštění (schopnost předpovídat budoucí události, ale jen všeobecně) a rytí (hledání rudných žil a možná i jejich vynášení ze země), se nyní objevuje zřídkakdy. Jiné nadání, dlouho považované za ztracené, je snění, jež mezi jiným zahrnuje i výklad snílkových snů k předpovídání budoucích událostí přesněji, než se děje u věštění. Někteří snílci mají schopnosti vstoupit do Tel'aran'rhiodu, světa snů, a říká se, že i do snů jiných lidí. Posledním známým snílkem byla Corianin Nedeal, která zemřela 526 NE, nyní je tu však další žena s touto schopností, o níž však ví jen málokdo. Viz též Tel'aran'rhiod.

ogierové: Rasa nelidí, charakteristická značnou výškou (dva a půl sáhu je typická výška dospělého samce), širokým nosem připomínajícím čenich a dlouhýma ušima se štětičkami na koncích. Žijí v oblastech nazývaných državy, které opouštějí zřídka, a s lidmi se příliš nestýkají. Lidé o nich mnoho nevědí a hodně lidí věří, že ogierové jsou jenom stvořeními z pověstí, přestože to jsou úžasní stavitelé a zbudovali většinu velkých měst, postavených po Rozbití světa. Ačkoliv jsou to pacifisté a nesmírně pomalu se rozzlobí, v některých starých příbězích se praví, že v trollockých válkách bojovali po boku lidí, a označují je za nesmiřitelné nepřátele. Většinou si nesmírně cení vědomostí a v jejich knihách a příbězích jsou často informace pro lidstvo již ztracené. Typický ogier žije nejméně třikrát či čtyřikrát déle než člověk. Viz též Rozbití světa.

Páteř světa: Vysoké pohoří s několika málo průsmyky, které odděluje Aielskou pustinu od západních zemí. Také se jí říká Dračí stěna.

pět sil: Existuje pět pramenů jediné síly, pojmenovaných podle toho, co se s nimi dá ovládat - země, vzduch (občas nazývaný vítr), oheň, voda a duch - a jmenují se pět sil. Každý, kdo vládne jedinou silou, je nejsilnější při používání jednoho, možná dvou z nich, a méně silný při používání ostatních. Ve věku pověstí se duch mezi muži a ženami vyskytoval rovnoměrně, avšak lepší ovládání země a (nebo) ohně se mnohem častěji vyskytovala u mužů, vody a (nebo) vzduchu zase u žen. I když existují výjimky, síly země a ohně začaly být nejčastěji považovány za mužské síly, zatímco síly vzduchu a vody za ženské.

plamen Tar Valonu: Znak Tar Valonu, amyrlinina stolce a Aes Sedai. Stylizovaný obraz plamene. Bílá slza špičkou nahoru.

pravý zdroj: Hnací síla vesmíru, která otáčí kolem času. Je rozdělena na mužskou polovici (saidín) a ženskou polovici (saidar), které pracují zároveň společně i proti sobě. Pouze muž může čerpat ze saidínu a pouze žena ze saidaru. Na počátku Času šílenství byl saidín poskvrněn dotykem Temného. Viz též jediná síla.

propojení: Schopnost žen, které dokážou usměrňovat, spojit své prameny jediné síly. Zatímco spojený pramen není stejně velký jako součet jednotlivých pramenů, je ovládán osobou, která propojení vede, a lze jej využít přesněji a s mnohem lepším výsledkem, než by bylo možné s jednotlivými prameny. Muži své schopnosti nemohou propojit bez přítomnosti ženy či žen v kruhu. Víc než třináct žen se nemůže propojit bez přítomnosti muže. S jedním mužem lze kruh rozšířit na dvacet šest žen. Dva muži zvládnou kruh do čtyřiatřiceti žen a tak dál, až do hranice šesti mužů a šestašedesáti žen. Existují propojení vyžadující více mužů a méně žen, ale až na propojení jednoho muže a jedné ženy vždy musí být v kruhu nejméně o jednu ženu víc, než je mužů. Ve většině kruhů může propojení ovládat muž i žena, ale kruh sedmdesáti dvou žen musí ovládat muž, stejně jako smíšený kruh pod třináct členů. Ačkoliv jsou muži všeobecně silnější v ovládání jediné síly než ženy, nejsilnější kruhy jsou ty, v nichž jsou počty žen a mužů co možná nejvyrovnanější. Viz též Aes Sedai.

první sestra; první bratr: Aielské příbuzenské termíny, znamenají stejnou matku. Mezi Aiely znamená mít stejnou matku bližší příbuzenství než mít stejného otce.

přijaté novicky: Mladé ženy, které se cvičí na Aes Sedai, a již dosáhly jisté úrovně moci a prošly jistými zkouškami. Obvykle trvá pět až deset let, než je mladší novicka pozvednuta mezi přijaté. Přijaté jsou poněkud méně vázány pravidly než novicky a mohou si do jisté míry vybírat oblasti studia. Přijatá novicka nosí prsten s Velkým hadem na prostředníku levé ruky. Když přijatá povýší mezi Aes Sedai, což obvykle trvá dalších pět až deset let, rozhodne se pro některé adžah, získá právo nosit šátek a může si prsten nasadit na kterýkoliv prst nebo ho, pokud to situace vyžaduje, dokonce sundat. Viz též Aes Sedai.

přísahy, tři: Přísahy, které skládají přijaté před povýšením na Aes Sedai. Pronášejí se, když adeptka drží

hůl přísah, což je ter'angrial, který zavazuje. Jsou to: 1. Neříci jediné slovo, které by nebylo pravda. 2. Nevyrobit zbraň, s níž by mohl jeden člověk zabít druhého. 3. Nikdy nepoužít jediné síly jako zbraně, pokud to nebude proti zplozencům Stínu nebo v nejzazším případě při obraně života vlastního, života strážce či jiné Aes Sedai. Tyto přísahy se nevyžadovaly vždy, ale různé události před a během Rozbití vedly k tomu, že jsou nyní nezbytné. Druhá přísaha byla vlastně první přijatou jako reakce na válku síly. První přísahu, je-li dodržována do písmene, lze často pečlivým výběrem slov obejít. Má se za to, že druhé dvě přísahy jsou neporušitelné.
Rhuidean: Velké město, jediné v Aielské pustině a vnějšímu světu naprosto neznámé. Opuštěné po téměř tři tisíce let. Kdysi směl aielský muž vstoupit do Rhuideanu pouze jednou, aby prošel zkouškou uvnitř velkého ter'angrialu, zda je způsobilý stát se kmenovým náčelníkem (přežil pouze jeden ze tří), a žena pouze dvakrát, aby prošla zkouškou na modrou, podruhé v tom samém ter'angrialu, ačkoliv žen přežilo víc než mužů. Nyní je město znovu obydleno, usídlili se tu Aielové, a na jednom konci Rhuideanského údolí je velké jezero napájené podzemním sladkovodním oceánem a z něj pak vytéká jediná řeka v Pustině. Viz též Aielové.
Rozbití světa: Za Časů šílenství muži Aes Sedai, kteří zešíleli, zcela změnili tvář světa. Srovnali horské hřebeny, vyzvedli nová pohoří. Tam, kde byla moře, vyzvedli pevninu, a tam, kde bývala pevnina, zřídili oceán. Mnoho části světa bylo naprosto vylidněno a ti, kteří přežili, byli roztroušeni jako prach ve větru. O této katastrofě se příběhy, pověsti a dějiny zmiňují jako o Rozbití světa.
sa'angrial: Pozůstatky z věku pověstí, které umožňují usměrňovat mnohem větší díl jediné síly, než by jinak bylo bezpečné. Sa'angrial je podobný, ale mnohem, mnohem silnější než angrial. Množství jediné síly, které lze usměrnit pomocí sa'angrialu, ve srovnání s množstvím jediné síly, které lze usměrnit pomocí angrialu, odpovídá poměru mezi množstvím jediné síly, které lze usměrnit s angrialem, a množstvím, které lze usměrnit bez pomoci. O jeho výrobě již není nic známo. Zůstala jich pouze hrstka, mnohem méně než angrialu.
saidar; saidín: Viz pravý zdroj.
Seanchan: Země za Arythským oceánem, odkud přišli Seanchané.
Seanchané: Potomci vojáků, které Artuš Jestřábí křídlo vyslal přes Arythský oceán. Věří, že každá žena, která je schopna usměrňovat, musí být pro bezpečnost ostatních ovládána, a každý muž, který dokáže usměrňovat, musí být ze stejného důvodu zabit.
sestra-žena: Aielský příbuzenský termín. Aielské ženy, jež jsou skoro-sestry či první sestry a zjistí, že milují stejného muže, nebo prostě nechtějí, aby se mezi ně nějaký muž postavil, se za něj prostě provdají obě a tak se z nich stanou sestry-ženy. Ženy, které milují stejného muže, se občas pokusí zjistit, zda by se nemohly stát skoro-sestrami a adoptivními prvními sestrami, což je první krok k tomu, jak se z nich mohou stát sestry-ženy.
Shayol Ghul: Hora ve Spálených zemích za Velkou Mornou, místo věznice Temného.
skoro-sestra; skoro-bratr: Aielské příbuzenské termíny, znamenající přátele blízké jako první sestra nebo první bratr. Skoro-sestry se často formálně adoptují navzájem jako první sestry. To skoro-bratři téměř nikdy nedělají.
snílek: Viz nadání.
Sorilea: Moudrá z Držby Shende, Jarra Chareen. Dokáže jen tak tak usměrňovat, je nejstarší žijící moudrou, ačkoliv není tak stará, jak si mnozí myslí.
starý jazyk: Jazyk, kterým se hovořilo ve věku pověstí. Obvykle se předpokládá, že se mu naučí všichni urozenci a vzdělanci, ale většina zná jen pár slov. Překlad je často složitý, neboť jazyk umožňuje mnoho maličko odlišných významů. Viz též věk pověstí.
stoletá válka: (994 - 1117 SR) Řada překrývajících se válek mezi neustále se měnícími spojenci, vyvolaná smrtí Artuše Jestřábí křídlo a následným bojem o jeho říši. Válka vylidnila velké části země mezi Arythským oceánem a Aielskou pustinou, od Bouřlivého moře k Velké Morně. Ničení dosáhlo takových rozměrů, že se do současnosti dochovaly jen zlomky záznamů. Velká říše Artuše Jestřábí křídlo byla rozervána na kusy a na jejím místě se vytvořily současné státy. Viz též Artuš Jestřábí křídlo.
strážce: Válečník ve spojení s Aes Sedai. Pouto je součástí jediné síly a díky ní válečník získává takové dary, jako je rychlé uzdravování, schopnost ujít velkou vzdálenost bez jídla, vody a odpočinku, a

schopnost na dálku vycítit skvrnu Temného. Dokud strážce žije, Aes Sedai, s níž je spojen, ví, že je naživu, ať je jakkoliv daleko, a když zemře, pozná okamžik a způsob jeho smrti. Zatímco většina adžah věří, že Aes Sedai smí k sobě mít připoutaného pouze jednoho strážce v dané chvíli, červené adžah se odmítají se strážci spojovat vůbec a zelené adžah věří, že Aes Sedai k sobě může připoutat tolik strážců, kolik se jí zlíbí. Z morálního hlediska musí strážce s poutem souhlasit, ale je známo, že spojení bylo provedeno i proti jeho vůli. Co z tohoto spojení získává Aes Sedai, je pečlivě uchovávaným tajemstvím. Viz též Aes Sedai.
Tallanvor, Martyn: Gardový poručík královniny gardy, který svou královnu miluje víc než život a čest.
ta'maral'ailen: Ve starém jazyce "síť osudu". Velká změna ve vzoru věku, soustředěná kolem jednoho či více lidí, kteří jsou ta'veren. Viz též vzor věku; ta'veren.
Tarabon: Stát na břehu Arythského oceánu. Kdysi to byl významný obchodní stát, kromě jiného zdroj tkaných koberců, barev a rachejtlí pro ohňostroje, které vyráběl cech ohňostrůjců. Z Tarabonu přichází jen málo zpráv, protože je nyní rozerván občanskou válkou, stejně jako válkou vedenou zároveň proti Arad Domanu a Dračím spřisahancům, lidem, kteří se přidali k Draku Znovuzrozenému.
Tarmon Gai'don: Poslední bitva. Viz též Dračí proroctví; Valerský roh.
ta'veren: Osoba, kolem níž kolo času splétá všechny okolní nitky osudu, dokonce snad VŠECHNA vlákna osudu, aby vytvořilo síť osudu. Viz též vzor věku; ta'maral'ailen.
tazatelé: Řád uvnitř dětí Světla. Zapřísáhl se objevit pravdu polemikami a odhalováním temných druhů. Při pátrání po pravdě a po Světle obvykle používají útrpné právo. Obvykle zastávají názor, že již pravdu stejně znají, a je jen třeba přinutit oběť, aby se k ní přiznala. Říkají si ruka Světla, ruka, která vyhrabe pravdu, a občas jednají tak, jako by byli zcela odděleni od ostatních dětí a rady pomazaných, která dětem velí. Hlavou tazatelů je hlavní inkvizitor, jenž sedí v radě pomazaných. Ve znaku mají krvavě rudou pastýřskou hůl. Viz též děti Světla.
Tear: Stát na břehu Bouřlivého moře. Též hlavní město tohoto státu a velký mořský přístav. Zástavou Tearu jsou tři stříbrné půlměsíce na děleném červenozlatém poli. Viz též Tearský Kámen.
Tearský Kámen: Velká pevnost ve městě Tear, o níž se tvrdí, že byla postavena krátce po Rozbití světa, a to s použitím jediné síly. Bezpočtukrát byla obléhána, padla jedné noci do rukou Draka Znovuzrozeného a pár stovek Aielů, čímž se vyplnily dvě části Dračích proroctví. Viz též Dračí proroctví.
Telamon, Luis Therin: Viz Drak.
Tel'aran'rhiod: Ve starém jazyce "neviděný svět" nebo "svět snů". Svět spatřovaný ve snech, o němž kdysi dávno lidé věřili, že proniká a obklopuje všechny možné světy. Tel'aran'rhiodu se může dotknout mnoho lidí, vždy jen na okamžik, ve snu, ale několik jich má schopnost do něj vstoupit o své vlastní vůli, i když bylo nedávnoobjeveno několik ter'angrialu, které tuto schopnost propůjčují. Na rozdíl od jiných snů, co se stane živým bytostem ve světě snů, je skutečné. Rána, utržená v tomto světě, zůstane i po probuzení, a ten, kdo tam zemře, se již neprobudí. Jinak však nic, co se tam stane, neovlivní žádným způsobem bdělý svět. Viz též ter'angrial.
temní druzi: Ti, kdo vyznávají Temného. Věří, že získají velikou moc a dostane se jim odměny, dokonce nesmrtelnosti, když ho osvobodí z vězení. Mezi sebou občas používají starobylé označení přátelé Temnoty.
Temný: Nejobvyklejší jméno používané ve všech zemích pro Šej'tana. Zdroj zla a protiklad Stvořitele. Uvězněn Stvořitelem v okamžiku stvoření ve věznici v Shayol Ghulu. Pokus jej osvobodit z této věznice vyvolal válku Stínu, poskvrnění saidínu, Rozbití světa a konec věku pověstí. Viz též Dračí proroctví.
ter'angrial: Pozůstatek věku pověstí, který používá jedinou sílu. Na rozdíl od angrialu a sa'angrialu, každý ter'angrial byl vyroben k nějakému určitému účelu. Například jeden zaručuje, že přísahy, v něm složené, budou zavazující. Některé používají Aes Sedai, ale jejich původní účel je většinou neznámý. Některé zničí schopnost usměrňovat jedinou sílu v každé ženě, která by je použila. Jako u angrialu a sa'angrialu, i tady byl postup výroby ztracen během Rozbití světa. Viz též angrial; sa'angrial.
trolloci: Stvoření Temného, vytvořená během války Stínu. Mohutní postavou, jsou pokřivenými kříženci lidí a zvířat. Dělí se do jakýchsi kmenových tlup, ze kterých nejvýznamnějšími jsou dha'bel, dhai'mon, ko'bal. Od přírody zlotřilí, zabíjejí pro pouhé potěšení ze zabíjení. Jsou nesmírně lstiví a nelze jim věřit,

leda jsou-li k něčemu nuceni strachem. Sní cokoliv - či kohokoliv. Viz též trollocké války.
trollocké války: Řada válek, první začala kolem roku 1000 PR, a trvaly více než tři sta let, během nichž trollocké hordy pod velením myrddraalů a hrůzopánů pustošily svět. Nakonec byli trolloci pobiti či zahnáni zpátky do Velké Morny, ale některé státy přestaly existovat a jiné byly téměř vylidněné. Všechny záznamy jsou jen útržkovité. Viz též hrůzopáni; myrddraalové; trolloci.
usměrňování: Řízení průtoku jediné síly. Viz též jediná, síla.
utišování: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou ženu, která může usměrňovat jedinou sílu, od pravého zdroje. Žena, která byla utišena, pořád pravý zdroj cítí, ale nemůže se ho dotknout. Provádí se jenom zřídkakdy, takže novicky se musejí naučit jména a zločiny všech žen, na nichž kdy bylo provedeno. Oficiálně je utišení výsledkem soudu a odsouzení za zločin. Když k němu dojde náhodou, nazývá se to spálením. Obvykle se ale termín utišení používá v obou případech. Ženy, které byly utišeny, ať už k tomu došlo kterýmkoliv způsobem, zřídkakdy přežívají delší dobu. Zřejmě se prostě vzdají a zemřou, pokud si nenajdou něco, co by jim jedinou sílu nahradilo.
Valerský roh: Bájný předmět z cyklu pověstí Velké hledání Valerského rohu, může povolat z hrobu mrtvé hrdiny zpět k boji se Stínem. Bylo svoláno nové Velké hledání Valerského rohu a s hledači, kteří složili přísahu hledačů rohu, je možné se setkat v mnoha státech.
válka síly: Viz válka Stínu.
válka Stínu: Rovněž známa jako válka síly. Začala krátce po pokusu osvobodit Temného a brzy se rozšířila na celý svět. Ve světě, kde byla dokonce zapomenuta i vzpomínka na válku, byla znovu objevena každičká stránka válčení, často pokřivená díky tomu, že se světa dotýkal Temný, a jediná síla byla používána jako zbraň. Válka skončila opětným uzavřením Temného do jeho věznice při útoku, jejž vedl Luis Therin Telamon Drak a stovka mužů Aes Sedai, nazývaných stovka rytířů. Temného protiúder pošpinil saidin a dohnal Luise Therina a stovku rytířů k šílenství, čímž se započal Čas šílenství a Rozbití světa. Viz též Drak; jediná síla.
vědma: Na vesnici žena, kterou si do svého středu vybere ženský kroužek pro znalost takových věcí, jako je léčení a předpovídání počasí, jakož i pro zdravý rozum. Všeobecně stojí na roveň starostovi, ale v některých vesnicích stojí nad ním. Je volena na celý život a jen zcela výjimečně je vědma odvolána ze svého úřadu ještě před svou smrtí. Podle kraje může mít jiný titul, jako strážkyně, léčitelka, moudrá žena, učitelka nebo moudrá.
věk pověstí: Věk zakončený válkou Stínu a Rozbitím světa. Doba, kdy Aes Sedai prováděli zázraky, o nichž dnes pouze sní. Viz též kolo času; Rozbití světa; válka Stínu.
Velká Morna: Oblast na dalekém severu ovládaná Temným. Prodlévají zde trolloci, myrddraalové a další tvorové náležející Stínu.
Veliký pán Temnoty: Jméno, kterým temní druzi oslovují Temného tvrdíce, že používání jeho pravého jména by bylo rouháním.
Velký had: Symbol času a věčnosti, starý již v dobách, než začal věk pověstí, je tvořen hadem požírajícím vlastní ocas. Prsten ve tvaru Velkého hada dostávají ženy, které mají povýšit mezi přijaté novicky Aes Sedai.
vznešení páni Tearu: Jednají jako rada. Vznešení páni Tearu jsou historickými vládci státu Tear, který nemá ani krále, ani královnu. Jejich počet není přesně dán a během let se měnil od dvaceti na pouhých šest. Neplést s pány země, což jsou níže postavení tairenští páni.
vzor věku: Kolo času splétá nitky lidských životů do vzoru věků, často nazývaný prostě jen vzor, jenž tvoří podstatu reality toho kterého věku. Viz též ta'veren.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku pověstí, takže byli i jedni z nejsilnějších Aes Sedai vůbec, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného, bylať jim na oplátku přislíbena nesmrtelnost. Oni sami si říkají "Vyvolení". Jak podle pověstí, tak podle útržků záznamů byli uvěznění spolu s Temným, když byla jeho věznice znovu uzavřena. Jejich jména se stále používají ke strašení dětí. Byli to Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Izmael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael a Semirhage.